

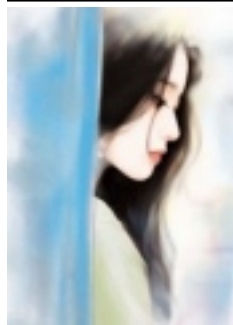
Điền Cường Độc Chiếm

Contents

Điền Cường Độc Chiếm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 16	44
16. Chương 17: Chương 17 (h)	46
17. Chương 18: Chương 18	47
18. Chương 19: Chương 19: (h)	47
19. Chương 20	51
20. Chương 21	54
21. Chương 22	57
22. Chương 23	61
23. Chương 24: Chương 24: (h)	63
24. Chương 25: Chương 25	63
25. Chương 26	63
26. Chương 27	67
27. Chương 28	70
28. Chương 29	74
29. Chương 30: Chương 30 (h Nhẹ)	78
30. Chương 31	81
31. Chương 32	84
32. Chương 33	87
33. Chương 34: Chương 34	90
34. Chương 35	90
35. Chương 36	93
36. Chương 37	99
37. Chương 38	103
38. Chương 39	107
39. Chương 40	110
40. Chương 41	113
41. Chương 42	116

42. Chương 43	120
43. Chương 44	122
44. Chương 45	125
45. Chương 46	128
46. Chương 47	130
47. Chương 48	133
48. Chương 49	136
49. Chương 50	139
50. Chương 51	142
51. Chương 52	145
52. Chương 53	148
53. Chương 54	151
54. Chương 55	154
55. Chương 56	156
56. Chương 57	158
57. Chương 58	162
58. Chương 59	164
59. Chương 60	167
60. Chương 61	170
61. Chương 62	173
62. Chương 63	176
63. Chương 64	178
64. Chương 65	180
65. Chương 66	182
66. Chương 67: Đại Kết Cục	185

Điên Cuồng Độc Chiếm

Giới thiệu

Trong quá trình đó, những người mà chị có cảm tình, anh đều ghét. Có lần anh còn bẻ luôn chân chị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-cuong-doc-chiem>

1. Chương 1

Đêm.

Mưa nhỏ lất phất, gió thổi cành cây phát ra tiếng động kỳ lạ.

Tòa nhà nhỏ hai tầng được màn đêm bao phủ. Cách đó khoảng trăm mét là mấy chiếc ô tô màu đen, người ngồi trên chiếc xe đầu tiên có khí thế đặc biệt lớn.

Mười mấy phút đồng hồ sau, từ căn nhà nhỏ một người đàn ông trung niên đi ra. Ông ta một tay che dù, một tay ôm bé gái sơ sinh vừa được mấy tháng, vẻ mặt cứng ngắc, chân bước đi vô cùng khó khăn.

Người đàn ông mất rất nhiều sức lực mới đi đến được trước chiếc xe đứng đầu kia, đồng thời đằng sau nhảy ra mấy hộ vệ mặc âu phục đen, bao vây xung quanh người đàn ông.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, một gương mặt già nua hiện ra. Mặc dù là một ông lão hơn năm mươi tuổi nhưng trên người vẫn toát ra phong phạm vương giả.

“Lão gia, tôi giao con gái cho ngài.” Người đàn ông trung niên khẽ cúi đầu, giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ.

Ông lão vươn tay vẫy, một hộ vệ đi tới mở cửa xe, ôm bé gái sơ sinh trong ngực người đàn ông trung niên tới cho ông chủ.

Vẻ mặt ông lão lạnh đến đáng sợ, cũng không liếc mắt nhìn người đàn ông một cái đã đóng cửa xe lại, sau đó kéo cửa sổ lên.

Bé gái sơ sinh rời khỏi vòng ôm quen thuộc, vừa vào trong xe đã khóc lên.

Một bé trai mười tuổi ngồi cạnh ông lão thấy em bé khóc nháo liền vươn tay ôm đứa bé vào ngực mình.

“Khả Nhi, không khóc!” Đứa trẻ rõ ràng mới mười tuổi, nhưng lời nói lại già dặn hơn tuổi rất nhiều, nghiêm mặt mà lạnh nhạt.

Ông lão nghe thấy bốn từ này, khuôn mặt vốn lạnh băng lại trở nên vui vẻ hơn một chút. Quả nhiên, bé gái sơ sinh sáu tháng này lại khiến thằng bé mở miệng nói chuyện lần thứ ba.

Nói tới cũng kỳ lạ, bé gái như có duyên với thằng bé, bốn từ của nó lại làm đứa bé ngừng khóc lập tức.

“Khả Nhi! Ngoan lắm.” Bé trai không chút biểu tình xoa đầu đứa bé sơ sinh.

Lúc này, bé gái không chỉ ngừng khóc mà còn nhếch môi cười, cái miệng hồng phấn chu ra toàn là nước miếng.

Bé trai lấy khăn tay ra lau nước miếng trên khóe miệng đứa bé, ánh mắt khác thường.

Bé trai mười tuổi, nhưng vẻ mặt lại không có chút ngây thơ của trẻ con, ngược lại, trong đôi mắt kia chỉ có vẻ lạnh lẽo và giết chóc.

“Lãnh Ngạo, đứa bé này con đã đoạt được như mong muốn rồi, ông nội mong là con nói lời giữ lời.” Ông lão thật sự không hiểu đứa bé này có gì hấp dẫn được cháu ông.

“Bớt nói nhảm đi.” Bé trai rất khinh thường nhìn ông.

Vốn là lời nói rất vô lễ, ông lão nghe được phải tức giận mới đúng, nhưng tên gương mặt ông lại không có chút tức giận nào, ngược lại còn nở một nụ cười hiểm thấy.

Đối thoại của hai ông cháu trong xe rất không bình thường, đặc biệt là thái độ của bé trai, so với cơn mưa ngoài cửa còn lạnh lẽo hơn.

Mưa càng rơi càng lớn, mấy chiếc xe dần biến mất giữa màn mưa.

Người đàn ông trung niên vẫn đứng ở chỗ cũ, đôi mắt của ông ướt nước mưa, bắt lực nhìn về phía trước.

Con gái của ba, con mới đến thế gian này được sáu tháng đã phải rời khỏi ba mẹ. Sau này lớn lên con cũng đừng oán hận người nhà, chúng ta đều là bất đắc dĩ bị ép thôi.

Tám năm sau, nước A.

Trên boong một du thuyền xa hoa, một thiếu niên mặc áo khoác đen đang tựa vào lan can, đứng ngược gió mà nhìn ra xa. Không thấy rõ khuôn mặt thiếu niên, chỉ thấy một bóng lưng lạnh nhạt, áo khoác dài tung bay theo gió, mái tóc cũng bị gió thổi rối tung, tản ra một loại hơi thở cô độc mà tà ác.

Vài hộ vệ đứng bên cạnh thiếu niên, thấy thiếu chủ bị gió lạnh thổi nhưng cũng không ai dám bước lên khuyên anh vào khoang thuyền.

Du thuyền tiếp tục lướt trên sông, mấy ngọn núi xung quanh vụt qua rất nhanh, mà đôi mắt thiếu niên chưa từng chớp một lần. Ngược gió, tóc anh vẫn nhẹ nhàng bay về phía trước, ít nhiều cũng có chút không được tự nhiên. Đột nhiên anh quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy rõ gương mặt anh.

Gương mặt lạnh như đao khắc, đôi mắt hoa đào hẹp dài, không có chút hương vị quyến rũ nào, nhưng lại mơ hồ tỏa ra sự nguy hiểm ớn lạnh.

“Lão gia thật sự sắp chết rồi sao?” Lúc không lên tiếng vẫn còn tốt, vừa lên tiếng đã khiến không khí xung quanh không thể lưu thông, như đóng băng nhiệt độ xuống mức thấp nhất.

“Đúng vậy, thiếu chủ.” Lãnh Hồ lúc này mới ngẩng đầu lên, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vị thiếu chủ cao cao tại thượng này như trước, mặc dù anh chỉ mới mười tám tuổi.

Thiếu niên buông mắt xuống, thường thức chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay bên tay trái, khoe miệng khẽ nhếch, “Cũng không xê xích gì nhiều.”

Câu nói của anh không lộ ra bất kỳ tâm tình gì. Theo lý mà nói lão gia là ông nội của anh, người đã sắp yên nghỉ dưới lòng đất, anh là thân nhân duy nhất thì phải đau buồn mới đúng, nhưng anh lại coi như không có gì quan trọng.

Lãnh Hồ bên cạnh thấy nhưng không thể trách. Đi theo thiếu chủ đã mười mấy năm, thiếu chủ cũng không để ai vào lòng, chỉ có bé gái như búp bê kia mà thôi.

À, không.

Bé gái đã trưởng thành rồi, bây giờ là một tiểu cô nương tám tuổi.

Thiếu niên cuối cùng cũng duỗi chân, rời khỏi boong tàu, vừa đi vừa hỏi: “Hai ngày tôi không ở đây, cô ấy đã làm gì?”

Lãnh Hồ đi theo phía sau, đương nhiên biết rõ người thiếu chủ đang nói là ai.

“Tiểu thư cô ấy...” Anh muốn nói lại thôi, nhưng sau đó lại nhanh chóng tiếp tục: “Cô ấy nói muốn được đi học như những đứa trẻ bình thường khác.”

“Quả nhiên đã trưởng thành rồi.” Thiếu niên bỏ lại một câu như vậy, đi vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền, nam phục vụ thấy thiếu chủ đi vào, lập tức mang điểm tâm đã chuẩn bị tốt lên.

Thiếu niên nhìn trái cây trong khay một chút, là quả anh đào đỏ cô thích ăn nhất. Vừa nghĩ tới khuôn mặt trắng hồng, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại kia, gương mặt anh đã tràn ra ý cười, nhưng mấy giây sau nụ cười lại biến mất, trở lại khuôn mặt lạnh băng như cũ.

Anh vươn tay lấy một quả, ngậm vào miệng, một hương vị ngọt ngào tràn vào trong lòng.

Không biết ăn bao nhiêu quả anh đào thì thuyền cập bến.

Thiếu niên được vài hộ vệ vây quanh, bước xuống du thuyền, lên bờ.

Trên bờ nhiều người đứng cung kính, đông nghìn nghịt. Vừa thấy thiếu chủ xuống thuyền đã tự động tránh ra nhường một con đường.

Nơi đây là một con sông trên đảo tư nhân nhỏ, nhà lầu uy nghiêm giữa núi, núi không cao nhưng thêm đá tầng tầng đã đủ chứng minh thân phận phi phàm của chủ nhân nơi này.

Thiếu niên đang bước trên thềm đá đứng là thiếu chủ nhân của đảo nhỏ này. Dù không cha không mẹ, nhưng lại có một ông nội hồ phong hoán vũ trong giới hắc bạch đạo, cũng chính là Hắc Âm Chi Vương lạnh lùng. Mấy ngày nữa anh sẽ trở thành chủ nhân mới của hòn đảo, một đời Hắc Âm Chi Vương mới cũng ra đời.

Anh là Lãnh Ngạo, người cũng như tên, kiêu ngạo, lạnh lùng, cô độc, thậm chí còn mang theo máu tanh.

2. Chương 2

Trên đỉnh núi, một căn nhà lớn bốn tầng màu xám u ám bị rừng cây rậm rạp che phủ, vì sinh mạng chủ nhân của hòn đảo đã sắp kết thúc nên không khí xung quanh đặc biệt khác thường.

Trong một căn phòng ngủ ở lầu hai, một ông lão hấp hối nằm trên giường, vài bác sĩ y tá mặc áo blouse trắng đứng xung quanh.

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, cánh cửa từ từ mở lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt. Đến khi cửa mở ra hoàn toàn thì cô chủ nhỏ mới nhẹ nhàng bước đến.

Vài phút trước, quản gia nói với cô là ông nội đang hấp hối, bảo cô nhanh đến phòng ông. Đừng nhìn cô chỉ mới có tám tuổi, tâm trí cô trưởng thành rất sớm, cô biết ông nội sẽ chết, về sau ông nội yêu thương cô sẽ không còn trên đời này nữa.

Cô đi rất cẩn thận, chỉ bước chậm từng bước, sợ làm ồn đến ông nội.

Lãnh Bà, một quản gia đã lớn tuổi đứng giữa các bác sĩ y tá, không chờ được tiểu cô nương đi đến đây đã đi ra khỏi đám người, kéo tiểu cô nương tới trước giường.

“Tiểu Khả.” Một cánh tay lạnh lẽo vô lực vươn ra, miệng khó khăn học ra hai tiếng.

Tiểu cô nương đúng là bé gái sơ sinh trong đêm mưa tám năm trước, Thuốc Tiểu Khả. Nhoáng một cái đã qua tám năm, cô bé cũng đã dần dần lớn lên, đáng dấp nho nhỏ đã xinh đẹp như tiên nữ, tóc dài đến thắt lưng, trán nhỏ được tóc phủ lên càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người.

Nghe tiếng ông nội đau đớn kêu, cô bước lên trước vài bước, nắm lấy bàn tay ông nội đang vươn ra.

“Ông nội, ông nội!”

Khuôn mặt lạnh lùng dờ dẩn vừa nghe tiếng trẻ con kêu đã lên lại tinh thần. Ông rất rõ tình trạng của thân thể mình. Từ một năm trước, sau khi mắc bệnh nan y ông đã điều trị rất lâu ở bệnh viện nhưng không có hiệu quả, cuối cùng vẫn bị bác sĩ phán tử hình: sống nhiều nhất không quá nửa năm.

Trong nửa năm này, ông vẫn ở lại trên đảo. Dù sao vẫn là một nhân vật phong vân (hồ mưa gọi gió), đi cùng ông cũng có vài bác sĩ y tá để quan sát bệnh tình.

Biết thời gian của mình không còn nhiều lắm, ông vẫn chọn được chết ở nhà. Không ngờ nửa năm thoáng cái đã qua, lời chẩn đoán của bác sĩ cũng được nghiệm chứng, hiện tại ông đang đứng bên bờ vực sinh tử mà đau khổ giày dụa.

Trước mắt ông là Thuốc Tiểu Khả, bảo bối của đứa cháu trai. Lúc mới tới vẫn còn phải bế trên tay, không biết nói, chỉ biết khóc, biết cười, chảy nước miếng. Không biết từ lúc nào, một người lạnh nhạt như ông cũng đã bắt đầu yêu thương chiều chuộng cô bé. Nguyên nhân rất đơn giản, một cô bé xinh xắn, nhu thuận, hiểu chuyện như vậy, ai mà không thương được đây? Huống chi cô bé còn là vợ tương lai mà cháu ông đã nhận định, vừa sinh được mấy tháng đã phải rời khỏi cha mẹ, bị buộc ở lại trên đảo. Những nguyên nhân đó cũng đủ làm một người giết người không chớp mắt như ông phải sinh ra thương cảm, sủng ái từ tận đáy lòng.

Một người là ông lão đang hấp hối, một người là tiểu cô nương tám tuổi đang nức nở nghẹn ngào, hai người ôm nhau thật chặt, ánh mắt giao hòa trong không gian cũng không mở miệng nói gì nữa.

Đột nhiên, hành lang bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Lãnh Ngạo như một trận gió xuất hiện ở cửa, anh khoát tay một cái, những hộ vệ đi theo đều đứng lại ngoài hành lang.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng bắn tới phía trước, các bác sĩ y tá thấy anh đều rớt rít lui lại một góc nhỏ trong phòng.

Lãnh Ngạo bước về trước, ánh mắt anh lướt qua Thước Tiểu Khả nhưng rất nhanh đã dời đi, cô vừa trở lại vài giây trước nên bây giờ trước mắt anh mới có bóng lưng nhỏ xinh và mái tóc đen dài kia.

Ông nội của anh chỉ còn lại hơi thở mỏng manh nằm trên giường, bộ dạng già nua đó so với ông vua của giới hắc đạo phong vân một cõi năm nào, quả thật tưởng như hai người khác nhau.

“Ngạo...” Ông đã gặp được đứa cháu này, nhưng bất hạnh ông lại không thể cử động, nói chuyện cũng phải cố hết sức, lúc cháu ông bước tới bên giường ông mới thở phào một hơi.

Thước Tiểu Khả ngẩng đầu, nhìn Lãnh Ngạo luôn ở bên cô trong tám năm qua, yếu ớt nói: “Ngạo, ông nội còn chờ anh.” Cô không dám gọi anh trai, anh ta không cho cô gọi là anh trai, chỉ duy nhất một chữ ‘Ngạo’, nhiều lần cô cũng muốn hỏi tại sao lại phải gọi như vậy, nhưng cuối cùng vẫn nhịn trong lòng mà không nói ra.

“Ông nội.” Lãnh Ngạo từ trên cao nhìn xuống thân nhân duy nhất đang nằm trên giường của anh, “Người có thể an tâm rồi đi, con sẽ trở thành hắc đạo vương mới, tiếp tục làm chuyện người vẫn chưa làm xong.”

Anh vừa nói ra quả thực đã làm các bác sĩ y tá sợ hết hồn, thiếu chủ hắc đạo trong truyền thuyết quả không phải người bình thường, trước mặt thân nhân sắp qua đời, người bình thường sẽ không nói những lời như vậy.

Thước Tiểu Khả là do anh một tay nuôi lớn, đối với lời anh nói cũng không lộ ra bao nhiêu cảm xúc, vì cô biết dù anh mới mười tám tuổi nhưng tâm tính đã là hai mươi tám tuổi, mà anh căn bản cũng không phải người bình thường.

Ông lão lạnh nhạt nhếch môi cười cười, nụ cười rất quái lạ, dường như ông rất vui mừng với biểu hiện của đứa cháu trai. Ông vẫn nắm tay Thước Tiểu Khả không thả lỏng, lại chậm rãi chuyển qua vị trí của Lãnh Ngạo.

“Tay...” Ông chỉ nói một chữ nhưng Lãnh Ngạo đã hiểu, đặt tay mình lên tay ông.

Lúc này bàn tay lạnh lẽo mới buông lỏng, sau đó ông đặt tay Thước Tiểu Khả và tay Lãnh Ngạo, bao bọc trong tay mình, không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn nhìn hai người chăm chú.

Thước Tiểu Khả không biết hành động này của ông nội là ý gì, nghĩ lung tung một lúc. Chẳng lẽ ý nói Lãnh Ngạo phải chăm sóc mình thật tốt, hay là còn có ý gì khác?

Nhưng Lãnh Ngạo lại hiểu được ý của ông nội, nhưng cũng không nói rõ ra mà chậm rãi cúi xuống bên tai ông, cười như không cười nói: “Ông nội, ông ra đi thanh thản, ông đi rồi, Khả Nhi sẽ là thân nhân duy nhất của tôi.”

Lúc ông lão ngẩng đầu lên đã thu hồi nụ cười quái dị, nghiêm mặt gật đầu vài cái, sau đó ánh mắt nhìn lên trần nhà. Ông cảm thấy trước mắt ngày càng mơ hồ, sau đó bóng tối ập đến, không biết qua bao lâu, trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, thân thể ông chậm rãi bay lên, đi theo tia sáng đó tiến vào một cái động màu đen.

“Ông nội! Ông nội!” Thước Tiểu Khả nhìn hai mắt ông nội nhắm lại, bàn tay đang nắm tay mình dần trở nên lạnh cứng, cô biết ông đã qua đời nên kích động kêu ra tiếng.

Quản gia, các bác sĩ đều bắt đầu chuẩn bị, chỉ có một mình Lãnh Ngạo vẫn đứng yên đó.

“Khả nhi, ông nội đã chết, chúng ta đi thôi.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Thước Tiểu Khả thương tâm muốn chết vẫn quỳ ở đầu giường, nắm chặt tay ông nội không muốn đứng dậy.

Lãnh Ngạo vốn không có nhiều kiên nhẫn, ánh mắt quét về phía Lãnh Bà, “Quản gia, mang tiểu thư về phòng.”

Lời nói không có nhiệt độ làm thân thể Lãnh Bà run lên, vội vàng đi tới bên người Thước Tiểu Khả nói: “Tiểu Khả, để bà đỡ con về phòng.”

Lúc này Thước Tiểu Khả đang bị thương mới lấy lại tinh thần, chậm chạp đứng lên, đồng thời cô cũng nhìn Lãnh Ngạo đang dùng ánh mắt khác thường liếc mình một cái, sau đó mới nâng chân lên rời khỏi phòng.

Đi theo sau anh, cô bước từng bước thật ngắn. Phòng của cô ở lầu ba, rõ ràng đi không tới một phút nhưng cô đi được vài phút vẫn chưa tới.

Trên cầu thang lầu ba, Lãnh Ngạo quay đầu nhìn cô một lần nữa, “Quản gia, bà không cần đi theo, nên làm cái gì thì làm đi.”

“Vâng, thiếu chủ.” Lãnh Bà đi xuống lầu, để lại Thước Tiểu Khả đang không biết phải làm sao.

3. Chương 3

Phòng ngủ của Thước Tiểu Khả được trang hoàng theo một phong cách rất độc đáo, mang hương vị cổ điển thùy mị của châu Âu thế kỷ trước, mặc dù vậy cũng không thiếu mùi vị âm u quái dị.

Lúc này đang là hai giờ trưa, rèm cửa sổ chưa kéo lên, ánh nắng gay gắt len lõi rọi vào, vừa lúc chiếu lên đỉnh đầu Lãnh Ngạo tạo thành một vòng sáng.

Lãnh Ngạo rất không thích loại cảm giác sáng rực này, bước vào, đi tới cửa sổ kéo rèm cửa dày lại, sau đó ngồi lên ghế sofa nhỏ trước cửa sổ.

Anh thích hương vị đặc thù trên sofa này, không biết vì sao lại thích, chỉ biết mùi thơm này là thuộc về cô.

Thước Tiểu Khả đứng trước cửa, cúi đầu không dám tiến lên.

Thấy cô như vậy, Lãnh Ngạo hơi nheo mắt, ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Lại đây!”

Hai từ đơn giản, nhưng từ miệng anh nói ra lại giống như độc dược, Thước Tiểu Khả nghe được bỗng nhiên thấy sợ hãi. Cô khó khăn cất bước, cúi đầu, vẫn không dám nhìn anh như cũ.

Khi hai người còn cách nhau không tới một bước chân thì Lãnh Ngạo nhấc tay, tốc độ nhanh như gió ôm Thước Tiểu Khả vào lòng, đưa lưỡi liếm viền tai nhỏ nhắn có lực hấp dẫn cực lớn kia.

Tiểu nhân nhi trong ngực run run vài cái, lại không dám phản kháng, chỉ có thể co rúc không dám nhúc nhích vào lồng ngực rắn chắc của con người nguy hiểm này.

Không biết liếm bao lâu, anh lại nhẹ nhàng ôm cô đặt lên đùi, đầu lưỡi rời khỏi viền tai, chuyển hướng về phía gương mặt của cô.

Đối với động tác này của anh, Thước Tiểu Khả đã sớm tập thành quen, thấy nhưng không thể trách, nhưng mỗi lần như vậy thân thể vẫn không nhịn được mà ớn lạnh. Từ lúc có bắt đầu hiểu chuyện, cô chưa từng rời khỏi hòn đảo này, cũng chưa từng gặp cha mẹ mình, càng biết mình có một anh trai rất không bình thường bên cạnh.

Không, chính xác mà nói thì không phải anh trai, mà là vị hôn phu.

‘Vị hôn phu’, từ này lúc bảy tuổi cô đã nghe được từ quản gia Lãnh Bà, lúc ấy cô còn ngây thơ hỏi: “Lãnh Bà, vị hôn phu là gì? Vì sao anh Lãnh Ngạo lại là vị hôn phu của con?”

Ngay lúc Lãnh Bà đang muốn giải thích rõ thì cửa bị đá ra, Lãnh Ngạo mặc một bộ đồ đen xuất hiện trước mặt cô.

Anh không nói gì, Lãnh Bà liền thức thối rồi đi, để lại hai người bọn họ nhìn nhau.

“Khả nhi.” Anh từ từ đi về phía cô, thỉnh thoảng hôn khẽ lên môi cô một cái, nói: “Chỉ có vị hôn phu tôi mới có thể làm như vậy với em, chờ sau này em lớn lên...” Nói đến đây, ánh mắt anh quan sát thân thể cô một lượt, ngón tay đeo nhẫn vuốt ve gò má cô.

Lát sau, anh mới nói tiếp: “Chờ sau này em lớn lên sẽ là vợ tôi, là nữ chủ nhân chân chính của nơi này, hiểu chưa?”

Cô chỉ có bảy tuổi, sao có thể hiểu nhanh như vậy được, nhưng lại không thể trực tiếp lắc đầu nói không hiểu, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu. Về sau, quản gia Lãnh Bà thường xuyên kể chuyện nam nữ bên tai cô, cô dưới hoàn cảnh như vậy mới hiểu dần ông và phụ nữ sau khi lớn lên sẽ phải kết hôn sinh con.

Kỳ thật, cô cũng giống Lãnh Ngạo, tâm trí không phù hợp với tuổi.

“Khả nhi.” Giọng nói tà ác lại ôn nhu gọi Thước Tiểu Khả tỉnh lại từ hồi ức. Lúc này cô mới phát hiện khóa kéo sau váy mình đã mở, tấm lưng trần lộ ra, trong không khí có cảm giác mát lạnh.

Trong trí nhớ, Lãnh Ngạo có ôm cô, hôn cô, nhưng chưa từng cởi đồ của cô, cô bị dọa nhảy xuống khỏi đùi anh, lui về sau vài bước nói: “Ngạo, em lạnh!”

“Lại đây.” Con người Lãnh Ngạo lóe lên một cái, vẻ mặt nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì.

Thước Tiểu Khả biết rõ tính tình của anh nên tiến lên vài bước, đứng trước mặt anh nói: “Ngạo, em sợ lạnh, anh đừng như vậy được không?”

Lãnh Ngạo không quan tâm lời nói của cô, ngược lại gác chân lên, nghịch nghịch ngón tay.

“Em muốn đến trường?” Trầm mặc một lúc, anh mới lạnh lùng mở miệng.

Thước Tiểu Khả biết trên đảo này đều là người của anh, nếu mình có tâm tư gì, hay là lời nói vô tình đều bị người khác nghe được rồi thuật lại với anh. Chính cô cũng không hiểu, rõ ràng mình cũng là người bình thường, sao lại không thể được đi học như những đứa trẻ khác, gặp gỡ bạn bè, mà đã sớm bị in dấu danh nghĩa “vị hôn thê” lên người?

Tám tuổi, là tuổi thơ ấu đơn thuần đến mức nào, sao chỉ có thể ở hòn đảo này sống cuộc sống của người không bình thường chứ?

“Em muốn đi học.” Cô cân nhắc suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định gật đầu đáp lại.

“Ở đây không phải vẫn có giáo viên dạy học cho em sao?” Lãnh Ngạo tự biết mình đối với cô cũng không tệ, bỏ một số tiền lớn mời giáo viên gia đình đứng nhất nhĩ đến dạy cho cô, nhưng vì sao cô còn chưa hài lòng?

“Em muốn được đến trường đi học, học chung giáo viên với những đứa trẻ khác.” Ý tưởng của Thước Tiểu Khả gây thơ đơn thuần, lại không biết đã phạm vào điểm cấm kỵ của người nào đó.

Một tiếng cười rét lạnh thổi qua tai cô, chủ nhân của tiếng cười vẫn ngồi trên ghế sofa như trước nhưng khuôn mặt mỉm cười kia lại vô cùng tối tăm, dường như nếu không lưu tâm thì sẽ bị hơi thở âm lãnh đó vây kín.

“Xem ra, em vẫn chưa hiểu rõ thân phận của mình.” Một câu nói đã làm toàn thân Thước Tiểu Khả run lên, cô quá rõ thân phận của mình, chỉ là vẫn không hiểu vì sao làm vị hôn thê của anh thì không được đi học.

Trước kia, lúc Lãnh Ngạo quán quýt lấy cô, ông nội sẽ lấy thân phận chủ gia đình mà nói với Lãnh Ngạo: “Ngạo, Tiểu Khả còn nhỏ, chờ sau khi Tiểu Khả trưởng thành, con muốn làm gì với con bé ta cũng sẽ không can thiệp.”

Lúc ông nội còn sống, Lãnh Ngạo ít nhiều cũng sẽ nể mặt người mà không làm chuyện gì quá giới hạn với mình, nhưng bây giờ không có ông nội nữa, sẽ xảy ra chuyện gì thì rất khó nói.

Ngay lúc cô đang bàng hoàng thì Lãnh Ngạo đứng lên, hai tay để trong túi áo khoác, vén rèm cửa sổ lên một chút, ánh mắt sâu kín.

“Cho em đến trường đi học sao, không thể, nhưng mấy ngày nữa lúc tang lễ ông nội em có thể tạm thời rời khỏi đây, có thể thấy cha mẹ chưa từng gặp mặt của em.”

Thước Tiểu Khả dù sao cũng mới có tám tuổi, vừa nghe đến có thể thấy cha mẹ thì vô cùng vui mừng. Trong lòng cô luôn có một thắc mắc, vì sao cô không thể sống cùng cha mẹ, tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Lãnh Ngạo có tình cảm không bình thường với cô như thế.

Cô từng hỏi qua ông nội, nhưng ông nội luôn chỉ cười cười: “Con còn nhỏ, sau này con lớn lên ông sẽ nói với con.”

Từ đó về sau, cô luôn ngóng chờ mình mau lớn lên, không ngờ cô được tám tuổi ông nội đã không còn, không có cơ hội để nói với cô việc này nữa. May là, mấy ngày nữa Lãnh Ngạo sẽ cho cô gặp cha mẹ, lúc đó cô có thể hỏi họ thật rõ ràng.

“Em đừng vui mừng quá sớm, ngày tang lễ ông nội em chỉ có thể nhìn thấy cha mẹ em, không được nói một câu.”

Chỉ một câu đã đẩy Thước Tiểu Khả rơi xuống đáy vực, thì ra mình nghĩ cái gì anh cũng có thể đoán được, hẳn là muốn tra tấn mình sao.

Nhưng cô vẫn tràn đầy mong đợi với tang lễ ông nội, mong kì tích có thể xuất hiện.

4. Chương 4

Vài ngày sau, tang lễ đúng hạn cử hành. Di thể được hỏa táng trên đất liền nên đây là lần đầu tiên Thước Tiểu Khả được rời đảo. Thế giới bên ngoài rất sôi nổi đông đúc, người đến người đi, học sinh thì đeo cặp sách, thậm chí ngay cả không khí còn tươi mát hơn trên đảo. Trong mắt cô, tất cả đều vô cùng mới lạ.

Lãnh Ngạo lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Một mười tám tuổi, một tám tuổi, chiều cao tuy rằng cách nhau xa, nhưng vì tướng mạo xuất chúng nên đứng giữa đám người đưa tang vẫn là hạc giữa bầy gà. (nổi bật trong đám đông)

Lúc di thể được đưa đi hỏa táng, tâm hồn nho nhỏ của Thước Tiểu Khả xoắn lại, nhú mi, ngơ ngác nhìn.

Trước mặt rất nhiều người, Lãnh Ngạo lại ôm thân thể nhỏ bé của Thước Tiểu Khả vào lòng, nhẹ giọng nói: “Khả nhi, không phải sợ!”

Thước Tiểu Khả vẫn không nói được lời nào. Một lúc sau, cô thấy tâm phúc Lãnh Hồ của Lãnh Ngạo cầm một hũ tro cốt đi ra.

Sau đó cô được Lãnh Ngạo ôm lên xe, hơn một giờ sau thì tới công viên tưởng niệm tư nhân của Lãnh gia. (công viên tưởng niệm: nơi chôn cất, tương tự nghĩa trang)

Trong mộ viên đã đứng rất nhiều người, y phục đều thuần một màu đen, trước ngực cài một đóa hoa trắng.

Tài xế mở cửa cho Lãnh Ngạo và Thước Tiểu Khả. Lãnh Ngạo bước xuống trước, chỉnh lại Âu phục đen rồi sau đó mới tự nhiên xoay người, vươn tay ra.

Bàn tay nhỏ nhắn của Thước Tiểu Khả đặt vào trong bàn tay to của anh, cúi người bước xuống xe.

Người tham gia tang lễ nhường ra một con đường, Lãnh Ngạo nắm tay Thước Tiểu Khả bước lên thềm đá cao.

Nếu nói bộ mặt cứng ngắc của Lãnh Ngạo giống như người chết, vậy gương mặt của Thước Tiểu Khả càng tươi trẻ và mê hoặc hơn.

Cô lần đầu tới công viên tưởng niệm của Lãnh gia nên cảm thấy rất mới lạ. Ông nội từng nói với cô, tất cả người nhà họ Lãnh sau khi chết đều được chôn cất ở đây, cô cũng không ngoại lệ.

Cô nhớ rõ lúc ông nội nói với cô những lời này là một tuần trước, không ngờ một tuần sau cô đã cùng ông nội âm dương cách biệt, tro cốt của ông nội cũng thật sự được chôn ở đây.

Cô còn nhớ rõ Lãnh Ngạo cũng từng nói lúc tang lễ sẽ cho cô được thấy cha mẹ mình, nên cô cảm thấy rất mờ mịt, lúc chậm rãi đi bộ thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn xung quanh, chỉ tiếc người đi đưa tang quá nhiều, nam có nữ có, đông nghìn nghịt. Nhìn từ xa ai ai cũng như nhau, thật sự không biết ai mới là cha mẹ mình.

Cô biết rõ thế lực của Lãnh gia, nghe đồn hô phong hoán vũ ở cả hai giới hắc bạch đạo. Có lẽ vì không được rời đảo nên cô một chút cũng không cảm giác được địa vị của Lãnh gia. Hiện tại nhìn người đi đưa tang đã đứng chật khắp công viên tưởng niệm cô mới biết tin đồn không phải giả. Nếu không phải ông nội lúc còn sống quyền cao chức trọng, nếu không phải Lãnh gia có lực ảnh hưởng ở nước A thì sao lại có nhiều người tới đưa tang như vậy, thậm chí còn xuất động cả cảnh sát đến giữ trật tự trị an.

Thềm đá vừa cao vừa dài, đi đầu là Lãnh Ngạo và Thước Tiểu Khả, sau đó là hộ vệ tùy tùng, cuối cùng mới là khách đưa tang. Không biết đi bao lâu, đội ngũ chậm rãi mới đi tới đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, bia mộ của ông nội lạnh lẽo nằm đó, bức ảnh đen trắng giữa bia, trong ảnh chụp là một khuôn mặt bình tĩnh tự nhiên. Chỉ tiếc một đời kiêu vương lại sớm qua đời vì bệnh, để lại đứa cháu nội duy nhất tiếp tục nghiệp lớn của ông.

Mục sư mặc trường bào màu đen đã đứng giữa mộ từ sớm, đợi thân nhân người chết và khách đưa tang đều dừng lại thì tang lễ mới bắt đầu.

Lãnh Hồ thật cẩn thận đặt hũ tro cốt vào giữa huyết mộ, mục sư đang nói vô cùng hăng say thông thạo. Dựa theo tấn tục (tục nhập táng) của nước A, mục sư trước tiên sẽ niệm kinh cho tro cốt người chết, sau khi kết thúc người thân sẽ tung hoa, cuối cùng thân nhân của người chết sẽ nhận lễ bái của khách khứa.

Sau khi mục sư niệm xong, mọi người đang chờ Lãnh Ngạo tung hoa nhưng không ngờ lúc đi lên Lãnh Ngạo vẫn dắt tay bé gái bên cạnh như trước.

Thước Tiểu Khả không biết anh nắm tay dắt mình ra là có ý gì, chỉ biết hoa trong mâm trên tay mục sư vô cùng xinh đẹp, nảy sinh từ lòng thích cái đẹp của bé gái cô thật sự muốn đi qua cầm luôn tất cả hoa tung ra bốn phía.

Mục sư đứng phía trước, đưa hoa trong mâm cho Lãnh Ngạo, lúc này cô mới nghe một giọng nói âm trầm vang lên: “Khả nhi, cùng nhau tung hoa lên hũ tro của ông nội.”

Cứ như vậy, theo ý anh, Thước Tiểu Khả cẩn thận cầm một bó hoa, đầu tiên là nhìn động tác tung hoa của anh, sau đó mới làm theo.

Trên núi, gió lạnh thổi liên tục, đóa hoa trong tay cô chậm chậm bay theo gió rơi xuống huyết mộ.

Tung hoa xong, cửa huyết đóng lại, thân nhân người chết bắt đầu nhận lễ bái của tân khách.

Theo tấn tục của nước A, bất luận thân nhân người chết có thân phận cao quý cỡ nào, ngày tang lễ cũng phải gặt đầu tổ về đáp lễ với tân khách, Lãnh Ngạo đương nhiên cũng không ngoại lệ, đứng trước một đám người gặt đầu với từng người một. Nhưng về mặt anh không có biểu tình gì, khách khứa vốn e ngại nên cũng không dám liếc mắt nhiều hơn một cái.

Thước Tiểu Khả cẩn thận nhìn từng người đi qua trước mặt một lần, tân khách tới đưa tang đa số đều lớn tuổi, lại đều mặc y phục đen như nhau, thật đúng là làm cô không phân biệt được ai với ai chứ nói gì tới việc đoán ai là cha mẹ ruột của mình.

Một thời gian dài sau, lễ bái của tân khách mới kết thúc, mọi người rất trật tự đi xuống thềm đá. Thước Tiểu Khả cũng không vui, ngắc đầu nói với Lãnh Ngạo: “Ngạo, trong đám người vừa rồi có cha mẹ của em hay không?”

“Có!” Lãnh Ngạo không cần suy nghĩ, trả lời rất nhanh.

“Nhiều người như vậy, rốt cuộc là ai?” Thước Tiểu Khả truy hỏi thật kỹ.

“Không vội, chút nữa vẫn còn cơ hội.” Lãnh Ngạo nói xong dắt tay cô đi về phía công viên tưởng niệm.

Nơi này là công viên tưởng niệm của Lãnh gia, ngoài mộ bia lạnh lẽo đương nhiên còn có liệt tổ liệt tông của Lãnh gia. Thước Tiểu Khả được Lãnh Ngạo dắt tới trước hai ngôi mộ nằm liền nhau, giương mắt nhìn thì thấy hai tấm hình. Công viên tưởng niệm mỗi ngày đều có công nhân tới dọn dẹp vệ sinh, nên ảnh chụp cũng được lau chùi bóng loáng, hoàn toàn có thể nhìn rõ hình dáng người trong hình.

Nam tuần mỹ, nữ thanh lệ thoát tục.

Nếu cô đoán không sai, hai người kia nhất định là cha mẹ của Lãnh Ngạo. Nói đến cũng khó hiểu, cô ở bên ông nội và Lãnh Ngạo nhiều năm như vậy mà còn không biết nguyên nhân cái chết của hai người này, cũng không nghe quần gia hay người hầu nào nhắc tới, giống như hai người chưa từng sống trên hòn đảo đó.

Thước Tiểu Khả còn tưởng rằng, đứng trước mộ của cha mẹ mình thì Lãnh Ngạo sẽ dập đầu lạy một lạy, nhưng không ngờ anh chỉ thẳng lưng đứng đó hơn mười phút, sau đó lập tức xoay người, ánh mắt lạnh nhạt kia chưa từng biến đổi một lần nào.

Cô được anh dẫn đi dạo trên đỉnh núi hồi lâu, gió lạnh phả vào mặt, cành cây lay động, bốn phía đều là mộ khiến cô rợn cả tóc gáy.

Đột nhiên một ngôi mộ lớn không tên xuất hiện trước mặt cô, cô dừng bước, ngẩn người nhìn hồi lâu, sau đó vẫn nhin không được hỏi: “Vì sao ngôi mộ này không có tên?”

Không ngờ Lãnh Ngạo lại dùng tốc độ nhanh nhất ôm chặt lấy cô, bước đến gần ngôi mộ kia bình tĩnh nói: “Đây là mộ chuẩn bị cho chúng ta, sau này chúng ta sẽ cùng chôn ở đây.”

Từ từ tới gần, anh vỗ vỗ tay lên ngôi mộ, nói: “Khả nhi, ở bên cạnh tôi vĩnh viễn, đây là số phận của em!”

Thước Tiểu Khả mới tám tuổi, tâm trí dù thành thực thế nào cũng vẫn không hiểu ẩn ý trong lời nói của anh, chớp đôi mắt to hỏi: “Ngạo, lời của anh em không hiểu.”

“Em không cần hiểu, chỉ cần nghe lời là được.”

Thước Tiểu Khả còn muốn phản bác cái gì nhưng dưới chân núi đột nhiên vang lên một tiếng, như có cái gì nổ mạnh, sau đó từng tiếng thét chói tai truyền đến.

5. Chương 5

Bọn họ đứng trên cao, cúi người xuống nhìn thì thấy vài người nằm trên đất, máu chảy khắp nơi, mọi người xung quanh đột nhiên nghe tiếng nổ mạnh, bị dọa sợ đến hồn vía lên mây.

“Chuyện gì thế này? Sao đột nhiên lại nổ vậy?” Sống trên đảo từ nhỏ, Thước Tiểu Khả chưa từng gặp qua tình cảnh hỗn loạn thế này. Tiếng thét hoảng loạn chói tai, thanh âm chạy trời chết, những bóng đen nhỏ nhỏ kia chạy tán loạn khắp nơi như kiến bò trên chảo nóng. So với những người này cô cũng không khá hơn chút nào, tim đập thình thịch trong lồng ngực, sưng sờ nhìn Lãnh Ngạo.

Khóe miệng Lãnh Ngạo nhếch lên. Thước Tiểu Khả ở cạnh anh nhiều năm như vậy cũng rất ít khi thấy anh cười, nếu gặp được thì tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

“Khả nhi, tôi dẫn em đi xem kịch vui.” Lãnh Ngạo thu lại nụ cười, kéo tay cô, xoay người rời đi.

Tiếng nổ vang lên trong công viên tưởng niệm của Lãnh gia, cửa trước cửa sau đã đóng lại, người bên trong không được ra, người bên ngoài cũng không vào được. Đám tân khách tán loạn kia thấy cửa đóng chặt thì kêu loạn không ngừng.

Lãnh Hổ cầm súng, bắn chỉ thiên ba phát. Đám người nghe tiếng súng thì dừng chân lại, giật mình đứng nguyên tại chỗ. (chỉ thiên: hướng lên trời)

“Hôm nay là tang lễ của Lãnh lão gia, mà có người còn dám phá rối.” Anh dứt súng vào bên hông, con người tới tầm quét nhìn bốn phía, “Vì để tìm ra người này chỉ có thể tạm thời làm phiền mọi người.”

Vừa dứt lời, Lãnh Ngạo cũng đã mang Thước Tiểu Khả đi xuống thềm đá, chậm rãi đi về phía Lãnh Hổ.

Lúc này, thủ hạ của Lãnh Ngạo đã bao vây công viên tưởng niệm lại, người nào cũng cầm súng trong tay, vẻ mặt hung tợn, hai tròng mắt sáng như mắt sói.

Mấy người khách bị thương nằm dưới đất từ từ bò dậy, một thủ hạ của Lãnh Ngạo chạy tới xem xét vết thương của họ sau đó báo cáo với Lãnh Hổ: “Anh Hổ, uy lực của bom cũng không mạnh lắm, không có ai chết, mười người bị thương nhưng chỉ là vết thương nhẹ.”

Lãnh Hổ nhìn thiếu chủ bên cạnh, thấy đôi mắt sâu không thấy đáy của Lãnh Ngạo chợt lóe thì hiểu ý.

Anh ta bước lên phía trước vài bước, cất cao giọng: “Nếu ai phát hiện hung thủ, có can đảm nói lên, thì bắt cứ yêu cầu hợp lý nào của người đó thiếu chủ cũng sẽ đáp ứng. Hung thủ một khi bị bắt được, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.”

Mặc dù chỉ là một vụ nổ nho nhỏ nhưng cũng đã phá hỏng tâm tình của Lãnh Ngạo. Rất rõ ràng, hung thủ cũng không muốn nổ chết người, chỉ muốn cho Lãnh thiếu chủ một cảnh cáo mà thôi.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng một nhóm người đi ra từ trong đám đông.

Đi đầu là một người đàn ông trung niên mập mạp khoảng hơn bốn mươi tuổi, ông ta mang theo nhóm người kia đi đến trước mặt Lãnh Hổ.

“Thì ra là ông chủ Thước.” Lãnh Hổ cười nói: “Chẳng lẽ ông biết hung thủ là ai sao?”

Nghe thấy ba từ “ông chủ Thước” của Lãnh Hổ, hai mắt Thước Tiểu Khả sáng lên, nhìn người đàn ông mập này một lúc lâu, nghĩ thầm ông ấy cũng họ Thước, trùng hợp như thế, có khi nào là cha ruột mình hay không?

“Chúng tôi không biết, nhưng chúng tôi có thể dùng mạng bảo đảm là không phải chúng tôi làm.” Người đàn ông mập ngẩng đầu lên, vẻ mặt trung thành.

Lời này vừa nói ra, Lãnh Ngạo vẫn đang im lặng đột nhiên vỗ tay: “Xem ra cũng chỉ có ông chủ Thước là thức thời.”

Thước Tiểu Khả vốn cho rằng anh sẽ đi tới bên cạnh người đàn ông đó, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, chỉ nói với Lãnh Hổ, “Xem camera giám sát.”

Lãnh Hổ nhận được chỉ thị, lập tức xoay người đi xem máy quay.

Công viên tưởng niệm của Lãnh gia người đông nghịt, nhân khí coi như có nhưng dù nhân khí có cao hơn nữa thì công viên vẫn bị hơi mù bao phủ. (nhân khí: mình nghĩ là hơi người, k biết sửa lại thành gì nên để nguyên, ai có từ nào hợp lý thì nói mình nha)

Lãnh Ngạo nâng cằm Thước Tiểu Khả lên, nhẹ giọng nói: “Khả nhi, không phải em vẫn muốn thấy người nhà sao? Vậy bây giờ tôi sẽ nói cho em biết.” Anh nhấc một tay rồi nói tiếp: “Người đàn ông này là cha của em, người phụ nữ đứng sau ông ta là mẹ em, đứng cạnh mẹ em là bốn thiếu niên, chính là anh trai ruột của em.”

Thước Tiểu Khả kìm nén không được mừng rỡ khôn xiết trong lòng, nghiêng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông mập và năm người đứng sau lưng ông.

Thì ra cô thật sự có người nhà, cha, mẹ, còn có bốn anh trai.

Cô rất muốn lập tức chạy tới đó nhào vào lòng cha mẹ, trách họ sao lại không cần cô, sao lại cho cô làm vị hôn thê của một người không bình thường như vậy. Nhưng ý tưởng này cũng chỉ thoáng qua mà thôi, cô vẫn ngoan ngoãn đứng bên người Lãnh Ngạo, bình tĩnh hỏi: “Ngạo, em có thể nói chuyện với họ một lát không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Đang lúc Thước Tiểu Khả tràn đầy hi vọng thì anh lại nói: “Nhưng mà, người nhà em có muốn nói chuyện với em hay không, tôi cũng không biết.”

Thước Tiểu Khả không biết ý của Lãnh Ngạo là gì, quay qua nhìn người đàn ông và năm người phía sau. Từ khi cô biết họ là người nhà mình, bọn họ chưa bao giờ nhìn qua cô một lần, vẻ mặt lạnh nhạt cô cùng, không có chút cảm giác thân tình nào.

Lãnh Ngạo ngoắc ngón tay, một thủ hạ liền nói với người đàn ông mập: “Thước tiểu thư muốn nói chuyện cùng các người, không biết có được không?”

Người đàn ông nghe vậy thì đầu càng cúi thấp hơn, “Thước tiểu thư là vị hôn thê của thiếu chủ, chúng tôi tuy là người thân của cô ấy nhưng cũng đã tám năm không gặp, đừng nói là nói chuyện, đây đều là chúng tôi trèo cao.”

Lời của ông cũng là thay mặt cho lời của năm người phía sau, âm lượng cũng không thấp, Thước Tiểu Khả nghe từng chữ từng chữ rất rõ ràng.

“Khả nhi, nghe được không?” Ánh mắt sắc bén của Lãnh Ngạo nhìn cô, khóe mắt cũng nhìn về phía người đàn ông mập, híp mắt, nhếch môi, dường như cảm thấy rất hài lòng về biểu hiện của ông.

Hi vọng của Thước Tiểu Khả tan vỡ, thì ra Ngạo và quần gia nói đúng, thân tình trên đời này đều là giả. Nếu người nhà đã lạnh nhạt với cô như vậy, cô cần gì phải tự mình đa tình đây.

“Nghe được.” Cô đề cao giọng, “Em là vị hôn thê của ngài, người thân duy nhất của em cũng chỉ có ngài.”

Cô cũng có tự ái và kiêu ngạo của mình, cho dù lời nói không phải chủ ý của cô nhưng cô cũng không muốn chịu thua kém trước nhiều người như vậy.

Không khí trong công viên tưởng niệm của Lãnh gia vốn đã đè nén, chuyện này vừa diễn ra, không khí xung quanh lại càng không thích hợp. Đám tân khách đang cúi đầu kia đã sớm nghe nói thiếu chủ Lãnh gia nuôi một tiểu cô nương nhỏ hơn nhiều tuổi, cứng chiều cô bé lên tận trời, hôm nay thấy quả nhiên không phải giả. Nhưng làm bọn họ ngạc nhiên hơn là cô bé này lại là con gái của ông chủ tập toàn Thước thị, tương lai còn có thể là vợ của bá chủ hắc đạo.

“Thiếu chủ.” Lãnh Hồ gọi một tiếng để lực chú ý của mọi người rời khỏi Thước Tiểu Khả.

Lãnh Ngạo vừa vuốt mái tóc dài của Thước Tiểu Khả, vừa không nhanh không chậm nói: “Bắt đầu bắt người đi.”

Ra lệnh một tiếng, Lãnh Hồ mang theo thủ hạ đi vào giữa đám người mặc đồ đen.

Không tới mười lăm phút đồng hồ anh ta đã đi ra, hộ vệ sau lưng còn mang theo một người.

“Thiếu chủ, chính là hắn!” Lãnh Hồ đá mạnh người đó một cái, người này liền quỳ xuống đất.

Đừng nhìn Lãnh Ngạo chỉ mới mười tám tuổi, sóng to gió lớn gì anh cũng đã trải qua vô số lần, chuyện ngoài ý muốn ở công viên tưởng niệm lần này anh căn bản không để vào mắt, anh chủ yếu muốn thông qua chuyện này để cô gái nhỏ hiểu một chuyện mà thôi.

Anh kéo tay Thước Tiểu Khả, đi thẳng ra cửa lớn, vừa đi vừa nói: “Lãnh Hồ, móc mắt hắn ta!”

Thước Tiểu Khả không nói một câu mặc cho anh dắt đi, đi chưa được mấy bước đã nghe một tiếng kêu thảm thiết sau lưng.

Cô nhắm mắt lại, cắn môi, tận lực không để tiếng kêu thảm thiết này ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Nhưng dù sao cô vẫn chỉ là một đứa bé, một đứa trẻ tám tuổi đã hiểu rõ kết cục khi bị móc mắt là như thế nào.

Cái gọi là sống không bằng chết, chính là như vậy.

Cho đến khi ngồi vào trong xe, cửa xe “Oanh” một tiếng đóng lại, cô mới rõ ràng đây là tang lễ cô đã tràn đầy mong đợi.

Không có kỳ tích, chỉ có ác tích!

6. Chương 6

Sau tang lễ, Thước Tiểu Khả lại trở về đảo nhỏ, tiếp tục cuộc sống như trước kia. Mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì đi ngủ, đi học, luyện piano, cuộc sống ngọt ngào mà buồn tẻ.

Lãnh Ngạo lại như không bận bịu việc gì, thường xuyên ở bên cô, nhìn cô đi học, nhìn cô chơi đàn dương cầm, dường như thế giới của anh chỉ có cô, mà tâm hồn cô yếu ớt, ánh mắt đờ đẫn, không ai biết cô đang nghĩ gì.

Tám năm sau.

Trời xanh sóng biếc, trên trời chim giang cánh nghịch ngợm hắt nước sông, chốc lát sau lại bay về vòng ôm của bầu trời. Đáng lẽ phong cảnh tốt đẹp hài hòa như thế thì tình cảnh trên sông cũng phải không tệ. Nhưng suy đoán dù sao cũng là suy đoán, trên mặt sông lúc này, một cô gái mười lăm tuổi tóc đen dài đang một mình lái một du thuyền nhỏ. (loại giống như ca nô nhưng lớn hơn ca nô 1 chút)

Sắc mặt cô kinh hoảng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau, thì ra trên sông không chỉ có ca nô của cô mà cách đó trăm mét cũng có vô số chiếc thuyền nhỏ đuổi theo.

Cô tăng tốc, gió sông thổi mạnh qua gò má, tóc đen tán loạn, vẻ nở rộ kia còn kiều mị hơn cả hoa Thược Dược.

Mặc dù cô đã tăng tốc độ du thuyền lên cao nhất nhưng cũng không ngăn được những chiếc thuyền phía sau đang ngày càng rút ngắn khoảng cách.

Một phút, hai phút, ba phút...

Nước sông gợn lên từng tầng, vô số du thuyền từ từ đến gần cô, dùng tốc độ nhanh nhất vây chặt cô lại.

Thấy tình thế không ổn, cô hoàn toàn bỏ cuộc, buông tay, nặng nề dựa vào phía sau, thở hổn hển.

“Tiểu thư, xin theo chúng tôi trở về, thiếu chủ vẫn đang chờ người.” Một chiếc thuyền đến gần sát cô, người áo đen mặt không thay đổi nói.

Cô gái đứng dậy, vì đứng ngược gió nên mái tóc đã che khuất toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn, không thấy được vẻ mặt của cô, chỉ thấy hai tay bên hông nắm chặt lại một hồi mới từ từ buông ra. Cùng lúc đó, ca nô của người đàn ông áo đen cũng đã tiếp cận, áo đen nhảy lên, sau đó đứng vững trên chiếc thuyền nhỏ của cô.

Bất đắc dĩ cô mới dịch chuyển thân thể, lại ngồi xuống, nhìn người đàn ông áo đen khởi động du thuyền yêu thích của mình.

Cô gái mười lăm tuổi này chính là Thước Tiểu Khả. Không như bảy, tám năm trước, cô đã trở mã làm rung động lòng người, làn da trắng nõn không tỳ vết, hai mắt to tròn sáng ngời lại có chút u buồn, còn có dáng người kia, trước thẳng sau vênh, ột mét sáu lăm, mái tóc đen tuyền, chỉ riêng bóng lưng đã đủ khiến người ta phải điên cuồng ảo tưởng. (xin lỗi mình cũng không hiểu “trước thẳng sau vênh” là gì, QT dịch là “trước trọc sau vênh”. ==)

Gần đây cô thích lái du thuyền nhỏ, tập một thời gian thì đã lái thành thạo như cá gặp nước. Hôm nay cô cũng không biết bị trúng tà gì, cứ lái đi như vậy, đột nhiên lại muốn đi xa hơn một chút, tốt nhất là rời khỏi đảo này càng xa càng tốt. Ý định của cô đương nhiên không thành công, hộ vệ áo đen luôn luôn bảo vệ cô bốn phía, thấy du thuyền của cô đột nhiên tăng tốc thì cũng lập tức lên du thuyền bắt đầu hành động.

Trên mặt sông lại bắt đầu có động tĩnh, những chiếc thuyền nhỏ như một trận gió lướt qua, giữa không trung chim chóc hoảng sợ đập cánh bay đi.

Lúc Lãnh Ngạo nhận được tin báo bối của anh chạy trốn, không giận không buồn bực, khoan thai tiếp tục hút xì gà, như không có chuyện gì nói với Lãnh Hồ: “Cô ấy chạy không xa.”

Anh vừa hút xì gà vừa ngồi xuống, nhả vòng khói nói: “Quặng mỏ chỗ đó, cậu phải bận rộn một thời gian rồi.”

Lãnh Hồ đáp: “Xin thiếu chủ yên tâm, chuyện giết người tôi cũng từng làm rồi, khai thác kim cương không làm khó được tôi.”

Hai mắt Lãnh Ngạo híp lại, tiếp tục nhả khói, “Khai thác mỏ còn khó khăn hơn việc giết người nhiều.”

“Thiếu chủ nói phải.” Lãnh Hồ biết mình mạnh miệng, rúc cổ lại.

Một hộ vệ áo đen gõ cửa, Lãnh Hồ đi ra mở, sau khi nghe hắn ta báo cáo thì gật đầu.

Lãnh Ngạo biết phía dưới đã xảy ra chuyện, chỉnh lại tây trang nói: “Đưa cô ấy về phòng ngủ.”

Phòng ngủ trong lời Lãnh Ngạo cũng không phải là căn phòng của Thuốc Tiểu Khả tám năm trước, mà là căn phòng của bọn họ.

Phòng lớn đến dọa người, nhưng rất u ám, drap trải giường màu đen, rèm cửa sổ màu đen, thảm đen,... ngay cả ánh đèn cũng u ám, cho dù là buổi tối mở đèn cũng không thể chiếu sáng cả căn phòng.

Lúc này Thuốc Tiểu Khả đã bị đưa tới căn phòng, muốn mở tay nắm cửa nhưng không cách nào mở được, cô cũng không vội, ngược lại chạy vào phòng tắm.

Lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, cùng lúc đó cửa phòng được mở ra.

Lúc cô đang thoa sữa tắm thì đột nhiên cửa phòng tắm bị đá văng ra, cô sợ đến mức quay đầu lại, hai tay che ngực, cúi đầu xuống.

“Thân thể em có chỗ nào tôi chưa xem qua đâu.” Lãnh Ngạo vừa cởi nút áo sơ mi, vừa đi về phía cô.

Nước trên vòi sen chảy xuống mặt Thuốc Tiểu Khả làm ướt cả khuôn mặt cô, nhưng vẫn không có cách nào che giấu được dung mạo xinh đẹp.

Lãnh Ngạo đã cởi áo sơ mi, lộ ra nửa thân trên mỹ lệ, cơ ngực trắng kiêu, giữa ngực có một ít lông. Anh ném áo sơ mi, bắt đầu cởi quần. Thuốc Tiểu Khả nhắm mắt, nhớ lại một đêm kia.

Đó là nửa năm trước, anh theo cô luyện piano xong thì rót cho cô một ly sữa tươi, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Khả nhi đã trưởng thành rồi, càng ngày càng đẹp.”

Cô uống vài ngụm sữa, trong miệng tràn ngập mùi sữa thơm, khóe môi còn dính một ít, cô vừa định lau nhưng không ngờ bị anh giành trước một bước.

Anh trực tiếp lấy tay quẹt qua khóe môi cô, sau đó để lên mũi hít vào, cuối cùng mới chuyển qua môi, đưa lưỡi liếm, vừa liếm vừa nói: “Mùi vị rất tốt.”

“Ngạo, em mệt rồi.” Cô để ly xuống chậm rãi đứng dậy, còn chưa đứng vững đã bị anh đè lên trên đàn dương cầm.

Anh một tay chống trên phím đàn trắng đen, tiếng đàn phát ra âm thanh rất không hài hòa, ban đêm nghe thấy có cảm giác kinh hãi.

Một tay khác rất tự nhiên chạm vào mặt cô, vén tóc trên trán lên, tà tà nói: “Mười lăm năm, tôi chờ mười lăm năm rồi.”

Cô đã sớm nghe Lãnh Bà nói về chuyện giường chiếu nam nữ, lần này lại nghe anh nói một câu khó hiểu thì thầm cảm thấy không ổn, tự biết đêm nay sẽ không tránh được.

Cảm giác được bàn tay trên mặt đã dời xuống ngực, cách một lớp áo mỏng truyền nhiệt độ ấm áp vào, nhưng cô lại cảm thấy lạnh lẽo như mùa đông.

Anh từ từ cúi người, khóe môi gợi lên, nói: “Khả nhi, tôi muốn em.” Nói xong, môi hoàn toàn phủ xuống môi cô, hai cánh môi dính sát không một tia gió lọt vào.

Lúc mới bắt đầu là hôn khô, sau cùng là mãnh liệt, mùi sữa thơm trong khoang miệng cô đã bị anh hút sạch đến khô khốc, không có cách nào ngăn cản thể tiến công của anh.

Lúc cô cho là anh sẽ ở trong phòng đàn này mà muốn mình thì đột nhiên thân thể bị bế lên.

Phòng ngủ của anh đối diện phòng tập đàn, cô bị anh ôm đến trên giường, không giống như cây đàn cứng ngắc, bên dưới vô cùng mềm mại, nhưng cảm giác thoải mái này cũng không làm cô vui sướng nổi.

Đừng nhìn cô ở đây mười mấy năm, ở trên đảo, trải qua cuộc sống công chúa xa hoa, nhưng trong lòng cô khổ không ai biết. Người nhà ruột thịt không muốn cô, lại có một người nhìn như tuấn mỹ nhưng còn đáng sợ hơn ma quỷ ở bên cạnh, cô ngoại trừ đau khổ cũng không có được một chút tự do.

Mười mấy năm nhẫn nhục sống cho qua ngày, trong lòng cô dần dần sinh ra ý niệm chạy trốn, nhưng nơi này là một đảo nhỏ giữa sông, hộ vệ bốn phía, cô căn bản không có cách nào trốn được.

Chẳng biết từ lúc nào, quần áo trên người đã bị xé thành từng mảnh, da thịt bóng loáng như ngọc cứ như vậy hiện ra trong không khí. Cô biết ngày này sớm muộn cũng sẽ tới nhưng cô không ngờ lại tới nhanh như vậy, cô chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi.

Cô lẳng lặng nằm trên giường, được anh thưởng thức như một tác phẩm nghệ thuật trân quý.

Lãnh Ngạo dù sao cũng không phải người bình thường, cách yêu không giống như người bình thường.

Khúc dạo đầu của anh rất kỳ quái cũng rất đặc biệt, đầu tiên là nhắm mắt lại, hai tay phối hợp, miệng lẩm bẩm như đang khấn thần linh cầu phúc.

Cô không nhúc nhích nhìn môi của anh mấp máy, bộ dáng thành kính quỳ lạy nhưng không biết trong miệng anh đang nói cái gì.

Cô không nghĩ nhiều muốn lật người rời khỏi đây, nhưng cô cũng biết trốn được một không trốn được mười lăm, ngày này dù sao cũng phải tới, không bằng bây giờ cứ phối hợp cho tốt.

Nếu như thuận theo có thể đổi được sự yên bình, cũng đổi được vô số mạng người, cũng coi như đáng giá.

Ma quỷ tuần mỹ trước mắt này là kiếp nạn của cô, vừa sinh ra cuốn lấy sống chết không thả. Không có nhà, mất người thân, biến thành một con búp bê không có linh hồn.

Giữa đêm tối, một đôi mắt bỗng nhiên mở ra, đảo qua người cô, nhìn cô cũng đang mở to mắt thì có chút không vui, đưa tay phủ lên mắt cô nói: “Nhắm mắt lại, hưởng thụ thật tốt đi.”

Đôi mắt nhắm chặt, trước mắt chỉ có bóng tối, không thấy được mặt anh, chỉ cảm giác được bàn tay ấm áp của anh đang vuốt ve trên người mình.

Cô tưởng rằng anh sẽ sờ ngực cô, dù sao nơi đó cũng đầy đặn, nhưng dưới bàn chân lại truyền đến cảm giác nhột nhạt kỳ lạ.

Chân cô bị nâng lên, nụ hôn của anh thuận thế rơi xuống bàn chân, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm, sau đó đầu lưỡi dờ dề đến đầu ngón chân.

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng anh gặm cắn từng đầu ngón chân, từ vô lực đến có lực, từ có lực đến dùng sức. Nếu nói đầu ngón chân của phụ nữ nối liền đến tim, bị anh cắn mấy cái như vậy đã làm toàn thân cô tê dại, từng mạch máu trên người tăng vọt, mỗi một dây thần kinh cũng nhiệt huyết sôi trào.

Trong bóng tối truyền đến giọng nói đáng sợ của anh: “Lần đầu tiên nhìn thấy em, bàn chân em đã rơi xuống trên mặt tôi, từ đó về sau tôi liền nhớ em mãi không quên!”

Có ý gì?

Cô hoang mang, nhưng lại không thể hỏi.

Cô đang mong đợi anh nói tiếp, không ngờ sau câu nói kia anh đã ngồi dậy.

Một chân đã bị anh liếm sạch sẽ, chân còn lại anh cũng không buông tha lặp lại hành động vừa rồi, tựa như đó thật sự là mỹ vị nhân gian.

Cô hi vọng thất bại, trong lòng lạnh lẽo.

“Đôi chân này thật đẹp!” Phút trước còn than thở, một giây sau đã biến thành đe dọa: “Nhưng, nếu em dám rời khỏi tôi, tôi sẽ khiến em phải mất đi đôi chân này.”

Tâm lạnh lẽo bị đẩy tới vực sâu. Cô không dám phản kháng, cũng không dám phản bác, ngón tay bấu chặt lấy drap giường, nước mắt trượt xuống gò má.

7. Chương 7

Bàn chân cô trắng nõn mịn màng, ngón chân sơn màu hồng phấn nhàn nhạt, trắng và hồng nhạt kết hợp vô cùng xinh đẹp. Nhưng thứ gì xinh đẹp cũng thường là thứ đáng sợ nhất, một khi làm sai thì có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Cô luôn nghĩ tới câu nói kia của anh, nếu như thật sự có một ngày cô rời khỏi anh, anh sẽ làm cô mất đi đôi chân hoàn mỹ này sao?

Cô vẫn đang vương mắc vấn đề kia thì bàn tay ấm áp của anh đã dờn đến trên đùi.

Chân cô thon dài trắng nõn, so với bàn chân thì đầy đặn hơn, nhưng anh cũng không phải như người bình thường, không có nhiều tham niệm với nơi này, chỉ vuốt ve trên dưới qua lại rồi sau đó cả người dề lên người cô.

Đầu lưỡi khéo léo của anh phác họa một vòng môi cô, bàn tay không ngừng xoa nắn bầu ngực căng tròn, lực đạo trong tay gia tăng, sau đó đầu lưỡi anh thăm dò vào trong miệng, trong nháy mắt môi cô bị lấp kín làm cô không thể không mở mắt ra, thấy mái tóc bù xù đang lay động trước mắt.

“Ngạo, em không muốn, em chỉ mới mười lăm tuổi!” Cảm nhận được sự phấn khích của anh, cô ngẩng đầu lên bắt đầu giãy giụa. Cô tự cười nhạo mình, cái gì mà thuận theo để đổi lấy yên bình, đổi lấy vô số mạng người thì cũng đáng? Nhưng đến thời khắc mấu chốt thì cô lại sợ hãi.

Anh nghe được lời nói kháng cự của cô, con người lóe ra một chút tinh quang, rời khỏi môi cô, nhìn cô chăm chăm.

Khóe mắt vẫn còn lóng lánh nước, ánh mắt hoảng sợ. Cô ở cạnh anh nhiều năm như vậy rốt cuộc vẫn không thể tiếp nhận anh. Anh cũng không ngốc, cô ẩn nhẫn nhiều năm, sao anh lại không cảm giác được? Anh chỉ là đang giả ngốc, chờ cô lớn lên, rồi sẽ có một ngày anh hoàn toàn có được cô.

Anh xoay đầu cô qua, hơi giận nói: “Em quên thân phận của mình rồi sao?”

Cô muốn lắc đầu nhưng bị ngón tay anh giữ chặt không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể thống khổ nói: “Em là vị hôn thê của anh.”

“Nếu đã không quên thì đừng phản kháng tôi!”

Trong đêm tối quỷ mị, tiếng nói vang vọng bên tai cô, giống như một chai rượu ngon hoặc là một ly độc được, uống cũng không được, mà không uống cũng không được, chỉ có thể nhếch miệng nói: “Em không phản kháng, chỉ cảm thấy chuyện này tới quá sớm mà thôi.”

“Không sớm.” Giọng anh thâm tình dịu dàng, “Không sớm chút nào, nếu như phải đợi thêm nữa thì anh đã già mất rồi.” (khúc này ngọt quá nên đổi thành “anh” nha :3)

Anh lớn hơn cô mười tuổi, hai mươi lăm tuổi vốn đã có ham muốn về phương diện kia. Nhìn qua rất mạnh mẽ nhưng ngoài cô ra anh chưa từng có phụ nữ khác. Nguyên nhân rất đơn giản, anh đang đợi cô, những người phụ nữ khác không có cơ hội đến gần anh. Nên nếu phải đợi thêm mấy năm nữa thì anh cũng đã gần ba mươi tuổi rồi.

Cô còn muốn nói thêm gì nữa nhưng chưa kịp nói môi đã bị chặn lại, sau đó là một hồi mãnh liệt nhưng có chừng mực.

Trong miệng đều là nước miếng quần quít, người kia luôn chiếm ưu thế mạnh mẽ, cho đến khi quần mót được đầu lưỡi kia thì anh mới hài lòng thỏa mãn. (đoạn này chém hơi nhiều)

Đầu anh vùi vào giữa hai luồng căng tròn trước ngực cô, nghe mùi hương đặc biệt nơi đó, nồng tựa như mật.

Mười lăm tuổi đã có bộ ngực xinh đẹp đầy đặn, đó là kiêu ngạo của cô*, nên cô không chỉ xinh đẹp mà còn gọi cảm kiêu diễm. Quan trọng nhất, cô đã trở thành bảo bối không thể thiếu bên cạnh anh. (*bản tiếng Trung là “tư bản, tư cách”, mình thấy kì quá nên chỉnh sửa lại 1 tí, xin thông cảm)

Hai đỉnh phần hồng được nước miếng của anh thấm ướt, cô cũng bị trêu chọc đến phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp. Thật kỳ quái, rõ ràng cô không thể tiếp nhận người này, nhưng sao lại bị lửa tình của anh nhen nhóm, nằm dưới thân anh thở dốc như vậy?

Cảm giác được bàn tay anh hạ xuống vuốt ve bên dưới. Rất tốt, nơi đó đã sớm ướt đầm, làm đầu ngón tay anh đặc sánh ánh nước, anh lại không thấy gì mà đưa đầu ngón tay đến trước mặt cô, đưa lưỡi liếm vài cái, ý vị sâu xa nói: “Khả nghi, đây là mùi vị trên người em, rất ngọt!”

Nhìn vẻ mặt mê say của anh, cô ghê tởm tột độ, rõ ràng là người con trai anh tuần nhất, nội tâm lại âm u quái gở như vậy.

Liếm xong đầu ngón tay, anh mở hai chân cô ra vùi đầu vào đó, thè lưỡi trực tiếp liếm mút dịch ướt của cô. Mỗi một lần hút, lòng cô lại nhảy lên một chút, ngoại trừ cảm giác nhột còn có một cảm giác rất kỳ lạ, rất nhẹ, làm cô cảm giác như đang bồng bềnh trên mây.

Cô không nhận được tiếng rên rỉ nữa. Ngâm lên.

Khúc dạo đầu xem như đã chuẩn bị đủ, chuyện chính cũng phải làm.

Anh ngẩng đầu lên, mắt chợt lóe, thân thể lại nằm đè lên người cô. Nghe thấy thanh âm trầm thấp tuyệt vời của cô, cánh môi mở ra, nuốt lấy toàn bộ thanh âm đó.

Trong miệng có một vị chua, cô biết đó là mùi vị bên dưới, rõ ràng không tốt nhưng sao anh cứ nói là nó rất ngọt đây?

Cô không kịp nghĩ nhiều, bên dưới có một vật cứng từ từ xâm nhập. Có lẽ vì là lần đầu tiên nên anh đi vào có chút chậm, chạm phải tầng chắn kia thì càng chậm hơn.

Hai tay cô không tự chủ vòng lên thắt lưng anh, cảm thấy bên dưới bị chạm rải xé rách, móng tay cô bấu chặt vào da thịt anh, đến khi anh thật sự tiến vào thì móng tay cô đã để lại rất nhiều vết hồng.

Lãnh Bà cũng đã từng nói lần đầu tiên của người con gái sẽ rất đau, quả thật là vậy. Cái loại đau đớn này không giống như vết thương bị té ngã bình thường, không thể nói rõ là đau như thế nào, như lướt nhẹ qua nhưng lại dư âm để lại rất rõ ràng.

Môi của anh vẫn phủ trên môi cô, động tác tiến công chậm chạp nhưng chưa từng ngừng lại, từ chậm đến nhanh, từ nhanh đến vội, đâm vào rất sâu. Mỗi một lần xâm nhập sẽ làm cô vừa đau vừa có một loại khoái cảm khó hiểu.

Sau khi động tình được một lúc, anh lại rời khỏi môi cô, nâng hai chân cô lên cao, thể tiến công vẫn không giảm, đầu lưỡi của anh lại chuyển qua bàn chân và bấp đùi trắng nõn non mềm.

Tư thế này giữ một lúc rất lâu, cuối cùng anh điên cuồng đâm vào, phía dưới chấn động mạnh một cái rồi mới ngừng lại.

Cô cho là như vậy mình có thể an ổn đi ngủ, nhưng không ngờ anh lại lặp lại khúc dạo đầu kia, si mê bắt đầu hôn chân cô. Trong mắt anh, chân cô như một khối thịt tươi, càng cắn càng thơm, càng cắn càng có lực.

Đêm, dưới sức lực quái dị của anh càng trở nên rất dài.

Lần đầu tiên của cô, ký ức vẫn còn rất mới mẻ. Cô nhớ rõ đêm hôm đó, cô trở thành phụ nữ một cách vừa đau đớn vừa ngọt ngào.

Đêm đó anh muốn cô ba lần, mỗi lần bắt đầu và kết thúc anh đều sẽ liếm chân cô mà chưa từng có cảm giác chán ghét, ngược lại càng ngày càng trầm mê.

Từ sau đêm nửa năm trước đó, cô không còn ngủ ở phòng mình nữa mà quanh mình chính đại chuyển đến ngủ cùng phòng với anh.

Thân mật tiếp xúc một lần lại một lần. Nếu như nói trước đó cô là một người không có linh hồn, vậy thì sau này cô không chỉ mất linh hồn mà còn mất luôn cả sự đơn thuần vốn có.

Cô chỉ mới mười lăm tuổi!

Ký ức thống khổ tràn vào đầu, nước nóng và Lãnh Ngạo đang thông thả mà nguy hiểm tới gần đã kéo cô trở về thực tế, lúc cô lấy lại tinh thần thì phát hiện Lãnh Ngạo đã đứng trước mặt mình, con người tối tăm không nhìn ra hỉ nộ. (hỉ: vui, nộ: giận. Để hỉ nộ hay hơn, khí thế hơn)

Thân hình anh rất hoàn hảo, cơ bụng cường tráng, mặc quần áo hoa lệ vào thật đúng là lãng phí vóc người tuyệt hảo của anh.

“Khả nhi, du thuyền chơi vui không?” Anh nâng cằm cô lên, nghiêng ngẫm hỏi.

Thước Tiểu Khả hiểu ý cười một tiếng, nhếch miệng nói: “Rất kích thích, chưa bao giờ kích thích như vậy!” Cô vĩnh viễn không quên được cảm giác được lướt trên sông, tự do, không bị cản trở, rất thoải mái!

Có lẽ đã lâu không được ném thử tư vị tự do này, trong mắt cô đó chính là kích thích!

“Như vậy có muốn cảm giác kích thích hơn hay không!” Lời vừa ra, Lãnh Ngạo đột nhiên xoay người cô lại, đè cô lên vách tường lạnh như băng.

Cảm thấy trước ngực lạnh lẽo, nửa bên mặt, gò má Thước Tiểu Khả dán vào tường, cô nhin đau, không nói lời nào.

Lãnh Ngạo gỡ vôi hoa sen xuống, hung hăng phun nước vào tóc cô, tóc cô vốn đã ướt, bị gội lần nữa thì mặt mũi đều ướt đầm, tiếng nước rào rào theo tóc, theo trán chảy xuống.

“Tại sao không nói chuyện?” Thân thể của anh dính sát vào lưng cô. Thứ cực đại bên dưới vừa vặn chạm vào cái mông vênh lên của cô.

Nửa mặt của Thước Tiểu Khả bị đè nên vặn vẹo, nửa mặt còn lại vẫn kiều diễm như hoa.

Từ sau khi ông nội qua đời, trước mặt người khác anh luôn cứng chiều cô, nhưng khi chỉ có hai người anh liền biến thành một người khác.

Lúc cô còn nhỏ, anh chỉ thích vuốt ve, hôn nhẹ thân thể cô, nhưng từ nửa năm trước anh như phát điên chiếm đoạt cô.

Từ đó về sau, anh luôn thích bắt đầu từ bàn chân, từ trên xuống dưới liếm khắp toàn thân cô, vừa liếm vừa nói những lời hết sức kỳ quái. Mặc dù những lời đó là bày tỏ tình cảm với người mình yêu, nhưng từ miệng anh nói ra thì ý nghĩa cũng đã thay đổi.

Rốt cuộc tình yêu của anh với cô là gì, cô nhất thời nói không rõ, dù sao từ lúc cô sinh ra đã phải quán quít cùng anh rồi.

“Em không nói cũng không sao, anh làm em vui vẻ kích thích là được!”

Sau lời nói nguy hiểm đó, thứ to lớn kia liền trực tiếp đi vào, hai tay như gọng kiềm siết chặt hông cô, không ngừng luật động.

Phòng tắm lúc này tràn ngập tình cảm nồng đậm. Ham muốn, xen lẫn tiếng nước chảy ào ào, vừa tuyệt vời lại vừa ghê tởm.

Sau đợt tiến công mãnh liệt như dời sông lấp biển, Lãnh Ngạo ôm cô thật chặt, cằm tựa vào tóc cô, thở dốc không ngừng.

“Khả nhi, kích thích không?” Anh thở hổn hển hỏi.

Thước Tiểu Khả đã sớm bị anh hành hạ đến kiệt sức, làm gì còn sức để trả lời nữa.

“Nếu không đủ, có muốn thêm vài lần nữa hay không?” Anh vuốt tóc cô, động tác dịu dàng vô cùng lại không hề tương xứng với lời nói.

“Không, không, rất kích thích, rất kích thích!” Cô bị buộc rốt cuộc cũng phải mở miệng.

Thấy cô chịu nói, anh cười hài lòng, nhưng nụ cười trong nháy mắt đã đông lại. Anh tự tay lấy khăn tắm, mở ra, nhẹ nhàng lau tóc cho cô.

Anh không chỉ lau tóc cho cô một lần, nên động tác vô cùng quen thuộc.

Mái tóc đen dài được động tác cứng chiều của Lãnh Ngạo làm lay động, Thước Tiểu Khả cũng thoáng thả lỏng, không dán chặt vào vách tường như trước nữa.

Không biết qua bao lâu, tóc cô đã nửa ướt nửa khô, anh lại lấy xuống một cái khăn tắm khác lớn hơn, xoay người cô lại dựa lưng vào vách tường, sau đó bọc lại cơ thể lung linh hấp dẫn đang không ngừng run rẩy của cô, ôm đến giường lớn cuối phòng.

Sau chuyện du thuyền buổi sáng, vừa nãy lại bị anh giày vò, Thước Tiểu Khả đã mệt mỏi vô cùng, mắt vừa muốn nhắm lại thì nghe anh nói: “Muốn ngủ?”

Cô gật đầu.

“Ngủ thì có thể, nhưng em trả lời cho tôi một vấn đề trước.” Anh nghiêng người, một tay chống đầu, một tay khác thưởng thức lọn tóc trên trán cô.

“Hỏi đi.” Giọng nói của cô lười biếng mười phần.

“Tôi nhớ tôi từng nói với em, nếu em dám can đảm rời khỏi tôi, tôi sẽ khiến em phải mất đi đôi chân này.” Anh vừa nói, một chân anh vừa cọ vào bắp chân cô, từ từ trượt xuống dưới lòng bàn chân.

Bị lời của anh dọa đến rợn tóc gáy, toàn thân cô run lên, vẻ lười biếng biến mất hoàn toàn.

Cô nhớ lần đầu tiên anh chiếm đoạt cô đã từng nói qua câu này, lúc đó cô nghe nhưng cũng không để ý, nhưng bây giờ nghe lại, anh tuyệt đối không giống như nói giỡn. Hôm nay đúng là cô đã dùng du thuyền chạy trốn, chẳng lẽ anh thật sự sẽ làm cô mất hai chân này sao?

Nhìn ý cười của anh từ từ tràn ra, cô kinh sợ.

8. Chương 8

Giọng nói của anh rất mê hoặc lòng người, nhưng đó là đối với những cô gái khác, còn với Thước Tiểu Khả mà nói, đó là nguy hiểm tà ác.

Cô nhảy dựng lên từ trên giường, thân thể trần truồng cũng không quan tâm, co lại góc giường cầu xin tha thứ: “Ngạo, hôm nay em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Nụ cười của Lãnh Ngạo vẫn như cũ, tựa như thiên sứ, cũng tựa như ma quỷ.

“Khả nhi, sao em lại không nhớ lâu như vậy?” Anh chạm nhẹ vào tấm chăn tơ tằm, ánh mắt dừng lại trên bàn chân cô.

“Đáng tiếc, đôi chân đẹp như vậy.” Mắt anh chợt lóe, vươn tay bắt được một chân cô, lắc lắc đầu, “Thứ gì càng xinh đẹp thì càng không nghe lời, còn không bằng phá hủy nó!”

Thước Tiểu Khả nghe vậy, sợ đến co rúm người, muốn rút chân về nhưng không đủ sức. Một giây sau, cô cảm thấy thân thể mình bị kéo xuống, hai chân không biết từ lúc nào đã bị anh siết chặt.

Cô dùng sức đá nhưng sức lực không thể bằng anh, chưa được vài cái đã bị tay anh giữ chặt.

Truyện được Nhi edit đọc quyền tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Ngạo, em sai rồi, sau này mọi chuyện em đều nghe theo anh vẫn không được sao?” Cô thật sự rất sợ phải mất đôi chân này, nếu không có chân, đừng nói rời khỏi anh, ngay cả việc đi đứng đơn giản cũng là một vấn đề.

“Bây giờ mới biết thì đã quá muộn.” Lãnh Ngạo là người như thế nào, là Hắc Ám Chi Vương của nước A, lúc ông nội còn sống, uy danh của anh đã ngang với ông rồi, huống chi lão nhân đã chết được tám năm, mấy năm này thế lực của anh ngày càng lớn, dùng thành ngữ để hình dung chính là “một tay che trời”.

Đùa sao, loại người một tay che trời như anh sao có thể nói chuyện mà không suy tính trước, dù là trước mặt người con gái mình thích nhất anh cũng vẫn như vậy.

Thước Tiểu Khả thấy anh không bị thuyết phục trước lời cầu xin của mình, tâm cũng dần chuyển lạnh, thay đổi suy nghĩ, mười mấy năm nay mình sống không có tự do, cũng có khác gì tàn phế đâu?

Đang lúc cô suy nghĩ lung tung, trong tay Lãnh Ngạo đột nhiên có thêm hai sợi dây thừng vừa thô vừa dài, giống như một con rắn lớn.

Không tới hai phút, hai tay hai chân của cô đã bị trói chặt, ngược mắt lên nhìn anh, khuôn mặt yêu nghiệt kia gần trong gang tấc, mà đôi tay ác ma kia vẫn còn vuốt ve chân mình.

Động tác vuốt ve hết sức dịu dàng, dịu dàng đến mức căn bản không nhìn ra chủ nhân của đôi tay này lại là ác ma giết người không chớp mắt. Ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng xoa nắn, trên khuôn mặt kia, một cái nhàn mảy, một nụ cười cũng đủ làm người ta tưởng lầm đó là một thiên sứ mỹ lệ.

Anh cúi người, đưa mũi ngửi một chân, động tác này so với chó có khứu giác nhạy bén còn tức cười hơn.

Cô không biết rốt cuộc anh có hủy đôi chân này đi hay không, cũng không muốn tiếp tục nhìn bộ dạng biến thái của anh nữa, dứt khoát nhắm một mắt, cái gì cũng không thấy còn thanh tĩnh hơn.

Nhưng Lãnh Ngạo lại cố tình không để cô được thanh tĩnh.

“Khả nhi, không phải sợ, đau một chút rồi sẽ không sao.”

Thước Tiểu Khả đang suy nghĩ anh rốt cuộc sẽ làm mình mất hai chân như thế nào, tò mò mở mắt ra một chút, nhưng lại thấy trên tay anh không có gì cả.

Cô cho rằng anh chẳng qua là hù dọa mình thôi, đột nhiên một chân bị nâng lên, cổ chân bị nặng nề đè xuống một cái, sau đó một cơn đau đến xương tủy truyền đến tim. Cái này cũng chưa tính, chân còn lại cũng phải chịu tội như vậy, chỉ nghe “rắc” một tiếng, trước mắt cô tối sầm, bất tỉnh.

___ truyện được edit độc quyền tại dien dan le quy don .

Một tia sét xẹt qua bầu trời, âm thanh sét đánh phá tan sự yên tĩnh của màn đêm.

Trong rừng, một cô gái áo trắng với đôi chân chảy đầy máu tươi, tóc đen xõa ra, đang khó khăn bò lết. Sau lưng cô lóe ánh sáng nhạt, loáng thoáng còn có tiếng chó sủa truyền đến.

Cô tiếp tục bò trên cỏ, sợ bị người đuổi theo. Chỉ tiếc chưa bò được mấy bước, một bóng đen cao lớn đã phủ lên người cô.

Cô nhìn đôi giày da bóng loáng trước mắt, sau đó là quần tây đen, sau đó nữa là áo sơ mi trắng.

Nếu như một người có thể thể hiện hương vị đàn ông qua áo sơ mi trắng và quần âu đen, thì người đàn ông đó nhất định rất ưu tú.

Đúng vậy, người đàn ông trước mắt này vô cùng ưu tú, bề ngoài tuấn mỹ bất phàm, vóc người tuyệt mỹ, nhưng đó chỉ là lớp da khoác ngoài mà thôi, bên trong cất giấu một tâm tư vô cùng u tối.

“Muốn chạy trốn sao, không có cửa đâu.” Người đàn ông áo sơ mi trắng, quần âu đen ngồi xổm xuống, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Cô gái áo trắng lúc này mới phát hiện trong tay anh ta còn cầm một roi da rất dài.

Sau tiếng sấm, cơn mưa trút xuống, roi da kia cũng vung lên, đánh vào trên thân thể mềm mại.

__dien_dan_le_quy_don__

A!

Thước Tiểu Khả tỉnh lại từ trong mộng, trán ướt đẫm mồ hôi, lúc cô mở mắt ra thì phát hiện xung quanh trắng toát, chớp mũi còn nghe được mùi thuốc nồng nặc.

Nơi này không phải là phòng của Lãnh Ngạo, phòng của anh ta chưa từng sáng sủa như thế này. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài cũng là cảnh sắc xa lạ.

Nơi này không phải là hòn đảo biệt lập kia, đây là đâu?

Cô đột nhiên nhớ tới hai chân mình, cúi đầu nhìn, hai chân quấn đầy băng, cố định bằng thép. Cô vươn tay sờ một cái, thật may vẫn còn có cảm giác, chứng tỏ đôi chân này vẫn là của mình.

Cô nhớ rõ ràng Lãnh Ngạo đã bẻ chân mình rồi, dù cảm giác vẫn còn nhưng sau này có thể đi đứng được bình thường nữa hay không?

Cô đang rối rắm suy nghĩ thì cửa bị đẩy ra, một bác sĩ lớn tuổi đeo kính gọng đen đi vào, sau ông còn có một bác sĩ trẻ tuổi nữa.

“Bác sĩ, chân của tôi thế nào rồi?” Nhìn thấy bác sĩ cô liền muốn biết chân mình có sao không.

“Hai chân của cô bị đứt gân, thật may là đưa tới kịp thời, sau khi phẫu thuật thì phải nghỉ ngơi một tháng.” Ông bác sĩ vừa vuốt chân cô vừa nói.

“Vậy một tháng sau tôi có bị thành người què hay không?” Cô sợ nhất là chuyện này nhưng cũng không thể không hỏi.

Bác sĩ cười ha ha, “Tiểu cô nương, không què được đâu, một tháng sau cô vẫn có thể vui vẻ được.”

Lúc này Tiểu Khả mới an tâm, hai tay chống cằm thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Lăng Thiên, cậu quan sát bệnh nhân này đi, tôi tiếp tục kiểm tra các phòng khác.” Ông bác sĩ vỗ vỗ vai nam bác sĩ trẻ tuổi, cười hiền lành một tiếng.

Thước Tiểu Khả đưa mắt nhìn bác sĩ đóng cửa rồi đi, cũng không có tâm tình ngắm cảnh nữa, dứt khoát kê cao gối, nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Lăng Thiên vừa vào phòng bệnh thì nhận ra nữ bệnh nhân này rất đẹp, mặc đồng phục bệnh nhân màu lam, không trang điểm, hơn nữa vừa mới phẫu thuật xong nhưng vẫn sạch sẽ đáng yêu như cũ.

Anh từ từ nâng một chân của cô lên, hỏi: “Đau không?”

Tiểu Khả đáp: “Có đau một chút.”

Anh đặt chân cô xuống, không biết viết cái gì trên tập tài liệu.

Viết xong, chấm một cái, Lăng Thiên hứng thú hỏi cô: “Tiểu cô nương, làm sao mà bị đứt gân chân vậy?”

Sau khi phẫu thuật anh đã xem bệnh sử của cô, nguyên nhân viết trên đó rất chung chung mà không viết rõ, trước một người tuyệt sắc như Tiểu Khả một danh y như anh cũng muốn bắt quái rồi. (đoạn này chém đấy)

Thước Tiểu Khả từ nhỏ đã sống cuộc sống đơn độc trên đảo, ngoài Lãnh Ngạo, Lãnh Bà, giáo viên dạy kèm tại nhà và một đám hộ vệ áo đen bên ngoài ra thì chưa từng tiếp xúc với người ngoài. Mới vừa nói đôi câu với ông bác sĩ quan tâm chân mình, bây giờ lại bị một người xa lạ hỏi như vậy cô cũng không hăng hái bao nhiêu, chỉ nhìn chộp đèn trên trần nhà chăm chăm, đếm xem có bao nhiêu bóng.

Lăng Thiên đã gặp nhiều các cô gái nhỏ mười lăm mười sáu tuổi, không phải hoạt bát đáng yêu thì là ngây thơ đơn thuần, nào có ai giống tính tình lạnh lẽo không quan tâm đến người khác như cô. Anh chợt nhớ tới một hàng hộ vệ được huấn luyện ngoài hành lang, đoán chắc cô là tiểu như nhà giàu nên mắt mới cao hơn đầu như vậy.

“Nếu như muốn nhanh đi lại được thì phải nói chuyện với tôi thật tốt, cứ nhìn đèn trên trần mãi chân cô cũng không khỏi được đâu.” Mặc dù anh cũng xuất thân từ danh môn nhưng cũng không thích loại thiên kim tiểu thư bốc đồng này, muốn trị khỏi bệnh công chúa cho cô ta.

Trước khi bị Lãnh Ngạo làm đứt gân chân, tuy là Thước Tiểu Khả đã sớm chuẩn bị tâm lý sẽ bị cắt chân, nhưng vừa nghe lời của vị bác sĩ kia thì cô cảm thấy làm người bình thường vẫn tốt hơn, nên hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn đôi chân của cô cả. (đoạn này hơi rối, cũng có chém nữa, ai sửa lại dc thì mình cảm ơn ^^)

Nghe vị bác sĩ trẻ tuổi nói như thế, cô thu hồi ánh mắt, lúc này mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát anh ta.

Da ngăm đen, mặc một chiếc áo trắng dài, áo trắng dài còn chưa tính, bên dưới còn mặc một cái quần rộng thùng thình, may mà vóc dáng anh ta cao ráo nếu không nhất định sẽ giống hệt như một lùn đông qua. (đồng qua: bí đao)

Cô lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta một cái, không vui hỏi: “Nói cái gì với anh?”

“Chân của cô vì sao bị đứt gân?” Lăng Thiên phát hiện mình càng ngày càng có hứng thú với tiểu cô nương này.

“Không cần thận bị ngã.” Cô không muốn nói thật, cũng không thể nói thật, chẳng lẽ lại nói mình bị người khác làm đứt? Do người đó hung bạo, sau khi không nghe lời chạy trốn thì bị trừng phạt, bị đánh đứt gân chân?

Lăng Thiên thấy môi cô khô nứt, rót cho cô một ly nước lọc, đưa tới trước mặt cô: “Ngủ lâu như vậy nhất định là khát rồi, uống đi!”

Nhìn thấy ly nước, Thước Tiểu Khả mới phát giác mình quả thật đã khát khô rồi, nhận lấy, nhếch môi nói: “Cảm ơn.”

Nói xong thì uống luôn một hơi hết ly nước.

Thước Tiểu Khả nuốt xuống một cái, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, nhìn cặp mắt hữu thần của Lăng Thiên lại cảm thấy vị bác sĩ này rất thân thiện.

“Bác sĩ, vì sao chân của tôi lại bị tê?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất vô cùng.

Lăng Thiên đặt cái ly lên bàn, thuận miệng nói: “Gân chân của cô là làm phẫu thuật để nối lại, vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên cảm thấy bị đau, bị tê là bình thường, chỉ cần bảo dưỡng một thời gian và vận động vừa phải thì sẽ có thể đi lại được như người bình thường.”

Thước Tiểu Khả nghe anh nói vậy, vẫn cảm thấy rất phức tạp, nhưng vì không để mình thành người què nên phải thật cẩn thận nghe.

“Trước khi dây chằng phục hồi, không được ăn thịt bò và gừng, còn có hải sản và thức ăn cay, dầu mỡ, ăn nhiều rau dưa, hoa quả, thức ăn nhẹ, hiểu chưa?”

Lăng Thiên nói xong, Thước Tiểu Khả như cũng nghe được mùi thơm rồi.

“Hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi.”

Lúc hai người dần dần quen thuộc thì cửa phòng lại bị đẩy ra, người đi vào chính là Lãnh Ngạo. diện diện le quy don .

Người Thước Tiểu Khả không muốn nhìn thấy nhất chính là anh, cũng sợ nhìn thấy anh, nhưng cứ cố tình là anh đi vào. Thân thể cô không nhịn được lui về phía sau, nhưng sau lưng là gối đầu, không lui được nữa, không thể làm gì hơn là nhìn Lăng Thiên cầu xin giúp đỡ.

Lúc làm phẫu thuật Lăng Thiên đã nhìn thấy Lãnh Ngạo rồi, làm thân nhân và người giám hộ ký tên trên đơn đồng ý phẫu thuật. Nhưng ánh mắt của tiểu cô nương nhìn anh ta có chút khác thường, không giống như nhìn thấy người thân.

Quan hệ của bọn họ rốt cuộc là thế nào?

“Bác sĩ, một tháng sau vị hôn thê của tôi có thể đi lại được không?” Đang lúc anh suy nghĩ quan hệ của bọn họ là thế nào thì đột nhiên Lãnh Ngạo mở miệng nói, ba chữ “vị hôn thê” kia làm anh giật mình.

Tiểu cô nương này cùng lắm cũng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, thế mà lại có vị hôn phu lớn hơn nhiều tuổi như vậy rồi?

“Chỉ cần Thước tiểu thư phối hợp trị liệu, một tháng sau nhất định có thể đi lại được bình thường.” Lăng Thiên nhìn Lãnh Ngạo đang từ từ đến gần, nhìn vẻ mặt đầy sát khí của anh, nhất định anh ta là một nhân vật lớn không dễ chọc.

Anh từ nhỏ đã không ở nước A, một tháng trước mới đến đây nhậm chức ở bệnh viện này, đương nhiên không biết Lãnh Ngạo là ai.

“Vậy làm phiền bác sĩ.” Lãnh Ngạo bước tới đầu giường, gật đầu với anh một cái.

“Không khách khí.” Lăng Thiên đáp lại, “Tôi đi kiểm tra những phòng bệnh khác, mọi người cứ từ từ trò chuyện.”

Lúc anh xoay người định rời khỏi phòng, còn chưa kịp mở cửa đã nghe giọng nói như tiếng chuông bạc truyền tới: “Bác sĩ, chờ một chút!”

Anh xoay người lại: “Chuyện gì?”

“Cám ơn anh lúc này đã dẫn dò tôi, tôi nhất định sẽ không ăn uống linh tinh.” Chẳng biết tại sao, Thước Tiểu Khả không muốn anh rời đi, nếu anh rời đi thì phòng bệnh chỉ còn lại cô và Lãnh Ngạo. Lãnh Ngạo trước mặt là một người, sau lưng lại là một người khác. Cô sợ anh, sợ đến tận đáy lòng.

Lăng Thiên không nói lời nào, cười nhạt xoay người mở cửa rời đi.

Ngoài hành lang, đám hộ vệ áo đen vẫn đứng đó như cũ, thấy anh ra ngoài thì mấy chục ánh mắt tập trung trên người anh, trong khoảng thời gian ngắn khiến anh có cảm giác mình là tội phạm làm chuyện xấu, vô cùng không thoải mái.

Nơi này là bệnh viện có được không, những người này vừa vào làm sao lại biến thành xã hội đen rồi? diễn đàn lê quý đôn

Cảm giác ban đầu của Lăng Thiên cũng không sai, Lãnh Ngạo là vương giả trong giới hắc đạo, không chỉ ở nước A mà thậm chí ở những quốc gia khác anh đều là một nhân vật đứng đầu, tuyệt đối không thể trêu vào.

9. Chương 9

Sau khi Lăng Thiên rời đi, phòng bệnh lớn như thế chỉ còn lại Lãnh Ngạo và Thước Tiểu Khả, không khí rất áp lực.

Chuyện đầu tiên Lãnh Ngạo làm là kéo màn cửa sổ xuống, phòng bệnh nhất thời tối âm u, đúng như tính cách của anh.

Thước Tiểu Khả không chịu nổi loại bóng tối này nhất, đặc biệt là lúc ở một mình với anh, nhưng lại không muốn chọc giận anh nên cũng không nói lời nào, mặc anh kéo rèm.

Xoay người thấy trên bàn có cái ly không, Lãnh Ngạo lại rót nước, động tác giống hệt Lăng Thiên vừa rời, chẳng qua là hai cảnh tượng không giống nhau.

Thấy một ly nước đầy đưa tới trước mặt mình, Thước Tiểu Khả vừa uống lúc này đầu thế uống thêm được nữa, lại không thể trực tiếp từ chối, chỉ có thể giả vờ nhận lấy, uống một hớp nhỏ.

Lãnh Ngạo không biểu tình nhận lại cái ly trong tay cô, thấy nước chưa uống hết thì tức giận nói: “Muốn anh tự mình giúp em uống sao?” Nói xong nâng ly lên uống một hớp nước lớn, lúc Thước Tiểu Khả đang trợn mắt há miệng thì cúi người xuống, hai tay giữ chặt gáy cô, miệng đối miệng, nạy răng cô ra mớm nước vào.

Khoang miệng lập tức trở nên ướt át, nơi đó còn vương lại hương vị đặc biệt của anh. Thước Tiểu Khả lấy tay áo lau khô miệng dính nước, tâm không cam lòng không nguyện.

“Mùi vị thế nào?” Lãnh Ngạo ngồi ở đầu giường, cương chiều vuốt mái tóc dài của cô.

“Rất tốt!” Người trước mắt này lúc tức giận cũng có thể đánh đứt gân chân của mình, cô còn dám nói không tốt sao?

Ngón tay dờn từ mái tóc đến khuôn mặt, vỗ nhẹ nói; “Dưỡng thương thật tốt, anh chờ em leo lên giường anh lần nữa.”

Anh nói rất điềm nhiên, cứ như việc đánh đứt gân chân này căn bản không phải là anh làm, giọng nói còn có chút châm chọc.

Thước Tiểu Khả ở trên giường anh bị anh giày vò gần chết, từ lúc mới bắt đầu cưỡng đoạt về sau cũng tập mãi thành quen. Gân chân bị anh đánh đứt dù là chuyện xấu nhưng cũng là trong họa có phúc, có thể rời khỏi đảo một thời gian. Chỉ cần không phải ngày ngày nằm trên giường của anh thì cô mới cảm thấy cả người được thả lỏng.

Nên tốt nhất là quý trọng khoảng thời gian này.

Tay anh mơn trớn vãi băng trên chân cô, con ngươi đen như mực bắn ra một đạo tinh quang kinh người. Đôi chân này biến thành như vậy hoàn toàn là kiệt tác của anh, thật ra lúc ấy thấy cô ngắt đi anh lại đau lòng, nhưng vì lập uy, anh không thể không làm vậy.

Anh không thật sự muốn cô mất đi đôi chân này, chỉ làm đứt dây chằng ở gót chân thôi. Cô vừa ngắt đi anh đã mặc quần áo tử tế cho cô, ôm lên trực thăng tư nhân, mười mấy phút sau đã tới bệnh viện làm phẫu thuật.

Anh là trừng phạt cô tùy hứng, không nghe lời, vô hình trung cũng trừng phạt chính mình. Cô phải ở bệnh viện dưỡng thương một tháng, cũng có nghĩa một tháng không thể đụng vào cô, không có cô nằm bên cạnh, cuộc sống thật sự rất nhàm chán.

Thấy mắt anh nhìn chăm chú đôi chân mình, trong lòng Thước Tiểu Khả hoảng loạn, sợ anh lại đang có ý xấu gì với nó.

“Ngạo, bệnh viện rất bẩn, anh trở về đi.” Cô rõ ràng là đang đuổi anh.

Lãnh Ngạo không nhúc nhích, con ngươi tà ác vẫn dừng trên chân cô, trầm tư hồi lâu mới chậm rãi nói: “Đau không?”

Thước Tiểu Khả lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, cúi đầu cắn môi nói: “Đau, đau chết mất.”

Lãnh Ngạo xê dịch thân thể lại gần cô, ngón tay đeo nhẫn nặng nề bóp cầm cô một cái, “Biết đau là tốt rồi, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Lúc hai người bọn họ ở riêng với nhau, Lãnh Ngạo rất ít khi dịu dàng, qua chuyện này Thước Tiểu Khả cũng nhận được bài học, hiểu rõ nhất thời xúc động, bị thương tổn cũng chỉ có bản thân mình, nên tốt nhất vẫn là thuận theo anh.

Ngón tay đeo nhẫn phát ra ánh sáng xanh đung đưa dưới mắt cô, khi cô hồi hồn lại thì đã bị anh ôm ngang lên, cô kêu thành tiếng: “Ngạo, anh muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, đưa em đến nơi thanh tĩnh hơn.”

Nơi thanh tĩnh trong lời Lãnh Ngạo là khu phòng bệnh cao cấp. Cái gọi là khu phòng bệnh cao cấp là nơi sâu nhất trong bệnh viện, cũng là nơi cực kỳ u tĩnh. Nó phá vỡ hình thức truyền thống của phòng bệnh, mỗi khu phòng bệnh là một tòa nhà nhỏ hai tầng mang phong cách phương Tây, có sân riêng, vườn hoa, mỗi tòa nhà lại cách nhau một khoảng nhất định. Tiêu chuẩn nằm viện cao như thế đương nhiên không phải người nào cũng có tư cách vào, ngoại trừ có tiền có thế, còn phải có lai lịch nhất định.

Ở nước A, thế lực của Lãnh Ngạo ngay cả chính phủ cũng phải sợ ba phần vì vậy muốn vào đây cũng rất dễ dàng.

Thước Tiểu Khả ngồi trên xe lăn, được anh đẩy tới khu phòng bệnh cao cấp.

Phía ngoài còn có bệnh nhân và chuyên viên chăm sóc cùng mặc đồng phục màu lam, nhưng càng vào trong thì số người càng giảm bớt, cho đến khi một căn nhà nhỏ màu trắng xuất hiện trước mắt, cô mới được anh ôm lấy, bước thẳng vào phòng.

Lầu hai là một căn phòng bệnh rộng rãi sáng ngời, thiết bị so với căn phòng lúc này thì cao cấp hơn. Có phòng bếp, có thư phòng. Ở đây nào có cảm giác nằm viện, rõ ràng là tới hưởng thụ.

Lãnh Ngạo đặt Thước Tiểu Khả lên giường lớn, kê trán mình lên trán cô nói: “Một tháng này tôi không ở cạnh em, em phải nghe lời bác sĩ biết không?”

Cuộc sống không có anh đối với Thước Tiểu Khả là mùa xuân, đừng nói là nghe lời bác sĩ, cho dù cô cả đời không đứng nổi cô cũng cam nguyện. Thái độ mừng rỡ không thể biểu lộ lên trên mặt, chỉ có thể làm bộ đáng tiếc nói: “Ngạo, sao anh lại không ở cạnh em?”

“Mở kim cương giao ột mình Lãnh Hồ xử lý tôi có chút không yên lòng, nhân dịp em nằm viện một tháng tôi muốn tự mình đi giám sát.” Hộ vệ áo đen đứng xung quanh, thanh âm của Lãnh Ngạo cứng chiều vô cùng, người khác nghe thấy cũng sẽ không tin anh là một người không bình thường như vậy.

Trước đó Thước Tiểu Khả cũng đã nghe chuyện anh và Lãnh Hồ đang khai thác một mỏ kim cương, còn nói nếu như khai thác thành công anh sẽ đứng đầu bảng xếp hạng phú hào toàn thế giới.

Cô không có hứng thú với chuyện của cánh đàn ông, anh có thể trở thành phú hào hay không cũng không liên quan gì đến cô, chỉ cần cô không phải ở trên đảo, không dây dưa cùng anh nữa thì cô đã mở cờ trong bụng, cho dù chỉ là tạm thời cũng được.

“Nếu anh bận thì mau đi đi.” Cô hơi dẫu môi, “Em ở đây một mình cũng sẽ ngoan ngoan nghe lời.”

Lãnh Ngạo nhếch môi cười một tiếng, khoát tay, một hộ vệ cầm laptop đi tới bên cạnh anh.

Anh nhận laptop, mở ra, lúc đợi máy khởi động anh vỗ vỗ đầu Tiểu Khả, nói: “Nếu như muốn gặp anh, lúc buồn chán thì cứ mở máy. Trên màn hình chỉ có một menu tần số, em có thể thấy tôi, tôi cũng có thể gặp em.”

Thước Tiểu Khả nghe vậy thì toàn thân sợ hãi, anh ta đúng là tự mình đa tình, còn muốn cô nhớ anh, thấy anh. Cô ghét anh còn không kịp sao có thể nhớ anh được chứ?

“Biết rồi.” Lúc nói chuyện, màn hình đã sáng, quả nhiên trên màn hình chỉ có một menu tần số.

Đặt laptop lên tủ đầu giường, Lãnh Ngạo còn nói: “Nhất định đói bụng rồi đúng không?”

Tiểu Khả gật đầu: “Bác sĩ nói chỉ có thể ăn nhẹ.”

“Vậy tôi nấu cháo cho em.”

Tiểu Khả nghĩ chắc là tai cô hỏng rồi, vừa ngẩng đầu thì thấy anh đi vào bếp, xắn tay áo lên bận rộn.

Dáng vẻ nấu cơm của anh cũng giống như người bình thường, lấy gạo, vo gạo, đặt nồi xuống, mỗi một động tác đều rất mê người. Chỉ tiếc vẻ mặt anh luôn lạnh lẽo u ám, cho dù bộ dạng mê người cỡ nào, cứng chiều mình đến thế nào cũng đều chỉ là vẻ bề ngoài.

Đây là lần đầu tiên anh vì cô nấu cơm, thật sự là mặt trời mọc đằng Tây rồi.

Chỉ lát sau, trong phòng bếp đã bay tới mùi cháo thơm ngát, một hàng hộ vệ cũng thức thời đi xuống lầu.

Lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ, trừ mùi cháo thơm còn có một loại hơi thở quái dị tràn ngập.

Lãnh Ngạo đặt chén cháo nóng hổi xuống trước mặt cô, múc một muỗng, thổi cho bớt nóng.

“Ăn đi.” Anh đưa muỗng cháo tới bên môi cô, không như vừa rồi, lúc này giọng điệu của anh có chút cứng rắn.

Cô mở miệng, rất nghe lời ăn muỗng cháo này, nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

Lãnh Ngạo dứt từng muỗng từng muỗng, Thước Tiểu Khả cũng ăn từng ngụm từng ngụm, một chén cháo ăn xong rất nhanh.

Lúc hai người ở cùng nhau anh chưa từng dịu dàng thế này, Tiểu Khả cảm thấy như mình đang nằm mơ, khi tỉnh mộng chính là lúc bão táp đến.

“Xoảng!” Căn phòng yên tĩnh truyền đến âm thanh vang dội.

Cô cúi đầu nhìn, là chén cháo bị Lãnh Ngạo ném xuống sàn, có vài mảnh vụn văng lên, mặt đất bừa bãi lộn xộn.

Ngước mắt, Lãnh Ngạo không cho là đúng cười với cô.

Thước Tiểu Khả lạnh run trong lòng, anh ta cố ý, anh ta cố ý ném cái chén như vậy.

“Ngạo, anh làm sao vậy?” Cô lại sợ, “Có phải em lại làm anh giận nữa không?”

“Tại sao em lại tốt với tên bác sĩ trẻ tuổi đó như vậy?” Lãnh Ngạo cúi đầu, nhìn mảnh vụn rơi đầy đất, giọng nói lạnh nhạt vô tình.

Tiểu Khả còn chưa rõ lời anh đã nghe anh nói tiếp: “Em phải hiểu, hắn ta là bác sĩ, em là bệnh nhân, hai người không thể có bất kỳ dây dưa không rõ nào.”

“Anh ta là bác sĩ, em chỉ muốn chân mình nhanh khỏi hơn mà thôi.” Cô nói là nói thật, nếu không phải anh nhắc tới thì cô chẳng qua cũng chỉ có chút ấn tượng với vị bác sĩ đó.

“Hi vọng em nhớ rõ lời em nói hôm nay.” Lãnh Ngạo đá đá mấy mảnh vỡ trên đất.

Anh đang cảnh cáo cô.

Thước Tiểu Khả xoắn xoắn vạt áo, không dám nhìn anh.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lãnh Ngạo từ trên cao nâng mặt cô lên, dán môi mình lên môi cô, nói: “Khả nhi, một tháng sau, tôi tới đón em xuất viện.”

Hơi thở ấm áp phả vào môi, một giây sau khoang miệng đã bị anh xâm nhập, cảm giác hít thở không thông lại lần nữa đánh úp đến toàn thân.

Rõ ràng chỉ hôn có mấy phút nhưng cô lại tưởng như một thế kỷ, cho dù anh đã rời đi nhưng hơi thở nguy hiểm trên người anh vẫn bao vây bốn phía như cũ.

Thước Tiểu Khả thấy rất rõ ràng khuôn mặt tà ác của anh qua khe cửa càng ngày càng nhỏ lại, càng ngày càng mơ hồ, cho đến khi một thanh âm nặng nề vang lên cô mới hồi thần lại.

10. Chương 10

Sau khi Lãnh Ngạo trở về từ bệnh viện, vẫn tự giam mình ở thư phòng.

Thư phòng của anh ở trên lầu cao nhất, trần nhà và tường đều làm bằng thủy tinh chống đạn màu trà, căn phòng cũng thuần một màu tối nhìn rất u ám.

Đứng nhìn thư phòng âm u này, trang thiết bị đều là sản phẩm khoa học kỹ thuật hiện đại nhất. Ví như mấy cái màn hình máy tính tinh thể lỏng treo trên tường đối diện bàn sách, ngoài việc quan sát toàn bộ tình hình bên ngoài còn là phương tiện để Lãnh Ngạo liên lạc trực tiếp với người phụ trách bộ phận.

Lúc này, Lãnh Ngạo đang tựa vào ghế giám đốc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú khung hình trên bàn sách.

Trong khung là hình của một cô gái nhỏ, làn da trắng mềm, đôi mắt sáng long lanh, sống mũi cao thẳng, ngũ quan xinh đẹp, là một tiểu cô nương có thể khiến đàn ông điên cuồng.

Lãnh Ngạo nhìn hồi lâu, lúc này thân thể mới giật giật, thoáng nghiêng về phía trước nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên tấm hình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ một cái chớp mắt là lớn như vậy, mặn mà như vậy.

Anh vươn tay vuốt ve hình của cô gái nhỏ, môi, mũi, hồi tưởng lại cuộc sống mười mấy năm sớm chiều làm bạn, trên khuôn mặt nghiêm nghị lại hé ra một nụ cười quỷ dị.

“Khả nhi, không phải tôi cố ý đánh đứt gân chân em, ai bảo em không nghe lời đây?” Anh tự nói thầm, giọng cao khùng hình lên quá đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên đưa khùng hình đến bên môi, hôn một nụ hôn thật sâu lên gương mặt cô gái nhỏ trong hình.

“Khả nhi, hi vọng không có lần sau.” Môi anh rời khỏi khùng hình, ngón tay lại vuốt ve mũi cô gái, vẻ mặt có chút nghịch ngợm.

Anh chính là quái dị như vậy, trước mặt cô gái mình yêu mến cho tới bây giờ cũng sẽ không nói lời xin lỗi, nhưng lúc chỉ có một mình ở thư phòng thì anh sẽ nhận tội với khùng hình của cô.

Đặt khùng hình lại chỗ cũ, tiện tay cầm điều khiển lên, hướng về phía màn hình nhấn một cái, không tới một lúc, hơn mười màn hình đều hiện lên một hình ảnh giống nhau.

“Anh Ngạo, em muốn đi bơi!”

“Anh Ngạo, em muốn ăn cá!”

“Anh Ngạo, em muốn chơi đùa!”

...

Đây là dáng vẻ nghịch ngợm khả ái của Khả nhi lúc năm tuổi quần lấy anh mười lăm tuổi.

“Ngạo, sao người ta lại chảy nhiều máu như vậy?”

“Ngạo, anh ra ngoài đi, em muốn luyện đàn.”

“Ngạo, có ông nội theo em là được rồi, anh bận thì mau đi đi.”

“Ngạo, em không cần anh ở cùng, anh đi ra ngoài đi.”

...

Lúc Khả nhi lớn hơn một chút, anh yêu cầu không được gọi anh hai chữ “anh trai” nữa, không biết từ lúc nào đã bắt đầu sợ anh.

Lãnh Ngạo thở dài than thở, thân mình dựa về phía sau, dáng vẻ mệt mỏi mà tiêu tụy.

Nhắm mắt lại, anh nhớ đến rất nhiều rất nhiều chuyện, tuổi thơ vừa tốt đẹp vừa âm u.

Anh ngậm chìa khóa vàng ra đời, có ông nội và cha mẹ thương yêu, nhưng đáng tiếc sự tốt đẹp đó chỉ duy trì mấy năm ngắn ngủi.

Cha anh rất yêu mẹ anh, nhưng mẹ lại rất sợ cha, mỗi lần mẹ ôm anh mẹ đều nói: “Ngạo, mẹ rất muốn rời khỏi cha con, nhưng mẹ không dám.”

Khi đó anh mới hơn hai tuổi, căn bản không hiểu ý của mẹ anh là gì, chỉ có thể chớp mắt ngây ngốc lắng nghe.

Lúc anh năm tuổi, anh ôm xe hơi đồ chơi nhỏ lặng lẽ đẩy cửa phòng cha mẹ ra thì thấy cha mẹ thân thể trần truồng, cha còn đè trên người mẹ thở hổn hển.

Thì ra cha là yêu mẹ như thế này, hôn chân mẹ, hôn môi mẹ, hôn từng nơi trên người mẹ.

Lúc anh đang ngẩn người nhìn lên thì tiếng súng vang lên, anh tận mắt thấy mẹ mình chìa súng vào đầu cha.

Trong nháy mắt, drap trải giường màu trắng đã dính đầy máu tươi, cha ngã xuống vũng máu, mà người giết cha chính là mẹ.

Mẹ phát hiện ra anh, xoay người làm rớt súng, thần trí mơ hồ nói: “Ngạo, mẹ tự do rồi, có thể đưa con đi chơi khắp nơi, con có vui không?”

Trên người mẹ dính đầy máu của cha, ánh mắt đờ đẫn, gương mặt vặn vẹo, anh đột nhiên cảm thấy cả bầu trời sụp đổ.

Cha yêu mẹ như vậy, sao mẹ lại tự tay giết chết cha, còn để mình tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này.

Sau đó không lâu ông nội mang người tới, kéo mẹ hắn đang điên cuồng đi theo.

Cha chết, mẹ lại điên rồi, tâm hồn yếu ớt của anh không cách nào chịu được đả kích lớn như vậy, sau đó không còn mở miệng nói chuyện nữa.

Từ đó về sau, anh sống cô độc trong thế giới âm u của mình, không cười, không nói, không để ý tới người khác, cũng không có người nào có thể cho anh sự ấm áp.

Không biết là vận khí anh tốt hay là ông trời thương hại anh, để anh gặp được Khả nhi.

Năm anh mười tuổi, Khả nhi vừa ra đời được năm tháng.

Năm đó, ông nội dẫn anh đến bệnh viện gặp bác sĩ tâm lý. Năm đó, cha của Khả nhi mang cô đến khám bệnh cảm nhẹ. Lần đầu nhìn thấy cô, cô đang ngồi trong xe em bé, mặt che khăn lụa, lộ ra hai chân trắng trẻo mập mạp. Lúc ấy cha của Khả nhi đang nghe điện thoại ở một bên, thời gian hơi lâu, đứng không xa xe em bé lắm. Mà anh vẫn đứng cách đó không xa nhìn đôi chân trong xe trẻ con kia.

Chẳng biết tại sao anh thấy đôi chân này rất đẹp, lúc đạp bên này lúc vung bên kia, lộn xộn khắp nơi. Anh thừa dịp người lớn không chú ý lặng lẽ đẩy xe em bé đi. Lúc đi ngang qua một đồng cát cao, không cẩn thận vấp té làm xe em bé cũng lật theo.

Anh ngã nhào trong đồng cát, Tiểu Khả năm tháng cũng ngã lên người anh, anh vừa nghiêng đầu đã thấy đôi chân xinh đẹp nhỏ nhắn kia đang đạp lên vai anh.

Anh đứng dậy, ôm lấy Tiểu Khả, vén khăn lụa trên mặt cô lên, khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn hiện lên trước mắt, còn kêu i i a a, chảy nước miếng.

Lúc ông nội tìm được anh, anh đang cười với Tiểu Khả, cười đến vô cùng rực rỡ.

Anh nói với ông nội: “Con muốn cô bé.”

Chỉ ba chữ đơn giản đã thay đổi toàn bộ cuộc sống của Khả nhi.

Cha Khả nhi có mở một công ty nhỏ, lúc ấy tài chính đang gặp vấn đề lớn, ông nội nhân cơ hội nói anh muốn Khả nhi, nhưng cha cô cũng không lập tức đáp ứng. Sau đó ông nội dùng thủ đoạn thường dùng trong giới hắc đạo, uy hiếp đe dọa, cuối cùng đêm mưa một tháng sau ông ta mới chủ động giao Khả nhi ra.

Cứ như vậy, Khả nhi đến bên cạnh anh.

Có cô làm bạn, thế giới của anh không còn cô tịch nữa. Anh cho cô uống sữa, kể chuyện cổ tích cho cô, ôm cô phơi nắng, cô trở thành trụ cột tinh thần duy nhất của anh, là ấm áp duy nhất của anh.

Trí nhớ tồi tệ mà lại tốt đẹp, Lãnh Ngạo nâng mí mắt, hình ảnh ngừng lại trên màn hình là năm Khả nhi mười bốn tuổi.

Một bé gái sơ sinh chỉ biết ô ô a a nói chuyện đã trưởng thành, trở thành một tiểu cô nương người gặp người yêu.

Anh đứng lên, chậm rãi đi tới gần màn hình máy tính, hơn mười màn hình đều đang phát hình ảnh xinh đẹp khả ái. Mái tóc đen mượt, ngũ quan không thể bắt bẻ lộ ra hơi thở mê người, làn da trắng nõn tựa như nước trái cây ngon lành, còn có đôi chân nhỏ bé đang giẫm lên cánh hoa rơi trên cỏ kia đặc biệt mê người.

Tiếng di động dồn dập cắt đứt suy nghĩ của anh, anh nhận, sau khi nghe thì lại cầm điều khiển lên lần nữa.

Sau khi nhấn điều khiển, cảnh tượng và người trên màn hình biến đổi.

Anh nói với màn hình máy tính thứ nhất: “Lãnh Ưng, tình huống chỗ anh thế nào?”

Trong màn hình là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, để râu quai nón: “Thiếu chủ, thành phố Giải Trí và sông bạc hết thấy đều có sắp xếp.”

Anh nói với màn hình thứ hai: “Lãnh Lang, chỗ cậu thế nào?”

Trong màn hình là một thư sinh anh tuấn: “Thiếu chủ, tình hình kinh doanh của tập đoàn Lãnh thị rất tốt.”

Anh lại nói với màn hình thứ ba: “Lãnh Xà, chỗ ông thì sao?”

Trong màn hình là một lão đầu mặt đen: “Chỗ tôi mua bán vũ khí có chút vấn đề nhưng tôi sẽ giải quyết nhanh thôi, nếu thiếu chủ tin tưởng xin cho tôi thêm ba ngày nữa.”

“Được, tôi tin ông.”

Cứ như vậy, anh nói với từng màn hình máy tính, hỏi thăm các phụ trách ở phân bộ, cho đến khi đến màn hình cuối cùng.

“Lãnh Hổ, khai thác mỏ là việc cực khổ, còn là mỏ kim cương, người kia khó giữ bí mật, cậu phải cẩn thận một chút.”

“Vâng, thiếu chủ, tôi sẽ cẩn thận.”

“Ngày mai tôi sẽ đến đó.” Ánh mắt anh tăm tối, “Chuyện này dù sao cũng quan hệ đến vụ mua bán hàng tỷ, tôi vẫn không yên lòng.”

Đừng thấy Lãnh Ngạo chỉ ở trên đảo nhỏ nhưng anh lại có thể điều động toàn bộ sản nghiệp kinh doanh, chuyện công ty, chuyện thành phố Giải Trí, cả chuyện mua bán vũ khí. Anh chỉ cần nhấn nút là đã có thể điều khiển cả vương quốc của anh. Anh có thể không phí sức nắm giữ vương quốc của mình, nhưng anh vẫn không có cách nào hoàn toàn nắm chắc Thước Tiểu Khả.

Tiểu cô nương đã ở cạnh anh mười sáu năm, so với vương quốc Hắc Ám của anh thì quan trọng hơn nhiều, nhưng anh luôn có cảm giác buồn bã mất mát.

Anh sợ, sợ mất cô, sợ đột nhiên có một ngày mở mắt ra sẽ không thấy cô đâu nữa. Nên anh hạn chế tự do của cô, cho dù là cha mẹ ruột thịt anh cũng không cho phép họ gặp nhau.

Anh yêu, yêu cô đến mê muội, nên anh đoạt lấy cô. Đêm đó, anh liếm bàn chân xinh đẹp của cô, cảm thấy thế giới mình không còn cô độc, không còn bóng tối nữa. Anh hôn môi cô, cảm thấy mình không còn một mình. Anh xỏ xuyên qua thân thể cô, một khắc tiến vào kia, anh cảm thấy bọn họ không còn phân tách nữa mà đã hòa làm một thể.

Khả nghi của anh, chỉ có thể là Khả nghi của anh. Từ nay về sau, cô sẽ là một đoạn xương của anh*, hợp với thịt. Cô chính là sự ấm áp của anh, một khi mất đi, cả thế giới của anh sẽ sụp đổ. (*nguyên văn là “siết cốt”, đại khái là cái xương bị siết chặt vào thịt, nhưng mình không biết diễn tả lại thế nào cho hay nên biến tấu một chút)

Nghĩ tới Thước Tiểu Khả vẫn đang dưỡng thương, tâm anh lại thấy bất an.

Chỉnh điều khiển, màn hình máy tính toàn bộ đổi thành hình ảnh trong phòng bệnh.

Tiểu Khả đang say ngủ, nửa mặt áp trên gối, nửa mặt lộ ra, tóc xõa ra, đen trắng giao nhau, hình ảnh mê người.

11. Chương 11

Từ thư phòng đi ra, xuống lầu, Lãnh Ngạo đi đến một nơi thần bí. Nơi này ở sâu trong rừng trên đảo, trong rừng có một ngôi nhà, còn có một nhà kính trồng hoa. Mà nhà kính trồng hoa này là cấm địa trên đảo, trừ Lãnh Ngạo và những tâm phúc quan trọng biết ra thì không còn ai biết, ngay cả Thước Tiểu Khả cũng không biết.

Nhà kính trồng hoa có mấy hộ vệ đứng đó, thấy thiếu chủ tới thì cung kính cúi thấp đầu.

Vòng qua hộ vệ, anh đẩy cửa vào.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù đang ngồi ở đầu giường cười.

Anh đi tới, người phụ nữ không để ý tới anh, vẫn chỉ lo cười như cũ.

“Mẹ thân mến, ngày mai tôi sẽ rời đảo một tháng, một tháng này tôi không đến gặp mẹ, mẹ phải ngoan ngoãn ở đây, nhớ ăn cơm.”

Anh nói với người phụ nữ, bà ta từ từ nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn anh cười một cái rồi lại lập tức nghiêng đầu về.

Lãnh Ngạo bây giờ không có cách nào đối mặt với người mẹ như vậy, khóe miệng vừa động, tức giận cứng rắn xoay người phụ nữ lại.

“Cha yêu bà như vậy, tại sao bà lại muốn giết ông ấy?” Anh dùng lực lay vai bà ta, “Tại sao? Tại sao?”

Người phụ nữ vẫn cười, chẳng qua lần này cười càng điên cuồng hơn.

“Ha, ha, ha!” Tiếng cười vang vọng bốn phía như muốn cuốn tung cả bụi đất lên.

“Tôi nói cho bà biết, tôi sẽ không để bà sống yên ổn đâu.” Nói xong, anh giận dữ xoay người bỏ đi.

Thước Tiểu Khả ngủ thẳng tới khi tự tỉnh, lúc mở mắt ra, ánh mặt trời nhu hòa xuyên qua màn cửa sổ mỏng manh chiếu vào phòng bệnh, cũng chiếu sáng trái tim cô.

Trước kia ở trên đảo rất ít khi tiếp xúc với bên ngoài, đột nhiên tỉnh dậy không nhìn thấy Lãnh Ngạo, cô còn tưởng mình đang nằm mơ, ngất ngất tay cảm thấy đau mới biết tất cả không phải là mộng.

Mình rốt cuộc có thể sống cuộc sống của người bình thường trong một tháng, mặc dù chỉ là ở bệnh viện, mặc dù đây là cái lồng Lãnh Ngạo đã bố trí cho cô, mặc dù chung quanh có vô số vệ sĩ theo dõi, cô vẫn rất thỏa mãn.

Trong bếp, dì hộ lý Tiểu Trịnh đang nấu cháo, thấy cô tỉnh lại thì ngừng tay nói: “Tiểu thư, cô đừng lộn xộn, tôi tới ngay đây.”

Xe lăn để cạnh giường bệnh, dì ta đẩy xe lăn ra, đỡ Tiểu Khả dậy từ từ ngồi lên xe lăn, sau đó đẩy xe đến phòng vệ sinh.

Ông chủ thuê dì đã từng nói phải chăm sóc Thước tiểu thư thật tốt, nếu tiểu thư mất một sợi tóc thì tuyệt đối sẽ hỏi tội mình. Dì ta lần đầu gặp ông chủ hung thần ác sát như thế, nếu không phải anh ta ra giá cao dì cũng không muốn chọc vào hồ nước đục này.

Cô bôi kem đánh răng giúp Tiểu Khả, lấy khăn lông xuống.

Tiểu Khả bĩu môi nói: “Dì Trịnh, tôi tự mình làm được rồi, dì bận thì mau đi đi.”

“Như vậy sao được?” Tiểu Trịnh sao có thể để cô tự làm, “Lãnh tiên sinh đã dặn dò tôi nhất định phải chăm sóc cô thật cẩn thận.”

Tiểu Khả không vui, “Tôi chỉ bị thương ở chân thôi, hai tay vẫn còn bình thường, những chuyện đánh răng rửa mặt này tôi vẫn tự làm được.” Lần đầu nhìn thấy hộ lý này cô cũng không có ấn tượng tốt, vừa nhìn đã biết là một người chuyên nịnh hót, cho nên đối phó với loại tiểu nhân này cô có biện pháp của riêng mình.

“Dì Trịnh, nếu dì không nghe lời tôi, tôi sẽ nói với Lãnh tiên sinh là dì ngược đãi tôi, nếu dì nghe lời tôi, tôi sẽ nói tốt cho dì trước mặt anh ta.” Cô liếc dì ta một cái, nói tiếp: “Tự dì suy nghĩ cho kỹ đi.”

Tiểu Trịnh là người gió chiều nào theo chiều ấy, cũng không nghĩ một cô gái mười sáu tuổi có ý gì. Dì ta bất đắc dĩ đập đập tay nói: “Được rồi, tôi đi nấu cháo, cô cẩn thận một chút.”

Thước Tiểu Khả nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ, tự chuyển động xe lăn ra khỏi phòng vệ sinh, đi tới cửa sổ kéo màn ra.

Bên ngoài là không khí mát mẻ trong lành, còn có mùi thơm nhàn nhạt, thỉnh thoảng có bác sĩ y tá đi ngang qua lại, quần áo đều trắng tinh, khiến thiên nhiên cũng tăng thêm một loại hơi thở hài hòa.

Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Trịnh đã bưng cháo trắng xuất hiện sau lưng cô.

“Thước tiểu thư, cô ăn điểm tâm đi.” Dì ta nịnh nọt nói.

Thước Tiểu Khả nhìn chén cháo kia, nhàn nhạt nói: “Dì để đó đi, lát nữa tôi sẽ ăn.”

Tiểu Trịnh có chút không yên lòng: “Tôi nhìn tiểu thư ăn xong tôi mới yên tâm.”

Tiểu Khả tức giận trợn mắt nhìn dì ta một cái: “Lời tôi nói vừa rồi dì không nghe rõ sao?”

“Vâng vâng, tôi nghe rồi.” Tiểu Trịnh vội vàng lui về phía sau.

Lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, Tiểu Trịnh hỏi: “Ai vậy?”

“Tiểu thư, tôi là Lãnh Bà.” Lãnh Ngạo vẫn không yên lòng để một hộ lý chăm sóc Thước Tiểu Khả, trước khi đi đã cho bà đến bệnh viện giúp đỡ trông nom.

Nghe thấy giọng nói của Lãnh Bà, Thước Tiểu Khả vui mừng nói với dì Trịnh: “Mau mau mở cửa đi.”

Cửa mở ra, Lãnh Bà một thân sườn xám đen bước vào, bà nhìn thoáng qua Tiểu Trịnh, nói: “Cô là hộ lý tiên sinh thuê phải không?”

Tiểu Trịnh mất tự nhiên gật đầu.

“Cô xuống lầu trước đi, tiểu thư là do tôi nhìn cô ấy lớn lên, tôi sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư, có gì cần tôi sẽ gọi cô.” Lãnh Bà đã làm quản gia ở nhà họ Lãnh mấy thập niên, lời nói vẫn tương đối có trọng lượng.

Tiểu Trịnh bĩu môi rời phòng.

Tiểu Khả nhìn thấy Lãnh Bà, tâm tình tốt hơn nhiều.

Lãnh Bà mặc dù là quản gia của nhà họ Lãnh, nhưng mười sáu năm qua cũng đã chăm sóc cô rất tốt, ngoài tình cảm chủ tớ còn có một chút thân tình. Nên lúc Lãnh Bà bưng cháo trắng đưa cho cô ăn, cô rất nghe lời ăn từng miếng từng miếng.

Chén cháo ăn xong rất nhanh, Tiểu Khả đưa tay xoa thắt lưng mỏi, nói: “Lãnh Bà, bà mang con ra ngoài chút đi.”

Lãnh Bà đã nghe Lãnh tiên sinh dặn dò qua, nói buổi sáng rời giường nhất định phải ở trong phòng bệnh vì bác sĩ sẽ đến kiểm tra, nên bà cũng không đáp ứng: “Tiểu thư, lát nữa bác sĩ sẽ đến đây kiểm tra, cô cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi.”

“Chỉ là ra vườn hoa phía trước hóng mát một chút, sẽ không sao đâu.” Tiểu Khả ầm ục nói: “Hơn nữa, nếu bác sĩ tới đứng ở đó cũng có thể thấy, lúc đó trở về phòng vẫn được mà.”

Lãnh Bà nhìn cô lớn lên, cũng biết cô đã ở trên đảo quá lâu, vừa mới rời đi đã ngồi yên không được rồi, hơn nữa lời cô nói cũng có lý. Bà nhìn ra ngoài cửa sổ, không khí buổi sáng tốt như vậy, không ra ngoài hóng mát một chút thì rất đáng tiếc.

Cuối cùng cũng không cưỡng lại cô được, bà đồng ý, đẩy xe lăn ra khỏi phòng bệnh.

Tiểu Trịnh vẫn canh giữ ngoài phòng bệnh, thấy Lãnh Bà muốn đưa tiểu thư xuống lầu thì bị dọa đến tái mặt: “Bác sĩ vẫn chưa tới kiểm tra, không thể xuống lầu!”

“Tránh ra!” Lãnh Bà không quan tâm đến dì ta, chỉ nói hai chữ.

“Tôi không tránh!” Tiểu Trịnh kiên trì.

“Lãnh Bà, bà gọi điện cho Lãnh tiên sinh...” Câu tiếp theo vẫn chưa nói hết Tiểu Trịnh đã nói: “Đừng đừng, tôi để hai người xuống lầu là được.”

“Nếu vậy dì còn không mau tránh ra!” Đừng nhìn Tiểu Khả chỉ mới mười sáu tuổi, lúc bắt đầu hung dữ cũng sẽ không nể tình ai.

Tiểu Trịnh không tình nguyện tránh ra, Lãnh Bà đẩy xe lăn thuận lợi đi xuống lầu, dĩ nhiên vệ sĩ phụ trách an toàn cũng không nhàn rỗi, thấy hai người xuống lầu thì lập tức đi theo.

Trong vườn tràn ngập mùi hoa thơm ngát, vài con bướm vờn quanh, Thước Tiểu Khả không chớp mắt nhìn vũ điệu mê người của bướm bướm.

Thật ra vườn hoa trên đảo còn không biết lớn hơn nơi này biết bao nhiêu lần, bướm bướm ở đó so với nơi này còn đẹp hơn biết bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn thích vườn hoa và bướm ở đây hơn.

Bởi vì nơi này tràn đầy mùi tự do, là mùi vị cô thích.

Một quả bóng cao su lăn đến chân cô, cô khom người nhặt lên, đang tò mò trái banh này sao lại lăn tới đây được thì thấy một bé trai năm sáu tuổi chạy tới đây.

“Chị ơi, đó là quả bóng của em!” Bé trai nhìn chằm chằm trái bóng trong tay cô.

Thước Tiểu Khả nhìn bé trai mập mạp trước mắt, muốn trêu chọc một chút, “Quả bóng này cũng không có viết tên, sao chị biết được nó có phải của em hay không?”

Bé trai đảo mắt nói: “Nếu quả bóng này không viết tên thì chứng tỏ nó cũng không phải là của chị, sao chị lại có thể ôm nó chứ?”

“Nhóc con giỏi lắm, còn nhỏ mà tài ăn nói cũng không tệ.” Tiểu Khả vỗ vỗ đầu thằng bé, trả quả bóng cho nó nói: “”Chị trêu em một chút thôi, trả bóng cho em nè.”

“Cám ơn chị!” Bé trai ôm quả bóng nhìn cô một lượt, nói: “Chị, là ai làm chân chị bị thương, nói cho em biết, em nhất định thay chị trừng trị hắn.”

Thước Tiểu Khả thật sự không ngờ bé trai sẽ nói lời này, cô cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Nói cho em biết cũng vô ích, em đánh không lại hắn đâu.”

“Ai nói em đánh không lại hắn?” Bé trai đặt trái banh xuống, xắn tay áo lên nói: “Em khỏe mạnh như trâu, nhất định sẽ đánh bẹp người xấu bắt nạt chị.”

Động tác này, lời này chọc Thước Tiểu Khả cười ha ha, cười đến muốn chảy cả nước mắt. Cuộc sống ngoài đảo thật thú vị, cô thật đúng là muốn cảm tạ Lãnh Ngạo đã làm đứt gân chân của mình, nếu không nhất định không có cơ hội gặp bé trai đáng yêu như vậy.

“Tiểu Dẫn Dẫn.” Xa xa truyền đến tiếng gọi của một người đàn ông, “Mẹ em đang tìm em đấy, đừng làm mẹ em lo lắng nữa.”

Nghe tiếng, Thước Tiểu Khả quay lại nhìn thì thấy vị bác sĩ trẻ tuổi ngày hôm qua đang đi về phía mình, người mặc áo blouse trắng, quần vải rộng thùng thình, chỉ là màu sắc không giống hôm qua.

Nếu như cô đoán không sai, nhất định là anh ta tới đây kiểm tra phòng.

“Chú Lăng!” Bé trai ôm lấy quả bóng liếc mắt nhìn anh ta rồi quay đầu nói với Thước Tiểu Khả: “Chị, mẹ em đang tìm em, em phải đi rồi, khi nào rảnh sẽ lại chơi với chị.”

Thước Tiểu Khả nhìn thẳng bé lắc lắc mông chạy đi, lúc đến gần vị bác sĩ trẻ tuổi kia thì anh ta nhân tiện xoa xoa đầu nó, sau đó mới đi lại đây.

Bé trai này thật đáng yêu. Tại sao trên đảo không có một bé trai như vậy chơi cùng mình chứ?

Cô đột nhiên nghĩ đến, nếu như một tháng sau cô trở lại cuộc sống trên đảo, đến lúc đó cô hoàn toàn nguyện ý trở về sao?

Không muốn, nhất định không muốn, cho nên cô phải tìm cơ hội thuyết phục Lãnh Ngạo.

12. Chương 12

Lăng Thiên từ xa đã thấy Thước Tiểu Khả và Đản Đản đang cười nói với nhau, đáng vẻ ngây thơ như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Đản Đản là con của đồng nghiệp chung bệnh viện với anh, vì ở ký túc xá công nhân viên sau bệnh viện, bây giờ lại đang nghỉ hè nên thằng bé thường chạy tới bệnh viện tìm mẹ, có lúc cũng tự chơi ở vườn hoa, thời gian dài trong bệnh viện nhân viên nào cũng biết đứa bé đáng yêu này.

Hôm qua lần đầu gặp Thước Tiểu Khả, ấn tượng ban đầu là cô là một tiểu thư nhà giàu bốc đồng, nhưng trò chuyện một lát lại cảm thấy cô không có đáng vẻ gì của tiểu thư nhà giàu, hôm nay lại thấy cô chơi cùng Đản Đản thì anh càng cảm thấy cô là một tiểu cô nương đơn thuần không có tâm cơ.

Anh đi tới trước mặt cô, cố ra vẻ uy nghiêm nói: “Bác sĩ còn chưa tới kiểm tra mà em đã chạy ra đây rồi, không tốt đâu biết không!”

Thước Tiểu Khả tuyệt không đồng ý lời anh, bĩu môi nói: “Năng sớm đẹp như vậy, không khí tốt như vậy, chờ bác sĩ anh tới mới hít thở không phải là lãng phí sao?”

Hôm qua cô còn là tiểu cô nương không thích nói chuyện, hôm nay đột nhiên nói nhiều như vậy, Lăng Thiên thật có chút thích ứng không kịp, không thể làm gì khác hơn là nhận thua nói: “Bác sĩ nói không lại bệnh nhân mà.”

Thước Tiểu Khả đắc ý vênh mặt.

“Được rồi, vào đi thôi, tôi còn muốn kiểm tra chân cô đây.” Vừa nói, anh vừa định tự mình đẩy xe lăn nhưng Lãnh Bà đã cản lại, “Bác sĩ, xe lăn cứ để tôi đẩy là được rồi.”

Cảm giác đầu tiên của Lăng Thiên là bà lão áo đen này nhất định là người làm, quả nhiên có ông chủ như thế nào thì sẽ có người làm như thế đó, đều thanh cao như nhau.

Trong phòng bệnh lầu hai, anh nhẹ nhàng nắm cổ chân Thước Tiểu Khả hỏi: “Chân còn bị tê không?”

Tiểu Khả trả lời: “Còn một chút, nhưng tốt hơn hôm qua nhiều rồi.”

“Mấy ngày nữa lúc chân hết tê thì không thể cứ liên tục ngồi xe lăn.” Lăng Thiên nhìn gương mặt mê người của cô, nhất thời nhìn không chớp mắt, “Mỗi ngày xuống giường hoạt động mười phút, như vậy có thể nhanh đi lại được.”

“Vậy thì không nên.” Tiểu Khả nâng cằm bốc lộ, “Tôi tình nguyện chân không lành nhanh cũng được, như vậy tôi có thể ở đây lâu hơn một chút, hít thở không khí mới mẻ, chơi cùng tiểu Đản Đản, đây mới là cuộc sống mà tôi mong muốn.”

Lăng Thiên cho là tiểu cô nương không thích đi học nên mới nói như vậy, anh cười nói: “Tiểu cô nương đúng là tiểu cô nương, em đây là sợ đi học à.”

Đi học?

Hai chữ này rất xa lạ trong từ điển cuộc sống của Thước Tiểu Khả, hôm nay đột nhiên nghe được thì càng thêm hâm mộ.

“Đi học có thể quen nhiều bạn bè, nhất định là chơi rất vui.”

Từ ánh mắt đơn thuần của cô Lăng Thiên nhìn được sự hâm mộ và khát vọng trong đó. Anh có chút khó hiểu, tuổi này của cô đã sớm đi học rồi mới đúng, vì sao mắt cô chỉ có một mảnh mờ mịt?

“Thế nào, em không được đi học sao?” Anh tò mò hỏi.

Thước Tiểu Khả sợ anh chê cười mình, không dám trả lời, cúi đầu xuống thật thấp.

Lăng Thiên vốn có hứng thú với cô, bây giờ cảm giác dường như nội tâm của tiểu cô nương mười sáu tuổi này cũng không rực rỡ như vẻ bề ngoài, không nhịn được lại hỏi: “Có gì em phải xấu hổ chứ, cứ nói đi.”

Thước Tiểu Khả chậm rãi ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Vị bác sĩ khoảng hơn hai mươi tuổi trước mắt này không hề giống Lãnh Ngạo, Lãnh Ngạo đúng như tên của anh, là một người biến thái lãnh huyết vô tình, mà đôi mắt của người này chứa ý cười, tên của anh nhất định cũng rất êm tai.

“Anh tên là gì?” Cô đột nhiên cảm thấy hứng thú với tên của anh.

Lăng Thiên không biết sao cô lại hỏi cái này, anh cũng muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tiểu cô nương nên trả lời: “Lăng Thiên, Lăng trong hai giọt nước, Thiên trong bầu trời xanh (lam thiên).”

“Khó trách.” Thước Tiểu Khả vừa nghe cái tên này cũng đã cảm thấy ảm áp, thì ra tính cách con người đúng là có quan hệ với tên của người đó. Cô nghĩ tới tên của mình, Thước Tiểu Khả, chính là một con sâu hèn mọn ăn nhờ ở đậu*.

(*) Tiểu Khả () trong Thước Tiểu Khả () còn có nghĩa là kẻ hèn mọn, bần sĩ.

“Tiểu Khả, em không phải là không được đi học chứ?” Lăng Thiên quay lại đề tài vừa rồi, “Yên tâm, tôi sẽ không nói bí mật của em với ai đâu.”

Tiểu Khả tăng thêm mấy phần tin tưởng anh, mở miệng nói: “Đúng vậy, em...”

“Bác sĩ Lăng, dò xét lý lịch của bệnh nhân hẳn không phải là chức năng của bác sĩ đâu.” Vừa nói ra ba chữ đã bị Lãnh Bà vô tình cắt ngang, bà nhìn chằm chằm Lăng Thiên nói: “Chuyện của tiểu thư nhà chúng tôi cũng không phiền bác sĩ quan tâm.”

“Lãnh Bà, bà đứng trách bác sĩ Lăng, là do con không tốt.” Thước Tiểu Khả rất đau lòng, cô không nên liên lụy anh bị Lãnh Bà quở trách.

“Tiểu thư, đừng dễ dàng tin người khác, cho dù anh ta có là bác sĩ của cô.” Lãnh Bà đi tới vỗ nhẹ lưng Tiểu Khả.

“Con biết rồi.” Tiểu Khả không dám nhìn Lăng Thiên nữa.

Lăng Thiên giúp cô băng bó chân lại kỹ càng lần nữa, anh cũng không tức giận với lời nói không khách khí của bà lão áo đen vừa rồi, mà ngược lại nhếch miệng cười nói: “Thật xin lỗi, là tôi quá đường đột.”

“Bác sĩ Lăng hiểu là tốt rồi, tôi cũng là sợ tiểu thư bị lừa gạt thôi.” Giọng nói Lãnh Bà cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

“Ta muốn đi kiểm tra những phòng bệnh khác, có chuyện gì bà cứ nhấn chuông tìm y tá là được.” Mang theo một chút tiếc nuối, Lăng Thiên hai tay dứt túi áo blouse rời đi.

Nhìn bóng dáng màu trắng biến mất, Thước Tiểu Khả oán giận nhìn Lãnh Bà: “Lãnh Bà, sao người lại dũ với bác sĩ Lăng như vậy chứ?”

“Tiểu thư, tôi nghĩ trước khi đi thiếu chủ đã nói vài lời với cô rồi.” Lãnh Bà mặt không biểu tình, lời nói như nhắc nhở mà cũng như cảnh cáo.

Thước Tiểu Khả hí hóp mắt nhớ lại lời Lãnh Ngạo nói hôm qua lúc dứt mình ăn cháo.

“Hắn ta là bác sĩ, em là bệnh nhân, hai người không thể có bất kỳ dây dưa không rõ nào.”

Trước khi đi anh đã nói với cô như vậy, anh là không muốn cô qua lại quá nhiều với người đàn ông khác.

“Thiếu chủ yêu cô, người không muốn cô có mối quan hệ thân thiết với vị bác sĩ trẻ tuổi đó nên vừa rồi tôi mới nhắc nhở cô như vậy.” Lãnh Bà nề nếp nói: “Bác sĩ và bệnh nhân trừ nói một chút chuyện bệnh tình thì không cần nói những thứ khác, nếu để thiếu chủ biết, sẽ không tốt.”

Nói với cô những lời này nhưng thật ra Thước Tiểu Khả chẳng thèm quan tâm tới, nếu như không phải bà ấy đã chăm sóc cô từ nhỏ thì cô cũng sẽ không nén giận như vậy. Nhưng cô cũng rõ cách làm người của bà, ngoài lạnh trong nóng, nói năng khắt khe nhưng tâm đậu hủ, bà chắc chắn sẽ không nói lại với Lãnh Ngạo.

“Lời của bà con nhớ kỹ, về sau con sẽ không nhiều lời nữa.” Cô làm nũng ôm eo Lãnh Bà, “Lãnh Bà, đều là lỗi của con, bà đừng tức giận nữa được không?”

Lãnh Bà không phải đang giận cô, bà chỉ sợ vì một lỗi sai nhỏ mà bị thiếu chủ trừng phạt, bây giờ nghe cô nhận sai thì cũng không tính toán nữa.

Chủ tớ tình thâm, lại không biết ngoài khe cửa, một đôi mắt gian xảo khẽ chuyển động.

Trước giờ Thước Tiểu Khả có thói quen ngủ trưa, hôm nay ở bệnh viện vô cùng nhàm chán, thời gian vừa đến thì cũng tự nhiên cảm thấy mệt mỏi muốn ngủ. Lãnh Bà ăn trưa với cô xong thì trở lại đảo, trong phòng bệnh chỉ còn lại cô bà hộ lý Tiểu Trinh đang nằm trên ghế sofa.

Cô ghét Tiểu Trinh, vừa thấy gương mặt đó đã không thích nên muốn đi ngủ sớm một chút.

Nằm một lúc lâu, vừa mê mê man man nhắm nghiền hai mắt lại bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Tiểu Trinh trở mình dậy từ ghế sofa đi ra mở cửa, thấy đội trưởng đội vệ sĩ phụ trách an toàn của Thước tiểu thư đang đứng bên ngoài.

Thước Tiểu Khả bị đánh thức thì tức giận nói: “Không nhìn thấy tôi đang ngủ trưa sao?”

“Thật xin lỗi, tiểu thư!” Vệ sĩ được huấn luyện vẫn đứng thẳng lưng bất động, “Là thiếu chủ nói muốn gặp tiểu thư.”

Tiểu Trinh hiểu ý anh ta nói, lập tức hèn mọn ôm laptop trong thư phòng ra.

“Tiểu thư, của cô đây.”

Thước Tiểu Khả rất không tình nguyện nhận lấy, mở ra, lúc chờ máy khởi động thì quét mắt nhìn hai người không thức thời này, “Tôi với thiếu chủ nói chuyện, chẳng lẽ các người muốn đứng đây nghe sao?”

Đội trưởng hộ vệ gật đầu một cái tránh ra, Tiểu Trinh hí hóp nói: “Tôi đi ngay, đi ngay đây!”

Không đến hai mươi giây màn ảnh đã xuất hiện khuôn mặt ngàn năm không đổi của Lãnh Ngạo.

Thước Tiểu Khả đeo tai nghe lên nhìn anh, rõ ràng là dáng dấp xinh đẹp yêu nghiệt như thế nhưng lại là người không bình thường, thật đáng tiếc.

“Khả nhi!” Lãnh Ngạo gọi tên cô, khuôn mặt lạnh băng có chút biến hóa, “Hôm nay đã làm gì?”

“Ra vườn hoa hóng mát, sau đó dùng cơm trưa, vừa muốn ngủ đã bị anh đánh thức.” Thước Tiểu Khả cũng không biết mình lấy đâu ra can đảm mà nói những lời này.

“Nói vậy là tôi đánh thức em.” Khuôn mặt của Lãnh Ngạo trong màn hình càng thêm góc cạnh, thoáng nghiêng người, sườn mặt hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ.

Tiểu Khả bị khí thế mạnh mẽ của anh dọa sợ, không dám trả lời, chỉ gật đầu một cái.

“Em không phải là trò chuyện với tên bác sĩ kia rất vui vẻ sao, sao bây giờ lại không muốn nói chuyện với tôi rồi?” Lãnh Ngạo thuận tay đốt xì gà, ngồi xuống từ từ rút ra.

Thước Tiểu Khả ngẩn ra, làm sao anh biết? Chẳng lẽ là Lãnh Bà nói?

Không thể nào, Lãnh Bà không phải người như vậy, nhất định là hộ lý Tiểu Trinh kia, đồ tiểu nhân thích nghe lén ngoài cửa đó.

“Tội em chẳng qua chỉ nói chuyện bệnh tình mà thôi.” Cô chột dạ cúi đầu, giọng nói rõ ràng yếu đi không ít.

“Phải không?” Giọng điệu không tin tưởng.

“Anh đánh thức em chỉ để hỏi những vấn đề nhàm chán này thôi sao?” Thước Tiểu Khả nhìn đôi chân quần băng của mình, đó còn không phải là kiệt tác của anh sao? Anh ta ngoại trừ dễ dàng thương tổn mình lại còn hạn chế mọi thứ của mình, vừa nghĩ tới đã tức sôi máu.

“Mới nằm viện một ngày, lá gan đã lớn ra không ít.” Lãnh Ngạo đặt xì gà xuống, nhả ra một vòng khói.

“Ngạo, thật xin lỗi, là vì em ngủ không ngon nên tâm tình không tốt, nói chuyện không nên nói.” Biết mình nói sai, Thước Tiểu Khả mềm nhũn ra.

“Quên đi, lần này tôi tạm tha cho em, hi vọng không có lần sau.” Dập xì gà, Lãnh Ngạo nhìn thẳng cô từ màn hình, “Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tín hiệu bị ngắt, Thước Tiểu Khả vẫn nhìn màn hình như cũ, suy nghĩ lời anh nói, nào có tâm tình ngủ nữa.

13. Chương 13

Lúc Thước Tiểu Khả và Lãnh Ngạo ngắt video, một bóng dáng lặng lẽ từ trong phòng đi ra.

Xung quanh là biển rộng trắng xóa, sóng biển cuộn cuộn vỗ vào đá ngầm làm dâng lên tầng tầng bọt sóng. Anh đứng lên chỗ đá ngầm cao nhất, từ trên cao nhìn xuống biển rộng bao la.

Tiếng sóng vỗ rì rào, tâm trí anh đang ở chỗ Thước Tiểu Khả, cô bé đó là người anh nhìn lớn lên nhưng vẫn không thể làm anh an tâm.

Anh muốn mau mau kết thúc công việc để đến bệnh viện chăm sóc cô.

“Thiếu chủ, khu mỏ bên kia đã khai công, có cần tới xem một chút hay không?” Lãnh Hổ đứng sau lưng anh, âm thanh không cao không thấp.

Lãnh Ngạo không quay đầu lại, phát tay nói: “Đi xem một chút.”

Nơi này là một hòn đảo ở sâu ngoài biển của nước A, lúc Lãnh Ngạo mua hòn đảo này căn bản cũng không biết ở đây có kho báu, cho đến khi nhân viên thăm dò nói với anh dãy núi Kimberley là mỏ kim cương nguyên sinh.

Lúc ấy gương mặt lạnh băng của Lãnh Ngạo có chút dao động hỏi: “Nếu khai thác kim cương thì tỉ lệ thành công là bao nhiêu?”

Nhân viên quay lại trả lời: “Tám mươi phần trăm.”

Cứ như vậy, Lãnh Ngạo gõ gõ ngón tay, quyết định khai thác kim cương.

Anh và Lãnh Hổ đứng một trước một sau, nhìn công nhân cách đó không xa đang bận túi bụi.

Đại đa số mỏ nguyên sinh đều là phải khai thác lộ thiên. Đây là một công việc cực kỳ vất vả, phải khoan trên đá cứng, đặt thuốc nổ, lấy nham thạch đã vỡ ra, đảo xung quanh nham thạch hai bên trái phải xuống mười hai mét rồi từ từ tiến xuống sâu hơn, lấy độ dốc từ ba mươi đến bốn mươi độ khoan xuống. Để đảm bảo khai thác ngoài trời có thể có hiệu quả và an toàn thì lúc thao tác không nên đào quá sâu, sau đó chuyển sang khai thác dưới lòng đất. (OMG bạn Nhi chém tới bởi cái đoạn này, thông cảm thông cảm T o T)

Cho nên lúc bắt đầu khai thác đều hết sức khó khăn, cả quá trình khai thác cũng là một công trình có thanh thế lớn.

Phần lớn công nhân đều đang khoan trên đá cứng, chỉ có vài người quản lý phụ trách đang đứng bên cạnh chỉ đạo.

“Lãnh Hổ, những người này có thể tin được không?” Từ trước đến nay Lãnh Ngạo luôn làm việc cẩn thận, đặc biệt là hành động khai thác lần này, liên quan đến kim cương quý báu nhất thế giới, ngoại trừ đảm bảo thi công thuận lợi còn phải đảm bảo kim cương khai thác xong không bị trộm đi. Mà anh thì không biết gì về kim cương cả, nếu dùng phải người không đáng tin thì anh sẽ vừa mất vợ lại còn thiệt bình.

“Thiếu chủ, người đã nghe qua kim cương Cullinan chưa?” Lãnh Hổ cúi đầu hỏi.

“Kim cương lớn nhất thế giới.”

“Người nhìn cậu thanh niên mặc thường phục bên trái kia xem.” Lãnh Hổ chỉ về một hướng.

Lãnh Ngạo nhìn qua, đó là một bóng lưng ngăm đen rắn chắc, không nhìn được chính diện, không thấy tướng mạo, chỉ thấy bóng dáng này rất cường tráng nhưng lại không hề thô kệch.

“Hắn là nhân vật lớn nào sao?”

“Hắn ta là Đỗ Uy Lợi, tổ tiên hắn đều dựa vào việc khai thác kim cương để sống, hơn một trăm năm trước là người đã phát hiện ra kim cương Cullinan sớm nhất, tổ tiên hắn cũng vì khai thác thành công mà thanh danh lan xa, mà tổ phụ hắn, cha hắn bao năm qua đều là nhân tuyển trong thế giới khai thác kim cương.” Lãnh Hồ từ từ nói, mục đích là muốn nói đến kinh nghiệm phong phú của đời cha Đỗ Uy Lợi.

Lãnh Ngạo nhú mày, người thanh niên Đỗ Uy Lợi này cũng có chút lai lịch.

“Vậy tại sao không chọn cha hắn?”

“Cha hắn ta vì bệnh nặng mà vẫn còn đang trị liệu nên hắn mới được chọn.” Lãnh Hồ hiểu bản khoản của anh, “Thiếu chủ, đừng nhìn hắn trẻ tuổi, lúc nhỏ hắn rất hay đi theo cha hắn tham gia khai thác mỏ, hơn nữa hắn còn mang theo một nhóm người đã khai thác mỏ nhiều lần trước đó, cũng rất có phẩm đức nghề nghiệp.”

“Ngược lại tôi muốn xem thử Đỗ Uy Lợi này có gì hơn người.” Lãnh Ngạo dùng người tương đối cẩn thận, sẽ không vì một ít lời của tâm phúc đã dễ dàng tin tưởng, “Gọi hắn tới đây.”

Không tới mười lăm phút Lãnh Hồ đã dẫn Đỗ Uy Lợi tới.

Lãnh Ngạo nhìn vẻ ngoài người này, làn da không phải màu đen bình thường, ngũ quan tương đối tinh xảo. Trong ấn tượng của anh, một người quanh năm khai thác ngoài trời hẳn phải có bộ dạng cao lớn thô kệch mới phải, nhưng anh ta lại giống như một sĩ quan khỏe mạnh hơn.

“Đỗ Uy Lợi, lần này vất vả cho anh rồi, nếu nơi này có thể khai thác ra kim cương thành công, tôi ngoại trừ tặng cho anh số tiền thuê đáng kể, còn có thể giao việc khác cho anh làm.” Lãnh Ngạo khó được nói một câu dài như vậy với người xa lạ.

Tháo chiếc mũ màu xanh xuống, Đỗ Uy Lợi nhìn chăm chú nhân vật hắc đạo nổi tiếng trước mắt, gương mặt khiêm tốn, vừa nhìn đã biết là một người từng trải.

Anh từ nhỏ đã theo cha đi khai thác kim cương, đã từng gặp ông chủ là nhân vật lớn có máu mặt nhưng không có ai có bối cảnh hắc đạo, anh vẫn tưởng rằng ông vua hắc đạo là một tên thô tục, không ngờ lại anh tuấn như thế.

“Thiếu chủ là người lợi hại, muốn được anh chia cũng không thể dễ dàng được.”

Lời này vừa nói ra Lãnh Hồ đã toát mồ hôi lạnh, nghe nói Đỗ Uy Lợi này là một người kiêu ngạo tự cao, bây giờ gặp quả nhiên không phải giả.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Ngạo quét về phía Đỗ Uy Lợi, bốn mắt nhìn nhau nhưng lại không có lửa giận như dự liệu.

“Trong đám người tôi thuê, anh là người đầu tiên dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi.”

“Đó là vì tôi có tư cách dùng giọng điệu này nói chuyện với anh.” Đỗ Uy Lợi gần như là tiếp lời anh ngay lập tức, có thể thấy được tư duy người này tương đối nhanh nhẹn.

Lãnh Ngạo không kìm được vỗ tay, “Vậy anh nói tôi nghe xem anh có tư cách gì?”

“Tôi có công nghệ kỹ thuật tinh xảo và kinh nghiệm phong phú để khoan mỏ, người của tôi đều là công nhân có tay nghề khai thác quặng siêu việt, tôi có thể khiến thiếu chủ trở thành người giàu nhất thế giới chỉ trong một đêm.” Lúc Đỗ Uy Lợi mở lời, gương mặt không có biểu tình gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không nháy một cái.

“Rất tốt!” Lãnh Ngạo đi một vòng quanh anh ta, “Có thể là người có khí phách như thế, tôi tin anh cũng là một người trung thực.” Anh đứng lại, vươn tay, “Hợp tác vui vẻ.”

Đỗ Uy Lợi cũng vươn tay, vẻ mặt có chút hứng thú, đến khi hai lòng bàn tay chạm nhau anh mới hơi mỉm cười.

Thước Tiểu Khả đã ở bệnh viện được bốn ngày, mấy ngày nay ngoại trừ bác sĩ Lăng đến kiểm tra phòng thì không hề thấy những người khác. Có bài học mấy ngày trước, cô cũng không dám nói gì nhiều với anh, đề tài chủ yếu liên quan đến vết thương ở chân.

Lúc này Lăng Thiên đã tháo lớp băng trên chân cô ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo cổ chân cô hỏi: “Còn đau không?”

Cô lắc đầu.

“Rất tốt, tiếp theo em có thể xuống đất vận động, nhưng thời gian không thể quá dài, chỉ mười phút là được.” Lăng Thiên ném băng gạc đi, nhún vai.

Thước Tiểu Khả được hộ lý Tiểu Trịnh đỡ đứng lên từ xe lăn, lúc bắt đầu chạm đất cô còn có chút bần khoản, cau mày hỏi: “Bác sĩ Lăng, em thật sự có thể đi được sao?”

Lăng Thiên cười nhẹ, gật đầu.

Nụ cười của anh rực rỡ như ánh nắng đầu xuân khiến Thước Tiểu Khả ngẩn ra trong giây lát.

“Bước đầu tiên chạm đất, cuộc sống hoàn toàn mới của em sẽ bắt đầu.” Lăng Thiên vô ý thức giả dụ khiến tâm tình của cô dâng lên.

Cuộc sống hoàn toàn mới!

Đúng vậy, cô đã mười sáu tuổi, vài năm nữa cũng sẽ trưởng thành, không thể nào ở mãi trong lồng giam của Lãnh Ngạo được, cô muốn tự do, cô muốn trải qua cuộc sống như người bình thường!

Ôm ý nghĩ như vậy, cô rút cuộc dũng cảm đặt chân xuống đất.

Mới đầu có hơi đau, sau đó Lăng Thiên khích lệ cô: “Cứ can đảm bước một bước đầu tiên đi, em sẽ phát hiện con đường phía trước rất rộng mở.”

Thước Tiểu Khả nghe anh khích lệ, gật đầu một cái, sau đó kiên định bước đi.

Mặc dù có chút đau nhưng cô vẫn nhịn được.

Hộ lý Tiểu Trịnh sợ cô ngã xuống, giữ chặt cô không dám buông tay.

Tiểu Khả quay đầu cảm tức nhìn dì ta, “Buông tay ra, để tôi tự đi!”

Tiểu Trịnh nhìn Lăng Thiên một cái, có chút khó xử.

Lăng Thiên vẫn treo nụ cười thiên sứ trên môi như cũ, “Tiểu Trịnh dì buông tay đi, cô ấy sẽ đi được mà.”

Nghe lời bác sĩ nói, Tiểu Trịnh lúc này mới buông tay, nhưng dì vẫn không thấy yên tâm, dì sợ nếu như Thước tiểu thư có sơ xuất gì thì dù dì có kiếm thêm được nhiều tiền nữa cũng không có mạng để dùng.

Thước Tiểu Khả được giải thoát, tựa như lấy được tự do mà buông lỏng toàn thân. Cô nhịn đau, bước đi từng bước, mặc dù lúc bắt đầu có chút khó khăn nhưng nhìn Lăng Thiên mặc một bộ y phục trắng phía trước, cô cảm thấy con đường lớn tự do như ở ngay trước mắt.

“Rất tốt, đi thêm mấy bước nữa tới chỗ anh đi.” Lăng Thiên không ngờ bề ngoài Thước Tiểu Khả yếu ớt nhưng nội tâm lại mạnh mẽ như thế, những bệnh nhân giống như vậy được anh chữa trước kia, lần đầu tiên bỏ băng bước xuống đất cũng không có ai dũng cảm giống như cô.

Nhìn cô từng bước khó khăn đi về phía mình, dung nhan xinh đẹp kia bây giờ nhiều hơn mấy phần kiên định, mấy phần ương ngạnh. Tiểu cô nương mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng nhất định là người có chuyện cũ, nếu không cũng sẽ không có nội tâm mạnh mẽ như thế.

Thước Tiểu Khả chịu đau đi tới trước mặt Lăng Thiên, một khắc đó cô tựa như con chim nhỏ lấy được tự do bay vào lòng anh.

Lăng Thiên biết cô không chịu nổi nên đưa tay đỡ lấy cô.

“Em rất dũng cảm, chỉ cần mỗi ngày đi mười phút như vậy thì rất nhanh em sẽ có thể đi lại được như người bình thường.” Đỡ cô dậy, ánh mắt anh sáng rực rỡ.

“Cám ơn bác sĩ Lăng, em nhất định sẽ cố gắng.”

Tiểu Trịnh bên cạnh nhìn hai người đứng sát nhau như vậy, sắc mặt xanh lét, ho khan nói: “Thước tiểu thư, tôi đỡ cô đi.”

Lăng Thiên lúc này mới buông cô ra, nhìn Tiểu Trịnh đỡ cô ngồi vào xe lăn.

Anh chỉnh lại áo khoác trắng, “Nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai anh trở lại.”

Lúc anh xoay người, Thước Tiểu Khả hỏi: “Bác sĩ Lăng, tôi muốn gặp Đản Đản, anh có thể dẫn nó đến đây chơi với tôi một lúc được không?”

Vừa nói thế, dưới lầu đã truyền đến giọng trẻ con non nớt: “Chị ơi, chị ơi, chị đang ở trên lầu sao?”

Là giọng nói của Đản Đản, Thước Tiểu Khả chuyển xe lăn tới bên cửa sổ thì thấy một đứa bé đang ôm bóng cao su đứng đó, dưới ánh mắt trời, mái tóc ngắn hơi xoăn, mặc áo thun màu trắng, quần cụt, so với mấy ngày trước càng có nhiều sức sống hơn.

“Đản Đản, chị ở đây.” Cô vẫy vẫy tay với thằng bé.

Lăng Thiên cười nói: “Xem ra anh phải xuống đó mang tiểu tử kia lên rồi.”

“Vậy còn thất thần ở đó làm gì, còn không mau đi đi, bác sĩ Lăng!”

Không tới hai phút Đản Đản đã được Lăng Thiên dẫn lên lầu, lúc giao thằng nhóc cho Thước Tiểu Khả, anh nói: “Đản Đản, em ở đây chơi với chị, anh sẽ nói với mẹ em một tiếng.”

“Cám ơn anh Lăng!” Lúc này Đản Đản đã được Tiểu Khả ôm vào trong ngực, lời nói cũng rất lễ phép.

Hộ lý Tiểu Trịnh thấy là một đứa bé năm sáu tuổi thì cũng không suy nghĩ nhiều, Thước tiểu thư thích chơi cùng nó thì cứ để cô chơi đi, chỉ cần không phải bác sĩ Lăng đó là được.

14. Chương 14

Sau lần đó, thời gian Thước Tiểu Khả nằm viện cũng không còn nhàm chán nữa, ban ngày Lăng Thiên sẽ đến trông chừng cô xuống đất vận động mười phút, sau đó lại có Đản Đản đến chơi với cô. d d l q đ

Cờ vua, cờ tướng, cờ quân đội, chỉ mới mấy ngày Đản Đản đã dạy cô rất nhiều loại cờ, nếu đổi lại trên đảo thì đây là chuyện không thể nào.

Bởi vì ở cạnh Lãnh Ngạo, những thứ học được đều là lễ nghi thực nữ, những thứ cờ bé trai thích này cô vẫn chưa từng thấy qua.

Trong phòng bệnh sáng ngời truyền đến thanh âm cười vui của đứa trẻ.

Trên giường bệnh màu trắng, một cô gái và một bé trai ngồi xếp bằng cách một cái bàn nhỏ, trên bàn bày các quân cờ tướng màu đỏ và màu xanh, hai người đang hăng hái đánh cờ.

“Ăn pháo của chị!”

“Ăn xe của em!”

“Cẩn d l q đ thận con tượng của em!”

“Coi chừng con tướng của chị!”

...

Cứ thế em một lời, chị một câu, xem ra ván cờ tương đối hấp dẫn.

Ngón tay trắng nõn cầm lên một quân cờ màu đỏ, đặt xuống quân tướng của đối phương, ha ha cười nói: “Em ăn tướng quân của chị!”

“Chị lại thua rồi, không chơi nữa.” Thước Tiểu Khả rất là nhụt chí, mình thế mà lại thua một đứa bé chưa tới sáu tuổi.

“Em thắng, thật tốt quá, em có thể hôn chị nữa rồi.” Đản Đản nhảy đến trước mặt Tiểu Khả, ôm lấy cô.

Hai người có một giao ước sẵn trước khi đánh cờ, nếu ai thắng thì có thể hôn người thua một cái. Kết quả Đản Đản thắng liên tiếp mấy ván, cũng đã hôn cô mấy lần, lần này cũng không ngoại lệ.

Ôm thân thể mềm mại của Đản Đản, Thước Tiểu Khả nhắm mắt lại nghịch ngợm nói: “Cam lòng thua cuộc, em hôn đi.”

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu lên chạm vào gương mặt cô, một thanh âm thật to vang lên, sau đó mới không nữa rồi đi.

“Chị, mặt chị thật là thơm.” Đản Đản vẫn chưa thỏa mãn nói: “Như một cái bánh ngọt thơm ngào ngạt.

Tiểu Khả cứng chiều xoa mặt của thằng bé nói: “Mặt chị hôm nay cũng đã bị em hôn đến nát rồi, sau này còn ai dám cười nữa chứ.”

Cô chỉ nói đùa, nhưng nghe vào tai đứa trẻ lại thành nghiêm túc.

“Không sao, để chú Lăng cười chị!”

“Tại sao lại là chú ấy?” Thước Tiểu Khả vừa nghe cái tên này, trong đầu hiện lên nụ cười ấm áp của anh.

“Bởi vì chú Lăng không có bạn gái, mà chú đó cũng thích chị nữa.”

“Sao em biết chú Lăng thích chị?” Tiểu Khả ôm bé, vuốt vuốt cái mũi nhỏ của bé.

“Lúc chú Lăng nhìn chị ánh mắt sẽ sáng lên.” Đản Đản chớp mắt to, “Mẹ em từng nói, con trai nếu thích con gái thì ánh mắt của hắn ta sẽ sáng lên.”

“Em tiểu tử thú vị này, sao chuyện gì cũng đều hiểu vậy hả.” Tiểu Khả vỗ vỗ đầu bé, tiểu tử này đã mang đến rất nhiều niềm vui cho cô trong thời gian nằm viện.

“Mẹ nói chú Lăng là người tốt, nếu ai làm vợ chú ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

Thanh âm chưa dứt, ngoài cửa đã truyền đến giọng nói quen thuộc: “Tiểu Đản Đản lại đang nói xấu gì chú đấy hả?”

Hộ lý Tiểu Trịnh mở cửa, thấy Lăng Thiên một thân y phục trắng đứng bên ngoài.

Mấy ngày nay, anh ngoại trừ đến kiểm tra phòng lúc sáng sớm, buổi chiều cũng tới một lần, nguyên nhân rất đơn giản, anh muốn nhìn Tiểu Khả nhiều hơn một chút.

“Chú Lăng, chú cười chị làm vợ được không?” Đản Đản đứng lên lớn tiếng nói.

Vừa rồi lúc thằng bé nói những lời này đã làm hộ lý Tiểu Trịnh cảm thấy sợ hãi, nhưng không nghĩ đến nó lại lớn tiếng hỏi lên như vậy, đoán chừng vệ sĩ ngoài cửa cũng nghe được rồi.

Dĩ biết quan hệ giữa Thước Tiểu Khả và Lãnh tiên sinh là vị hôn phu hôn thê, hơn nữa tình cảm của Lãnh tiên sinh cũng không giống như bình thường, nếu như những lời này bị Lãnh tiên sinh nghe thấy, đứa bé này chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Lăng Thiên đi tới, ánh mắt vẫn dừng trên người Thước Tiểu Khả.

“Bác sĩ Lăng, Đản Đản còn nhỏ, đừng nghe nó nói bậy.” Tiểu Khả mặc dù chỉ mới mười sáu tuổi nhưng cũng đã trải qua việc nam nữ hoan ái, cô biết chuyện này không thể tùy tiện nói giỡn được.

“Em không có nói bậy.” Đản Đản nhảy xuống giường chạy đến bên người Lăng Thiên, kéo tay anh nói: “Chú Lăng, chị đẹp như vậy, rất xứng đôi với chú.”

Lăng Thiên cười thầm, đứa nhỏ này cũng trưởng thành sớm quá đi, Tiểu Khả đã có vị hôn phu, mình dù có thích cô đi nữa cũng không có cơ hội.

Anh sờ sờ đầu của bé nói: “Quấy rầy chị lâu như vậy rồi, nhanh về nhà đi thôi.”

“Chú Lăng.” Đản Đản không chịu buông tha, “Chú còn chưa nói có cưới chị hay không mà.”

Bây giờ cũng không có cách nào, Lăng Thiên nói: “Chuyện này không phải là chú quyết định được, cháu phải hỏi chị trước.”

Đản Đản lại chạy đến bên giường kéo tay Thước Tiểu Khả hỏi: “Chị, chị có đồng ý làm bạn gái chú Lăng hay không?”

Tiểu Khả hỏi: “Không phải là vợ sao? Sao lại biến thành bạn gái rồi?”

“Trước tiên làm bạn gái rồi mới thành vợ được.”

“Tiểu Khả cười cười, “Nhanh về nhà đi.”

“Không, chị vẫn chưa đồng ý mà.” Đản Đản là một đứa trẻ bướng bỉnh, chưa nghe cô đồng ý thì chưa chịu thôi.

Tiểu Khả suy nghĩ một chút nói: “Chị mới mười sáu tuổi, vẫn chưa thể có bạn trai được, nhưng chị và chú Lăng là bạn tốt.” Với một bé trai năm sáu tuổi, cô đương nhiên không thể nói mình đã có vị hôn phu. Nói xong cô quay đầu nhìn Lăng Thiên một cái, mỉm cười nhợt nhạt.

“Đản Đản, mau trở về đi, nghe lời.” Lăng Thiên thúc giục bé.

Nghe câu trả lời của Tiểu Khả, Đản Đản mất hứng cúi đầu, cũng không dám lại bướng bỉnh nữa, không thể làm gì khác hơn là nản lòng rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn thẳng bé rời đi, Tiểu Khả từ từ đứng dậy ngồi lên xe lăn, sau đó đến bên cửa sổ, vừa lúc thấy bóng lưng nhỏ nhỏ của Đản Đản, cô bất đắc dĩ cười nói: “Đản Đản thật đáng yêu.”

“Một đứa trẻ bướng bỉnh lại trưởng thành sớm.” Câu nói của Lăng Thiên như có thâm ý khác.

Hộ lý Tiểu Trịnh thấy đứa bé đã đi rồi, cũng không muốn hai người ở cùng nhau quá lâu nên chen vào nói: “Bác sĩ Lăng, mấy ngày nay anh cũng chịu khó tới đây thật nhỉ.”

Lời nói châm biếm khiến Thước Tiểu Khả tức giận trợn mắt nhìn đi ta một cái, đi ta le lưỡi, cúi đầu.

Lăng Thiên không thèm quan tâm, “Tiểu Khả, anh đưa em ra vườn hoa lớn cho khuây khỏa.”

Vườn hoa lớn trong lời Lăng Thiên là hoa viên trước bệnh viện, không phải là vườn hoa nhỏ dưới lầu.

Thước Tiểu Khả dĩ nhiên là cậu còn không được, nhưng nghĩ tới cảnh cáo của Lãnh Ngạo lúc rời đi, không thể không cự tuyệt, “Cám ơn, Tiểu Trịnh lúc rảnh có thể mang em tới đó giải buồn là được rồi.”

Lăng Thiên nghe ra cô cố ý từ chối mình, cũng không miễn cưỡng: “Hai ngày nay thuốc của em cũng sắp hết rồi, anh đi lấy thêm.” Lăng Thiên luôn cố gắng tìm đề tài.

“Cám ơn.” Ngoài hai chữ này, Thước Tiểu Khả thật không biết nói thêm gì nữa.

“Em nghỉ ngơi cho tốt đi, chút nữa anh sẽ mang thuốc tới.”

Tiểu Trịnh càng nghe càng thấy có gì không đúng, “Chuyện đưa thuốc này là việc của y tá, bác sĩ Lăng không cần tốn công đi tới đây một chuyến nữa đâu.”

“Tôi là bác sĩ của Thước tiểu thư, đây là trách nhiệm của tôi.” Đừng nhìn anh lúc bình thường ôn hòa với mọi người, lúc cần thiết anh cũng sẽ không nể mặt ai, đặc biệt là đối với hộ lý khó ưa này.

Thước Tiểu Khả lần đầu tiên thấy anh nổi giận, tính tình cũng rất thẳng thắn.

Cô không lên tiếng, lúc chuyển xe lăn quay người lại thì thấy bóng dáng màu trắng đã biến mất ngoài khe cửa rồi.

“Tiểu thư, thời gian nói chuyện video quy định của tiên sinh đã gần đến rồi.” Tiểu Trịnh cố ý nhắc nhở cô.

Thước Tiểu Khả lúc này mới nhớ lại, từ sau lần đầu tiên nói chuyện video với Lãnh Ngạo thì anh quy định năm giờ chiều mỗi ngày

là thời gian đối thoại. Cô nhìn đồng hồ trên tường, bốn giờ năm mươi phút, quả thật thời gian trôi rất nhanh.

“Đi đi lấy máy tính đến đây.” Nói xong cô lại bò lên giường, trên giường vẫn còn bàn cờ tướng, cô liền dọn dẹp lại.

Trong chốc lát giường đã gọn gàng sạch sẽ, thay vào đó là một cái laptop.

Màn hình bên kia là Lãnh Ngạo, dường như đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, chẳng qua lần này anh không dùng máy tính mà dùng điện thoại di động.

Sau lưng anh là biển, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng sóng biển rì rào.

“Khả nhi, thấy không? Sau lưng tôi là biển, cũng là nơi em muốn tới nhất.” Đây là câu nói đầu tiên của Lãnh Ngạo hôm nay.

Thước Tiểu Khả trầm nghĩ, mình nói mình muốn tới biển nhất khi nào, có nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi.

Lãnh Ngạo thấy cô không nhớ ra, nghiêng đầu nói: “Lúc em ba tuổi, lần đầu tiên thấy biển trong sách đã làm ầm lên muốn tới biển chơi, em quên rồi sao?”

Ông trời ơi, chuyện hồi ba tuổi cô làm sao nhớ được chứ? Nhưng quái nhân kia lại cứ một mực nhớ rõ như vậy.

“Chuyện lâu như vậy em đã quên rồi.” Cô nhỏ giọng nói đồng thời nhìn xuống bàn phím, có thể cô đã từng muốn tới biển, nhưng lúc này cô lại muốn tự do hơn, lấy được tự do cô muốn đi đâu cũng đều có thể, chỉ cần không phải sống trên hòn đảo kia.

Ngẩng đầu lên lần nữa lại thấy màn ảnh đen đúa, Lãnh Ngạo đang di chuyển.

Mấy giây sau, sau lưng anh không còn là biển nữa mà là một ngọn núi, xung quanh có nhiều người qua lại.

“Thấy ngọn núi sau lưng tôi không?” Trong lời nói của Lãnh Ngạo mang theo vài phần tự hào.

“Thấy, không phải chỉ là một ngọn núi bình thường sao?” Thước Tiểu Khả không thêm để ý chút nào.

“Đừng xem thường ngọn núi này, nó có thể có kim cương quý giá đấy.”

Kim cương?

Nghe vậy Thước Tiểu Khả mới nhớ nguyên nhân anh không ở bệnh viện cùng mình, cô thật muốn cảm tạ ngọn núi sau lưng anh này, nó giúp anh xa cô một tháng.

“Chờ đến khi khai thác kim cương xong, tôi nhất định sẽ tự mình chế tạo một chiếc nhẫn đính hôn cho em.” Ngữ khí của anh vô cùng chắc chắn, dường như đã nắm chắc việc khai thác này rồi.

“Vậy cũng phải rất lâu đi.” Cô thuận miệng nói, sắc mặt Lãnh Ngạo lại đột ngột thay đổi, “Em không tin năng lực của tôi?”

“Không phải không phải, em chỉ cảm thấy việc khai thác kim cương không đơn giản như vậy!” Tự biết mình nói sai, cô vội vàng giải thích, Lãnh Ngạo luôn rất nhạy cảm, đặc biệt là đối với cô, chỉ cần cô nói sai một chữ cũng sẽ làm anh tức giận.

“Em không tin cũng không sao, chờ một tháng sau em xuất viện tôi sẽ đưa em tới đây đi nghỉ, thuận tiện thăm vương quốc kim cương của tôi.” Lãnh Ngạo vừa nói xong đã nghe tiếng nổ ầm ầm.

Ngọn núi sau lưng anh bốc khói dày đặc.

“Công nhân mỏ đang cho nổ núi đấy, không phải sợ.” Lãnh Ngạo vẫn bình tĩnh không hoảng hốt, đừng nói là nổ núi, cho dù sau lưng có người ám toán anh, anh vẫn có thể bình tĩnh xử lý như thường.

Thước Tiểu Khả không hề sợ vụ nổ này, mà là cảm thấy sợ với kỳ nghỉ tới vương quốc kim cương của anh một tháng sau.

Thật vất vả mới được sống cuộc sống bình thường trong một tháng, cô bây giờ không muốn trở lại bên cạnh anh nữa.

Không muốn thì không muốn, cô vẫn hiểu đời này cô không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Lúc màn hình tối trở lại, cô nằm trên giường thở hổn hển nhìn trần nhà hồi lâu, cảm thấy trước mắt mờ dần.

15. Chương 16

Hôn mãi không dừng, trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, khiến Thước Tiểu Khả dần cảm thấy choáng váng.

Lãnh Ngạo hôn đủ, liếm đủ rồi mới từ từ ngẩng đầu lên, khóe môi vẫn còn vết máu mờ mờ. Anh rút khăn giấy trong túi áo ra, lau khô máu trên khóe miệng Thước Tiểu Khả trước, nói thì thầm: “Máu của tôi mùi vị được không?”

Thước Tiểu Khả lắc đầu, không biết phải đáp lại như thế nào.

“Vậy để tôi nói đi.” Lãnh Ngạo lau cho cô xong, đưa lên mũi ngửi một cái rồi mới vứt đi, sau đó lại rút khăn giấy ra lau môi mình.

“Máu tôi hợp với thịt của em, vừa mê vừa say.” Anh lấy khăn giấy dính máu đưa tới trước mũi của cô, “Em thử xem!”

Đầu Thước Tiểu Khả bị giữ chặt, không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể ngửi mùi khăn giấy.

“Thơm không?”

Cô nhú mào lắc đầu.

“Ngọt không?”

Cô vẫn lắc đầu như cũ.

“Nếu không thơm cũng không ngọt, vậy em nói xem nó là mùi vị gì?” Lãnh Ngạo dùng ngón tay đeo nhẫn quần lầy lộn tóc cô.

“Em không biết, dù sao cũng không thơm không ngọt.” Đối với vấn đề của anh, cô cảm thấy hết sức vô vị, không phải chỉ chảy một chút máu thôi sao, loại người như anh mà còn để ý đến mùi máu, còn kiên quyết nói nó có hương vị ngọt ngào.

“Xem ra, em không hề quan tâm tới những gì liên quan đến tôi.” Lời nói của Lãnh Ngạo rất kỳ quặc, nhưng quái nhân hay nói nhảm cũng là chuyện bình thường.

Lúc Thước Tiểu Khả đang muốn phản bác lại thì thấy đôi mắt anh hằn đầy tơ máu, tay anh từ từ hạ xuống vén vạt áo bên hông cô lên, bàn tay rắn chắc nắm chặt nơi đầy đặn.

“Một tháng không gặp, nơi này cũng lớn hơn rồi.” Anh nặng nề vuốt ve, không hề thương hương tiếc ngọc, “Tôi muốn em!”

Vì Dẫn Dẫn đã rời đi nên tâm tình Thước Tiểu Khả vô cùng kém, không hề có ý định thân mật với anh, nuốt nước miếng một cái, nói: “Ngạo, đừng như vậy, đây là bệnh viện.”

“Bệnh viện thì thế nào?” Hành động của Lãnh Ngạo càng thêm càn rỡ, một tay khác đã kéo áo của cô xuống, mảng tuyết trắng trước ngực lộ ra, “Chuyện tôi muốn làm, chưa từng có người nào dám ngăn cản.”

“Bây giờ tâm tình em đang rất loạn, có thể để em an tĩnh một chút được hay không?” Thước Tiểu Khả vừa mới biết Đản Đản bị đưa đi, dù thế nào cũng không có hứng thú làm chuyện đó với anh.

“Em loạn cái gì?” Ngón tay anh nhẹ nhàng gảy mấy cái trên da thịt tuyết trắng của cô, sau đó đưa lưỡi liếm rồi lại liếm.

“Mấy ngày em nằm viện, có một bé trai thường tới đây chơi, nhưng sau đó đột nhiên bị đưa đi, cho nên...” Cô vẫn chưa nói hết, ngực đã truyền đến đau đớn, thì ra Lãnh Ngạo đã cắn mạnh lên đó một cái.

“Cho nên em vì một đứa bé không liên quan mà tâm tình rối loạn.” Cắn xong anh lại xem như không có chuyện gì, vẫn đưa lưỡi tiếp tục liếm ngực cô.

“Nói như thế nào thì mấy ngày nay đứa bé đó cũng đã chơi cùng em, còn là một đứa bé đáng yêu như vậy, đột nhiên rời đi, sao có thể không thương tâm được chứ?” Suy nghĩ của Thước Tiểu Khả rất đơn giản, cô nghĩ chẳng qua cũng chỉ là trẻ con năm tuổi, cũng không giống như Lăng Thiên là thanh niên hai mươi mấy tuổi, Lãnh Ngạo sẽ không để ý.

“Thương tâm?” Lãnh Ngạo vô cùng khinh thường, “Tôi ghét thằng bé đó, em không thể vì nó mà thương tâm khổ sở.”

Giọng điệu ra lệnh như thế khiến tim Thước Tiểu Khả đập nhanh, khó tin nhìn anh chằm chằm: “Ngạo, em không muốn nói đến đứa bé này nữa, em thật sự rất mệt, anh để em yên tĩnh một chút được không?”

Cả người Lãnh Ngạo đè lên người cô, híp mắt lại, đôi môi mỏng khêu gợi mở ra: “Chẳng lẽ em không muốn biết vì sao đứa trẻ kia bị đưa đi sao?”

Thước Tiểu Khả nghe vậy thì ngẩn người, muốn biết rõ nguyên do nên chậm rãi nói: “Là do anh uy hiếp viện trưởng đưa Đản Đản đi?”

Gương mặt cứng nhắc của Lãnh Ngạo nở nụ cười: “Tôi ghét đứa bé kia!”

Mặc dù không trả lời thẳng, nhưng giọng điệu đó của anh đã xác nhận việc Đản Đản bị đưa đi là do anh sai người làm, điều này khiến tâm của Tiểu Khả vốn đã ở dưới vực lại càng bị vùi xuống sâu hơn.

Tâm tình của cô không thể bình tĩnh được nữa, cô đột nhiên đẩy anh ra, mặc dù anh vẫn không nhúc nhích nhưng cô không thể nào dễ dàng tha thứ cho việc anh làm với một đứa trẻ năm tuổi.

Tóc của cô bị nắm lên, da đầu kéo căng, hơn nữa lực kéo hơi mạnh khiến cô bị đau kêu một tiếng.

“Thế nào, thấy đau sao?” Lãnh Ngạo kéo tóc cô, môi chậm rãi sượt qua sợi tóc, “Chẳng qua chỉ là đưa một đứa trẻ đi mà em đã tức giận rồi sao? Nếu biết em không vui như vậy, tôi nên giết nó luôn mới đúng.”

Lãnh Ngạo ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc, ngón tay vuốt ve gò má cô, “Gương mặt này của em đã bị đứa bé đó hôn bao nhiêu lần? Không phải nó còn muốn hôn bác sĩ thổi笛 đó cưới em nữa sao?”

Thước Tiểu Khả thầm cười giễu mình quá ngây thơ, có nhiều giám thị như vậy mà cô một chút đề phòng cũng không có. Không, chính xác mà nói, cô luôn đề phòng với Lăng Thiên, nhưng với Đản Đản cô không hề có ý nghĩ gì. Ai lại đi so đo với một bé trai năm tuổi chứ?

Đây là suy nghĩ trước đó của cô, nhưng hôm nay cô mới biết mình ngu xuẩn bao nhiêu. Lãnh Ngạo không phải là người bình thường, tư tưởng và thủ đoạn của anh cũng không như người bình thường nữa.

“Ngạo, nó chỉ là một đứa bé năm tuổi mà thôi!”

“Nhưng nó là con trai.”

Thì ra anh xoắn xuýt ở giới tính của Đản Đản. Quá buồn cười, thật sự là quá buồn cười, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ chưa hết mùi sữa, chuyện gì cũng chưa hiểu, mà trong mắt anh lại là một hạt cát, một hạt cát chướng mắt.

“Em phải nói như thế nào anh mới thông suốt đây?” Cô không biết phải nói gì cho đúng nữa.

“Nói không thông, thì không cần phải nói.” Ngón tay Lãnh Ngạo lại chặn lên môi cô, “Tôi nhớ mùi vị của em.”

Nói xong, ngón tay không an phận đùa nghịch trước ngực cô, sau đó quần áo rất nhanh đã bị cởi ra toàn bộ, lộ ra thân thể trơn bóng mượt mà.

Lãnh Ngạo như ác lang nhào vào hai khối tròn đầy đặn trước ngực cô, mút lấy đỉnh phần hồng, hơn một tháng nhớ nhung toàn bộ đều phát tiết ở đây. Kỳ thực anh càng si mê hai chân cô hơn, chỉ tiếc đây là bệnh viện, nếu đây là căn phòng thuộc về hai người thì chắc chắn mục tiêu của anh sẽ là ở đó.

Hương vị trên người cô vẫn không đổi, vẫn thơm như vậy, điều đáng tiếc duy nhất là thằng bé đó đã từng hôn cô, đã từng nằm trong lòng cô làm nũng.

Anh tuyệt đối không cho phép người khác ôm cô, hôn cô, cho dù đó chỉ là một đứa trẻ, cho nên anh mới không thích thằng bé đó.

Thước Tiểu Khả cảm nhận được mái tóc xù kia cọ vào làn da mềm mại của mình, tê buốt lạ thường, nhưng cô lại không thể phản kháng. Một tháng không gặp, nếu anh không hành hạ mình một trận thì làm sao dễ dàng dằn dìm lại chứ?

Nghĩ đến Đản Đản đã rời đi, cô chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc anh ở trên người mình phát tình. Ham muốn.

16. Chương 17: Chương 17 (h)

Edit & Beta: Nhi

Khi một người đàn ông muốn, một khi bộc phát sẽ giống như mãnh thú và dòng nước lũ, huống chi là ham muốn chiếm giữ của Lãnh Ngạo cực kỳ không giống người bình thường. Chưa tới mấy giây anh đã xé bỏ quần của Thước Tiểu Khả, vì địa điểm hạn chế nên anh không có khúc dạo đầu quá dài, chỉ đưa lưỡi vào nơi tư mật của cô, khiêu khích có tiết tấu vài cái, sau đó lập tức động thân tiến vào.

Chết tiệt, một tháng không chạm vào cô, nơi đó căng như đất hoang chưa khai thác, sít sao bao trùm cực đại của anh, anh cảm thấy mình không thể hô hấp nổi.

Mười ngón tay Thước Tiểu Khả níu chặt drap giường màu trắng, tạo thành nếp gấp rõ ràng, cuối cùng lúc bị anh xô xuyên mạnh qua thì bên dưới hóa thành một bãi nước lặn.

Lãnh Ngạo vừa đâm vừa hôn mặt cô, mũi cô, môi cô, tiếng hít thở nặng nề vang vọng khắp phòng bệnh. Thước Tiểu Khả không thể làm gì khác hơn là thấp giọng rên rỉ, cả căn phòng tràn ngập mùi vị hoan ái, hương vị tình dục.

Bằng thể lực Lãnh Ngạo, có tiếp tục thêm mấy lần cũng không thành vấn đề, nhưng có thể vì địa điểm không tốt, mà anh lại vội muốn mang cô đến vương quốc kim cương của mình, nên sau mấy lần mãnh liệt xông tới, sau một tiếng thét chói tai, anh ngã vào ngực cô, không tiếp tục nữa.

“Khả nhi, em sẽ vĩnh viễn không rời khỏi tôi đúng không?” Anh nghịch tóc cô, quấn mấy vòng, ngón tay lướt theo sợi tóc, cuối cùng đưa lên mũi, ngửi rồi lại ngửi.

Bị lấn qua lấn lại một trận làm mặt Thước Tiểu Khả đỏ ửng, lúc sắp ngủ thì nghe được câu hỏi của anh, cô lập tức nghĩ đến đôi chân của mình.

Đôi chân mình vì không nghe lời mà bị đánh đứt gân, sau lại bị anh sắp xếp vào bệnh viện, trị liệu suốt một tháng mới có thể đi lại được như bình thường.

Trải qua một chuyện này, cô thật sự rất sợ anh, lại thêm chuyện của Đản Đản cô mới chính thức thấy được sự máu lạnh, sự điên cuồng của anh.

“Tại sao không nói chuyện?” Lãnh Ngạo từ từ quay mặt cô lại, vẻ đỏ ửng còn chưa tản đi, xinh đẹp động lòng người.

“Em mệt rồi, muốn ngủ.” Thước Tiểu Khả muốn quay đầu, nhưng lực tay của anh quá lớn, ngón tay xẹt qua gò má còn lưu lại những vết đỏ rải rác.

“Trả lời tôi rồi ngủ tiếp, được không?” Giọng nói khản cầu, hoàn toàn không nghe ra chút tức giận nào, nhưng chỉ có Thước Tiểu Khả hiểu, anh đang tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận.

“Em...” Cô dừng một chút, nghĩ đến chân của mình và Đản Đản đã bị đưa đi, nhắm mắt nói: “Em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh.”

Lãnh Ngạo dường như chưa hài lòng với câu trả lời của cô, lực đạo trên tay mạnh hơn: “Nói lời giữ lời?”

Mặt bị anh bóp làm cô không cách nào mở miệng được, chỉ đành phải gật đầu một cái.

“Rất tốt.” Lãnh Ngạo cười quỷ dị một tiếng, “Quả nhiên sau khi bị gãy chân thì ngoan hơn.”

Cô vốn là rất biết điều có được hay không? Sống bên cạnh anh mười mấy năm, cho tới giờ vẫn đều là nói gì nghe nấy. Nếu như nói lần trước cô dùng du thuyền chạy trốn, thì thật ra cô chỉ muốn thử uy lực của du thuyền một chút thôi, thử thử rồi không nhịn được lái du thuyền ra khỏi phạm vi giám sát, rồi bị mấy hộ vệ đuổi theo, rơi vào kết quả chạy trốn không thành. Cuối cùng đáng thương nhất là đôi chân của cô, thật may là Lãnh Ngạo chỉ muốn dạy dỗ mình một chút nên mới giữ lại được hai chân này.

“Ngủ đi.” Ngữ điệu của anh đột nhiên mềm xuống, “Chúng ta cùng nhau ngủ, ngủ dậy tôi dẫn em đi vương quốc kim cương.”

Tay anh vòng qua ngực vây chặt lấy cô, mùi thơm cơ thể cô quấn quanh chớp mũi anh, khiến nơi nào đó trên thân thể anh lại bành trướng một lần nữa.

Lúc này Thước Tiểu Khả bị anh ôm, dù thế nào cũng không thể ngủ được, thân thể như một tảng đá cứng ngắc không cách nào động đậy. Rốt cục nhìn hồi lâu mới tìm được cơ hội nhúc nhích nhưng lại bị Lãnh Ngạo ôm càng chặt hơn, hơi thở ấm áp phun bên tai: “Còn động, tôi sẽ muốn em thêm một lần nữa.”

Trời mới biết anh muốn cô bao nhiêu, nếu như không phải nơi này không thích hợp, anh nhất định sẽ làm ba ngày ba đêm. Không phải có câu gọi là thời gian còn nhiều sao? Bọn họ không thiếu thời gian, từ từ hưởng thụ vậy.

Thước Tiểu Khả không dám lộn xộn nữa, chỉ có thể vùi trong ngực anh, nghe hơi thở của anh, nghe tiếng tim đập của anh, nghe mùi thuốc lá nhân nhật trên người anh, khẽ nhắm hai mắt lại.

Mấy phút sau, Thước Tiểu Khả muốn ngủ mà lại không ngủ được, mở mắt ra, thấy người đàn ông vẫn dây dưa lấy cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Người này thật kỳ quái, rõ ràng đã ngủ rồi mà vẫn còn ôm mình chặt như vậy, làm hại cả người cô đều cứng ngắc hết.

Khuôn mặt hoàn mỹ kia cứ kề sát mặt diện đan le quy don

17. Chương 18: Chương 18

18. Chương 19: Chương 19: (h)

Edit & Beta: Nhi

Thước Tiểu Khả đang ngủ say, căn bản không biết lời nói mê của mình đã chọc giận Lãnh Ngạo, vẫn còn vui vẻ ngủ, cho đến khi lời nói rét lạnh uốn khúc bên tai cô: “Khả nhi, em đang gọi tên người nào?”

Cô buồn ngủ朦胧 nghe được giọng nói quen thuộc, đáp lại theo bản năng: “Hai người bạn.”

“Bạn?” Lãnh Ngạo nhướng mi, ngọn lửa ẩn nhẫn vừa rồi lập tức dâng lên.

“Khả nhi! Đứng lên cho tôi! Nhanh đứng lên!” Anh gầm lên bên tai cô, khiến Thước Tiểu Khả vừa mới tỉnh ba phần đã hoàn toàn mở hai mắt.

Vừa mở mắt, đôi mắt lóe sáng đáng sợ kia đã chớp động trước mặt. Thước Tiểu Khả muốn đứng dậy nhưng lại bị đè xuống.

“Tỉnh rồi sao?” Cả người Lãnh Ngạo đề lên người cô, mũi cao dán vào mũi cô, môi mỏng hé ra khép vào.

Thước Tiểu Khả không biết mình đã làm gì chọc giận diên đàn lê quý đôn anh, cô chỉ an an phận phận ngủ một giấc, nửa đêm cũng có thể làm anh giận thành như vậy.

“Em nói mơ.”

“Nói mơ? Nói mơ cái gì?”

“Em gọi tên hai người, còn nói hai người đó là bạn của em.”

Không cần Lãnh Ngạo nói thêm, Thước Tiểu Khả đã ý thức được chuyện gì xảy ra, tuy cô không ở bệnh viện nhưng tâm vẫn còn buộc ở chỗ Lăng Thiên, Dẫn Dẫn mặc dù đã rời đi, nhưng là bị ép buộc. Nên cô gọi tên hai người họ lúc ngủ cũng không có gì kỳ lạ.

“Em không thể có bạn bè sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

“Không thể, tuyệt đối không thể.” Lãnh Ngạo dán môi cô nói: “Em có tôi là đủ rồi.”

“Nên anh mới ép viện trưởng đưa Dẫn Dẫn đi, cho dù anh không đưa nó đi em cũng sẽ rời khỏi bệnh viện, sao anh phải làm vậy chứ?” Cô lại hỏi ngược lại.

“Đừng nhắc đến tên thằng nhóc đó nữa.” diên đàn lê quý đôn Lãnh Ngạo không có hảo cảm với đứa bé tên Dẫn Dẫn này, thậm chí còn ghét vô cùng, anh cảm thấy đưa nó đi đã là tiện nghi cho nó rồi. Lúc nghe thủ hạ nói thằng bé đó dám ôm Tiểu Khả, anh hận không thể tự tay giết chết nó.

Tiểu Khả hiểu nếu nói thêm nữa sẽ chọc giận anh nên ngậm miệng lại, nhưng lời đã nói ra, cho dù không nói nữa thì anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

“Còn có tên Lăng Thiên kia nữa, tôi không muốn em nhớ đến hắn.” Lãnh Ngạo vươn lưỡi cạy răng cô ra, hôn mạnh mấy cái: “Nếu không hắn so với chết sẽ còn thảm hơn.”

Thước Tiểu Khả cứ ngây ngốc nằm đó như vậy, lời bên tai mang theo tính uy hiếp rõ ràng, vẻ mặt cô lạnh nhạt như hồ nước nhưng lòng cô đã thấp thỏm khó bình.

Lãnh Ngạo là người nói được làm được, cho nên tuyệt đối không thể hoài nghi độ tin cậy trong lời nói của anh.

Sau khi phục hồi tâm tình, cô cười nhạt một tiếng: “Em biết rồi, ngủ đi.”

Cô vừa mới nhắm mắt, Lãnh Ngạo lại cạy môi cô ra lần nữa, hôn nhẹ, sau đó cắn môi cô một cái nói: “Làm xong rồi ngủ.”

Khác với lời đe dọa lúc trước, lần này anh rất ôn hòa thâm tình.

Tâm cô lại bắt đầu hốt hoảng bất an, môi hơi run: “Buổi sáng ở bệnh viện không phải mới làm rồi sao?”

“Đó mà gọi là làm sao?” Đối với Lãnh Ngạo, cái bệnh viện đó bản không chịu nổi, căn bản không xứng là nơi để anh muốn cô, nhưng anh lại không có cách nào không chế dục vọng của mình nên mới làm qua loa mấy phút, nhiều nhất chỉ có thể gọi là phát tiết chứ không phải làm.

Tâm Thước Tiểu Khả lạnh lẽo, nếu như trong bệnh viện anh không cho cái đó là làm, có nghĩa là ở trong phòng chỉ thuộc về hai người, anh sẽ bắt đầu hôn chân cho đến khi kết thúc là hơn một giờ, đây mới gọi là làm.

Lúc cô vẫn còn đang rối rắm rốt cục có tính hay không, thì váy ngủ lụa trắng trên người đã bị xé ra, sau đó Lãnh diên đàn lê quý đôn Ngạo hôn một đường trượt xuống dưới, rồi dừng lại trên đôi chân.

“Để tôi nhìn thật kỹ xem, xem đôi chân này có gì khác một tháng trước hay không?” Ban đêm tĩnh lặng, thanh âm quý mị của anh vang lên.

Căn phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng hít thở không yên của anh vắng vắng trong không khí.

“Cổ chân có một vết sẹo.” Lãnh Ngạo nâng chân cô lên, nhìn kỹ, thỉnh thoảng nói: “Nhưng không sao, cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của chân, ngược lại còn tăng thêm mỹ cảm.”

Lãnh Ngạo hôn hai chân cô tốn một khoảng thời gian. Thước Tiểu Khả vô cùng khó hiểu, chẳng phải chỉ là hai cái chân thôi sao, cũng không có nhiều ngón chân hơn người khác, chỉ đơn giản là da trắng một chút, thật không rõ sao anh lại si mê như vậy.

Lúc cô đang nghi ngờ khó hiểu thì Lãnh Ngạo lấy ra hai sợi dây thừng từ dưới đệm, khiến cô nhớ đến hành động của anh lần trước, lúc anh làm đứt gân chân cô.

Chẳng lẽ vì mình gọi tên hai người kia trong mơ mà anh lại muốn đánh đứt gân mình lần nữa? Ông trời ơi, chân vừa mới được nối lại một tháng trước, anh lại muốn làm thêm một lần, xem ra hai chân này khó giữ được rồi.

“Ngạo, em không chạy trốn nữa, sao anh lại lấy ra hai sợi dây này?” Thước Tiểu Khả vừa nhìn thấy nó, sự sợ hãi lập tức ập vào lòng.

Lãnh Ngạo vắn hai sợi dây trong tay, vẻ mặt hung tợn, lộ ra hàm răng trắng hếu, nụ cười vô cùng kinh khủng.

Anh không nói gì, chỉ tách hai chân cô ra, cột vào hai đầu giường. Thước Tiểu Khả trầm nghĩ, lần này cột không giống lần trước, lần trước là anh cột hai chân lại với nhau.

Anh muốn làm gì?

Lúc tim cô đang treo lên thì Lãnh Ngạo lạnh lùng nói: “Trói chặt chân em, tôi mới có thể càng thêm yên lòng.”

Yên lòng?

Thước Tiểu Khả nghe từ này trong miệng anh, tim lại nhảy lên lần nữa, trước kia anh không phải như thế, ngoại trừ lần trước dùng du thuyền chạy trốn anh trói cô lại, anh cũng chưa từng nói với cô trói chặt chân cô sẽ làm anh yên lòng.

Anh nói yên lòng rốt cục là có ý gì? Là chỉ tâm tình, hay còn có nghĩa khác?

“Ngạo, em sẽ không rời khỏi anh, anh vẫn chưa an tâm sao?” Vào lúc máu chốt, cô cũng sẽ mặt không đỏ tim không đập nói lời dối trá.

“Khả nhi, không phải sợ.” Lãnh Ngạo thấy hai chân đã được cột chặt, lúc này mới đưa mắt lên nhìn cô: “Tôi sẽ không đánh gãy chân em nữa, tổn thương bất kỳ một nơi nào trên người em cũng là sự trừng phạt tàn khốc nhất với tôi.”

Ngón tay thon dài vuốt ve môi cô, nơi đó thơm như vậy, hơi thở như lan. Anh nói tiếp: “Chẳng biết vì sao, kể từ khi em nằm viện, lòng tôi không lúc nào yên ổn, cho dù bây giờ em đã xuất viện thì tôi vẫn bất ổn như cũ. Em nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?”

Nghe được anh nói sẽ không làm tổn thương mình, tim Thước Tiểu Khả đang treo lên rốt cuộc cũng hạ xuống, nhưng bây giờ lại nghe câu hỏi của anh, lòng cô hơi run rẩy.

Nếu quả thật muốn cô ột đáp án, cô sẽ nói để cô tự do, sau đó anh đi tìm bác sĩ tâm lý chữa bệnh, nói không chừng nhiều năm sau cô có thể tiếp nhận tình cảm của anh. Nhưng xem tình hình trước mắt, cô tuyệt đối không thể mở miệng.

“Nếu anh đã thích chân em như thế thì cứ trói cả ngày cũng được, như vậy anh không phải càng an tâm hơn sao.” Rõ ràng đây không phải đáp án cô muốn nói, nhưng cô cũng không biết tại sao cô lại nói như vậy.

“Quả là một biện pháp tốt!” Lãnh Ngạo nâng áo ngủ đã bị xé rách trước ngực cô lên, hai khối bánh bao tròn mềm mại nơi đó khiến anh hơi híp mắt, vẻ mặt của anh như một con sói đã đói bụng ba ngày ba đêm, hận không thể nhào qua cuống gặm hai khối bánh bao đó.

Lời anh không nghe ra được là nghiêm túc hay nói đùa, khiến Thước Tiểu Khả hồi hận. Nếu như anh nghiêm túc, cô không phải đã tự bê đá đập điên đầu quý đôn chân mình rồi sao, nếu chỉ là nói đùa, thì sao về mặt hiện tại của anh lại như vậy.

“Biện pháp mặc dù tốt, nhưng tôi không thích em ủ dột buồn bã cả ngày, tôi sẽ đau lòng.” Đang nói, hai tay Lãnh Ngạo đã dờ lên trước ngực, nắm lấy khối tròn kia, đặc biệt là đỉnh nhỏ đỏ ửng, anh dùng đầu ngón tay vờ vờ đến khi điểm nhỏ dừng đứng, lúc này anh mới mở miệng, dùng lưỡi khiêu khích một lần lại một lần.

Bị anh vuốt ve khiêu khích như vậy, Thước Tiểu Khả cảm thấy cơ thể nóng lên, vô ý thức muốn co chân lên nhưng chân bắt đắ dĩ đã bị trói vào cột giường, không thể động đậy.

“Khả nhi, em thật đúng là tiểu yêu tinh!” Lãnh Ngạo thu hồi đầu lưỡi, mở miệng mút vào, từ cạn đến sâu, từ từ khiến lòng cô mềm nhũn.

Cuối cùng Thước Tiểu Khả không chịu được lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu và khiêu khích triền miên của anh, môi đỏ mở ra, thở gấp liên tục.

Không biết có phải Lãnh Ngạo đã uống nhầm thuốc rồi hay không, một khắc trước còn thâm tình khẩn thiết, lúc này nghe âm thanh yêu kiều của cô lại phần nộ ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt động tình đỏ ửng của cô.

“Khả nhi, em là của tôi, là của tôi, không cho phép em động tình với người đàn ông khác.” Đây là nguyên nhân anh giận dữ, vì tâm lý điên cuồng độc chiếm của anh tác quái, nên anh vừa nghĩ đến sau khi cô rời khỏi anh cũng sẽ thở gấp với tên bác sĩ Lăng đó như vậy, anh liền không có cách nào bình tâm nổi.

Bộ dạng hỉ nộ vô thường của Lãnh Ngạo Thước Tiểu Khả đã gặp qua vô số lần. Bị anh rống giận như thế khiến tâm Thước Tiểu Khả trống rỗng. Cô mới mười sáu tuổi, căn bản không hiểu cái gì là yêu, căn bản không hiểu tình cảm của người đàn ông đang đè lên mình này rốt cuộc là gì, cô chỉ biết cô không muốn ở bên cạnh anh. Cô sợ hãi anh, nhưng vì sao dưới sự khiêu khích liên tiếp của anh, cô lại cảm thấy hưởng thụ. Bỏ qua cái loại đau đớn xé rách khi lần đầu tiên bị anh cưỡng chiếm, sau này mỗi một lần cô đều vô cùng thoải mái, mặc dù có chút chán ghét anh hôn chân mình, nhưng cô cũng thường xuyên có cảm giác dục tiên dục tử.

“Rất tốt, rất nghe lời.” Thấy Thước Tiểu Khả trầm mặc, cơn giận của Lãnh Ngạo giảm đi. Anh không thích nhất là cô phản bác anh, cứ im lặng như vậy là anh thấy hài lòng nhất.

Một giây sau, anh chôn đầu xuống, nhưng không phải ở trước ngực mà là ở giữa hai chân cô.

Ngón tay anh xoa lên hoa tâm xinh đẹp đã sớm ướt át. Anh thích hương vị nơi này. Trước kia lúc thưởng thức, anh cảm thấy nó như d l q đ thức ăn nhẹ, nhưng anh tin tưởng sau này khi cô lớn lên, nơi đó sẽ là cao lương mỹ vị.

Vươn đầu lưỡi ra liếm, hương vị quả nhiên rất tốt, mỗi lần tiếp xúc nơi này đều là một hương vị khác nhau.

Đang khi Thước Tiểu Khả cho là anh sẽ bắt đầu tiến công thì anh lại đứng lên, hai chân vòng qua bên người cô, cực đại kia không hề che lấp xuất hiện trước mắt.

Đó là minh chứng tốt nhất là sự động tình nguyên thủy của đàn ông, nhưng Thước Tiểu Khả không hiểu vì sao anh lại muốn cho cô nhìn thấy.

Mấy lần trước, anh nhiều nhất chỉ để cô sờ, hôn nhẹ, chưa từng lộ ra trước mặt cô như vậy.

Không bình thường chính là không bình thường, anh lại muốn làm gì nữa đây?

“Ngoan, nhìn nơi này.” Lãnh Ngạo oai phong, hùng dũng hiên ngang nói: “Đây là người đàn ông của em, nhớ kỹ mùi vị của nó.”

Thước Tiểu Khả còn chưa kịp phản ứng thì miệng đã bị chặn lại, nhưng thứ đó lại không phải là miệng của anh.

Tư thế như vậy khiến cô không cách nào tiếp nhận được, anh dựa vào cái gì mà ngồi trên đầu mình, để mình nhớ kỹ mùi vị nơi đó. Vì sao anh không thể bình thường một chút, rục rờ như Lăng Thiên, nếu là như vậy thì cô sẽ tiếp nhận.

Không biết qua bao lâu Lãnh Ngạo mới rút về, lạnh lùng nói bên tai cô: “Nhớ kỹ chưa?”

Thước Tiểu Khả ho khan vài cái gật đầu.

Sau đó cô phải giằng co thêm một trận, với cô mà nói cũng chỉ là bình thường, chỉ cần lực đạo của anh không quá mạnh là được.

Thật sự không hiểu nổi, tại sao Lãnh Ngạo phải trói chặt chân cô như vậy, trói như thế khiến anh không thể nhấc chân cô, không thể xoay người cô, không thể tận hứng như trước được.

Nghĩ ngợi lung tung, bị giằng co khiến cô hoa mắt váng đầu, hít thở không thông. Cô nhớ rõ Lãnh Bà đã từng nói, nơi tư mật của con gái cũng là trái tim, mỗi lần đánh thẳng vào, nếu cô gái đó cảm thấy tim như bị móc ra, chứng tỏ người con trai kia mạnh mẽ vô cùng.

Nghĩ tới lời Lãnh Bà nói, Thước Tiểu Khả cười giễu, nói như vậy người đàn ông của cô rất tốt rồi.

Cô mới mười lăm tuổi, có phải Lãnh Ngạo muốn uy mãnh trên người cô hai mươi mấy năm luôn không? Ông trời ơi, ai tới cứu cô với!

Cả đêm điên cuồng, cả đêm chiếm đoạt, cả đêm đắm sâu vào, Thước Tiểu Khả như một con cừu nhỏ nhu nhược, vừa hưởng thụ vừa đau khổ, mà Lãnh Ngạo lại thỏa mãn dị thường.

19. Chương 20

Edit & Beta: Nhi

Bị Lãnh Ngạo giày vò cả đêm, khi Thước Tiểu Khả tỉnh lại, mặt trời đã sớm lên cao ba sào, cô sờ sờ bên cạnh, trống trơn, xem ra Lãnh Ngạo đã đi từ sớm rồi.

Mở mắt ra, vì hôm qua ngủ không ngon nên đầu hơi đau, người cũng đau, theo thói quen muốn nhấc chân lên nhưng lại phát hiện chân vẫn đang bị trói. Cô nửa ngồi dậy, nhìn hai chân đang bị cột ở hai đầu giường, bị Lãnh Ngạo trói một đêm, bây giờ chân cũng ê ẩm tê rần rồi.

Lãnh Ngạo cũng thật là, đã làm xong rồi còn trói.

Cô oán giận nhìn đầu giường, thấy trên tủ đầu giường có để một cây kéo, nhất định là Lãnh Ngạo để lại cho cô cắt dây.

Cầm kéo xuống, cắt dây, lúc hai chân được tự do, Thước Tiểu Khả cũng rời giường đi vào phòng tắm.

Phòng tắm u ám đã bày sẵn ly súc miệng sạch sẽ và bàn chải đánh răng. Bàn chải được bóp kem đặt ngang lên miệng ly, xem ra thói quen của Lãnh Ngạo không hề thay đổi, vẫn như trước đây, những thứ này đều là anh chuẩn bị ỉnh.

Nói đến chi tiết này, cô không thể không khen ngợi Lãnh Ngạo là người tỉ mỉ, có ai ngờ được người đàn ông biến thái đó lại có tâm tư kín đáo như vậy.

Rửa mặt xong, thay một bộ váy liền, lúc mở cửa phòng ra đã thấy hộ vệ đứng trước cửa từ bao giờ.

“Tiểu thư, thiếu chủ nói cô dùng bữa xong có thể tùy ý đi tham quan đảo.” Vệ sĩ truyền lại lời dặn dò của cậu chủ.

Hộ vệ cũng không phải lần đầu làm chuyện này, Thước Tiểu Khả không đáp một tiếng, tự xuống lầu đi tới phòng ăn. Cô uống vài hộp sữa tươi, liếc hộ vệ đằng sau hỏi: “Thiếu chủ đâu? Tại sao không thấy anh ấy?”

“Thiếu chủ có việc phải rời đảo một hai ngày.” Hộ vệ trả lời cẩn thận.

Đột nhiên nghe được Lãnh Ngạo không có ở trên đảo, Thước Tiểu Khả buông lỏng hơn nhiều, tốc độ dùng cơm cũng nhanh lên.

Uống hết sữa, ăn bánh sandwich xong, thậm chí còn chưa kịp đặt nĩa xuống thì một hộ vệ khác đã chạy tới nói: “Tiểu thư, thiếu chủ gọi cô vào thư phòng nói chuyện video với người.”

Thước Tiểu Khả bắt đầu dĩ than thở.

Đây chính là phiên toái khi không có di động, Lãnh Ngạo cũng kỳ lạ, anh không thích cô mang theo di động, muốn nói chuyện với anh đều chỉ có thể thông qua máy tính.

Vào thư phòng lầu hai, nhìn gương mặt lạnh băng trên màn hình máy tính, Thước Tiểu Khả âm thầm khen ngợi thể lực của Lãnh Ngạo, đêm qua ra sức suốt đêm, sáng phải dậy sớm mà còn có tinh thần như vậy, còn mình ăn xong bữa sáng đã hơn mười giờ mà vẫn mệt mỏi rã rời.

“Ngạo, không phải anh bảo muốn dẫn em đi thăm vương quốc kim cương của anh sao, sao bây giờ lại đi rồi?” Không mềm yếu như trên giường, ban ngày Thước Tiểu Khả nói chuyện cũng có chút khí thế.

“Xin lỗi, Khả nhi.” Lãnh Ngạo biết mình thất hứa với cô, thái độ tốt vô cùng, “Nơi giao dịch vũ khí của Lãnh Xà phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn, tôi không thể không ra mặt, nhưng chỉ cần hai ngày là ổn rồi.”

“Anh cứ từ từ xử lý chuyện ở đó đi.” Thước Tiểu Khả giả vờ tức giận: “Em ở đây chơi một mình mấy ngày cũng rất tốt.”

“Em có thể đi tham quan mỏ kim cương, nhưng phải có hộ vệ đi theo, phụ trách mỏ kim cương là một người tên Đỗ Uy Lợi, nếu em muốn đi thì nhất định phải nghe lời anh ta.” Trên mặt Lãnh Ngạo hiện lên một nụ cười hiểm thấy.

Thước Tiểu Khả nghe đến tên “Đỗ Uy Lợi xem thường hỏi: “Người này là nam hay nữ?”

“Nam.”

Cô khó tin nhìn anh, anh lại muốn mình nghe lời một người đàn ông khác sao?

“Nếu như là nam, thì em cũng không dám.”

“Cuối cùng em cũng thông minh một lần.” Nụ cười của Lãnh Ngạo vẫn đọng trên mặt, chẳng qua là hơi thâm trầm hơn lúc này, “Anh ta chỉ dẫn đường cho em thôi, em không nên có dây dưa gì với anh ta.”

“Nếu anh đã không yên lòng như vậy thì em không đi chơi nữa, tiết kiệm chút sức lực còn lại.”

“Vậy chẳng phải hai ngày nay em sẽ rất buồn chán sao.” Lãnh Ngạo mặc dù không cho cô tự do, nhưng trong phạm vi anh cho phép anh vẫn muốn cô đi chơi thoải mái, chỉ cần tâm tình cô tốt thì tâm tình anh cũng sẽ tốt theo, như vậy lúc lên giường mới có tinh thần.

“Vậy em theo ý anh đi tham quan cái vương quốc kim cương này vậy.” Thước Tiểu Khả dựa vào ghế, lười biếng duỗi thẳng lưng: “Không nói nữa, em muốn đi ngủ, chờ ngủ dậy lại đi cũng không muộn.”

“Đi ngủ đi, giữ tinh thần tốt chờ tôi trở lại.”

Lúc Lãnh Ngạo tắt video, Lãnh Xà liền gõ cửa.

Được anh cho phép cửa mới được đẩy ra, một người đàn ông trung niên tinh thần chán nản đi vào, ước chừng không tới năm mươi tuổi, da ngăm đen, vóc dáng thấp, thoát nhìn già hơn tuổi rất nhiều.

“Lãnh Xà, chỗ lão yêu có động tĩnh gì không?” Lãnh Ngạo đưa xì gà lên miệng, nói.

“Chỗ lão yêu vẫn còn án binh bất động.” Lãnh Xà trả lời.

“Hắn ta thật đúng là bình thần.” Lãnh Ngạo búng tàn thuốc xì gà lên bàn: “Ngày đưa tang lão gia, hắn lại phải mấy tay chân vô dụng như vậy, thả có mấy trái bom nhỏ, cứ cho là tôi không biết cái gì cả sao.”

Chuyện nổ công viên tưởng niệm của Lãnh gia tám năm trước, anh đã biết từ trước nhưng lại không ngăn cản, mà ngược lại tương kế tựu kế để Khả nhi được gặp người nhà của cô.

“Lão yêu và thiếu chủ đã đấu mấy năm, thật không biết hắn ta đến cuối cùng muốn lấy được cái gì?”

“Ở nước A, chỉ có nhất lão yêu dám đấu cùng tôi, tuổi chúng tôi cũng không chênh lệch lắm, thủ đoạn cũng ngoan độc như nhau, nếu như không có đối thủ này, tôi thật sự sẽ thấy nhàm chán.”

“Thiếu chủ, kế tiếp chúng ta làm gì?”

“Tiên hạ thủ vi cường!” Lãnh Ngạo ném xì gà xuống sàn nhà.

“Vâng!”

Sau khi Thước Tiểu Khả ngủ dậy là tới thời gian dùng bữa trưa, nhưng cô nhìn các món thịt đầy bàn lại không có một chút khẩu vị nào.

“Tôi muốn ăn cá.” Cô bày ra dáng vẻ nữ chủ nhân: “Các người ra biển bắt cá cho tôi đi.”

Đừng nhìn vẻ mềm mại như bông của cô lúc ở trên giường với Lãnh Ngạo, trước mặt đám vệ sĩ này cô lại rất có tư thái, cũng không phải là cô cáo mượn oai hùm, mà là cô dùng sự tức giận của mấy năm không được tự do này hung hăng phát tiết lên những người đó. Dù sao Lãnh Ngạo cũng không có ý kiến gì với thái độ của cô, nếu như cô cứ im lặng mãi không lên tiếng, không chừng một ngày nào đó cô cũng sẽ biến thái giống như Lãnh Ngạo.

Dưới mệnh lệnh của cô, một bộ phận vệ sĩ thật sự chạy đi bắt cá.

Lúc này, một người đàn ông đội nón bảo hộ, mặc quần áo xanh đi vào. Trang phục của anh ta không giống như đám vệ sĩ, khiến Thước Tiểu Khả cảm thấy lạ lùng khó hiểu.

Lúc anh ta đi ngang phòng khách, cô chạy ra nói với bóng lưng của anh: “Anh cũng đi bắt cá cho tôi đi!”

Người kia dừng lại một chút, rồi tiếp tục đi tới.

Cô đuổi theo anh hai bước: “Anh có nghe hay không, mau đi bắt cá cho tôi!”

Người đàn ông mặc trang phục lạ từ từ quay đầu lại, dùng ánh mắt khác thường quan sát tiểu cô nương vênh váo trước mắt. Chỉ có dáng vẻ mười sáu tuổi nhưng dung mạo lại xinh đẹp kinh người, chột nhìn thật giống như con lai.

“Cô bảo tôi đi bắt cá?” Anh cau mày hỏi.

“Đúng vậy, tôi chính là muốn anh đi bắt cá.” Thước Tiểu Khả thở gấp một hơi, đồng thời cũng nhìn rõ mặt người này, loại mặt than đen, ngũ quan tinh tế, vóc người cao lớn, mặc dù quần áo không giống như hộ vệ, nhưng chỉ cần xuất hiện ở đây thì nhất định phải nghe lời mình.

“Thật xin lỗi, hai tay của tôi rất quý giá, không thể nào bắt cá cho cô được!” Nói xong anh xoay người rời đi.

Thước Tiểu Khả giận đến dậm chân, hỏi một thủ vệ: “Người này là ai? Kiêu căng như vậy!”

Vệ sĩ đáp: “Anh ta tên Đỗ Uy Lợi, là người thiếu chủ thuê đến khai mỏ kim cương.”

Vừa nghe cái tên quen thuộc, Thước Tiểu Khả mới nhớ đến người sáng nay Lãnh Ngạo nói. Chẳng qua chỉ là đào kim cương thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ, xem sau này mình dạy dỗ anh ta như thế nào.

“Nói cho người tên Đỗ Uy Lợi này, tôi muốn đi mỏ kim cương chơi, bảo anh ta chuẩn bị dẫn đường đi!” Cô không thích hộ vệ và thủ vệ của Lãnh Ngạo, bởi vì họ đều là chó săn của anh, ngoài sáng nói là bảo vệ nhưng kỳ thực là giám thị, còn có người đào kim cương này cũng chỉ là người Lãnh Ngạo thuê, đều cùng một ổ rắn như nhau.

Thủ vệ không thể từ chối, rời đi làm việc.

Mấy phút sau, Đỗ Uy Lợi đi ra cửa, đi tới Thước Tiểu Khả đang dựa vào ghế sofa.

Nghe thấy tiếng bước chân, Thước Tiểu Khả quay đầu lại, anh ta là người đàn ông xa lạ thứ hai cô biết ngoại trừ Lăng Thiên, không có nụ cười, gương mặt kia nghiêm nghị như một tảng băng.

Thấy anh đến gần, cô đứng dậy nói: “Xin dẫn đường.”

Cô xoay người đi hai bước, phát hiện người phía sau không có động tĩnh gì, quay đầu lại cảm tức nhìn anh: “Tôi nói anh dẫn đường, anh có nghe không?”

“Thật xin lỗi, Thước tiểu thư vẫn chưa thay đổi y phục và đội nón bảo hộ.” Đỗ Uy Lợi không hề sợ hãi khí thế của cô.

“Cái gì?” Thước Tiểu Khả đến gần mấy bước, “Anh muốn tôi thay bộ áo liền quần này?”

“Đúng vậy.” Đỗ Uy Lợi vẫn đứng thẳng như cũ.

Thước Tiểu Khả quan sát y phục của anh, vẻ mặt khinh bỉ: “Bộ đồ này quá rộng, cái nón lại quê mùa như vậy, sao tôi mặc được chứ?”

Cô từ trước đến nay đều thích cái đẹp, quần áo trên người đều là theo một mới nhất, để Lãnh Ngạo sai người đi mua hoặc là đặt làm, lúc nằm viện thì không có cách nào mới mặc đồng phục bệnh nhân ca rô xanh kia, nhân viên trong bệnh viện cũng không phải người của Lãnh Ngạo nên cô mới khách khí hữu lễ, muốn kết bạn với họ. Mà người đàn ông trước mắt này là người của Lãnh Ngạo, sao lại dám bắt mình thay quần áo đội nón chứ.

“Lãnh tiên sinh cũng phải mặc, sao cô lại không thể mặc?”

“Lãnh tiên sinh là Lãnh tiên sinh, tôi là tôi!” Thước Tiểu Khả ghét nhất là so sánh cô với Lãnh Ngạo, “Tôi không đổi!”

“Xin lỗi, nếu như vậy thì tôi không thể dẫn cô đi mở kim cương được.” Đỗ Uy Lợi vốn đã tức giận khi Lãnh Ngạo muốn anh dẫn vị hôn thê của anh ta đi xem mở kim cương, lần này lại thấy một tiểu cô nương kiêu căng như thế, bằng tính cách của anh thì không cách nào thỏa hiệp được.

Đang lúc Thước Tiểu Khả thở phào tức giận, Đỗ Uy Lợi đã nhấc chân rời đi, lúc đi ngang qua người cô còn khinh thường nói: “Tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp Thước tiểu thư được.”

20. Chương 21

Edit & Beta: Nhi

Nhìn Đỗ Uy Lợi nghênh ngang kiêu ngạo rời đi, Thước Tiểu Khả tức đến xanh mặt, nuốt không trôi cơn tức này mới tới gần hộ vệ nói: “Anh biết khu mỏ của thiếu chủ ở đâu phải không?”

“Biết.” Hộ vệ nói thật.

“Rất tốt, lát nữa anh dẫn tôi đi.” Cô ngẩng đầu lên muốn nhìn bóng lưng cuồng vọng kia nhưng anh ta đã biến mất không thấy tăm hơi rồi. Cô không phục nắm chặt tay nắm bầm: “Tôi chính là không thay quần áo đấy, không đội nón an toàn đấy, xem anh xử lý tôi như thế nào.”

Không tới một giờ sau, Thước Tiểu Khả đã theo mấy hộ vệ đi xuống khu mỏ.

Cô sống trên đảo từ nhỏ, nơi lớn nhất từng tới cũng chỉ có công viên tưởng niệm của Lãnh gia, bệnh viện và hòn đảo này, cho nên cô rất hứng thú với việc khai thác mỏ, đặc biệt là cô gái mười sáu tuổi đang ở thời kỳ phản nghịch như cô, chuyện không cho cô làm cô lại càng hứng thú, dĩ nhiên ngoại trừ việc Lãnh Ngạo không cho cô tự do, cô cũng không có cách nào khác.

Khu mỏ cách đó không xa thật ra là một huyết động cực lớn, phải đi qua tầng thêm đá kia mới đến được huyết động. Mà các công nhân khai thác mỏ đều mặc cùng một bộ đồng phục màu xanh như Đỗ Uy Lợi, mang cùng một loại mũ, bận rộn làm việc.

Thước Tiểu Khả nhấc chân đi đến gần huyết động, vừa nhìn đã thấy Đỗ Uy Lợi kiêu ngạo kia, anh ta đang chỉ huy công nhân làm việc đâu ra đấy.

“Đi, xuống huyết động với tôi!”. Cô ra lệnh một tiếng.

Đang lúc cô đến gần huyết động, mắt thấy tầng thêm đá đầu tiên còn cách không xa thì bị một tiếng rống giận dữ làm chấn động.

“Không được đi xuống!”

Bị tiếng hô này làm giật mình, cô ngậy ngẩn cả người, một lúc sau hồi thần lại mới thấy Đỗ Uy Lợi ngồi cuồn kia đang trừng mắt nhìn mình như mãnh hổ.

“Tôi muốn xuống, anh cản được tôi sao?” Thước Tiểu Khả cũng tức giận nhìn lại anh ta, bởi vì chiều cao hai người chênh lệch khá lớn nên cô phải kiễng chân lên mới có thể nhìn ngang tầm mắt với anh.

“Nếu như cô thật muốn đi xuống, tôi sẽ đánh cô bất tỉnh.” Đỗ Uy Lợi xoa xoa nắm tay.

Thước Tiểu Khả nghe xong thì cười đến rung cả người, cô cảm thấy lời anh ta nói rất hài hước, trên đời này trừ Lãnh Ngạo ra còn ai dám tấy má tay chân, chạm vào một cọng tóc của cô nữa chứ, huống chi là trên địa bàn của mình.

Cô không để ý đến lời anh chút nào, từ từ đến gần anh.

Một bước, hai bước, ba bước, cho đến khi khoảng cách của hai người ngày càng gần, gần đến có thể cảm giác được hô hấp của người kia.

“Tôi mặc kệ câu nói kia của anh, tôi không đi xuống thì không gọi là Thước Tiểu Khả!” Cô phun khí lên mặt anh ta, sau đó xoay người bước đi.

Chân trước vừa nhấc lên, còn chưa kịp hạ xuống thì gáy đã bị Đỗ Uy Lợi đánh mạnh vào một cái, mắt hoa lên, hôn mê bất tỉnh, sau đó rơi vào một lồng ngực rộng lớn.

Hộ vệ đứng cách đó không xa, nhìn thấy cảnh này thì giật mình, Thước tiểu thư là bảo bối thiếu chủ cưng chiều trong lòng bàn tay, ở địa bàn của thiếu chủ không ai dám động đến cô ấy, nhưng bây giờ lại bị một người chỉ biết khai thác mỏ làm hành động như vậy.

“Mấy người còn đứng đó làm gì?” Đỗ Uy Lợi hô to: “Nhanh mang Thước tiểu thư về phòng đi, còn nữa giúp tôi liên lạc với Lãnh tiên sinh, tôi tự mình giải thích với anh ta.”

Được anh nhắc nhở, đội vệ sĩ cũng không dám lên tiếng, may mà ở đây có cáng cứu thương, các công nhân thấy có người bất tỉnh thì đã sớm mang băng ca tới rồi, Thước Tiểu Khả cứ như vậy được đưa về phòng.

Đỗ Uy Lợi đứng là người dám làm dám chịu, anh theo sát phía sau, đã chuẩn bị xong phải nghe khiển trách.

Thư phòng lầu hai, máy tính đã sớm được đội vệ sĩ mở lên, bên kia màn hình Lãnh Ngạo đang ngồi thẳng, đôi mắt lóe ra ánh sáng kinh người, vẻ mặt âm trầm như đang nổi cơn thịnh nộ.

Mấy phút trước anh đã nghe được tin Thước Tiểu Khả bị Đỗ Uy Lợi đánh bất tỉnh, tin này khiến anh không thể nào giữ bình tĩnh được.

Khả nghi là người con gái của anh, muốn đánh thì cũng chỉ anh mới có tư cách, người đàn ông khác dám động vào cô chính là đối nghịch với anh.

Lúc anh còn đang đau lòng Khả nghi, trên màn ảnh đã xuất hiện gương mặt bụi bặm không thay đổi của Đỗ Uy Lợi.

Lãnh Ngạo vừa thấy anh ta, cơn giận liền dâng lên, đứng bật dậy vỗ mạnh vào bàn một cái, chấn động khiến máy tính cũng phải bay lên.

Đỗ Uy Lợi cũng là người kỳ quái, đứng trước lửa giận của Lãnh Ngạo mà vẫn xem như chưa có chuyện gì xảy ra, cả người trên dựa vào lưng ghế, còn lưỡi biếng nhác hai chân lên.

Hai người đàn ông cứ nhìn vào màn hình máy tính như vậy, buồn bực không lên tiếng.

Biết tình hình nghiêm trọng, thủ hạ của Lãnh Ngạo đã sớm rút lui, các hộ vệ khác cũng thức thối rời đi, trong gian phòng để máy tính, ngoại trừ hai người cũng chỉ còn lại ánh mắt hùng hổ dọa người.

Đổi mắt gần mười phút, Lãnh Ngạo là người đầu tiên mở miệng: “Đỗ tiên sinh, anh cho rằng anh khai thác được khoáng vật hi hữu nhất thế giới này, thì anh có thể đánh vị hôn thê của tôi ở địa bàn của tôi sao, vậy anh cũng quá không coi ai ra gì rồi.”

“Người không coi ai ra gì không phải là tôi, mà là vị hôn thê của anh.” Đỗ Uy Lợi nghiêng người về phía trước.

“Đỗ tiên sinh, anh có tin tôi sẽ giết anh hay không.” Lãnh Ngạo không phải chỉ nói tùy tiện, trong mắt anh, Thước Tiểu Khả so với loại đá hi hữu kia còn quý trọng hơn nhiều, ai muốn làm hại cô, anh sẽ khiến người đó sống không bằng chết.

“Tin, tôi đương nhiên tin.” Lúc này Đỗ Uy Lợi lại nở nụ cười: “Tôi đang ở đây này, anh sai người vào giết tôi đi.”

“Anh quả nhiên không sợ chết!”

Tôi chết cũng không sao, nhưng trước khi chết cũng phải để tôi nói rõ một chút.”

Lãnh Ngạo từ từ ngồi xuống, thu tay về, vuốt vuốt ngón tay đeo nhẫn, nhàn nhạt nói: “Nói, tại sao anh lại đánh Khả nhi bất tỉnh?”

“Thước tiểu thư nhất định là bị tiên sinh làm hư, ngoại trừ khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành ra thì chỉ là một cô gái ngu ngốc tùy hứng.” Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Đỗ Uy Lợi với Thước Tiểu Khả.

“Nói trọng điểm đi!” Lãnh Ngạo không thích người khác khen Khả nhi xinh đẹp, nhất là đàn ông ưu tú.

“Khu mỏ đó là nơi nguy hiểm cỡ nào, nếu như không mặc đồ bảo hộ, không đội nón an toàn, lỡ như vừa vào động đã bị đá nện vào đầu thì hậu quả kia là không thể

tưởng tượng nổi. Nhưng Thước tiểu thư hết lần này tới lần khác không phân rõ phải trái, không chịu đổi trang phục, cố chấp như đầu bò, lại còn muốn vọt vào huyết động. Tôi chỉ là dưới tình thế cấp bách mới đánh cô ta bất tỉnh, đương nhiên là không dùng lực quá mạnh, ngủ một lát sẽ tỉnh lại thôi, cũng không đánh cô ấy tới ngốc luôn đâu.” Đỗ Uy Lợi giải thích một hơi, sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

Lãnh Ngạo nghe xong, khuôn mặt âm trầm dịu xuống, há miệng cười to.

Đã sớm nghe nói thái độ của Khả nhi với hộ vệ không tốt, không phải là gương nanh múa vuốt thì là vùng tay múa chân, có khi tùy hứng như đứa trẻ, có khi ngang ngược coi trời bằng vung.

Nhưng cô là người phụ nữ của anh, cho dù cô có làm chuyện quá đáng với thủ hạ thì anh cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt, để cô tùy ý làm càn. Không nghĩ tới cô còn chọc cả Đỗ Uy Lợi. Toàn bộ chuyện này đúng là do Khả nhi không phân rõ phải trái, anh tin Đỗ Uy Lợi không nói láo, càng không thêm thắt điều gì.

“Vị hôn thê của tôi quả thật bị tôi làm hư.” Sau khi ngưng cười, Lãnh Ngạo nói tiếp: “Hi vọng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến việc hợp tác của chúng ta.”

Đỗ Uy Lợi là người hiểu rõ đạo lý, thấy anh không truy cứu tiếp, đương nhiên cũng không để ý nữa.

“Hợp tác vui vẻ!”

Khi Thước Tiểu Khả tỉnh lại, đầu vẫn còn căng, nhìn ra ngoài cửa sổ phát hiện trời đã tối rồi.

Cô vỗ vỗ trán rời giường, nhớ tới buổi chiều bị Đỗ Uy Lợi đánh bất tỉnh, ngoại trừ tức giận không cam lòng ra thì còn cảm thấy khâm phục Đỗ Uy Lợi.

Dù sao người của Lãnh Ngạo không có một ai dám làm như vậy với cô, anh ta là người đầu tiên.

Cô cũng biết chuyện này là do cô không nói đạo lý, trong huyết động lúc nào cũng có thể có đá rơi xuống, Đỗ Uy Lợi bắt mình thay quần áo là do quan tâm mình, nhưng anh ta lại không phải người ăn nói dễ nghe, nếu anh ta chịu nghe lời một chút thì cô cũng sẽ không tùy hứng như vậy.

Chuyện này Lãnh Ngạo nhất định đã biết rồi.

Hồng rồi, với tính tình của anh nhất định sẽ làm khó Đỗ Uy Lợi, mặc dù cô không thích người của anh, nhưng cũng không muốn họ vì lỗi của cô mà bị hành hạ.

Mở cửa phòng, thấy hộ vệ đứng ngoài cửa cô liền hỏi: “Thiếu chủ có trừng phạt Đỗ Uy Lợi hay không?”

“Đỗ tiên sinh vẫn bình an vô sự trong phòng của anh ấy.”

Thước Tiểu Khả cảm thấy kỳ quái, đúng ra Lãnh Ngạo sẽ không dễ bỏ qua cho người đánh cô như vậy, nhưng vì sao lại khách khí với một công nhân khai mỏ như thế. Xem ra Đỗ Uy Lợi này cũng rất có năng lực.

“Gọi anh ta đến đại sảnh lầu một, tôi muốn nói chuyện với anh ta.” Cô nói xong rồi bước nhanh xuống lầu.

Trong một góc nhỏ ở đại sảnh lầu một, có một cây đàn dương cầm màu trắng. Thước Tiểu Khả không thích chờ lâu, nhân lúc buồn chán liền mở nắp đàn Piano lên.

Khi Đỗ Uy Lợi từ trong phòng đi ra đã nghe thấy tiếng đàn dương cầm êm tai tuyệt vời truyền đến.

Lúc này là hơn tám giờ tối, tiếng đàn duy mỹ, phối hợp với màn đêm mùa hè, thanh sắc hợp nhất thật sự là vô cùng hưởng thụ.

Anh vừa đi vừa nghe, có thể đàn ra giai điệu hoàn hảo như vậy, nhất định là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, nếu như là một cô gái nhất định sẽ rất dịu dàng xinh đẹp.

Khi anh bước vào đại sảnh, nhìn thân ảnh quen thuộc trong góc thì anh cảm thấy rất buồn cười, thì ra mình cũng có lúc đoán sai.

Cô gái đang đánh đàn đúng là rất xinh đẹp, nhưng còn thiếu sự dịu dàng.

Thước Tiểu Khả đang đàn hết sức nhập tâm, hồn nhiên chưa phát hiện ra có người đã tới sau lưng mình.

Váy trắng hoạt bát hợp với một mái tóc đen tuyền, giống như phím đàn Piano, đen trắng rõ ràng.

Thước Tiểu Khả đánh xong một bản nhạc thâm tình lãng mạn, tiếng vỗ tay vang lên sau lưng, cô quay đầu lại, thấy Đỗ Uy Lợi đang vỗ tay, tiếng vang mặc dù không lớn nhưng âm thanh phát ra lại rất thanh thúy.

“Đỗ Uy Lợi, tôi thật không biết đôi tay của ngài ngoại trừ đánh người còn có thể vỗ tay.” Cô quả thật bội phục sự can đảm của anh, nhưng ngoài miệng thì vẫn muốn giành phần thắng.

“Thước tiểu thư cô nói sai rồi.” Đỗ Uy Lợi ngừng vỗ, nhìn đôi tay mình nói: “Hai tay tôi chỉ biết tạo ra tiền tài.”

“Cũng đúng.” Thước Tiểu Khả cũng thưởng thức bàn tay của anh: “Tay đào kim cương đúng là không giống tay người bình thường!”

Đỗ Uy Lợi khinh thường cười một tiếng.

“Ngày mai tôi có thể sẽ đến quảng mỗ chơi, mời làm cho tôi một bộ trang phục và nón thật tốt.” Thước Tiểu Khả xoay người đưa lưng về phía anh, không muốn để anh thấy bộ dạng cúi đầu của mình.

“Được!”

Đang lúc Đỗ Uy Lợi định rời đi thì lại nghe cô nói: “Quần áo không thể quá rộng, còn nón phải có màu sắc đẹp một chút.”

“Không thành vấn đề.” Lúc nói ra bốn chữ này, gương mặt của anh có biến hóa rất nhỏ, nhưng vì cô đưa lưng về phía anh nên không hề nhìn thấy.

21. Chương 22

Edit & Beta: Nhi

Mặc đồng phục màu xanh vào, đội nón bảo hộ, Thước Tiểu Khả thần thái sáng láng, tóc dài bay phấp phới sau lưng, vóc người xinh đẹp, có một loại tư thế oai hùng hiện ngang mới mẻ.

Đỗ Uy Lợi thật không ngờ một tiểu cô nương bốc đồng, khi mặc đồng phục vào lại có tinh thần như thế. Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới viên nón màu xanh lại càng thêm trắng nõn, ánh mắt trong suốt sáng ngời, so với dung nhan xinh đẹp ban đầu càng nhiều thêm một phần kiên cường tươi tắn.

Anh dẫn cô ra khỏi căn nhà trên đỉnh núi, đi tới khu mỏ. Ban đầu, hai người cũng tương đối im lặng, chỉ có tiếng gió và tiếng sóng biển vỗ rì rào.

Cách đó khá xa, Thước Tiểu Khả thấy một chiếc tàu thủy cập bờ, một nhóm người đàn ông cường tráng bước từ trên thuyền xuống, tuổi không lớn, ước chừng từ hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi. Trong đám người này chỉ có một người mặc trang phục giống cô, dáng vẻ như những công nhân lúc trước cô thấy, mà người này vừa thấy Đỗ Uy Lợi liền cất bước đi về phía anh.

“Đỗ tiên sinh, những người này đều là công nhân mới tới.” Người đó đứng bên cạnh anh, giọng không cao không thấp.

“Đã tra rõ bối cảnh lai lịch của bọn họ chưa?” Đỗ Uy Lợi cũng không ngại Thước Tiểu Khả đang đứng sau lưng, trực tiếp lên tiếng hỏi.

“Đã điều tra, tôi đi theo họ đến nơi xếp hàng.”

“Đi đi!”

Lòng hiếu kỳ của Thước Tiểu Khả nổi lên, vừa đi theo sau Đỗ Uy Lợi, vừa nghịch ngợm hỏi: “Đỗ Uy Lợi, những công nhân này đều là ngồi thuyền tới đó nha.”

Cũng không thể trách cô hỏi vấn đề ngu ngốc này, bởi vì mỗi lần cô và Lãnh Ngạo ra vào đảo đều là ngồi trực thăng tư nhân, mà cô chưa từng ngồi qua một chiếc tàu thủy lớn như vậy, bây giờ cô được thấy nó, có thể không hâm mộ sao?

“Cô không có mắt à, không nhìn thấy sao?” Đỗ Uy Lợi hiểu rõ tâm tư của cô.

“Tôi đương nhiên thấy, tôi chỉ muốn hỏi, những công nhân này đều được đi lại tự do sao?” Thước Tiểu Khả bước chân nhỏ, đi theo sau anh ta có chút khó khăn, vội vàng chạy mấy bước đến trước mặt anh.

“Có tự do, nhưng ra vào đều phải được phê chuẩn, nếu trong nhà không có việc gấp thì cũng không được rời đi.” Đỗ Uy Lợi mặc kệ cô đang đứng trước người, tiếp tục đi về phía trước.

Thước Tiểu Khả dời bước đi bên cạnh anh, vừa đi vừa hỏi: “Công nhân trong mỏ không đủ sao, tại sao còn cần nhiều công nhân như vậy?”

Đỗ Uy Lợi có chút không muốn trả lời cô, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Chiếc thuyền kia mấy ngày nữa có phải sẽ đưa công nhân ra vào đảo hay không?”

“Những công nhân đó đều nghe theo chỉ huy của anh sao?”

“Những người đó cứ ra vào đảo như vậy, anh không sợ bọn họ trộm kim cương đi sao?”

...

Cô hỏi liên tục, đi bên cạnh anh giống như một con chim nhỏ vĩnh viễn không chịu thỏa hiệp. Mới đầu Đỗ Uy Lợi còn chịu đựng được, sau đó bị cô dây dưa quấy rầy đến phát phiền, rốt cục dừng bước.

“Thước tiểu thư, cô hỏi xong chưa, những chuyện này đều không liên quan gì đến cô cả.”

“Ai nói không liên quan đến tôi.” Thước Tiểu Khả chấp hai tay sau lưng, hơi nâng cằm nói: “Quan hệ giữa tôi với Lãnh tiên sinh hẳn anh cũng biết rồi, sản nghiệp của anh ấy chính là sản nghiệp của tôi, bây giờ anh ấy không có trên đảo, tôi nên thay anh ấy quan tâm mới đúng.”

Đỗ Uy Lợi không nhịn được cười ra tiếng, cũng không đáp lại.

“Anh cười cái gì?”

“Tôi còn tưởng rằng Thước tiểu thư ngoại trừ thích ăn cá thì những chuyện khác đều không để tâm.” So với lần đầu giao phong ngày hôm qua, thái độ Đỗ Uy Lợi rõ ràng khá hơn nhiều.

“Anh nói nhiều như vậy làm gì, mau trả lời vấn đề tôi vừa hỏi đi.”

Đỗ Uy Lợi thế mới biết tiểu cô nương này khó dây dưa thế nào, nuốt một ngụm nước bọt nói: “Vì muốn tăng nhanh tiến độ khai thác quặng, nên tôi gia tăng số lượng công nhân, dĩ nhiên nếu gia đình công nhân có việc gấp thì có thể xin nghỉ về nhà, nếu đã xử lý tốt chuyện nhà thì đương nhiên có thể trở lại.” Nói tới đây, anh dừng lại một chút, liếc mắt nhìn người bên cạnh, ánh mắt của cô đặc biệt chuyên chú.

“Còn gì nữa không, mau nói nhanh đi!”. Không giống như hôm qua, hôm nay Thước Tiểu Khả bớt tùy hứng ngang ngược đi rất nhiều, thêm vài phần ngây thơ khả ái.

Đỗ Uy Lợi không có cách nào phải nói tiếp: “Tôi là chỉ huy khu mỏ, những công nhân này đương nhiên phải nghe lời tôi, còn công nhân nào rời đảo cũng sẽ bị kiểm tra, sẽ không có chuyện trộm kim cương trên đảo.”

Nói xong, anh lại nhìn cô một chút: “Tôi nói đã đủ rõ ràng chưa?”

Thước Tiểu Khả không thuận theo buông tha: “Trong huyết động đó thật sự có kim cương sao? Anh bây giờ khai thác được bao nhiêu rồi?”

“Thế nào? Lãnh tiên sinh không có nói với cô sao?” Đỗ Uy Lợi nhú mi.

“Nói gì, chẳng lẽ thật sự không có kim cương?”

“Không có kim cương, nhưng có ruby, mặc dù ruby không quý bằng kim cương, nhưng công trình cũng phải cần nhiều vật lực tài lực để có thể khai thác ra tất cả ruby, như vậy Lãnh tiên sinh đầu tư mới không lỗ vốn, chỉ là không kiếm được nhiều như dự tính ban đầu thôi.”

Đỗ Uy Lợi là một người có chừng mực, biết cái gì nên nói cái gì không, chuyện về đá Poudretteite anh không hề nói một chữ, cho dù tiểu cô nương này là người thân cận nhất của Lãnh tiên sinh.

Anh trả lời đủ tất cả các vấn đề nên Thước Tiểu Khả mới không hỏi nữa, yên lặng theo sát bên cạnh anh.

Đi tới khu mỏ, cảnh tượng vẫn giống như ngày hôm qua, công nhân đang bẻ bột bận rộn, không như Thước Tiểu Khả có thể thoải mái đi vào huyết động.

Không giống như trong tưởng tượng của cô, huyết động rất u ám, lúc mới tiến vào, vì không thích ứng được với bóng tối nên cô thấy trước mắt tối đen, mấy giây sau tầm nhìn của cô mới rõ hơn một chút. Mặc dù sau lưng có hộ vệ đi theo như hình với bóng, nhưng lần đầu đi vào huyết động vừa sâu vừa tối như vậy, Thước Tiểu Khả ít nhiều cũng có chút sợ, cho nên từ đầu đến cuối cô luôn đi theo sát Đỗ Uy Lợi.

“Oa!” Đi được một đoạn đường ngắn, cô cảm thấy bớt sợ hơn, ánh mắt tò mò nhìn ngắm xung quanh, không nhận được kêu ra tiếng: “Đây chính là ruby sao?”

Đỗ Uy Lợi dừng chân, quay đầu lại thấy vẻ mặt hâm mộ của cô,

không thể không bội phục sự đơn thuần của cô gái này.

“Chạm vào thử đi.”

Thước Tiểu Khả rất nghe lời anh, vươn tay ra chạm vào, rất thô ráp, cảm giác không tốt lắm, cô không cho là đúng nói: “Sao lại gồ ghề như vậy?”

Đỗ Uy Lợi cười cười: “Những thứ này phải qua giai đoạn gia công đánh bóng thì mới có thể trở thành ruby thật sự được, như bây giờ đương nhiên là phải thô ráp.”

“Thì ra là như vậy.” Thước Tiểu Khả nghĩ nghĩ rồi hỏi tiếp: “Tôi nhìn thế nào cũng không thấy nó giống ruby, anh có thể nói một chút làm sao để giám định ruby và kim cương không?”

Vấn đề cô hỏi cũng xem như là chuyên môn, Đỗ Uy Lợi không muốn lãng phí nước bọt giải thích: “Đương nhiên phải có trang bị và kiến thức chuyên nghiệp, đồng thời còn phải có kinh nghiệm tích lũy nữa.”

Thước Tiểu Khả khó tin nhìn anh: “Anh bắt quá cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, làm sao có kinh nghiệm tích lũy gì được chứ.” Cô cho là những người nắm vững kiến thức kỹ thuật cao trên đời này đều là lão già, không thể nào là người trẻ tuổi như anh ta.

Đỗ Uy Lợi không muốn giải thích thêm với người ngoài nghề như cô: “Tham quan cũng không ít rồi nên trở về thôi.”

“Không sao!” Thước Tiểu Khả vất vả lắm mới tìm được người nói chuyện cùng cô, sao có thể nói đi là đi chứ.

“Tôi còn muốn chơi thêm một lát.” Vừa dứt lời thì nghe trên nóc huyết truyền đến tiếng vang kỳ lạ.

Cô ngẩng đầu, thấy có vài khối đá nhỏ rơi xuống, đang lúc không biết làm sao thì Đỗ Uy Lợi hét to: “Mau ôm đầu ngồi xuống!”

Phản ứng của Thước Tiểu Khả không có nhanh như vậy, bị dọa đến bất động tại chỗ, Đỗ Uy Lợi chỉ đành phải nhào về phía cô, bảo vệ đầu cô. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tảng đá nhỏ vừa rớt xuống, may mà có anh bảo hộ, tảng đá rơi xuống trúng vào nón và người anh.

Qua một lúc lâu, nóc huyết mới ngừng rung lắc, mà trên người Đỗ Uy Lợi đã rơi đầy đá nhỏ, quần áo và nón dính đầy bụi.

Sau khi động tĩnh hoàn toàn ngưng lại, Đỗ Uy Lợi mới phỉu phỉu bụi bậm trên người, đứng thẳng lên.

“Thước tiểu thư, không sao rồi, đứng lên đi!” Anh nhìn Thước Tiểu Khả vẫn ôm chặt đầu ngồi xổm dưới đất.

“Đá không rớt xuống nữa chứ?” Thước Tiểu Khả thật ra cũng là người sợ chết, tay vẫn ôm đầu, giọng nói hơi run run.

“Không đâu.”

“Thật sao?” Cô vẫn ôm đầu như cũ, không dám đứng lên.

“Vậy cô cứ ngồi đó chờ đá rớt xuống nữa đi, tôi đi trước.” Đỗ Uy Lợi vừa nói vừa nhấc chân lên.

Thước Tiểu Khả lúc này mới đứng thẳng người: “Tôi đi ra ngoài với anh.”

Cô xem anh như cứu tinh mà theo sát phía sau, cô nhìn mấy hộ vệ không có ích lợi gì kia, lúc đi qua bên cạnh họ khinh thường nói: “Mấy anh hộ vệ này, sao đến lúc vào động lại thành vô dụng hết rồi?”

Cô hung hăng trừng bọn họ một cái, vội vàng rời đi

Lúc ra khỏi động, nhìn ánh mặt trời đã lâu không thấy, cô mới hiểu được bên ngoài này tốt bao nhiêu, trong động tối tăm u ám, không khí không tốt, không cẩn thận sẽ bị đá rơi vào người, cho dù có là châu báu quý hiếm gì thì cô nhất định cũng sẽ không vào đó chơi nữa.

Cô chính là người thích thứ mới mẻ, khi đã hết mới mẻ thì cô cũng sẽ không còn hứng thú nữa.

Đang muốn trở lại một tảng thêm đá thì thành linh nghe một tiếng “A”, cô theo âm thanh nhìn lại, thấy một công nhân bị ngã xuống, vì ống quần cuộn lên nên da thịt lộ ra ngoài bị đập vào tảng đá lớn chảy máu.

“Anh không sao chứ?” Thước Tiểu Khả chạy nhanh tới ngồi xổm xuống bên cạnh công nhân, nhìn vào vết thương kia.

“Mau cầm băng gạc và thuốc nước tới!” Cô nói với đám hộ vệ sau lưng.

Đỗ Uy Lợi cũng quan tâm đến công nhân bị thương, anh lấy băng gạc và thuốc từ nơi giám sát đến bên cạnh cô.

“Cầm lấy!” Chỉ hai chữ đơn giản, anh đưa thuốc và băng cho Thước Tiểu Khả.

Thước Tiểu Khả nhận lấy bôi vào phần da bị thương của công nhân kia, sau đó không quên dùng băng gạc băng bó lại.

Đỗ Uy Lợi có chút hứng thú nhìn động tác băng bó của Thước Tiểu Khả, mặc dù không nhuần nhuyễn lắm nhưng lại rất dụng tâm, xem ra trong tiểu cô nương bốc đồng này vẫn có chút thiện lương trong sáng.

Băng bó xong vết thương, Thước Tiểu Khả vô tay một cái đứng dậy, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Đỗ Uy Lợi cố ý chế giễu cô: “Mới vừa rồi còn nhát gan như chuột, bây giờ lại thành thiên sứ chăm sóc người bị thương.”

Thước Tiểu Khả chu môi, tức giận liếc anh ta một cái, xoay người rời đi.

Vừa mới bước lên thêm đá đã nghe tiếng cánh quạt vang dội bên tai, cô ngẩng đầu nhìn, một chiếc trực thăng đang bay trên bầu trời.

Thước Tiểu Khả đã từng ngồi qua trực thăng này nên đương nhiên nhận ra, vốn là đôi mắt sáng ngời, nhưng khi thấy trực thăng xuất hiện thì ngày càng ảm đạm không màu sắc.

Đó là trực thăng tư nhân của Lãnh Ngạo, có hóa thành tro cô cũng nhận ra được, xem ra tối nay cô lại bị Lãnh Ngạo hành hạ lần nữa, cũng không biết anh có trò chơi gì mới hay không.

22. Chương 23

Edit & Beta: Nhi

Cách quãng ba trăm mét là một khu đất bằng rộng rãi, cũng là nơi trực thăng đáp xuống. Thước Tiểu Khả thấy trực thăng d ã l q ã của Lãnh Ngạo xoay vài vòng trên không trung rồi từ từ hạ xuống. Cô đang đứng ngoài mỏ quãng nên không thể không tới đó gặp anh, đành phải đi đến khu đất trống, chờ anh ra khỏi trực thăng. Đỗ Uy Lợi tôn trọng ông chủ nên đương nhiên cũng phải tiếp đón một chút.

Âm thanh càng ngày càng gần, lúc trực thăng sắp đáp xuống đất còn cuộn tung gió bụi lên, tư thái trở về vô cùng tương xứng với thân phận và địa vị của anh.

Cửa trực thăng mở ra, bước xuống đầu tiên là hộ vệ bên người Lãnh Ngạo, sau đó Lãnh Ngạo mới chậm rãi đi ra, theo sau là Lãnh Hổ.

Hôm nay Lãnh Ngạo mặc toàn thân y phục màu đen, áo sơ mi đen, quần đen, kính râm đen che hết nửa khuôn mặt, trang phục như vậy hoàn d ã l q ã toàn biểu hiện ra vẻ âm u lạnh nhạt của anh.

Thước Tiểu Khả và Đỗ Uy Lợi đang đứng trên bậc thềm cầu thang, ngẩng đầu nhìn người không ai bì nổi này bước xuống phi cơ.

Lãnh Ngạo tuy là mang kính râm, nhưng vài phút trước, lúc trực chuẩn bị đáp xuống, anh đã sớm thấy bóng dáng làm anh si mê rồi. Hôm nay Thước Tiểu Khả mặc đồng phục công nhân màu xanh khiến anh vô cùng ngạc nhiên, thì ra Khả nhi của anh ngoài một mặt nhu mì mềm mại thường ngày, bây giờ mặc trang phục như vậy cũng rất có tư thế mạnh mẽ oai hùng, khí chất đó rất giống với Hoa Mộc Lan thay cha nhập ngũ ngày trước.

Ngoài Thước Tiểu Khả, anh đương nhiên cũng nhìn thấy Đỗ Uy Lợi và những vệ sĩ theo sát sau lưng. Anh đoán nhất định Khả nhi vừa ra mỏ quãng chơi, đúng lúc gặp anh trở lại.

Nghĩ tới tình huống hôm qua Đỗ Uy Lợi nói với mình, lại nhìn Thước Tiểu Khả đã chịu mặc đồng phục, đội nón bảo hộ, anh d ã l q ã thầm cười, tiểu nha đầu này thật đúng là biết gây chuyện sau khi anh đi.

Anh bước xuống phi cơ, tháo kính râm ra, gương mặt âm u thâm trầm lại xuất hiện. Lúc đi tới bậc thềm cầu thang, anh không để ý bên cạnh còn có rất nhiều hộ vệ và cả Đỗ Uy Lợi, vội vàng ôm Thước Tiểu Khả vào lòng.

Thân thể cô mang theo mùi sữa thơm nhàn nhạt, mùi này khiến anh nhớ đến lần đầu tiên anh gặp cô, lúc đó cô chỉ mới năm tháng, hương vị trên người cô cũng là như thế này. Kể từ đó, anh cũng ma xui quỷ khiến ham thích nó, không biết rõ nguyên nhân là gì.

Hiện tại Khả nhi đã trưởng thành nhưng vẫn còn là tiểu nha đầu chưa khô mùi sữa. Cô chính là người con gái của anh, của anh cả đời.

“Khả nghi đi quặng mỏ chơi sao?” Lãnh Ngạo cọ cọ mũi cô.

“Vâng.”

“Chơi vui không?”

“Một chút cũng không vui.” Thước Tiểu Khả liếc nhìn Đỗ Uy Lợi và mấy vệ sĩ sau lưng, cong môi lên nói: “Anh ta nói đó là ruby, đánh chết em cũng không tin, tảng đá khó coi đó cũng nhàm chán khô khan y như d d L q đ Đỗ tiên sinh vậy.”

Biết cô và Đỗ Uy Lợi có mâu thuẫn, Lãnh Ngạo cũng chỉ có thể cười cười, cương chiều vuốt ve mái tóc dài sau lưng cô.

Trước mặt mọi người, Lãnh Ngạo luôn rất sùng Thước Tiểu Khả, cho dù là giọng điệu hay động tác thì đều khiến người ta cảm thấy đây là bảo bối được anh cưng nựng trong lòng bàn tay, chỉ Thước Tiểu Khả biết, lúc hai người ở riêng anh lại như một người khác, đặc biệt là lúc ở trên giường, hành động của anh càng như người điên.

Chính xác mà nói, anh chính là kẻ điên!

Cho nên cô đặc biệt sợ màn đêm buông xuống.

“Lãnh tiên sinh, anh đã trở lại, vừa lúc tôi muốn báo cáo tình hình hai ngày nay.” Đỗ Uy Lợi bị tình cảnh nam nữ ân ái của hai người làm tổn thương mắt, anh không thể tin nổi hắc đạo vương giết người không chớp mắt lại công khai ân ái cùng vị hôn thê nhỏ này như vậy, đương nhiên cũng do anh không hiểu rõ Lãnh Ngạo, kỳ thật là Lãnh Ngạo đang tỏ rõ quyền sở hữu Thước Tiểu Khả của anh, khiến vài người nhàm chán có thể thấy rõ sự thật.

“Đợi đến thư phòng lại nói.” Anh nghiêng đầu nói với Thước Tiểu Khả: “Nơi này gió lớn, chúng ta trở về đi.”

Mấy phút sau, Lãnh Ngạo về phòng ngủ thay trang phục màu đen thành một bộ đồ thể thao thoải mái, sau đó đến thư phòng nghe báo cáo của Đỗ Uy Lợi.

“Vì để tăng tiến độ khai thác nên tôi lại tuyển một lượng công nhân lớn, hôm nay cũng đã đến đảo rồi.”

“Bối cảnh của những công nhân này có sạch sẽ không?”

“Yên tâm, đã điều tra rõ ràng cả rồi.”

“Theo phỏng đoán của anh thì có thể khai thác ra bao nhiêu Poudretteite?” Lãnh Ngạo hỏi đến vấn đề thực tế.

“Trước mắt vẫn chưa có tính toán chính xác, diễn đàn lê q ụy đôn nhưng tới nay đã khai thác ra được chừng mười tấn.”

“Anh định xử lý những thứ đá này như thế nào?”

“Sau khi khai thác hết tất cả đá Poudretteite thì sẽ bí mật vận chuyển đến một nơi an toàn, sau đó gia công đánh bóng, chuẩn bị tốt mọi việc mới bắt đầu công bố, cuối cùng Lãnh tiên sinh chỉ cần an nhàn thu tiền là được rồi.”

“Anh là người trong nghề, tôi nghe theo kế hoạch anh sắp xếp, đợi đến lúc tôi thu tiền vào đương nhiên sẽ không thiếu phần lợi ích của anh.” Nói đến đây, Lãnh Ngạo vỗ vỗ bả vai Đỗ Uy Lợi như có ý khác, bàn tay anh vừa to vừa dày, lực đạo cũng không nhẹ, vỗ xuống khiến tim Đỗ Uy Lợi cũng hơi run rẩy.

“Khả nghi vẫn chưa hiểu chuyện, nếu hai ngày này cô ấy có mạo phạm Đỗ tiên sinh, cũng xin Đỗ tiên sinh rộng lượng bỏ qua cho.” Lãnh Ngạo đột nhiên nói một câu khó hiểu.

Đỗ Uy Lợi thật không ngờ, đường đường là người đứng đầu giới hắc đạo mà lại vì một cô gái nói những lời này, có thể thấy được địa vị không tầm thường của tiểu cô nương trong lòng anh ta. Nói thật, ấn tượng đầu tiên của anh với Thước Tiểu Khả, ngoài mỹ mạo kinh người ra thì chính là tính cách tùy hứng không phân rõ phải trái, nhưng về sau tiếp xúc, anh lại cảm thấy cô là một tiểu cô nương vô cùng lương thiện, dường như cô rất bài xích với Lãnh tiên sinh nên mới cố ý tùy hứng như vậy, cô muốn phát tiết bất mãn của mình.

“Lãnh tiên sinh nói quá lời, Đỗ Uy Lợi còn chưa đến mức chấp nhất với tiểu cô nương đâu.” Anh vừa nói vừa nghĩ, theo thủ đoạn hung ác của Lãnh Ngạo, nói những lời này nhất định có thâm ý khác.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, người nào dám có ý đồ với cô ấy, tôi sẽ khiến người đó sống không bằng chết, cho dù người này có hữu dụng với tôi thì tôi cũng sẽ không nương tay.” Lúc Lãnh Ngạo nói, bàn tay đặt trên bả vai Đỗ Uy Lợi ép mạnh xuống.

Đỗ Uy Lợi cuối cùng cũng hiểu dụng ý của anh, anh ta là sợ có người cướp cô gái của mình, Đỗ Uy Lợi thầm buồn cười trong lòng.

Ở cùng Thước Tiểu Khả một thời gian ngắn, anh cũng đã thay đổi ấn tượng đầu tiên với cô, nhưng nếu muốn anh yêu một tiểu cô nương mười sáu tuổi trong thời gian ngắn như vậy thì tuyệt đối không có khả năng, phóng mắt tìm khắp thiên hạ, cô gái mình thật sự quan tâm vẫn còn chưa xuất hiện, nếu thật sự xuất hiện thì cho dù có bị uy hiếp, anh cũng sẽ không sợ.

“Lãnh tiên sinh, nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin phép về phòng.”

“Anh đi đi.” Hiện tại diễn đàn lên q uyển đôn trong đầu Lãnh Ngạo lại hiện lên dáng người lung linh trong sáng của Thước Tiểu Khả, , nhớ lại những lần triền miên cùng cô, anh đột nhiên có loại xúc động muốn treo ngược cô lên, từ từ thưởng thức thân thể cô, sau đó lại mạnh mẽ chiếm hữu.

Anh nheo mắt lại, lấy một chai rượu nho lâu năm trong tủ rượu ra, tính toán một chuyện.

Màn đêm từ từ buông xuống, Thước Tiểu Khả vừa tắm rửa xong, nhìn thấy trời đã tối thì càng ngày càng bất an. Cô rất muốn ngủ, nhưng sợ vừa ngủ thiếp đi lại bị Lãnh Ngạo hôn tỉnh giống lần trước. Cô đã từng ảo tưởng đến tình cảnh ở cùng người mình yêu, đó là một loại giao hòa tình cảm từ nội tâm, hai người tâm liền tâm, cùng nhau lên thiên đường, chứ không giống như cô và Lãnh Ngạo bây giờ, dưới uy quyền của anh phản ứng của cô hoàn toàn là theo sinh lý.

Lo âu kéo màn cửa sổ sắt đất ra, gió biển ập vào mặt, ánh trăng như lưỡi câu, tiếng sóng biển trôi vào tai, cảnh đêm đẹp đến mê người.

Cô hạ mắt xuống, thỉnh thoảng nhìn thấy bóng dáng cao diên dan le quy don

23. Chương 24: Chương 24: (h)

24. Chương 25: Chương 25

25. Chương 26

Edit & Beta: Nhi

Lãnh Ngạo là người nói một không nói hai, nếu đã đáp ứng Thước Tiểu Khả đi bệnh viện thăm công nhân bị ngộ độc, thì anh nhất định sẽ làm. Còn vì sao anh phải đáp ứng, nguyên nhân rất đơn giản, đây là lần đầu tiên Khả nghi quan tâm đến chuyện của anh, sợ những công nhân này xảy ra chuyện d l q đ không hay sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch khai thác. Đương nhiên, đây chỉ là anh tự luyện, kỳ thật Thước Tiểu Khả chỉ đơn thuần là lo lắng cho công nhân mà thôi. (*tự luyện: tự kỷ, tự mình yêu mình, tự đa tình.)

Hai người bước chậm trên bờ biển, thời gian vẫn còn sớm nhưng cũng đã hai giờ chiều. Thước Tiểu Khả đang nghe Lãnh Ngạo nói sẽ lập tức đến bệnh viện thăm công nhân, hai tai cô dựng thẳng lên. Lúc này cô chỉ nghĩ là anh tùy ý dỗ ngọt cô mà thôi, không ngờ anh lại nói thật.

Trong phòng, Lãnh Ngạo đang mặc áo sơ mi, thấy bộ dáng nửa tin nửa ngờ của cô vô cùng đáng yêu, anh ho khụ khụ hơi ngẩng đầu lên nói: “Cài nút giúp tôi.”

Thước Tiểu Khả nhìn thoáng qua tấm gương to, trong gương anh đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, vô cùng đơn giản, nhưng lại đặc biệt có tinh thần.

Người này ở trên giường là một người, xuống giường là một người khác. Người này, có khi máu lạnh như một con ác lang, có khi đáng yêu như đứa trẻ. Nhưng dù thế nào cũng không ảnh hưởng đến nỗi sợ hãi của cô đối với anh.

“Được!”. Chỉ một từ đơn giản, cô vươn hai tay tới trước ngực anh.

Cô cài nút cho anh từ dưới lên, từng khuy áo tròn tròn ma sát vào đầu ngón tay, vì là chất liệu thượng đẳng nên cảm xúc rất tốt, cầm trên đầu ngón tay như cầm đá quý vậy.

Lúc cô đang cài khuy áo trên cùng, tay Lãnh Ngạo đột nhiên phủ lên tay cô.

“Ngao ngoan chờ tôi.” Lực ngón tay anh tăng thêm một phần, “Thu dọn hành lý cho tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Bàn tay ấm áp của anh có vài phần mát rượi, mâu thuẫn kỳ lạ.

“Cài xong rồi.” Thước Tiểu Khả muốn rút tay ra khỏi tay anh nhưng lại không được.

Lãnh Ngạo diễn đàn l«ê quý đ»ôn dùng sức một cái, đột nhiên xoay người cô lại, hai tay quấn trên eo cô, cầm tựa trên đỉnh đầu, giọng nói anh say lòng người như một loại rượu ngon trôi vào tai cô: “Tôi phải đi, nhưng lần này sẽ không rời khỏi em quá lâu, chờ tôi trở về.”

Thước Tiểu Khả còn tưởng rằng anh sẽ thay đổi, không ngờ vẫn là cái giọng điệu này. Không có cách nào, cô cũng đã quen với việc ra lệnh của anh rồi, hai bàn tay nhỏ vỗ vỗ lên mu bàn tay to của anh.

“Em tiễn anh lên trực thăng.” Đè xuống cảm xúc bức bối của mình, giọng nói của cô nhu hòa khác thường.

Lãnh Ngạo hôn một nụ hôn ý vị lên tóc cô, nói: “Không cần, bên ngoài gió lớn.”

Thước Tiểu Khả kỳ thật cũng chỉ nói vậy mà thôi, thấy anh nói thế thì cầu còn không được.

Đừng nhìn bộ dáng lưu luyến không rời của Lãnh Ngạo, nếu anh đã quyết định rời đi thì sẽ rất kiên quyết. Xoay người một cái, nhắc chân bước ra cửa, mở cửa, đi nhanh như một cơn gió.

Anh đi đến đầu cầu thang, Lãnh Hổ đã đứng ở đó.

“An toàn nơi này giao cho cậu, chuyện ngộ độc tiếp tục điều tra!”

Lát sau, một chiếc trực thăng bay lên từ hòn đảo, chủ nhân của chiếc trực thăng cũng không biết, lần từ biệt này, lúc gặp lại Khả nhi một lần nữa đã là nửa năm sau.

Sau khi Lãnh Ngạo đi, Lãnh Hổ sắp xếp nhiều vệ sĩ canh giữ xung quanh hòn đảo, mà căn nhà của Thước Tiểu Khả lại càng có nhiều hộ vệ giám thị toàn bộ động tĩnh hơn. Phương diện bảo đảm an toàn này anh ta đã lo lắng rất chu đáo, vì có đầu óc cơ trí và quyết đoán, nên Lãnh Hổ là người tỉnh táo nhất trong đám tâm phúc, nhất là về tư duy nhanh nhạy.

Sau khi xem tất cả tư liệu về bối cảnh của công nhân, anh lập tức xác định được vài người khả nghi nên quyết định tập diễn đàn lê quý đôn. trung họ lại. Lúc này trong phòng ăn sáng ngồi đang đứng một loạt công nhân, Lãnh Hổ đứng trước mặt bọn họ, nhìn kỹ từng người.

Công nhân khả nghi có năm người, đều vừa mới tới hôm qua. Mấy công nhân này bị hoài nghi là vì tư liệu bối cảnh của họ thật sự quá tường tận, người bình thường tối đa viết bối cảnh về tình hình gia đình cha mẹ mà thôi, nếu cái gì cũng viết thì sẽ bị nghi là làm giả.

Lãnh Hổ bước từng bước, những người này đều từ hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, dáng người cao to, cơ bắp rắn chắc. Lúc anh đi đến trước mặt người thứ ba, anh bị khí chất rét lạnh của người này thu hút mà dừng lại.

Anh ta có gương mặt hình chữ quốc, mày rậm mắt to, tóc húi cua gọn gàng, cũng không đen hoàn toàn mà tóc hai bên bị nhuộm thành màu trắng. Anh ta đứng thẳng, toàn thân đều tản ra uy hiếp, tràn lợ ra phong phạm vương giả giống thiếu chủ như đức.

“Anh, đi ra cho tôi!” Lãnh Hồ chỉ vào anh ta.

Anh ta ngược lại rất phối hợp, xoắn một bước dài bước tới, đôi mắt không hề có một tia dao động nào.

“Họ tên? Tuổi?” Lãnh Hồ hỏi.

Anh ta ưỡn ngực trả lời: “Hoắc Anh, hai mươi bảy tuổi.”

Lãnh Hồ nghe thấy tên, trong đầu lập tức xuất hiện ra tư liệu của Hoắc Anh. Tư liệu viết anh ta sinh ra ở Brunei, là con trai độc nhất trong nhà, cha và ông nội đều sống bằng nghề khai thác diễn đàn lậu quý đôn mỗ, đều đã từng đi theo tổ phụ của Đỗ Uy Lợi, đến đời anh ta, anh ta không muốn tiếp tục khai thác mỏ nữa, nhưng vì thiếu tiền đánh bạc nên không thể không quay lại với nghề này.

“Nói xem sáng sớm hôm nay anh đã làm gì?” Bữa sáng có vấn đề nên công nhân mới bị ngộ độc thức ăn, hiện giờ đã tra được là có người đầu độc trong chén bát, nên Lãnh Hồ mới muốn biết hành tung sáng nay của anh ta.

“Tôi không đến căng tin ăn sáng, sau khi ăn mì trong ký túc xá xong thì ra sau núi chạy bộ.” Hoắc Anh mặt không chút thay đổi trả lời.

“Có ai ở cùng anh?” Lãnh Hồ hỏi.

“Không có.” Hoắc Anh mặt không đổi sắc, “Công nhân trong ký túc xá đều đi ăn sáng, chỉ có một mình tôi, lúc chạy bộ cũng không có ai đi cùng.”

“Nói như vậy, từ sáng đến giờ anh chưa từng đến căng tin?”

“Đúng.”

Muốn chứng minh công nhân này có nói dối hay không cũng đơn giản, Lãnh Hồ nói với một đốc công: “Anh đến hỏi những công nhân trong ký túc xá xem, có phải anh ta chưa từng đến căng tin hay không?”

Đốc công rời đi, Lãnh Hồ không hỏi Hoắc Anh nữa mà hỏi bốn người còn lại, bốn công nhân này ngược lại đều đã từng đến căng tin dùng bữa sáng, trong đó có một người làm chứng Hoắc Anh quả thật không có đến đó.

Một lúc sau, đốc công trở lại, nói nhỏ mấy câu bên tai Lãnh Hồ.

Đôi mắt Lãnh Hồ bình tĩnh quan sát Hoắc Anh, người này quả nhiên không nói dối, lúc xảy ra chuyện anh ta không có ở hiện trường. Nhưng Lãnh Hồ lại tin vào trực giác của mình, anh cảm thấy công nhân này nhất định có vấn đề, nhưng có vấn đề ở đâu thì vẫn chưa biết được.

“Tôi đã đi được chưa?” Hoắc Anh chấp hai tay sau lưng, cả người đứng thẳng như cây tùng.

Lãnh Hồ gật đầu, nhưng lúc anh ta vừa xoay người, mắt Lãnh Hồ lóe lên nhìn thấy vết thương ở chân anh ta, anh lập tức quát: “Đội đá!”

“Còn có chuyện gì?”

Lãnh Hồ dẫn đoàn người đi đến gần xem xét vết thương trên cổ chân của anh ta, hỏi: “Cổ chân anh vì sao bị thương?”

“Hôm qua lúc làm việc bị đập vào đá.”

“Có người nhìn thấy không?”

“Lúc ấy Đỗ tiên sinh và mấy đốc công đều có mặt, còn có một vị tiểu thư rất xinh đẹp, là vị tiểu thư đó bằng bó vết thương cho tôi.”

Lãnh Hồ quay đầu nhìn thoáng qua đốc công, đốc công gật gật đầu, chứng thực lời nói này không phải giả.

“Anh đi đi.” Vẫn không thể nhìn ra sơ hở gì, Lãnh Hồ đành phải thả anh ta.

Rời khỏi phòng ăn, Lãnh Hồ vừa đi vừa suy nghĩ, từ sau khi xảy ra chuyện anh đã tra hỏi rất nhiều người, bao gồm cả nhân viên căng tin, nhưng không ai thấy có người đầu độc trong chén bát. Anh càng nghĩ càng cảm thấy việc này rất quái lạ, làm sao có thể thần không biết quỷ không hay đầu độc được chứ?

“Lãnh Hổ, anh thất thần cái gì ở đây?” Giọng nữ trong trẻo lướt qua bên cạnh anh.

Anh lấy lại tinh thần, lúc này mới biết mình đã đi tới lầu chính, mà người hỏi đứng là Thước Tiểu Khả.

Thấy anh không trả lời, Thước Tiểu Khả lại hỏi: “Không phải Ngạo nói anh đi điều tra chuyện ngộ độc sao? Đã tra ra chưa?”

Anh hổ thẹn nói: “Tạm thời vẫn chưa.”

“Chẳng qua chỉ có mấy công nhân trúng độc, chuyện đơn giản như vậy mà anh cũng tra không ra, Ngạo thật sự là nuôi không anh rồi.” Đối với người của Lãnh Ngạo, Thước Tiểu Khả thóa mạ họ đã là chuyện thường ngày, nên Lãnh Hổ cũng không có phản ứng gì cả.

“Thước tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một vấn đề.” Lãnh Hổ bỗng nhiên nhớ tới lời công nhân Hoắc Anh kia nói.

Thước Tiểu Khả không vui khi bị anh tra hỏi, cô ngẩng đầu trừng mắt nói: “Anh không đi hỏi mấy công nhân kia mà hỏi tôi làm gì?”

“Bởi vì có một người khả nghi bị thương lúc làm việc ngày hôm qua, anh ta nói là cô băng bó vết thương cho anh ta, tôi muốn biết là có việc này hay không?”

Thước Tiểu Khả nhíu mi nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua mình đến đó chơi, gật đầu nói: “Đúng là có một công nhân bị đập chân vào đá, tôi đã băng bó cho anh ta, Đỗ Uy Lợi cũng có mặt ở đó.” Cô nhíu mày chặt hơn: “Làm sao vậy, việc này và việc ngộ độc kia có liên quan gì sao?”

“Không có liên quan gì, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.” Lãnh Hổ phái không ít vệ sĩ cho cô, trên thực tế là để giám thị nhiều hơn, nhưng vì sao vệ sĩ không báo lại với anh việc Thước tiểu thư băng bó vết thương cho công nhân? Anh có chút tức giận, xem ra những vệ sĩ này phải dạy dỗ cho tốt lại mới được.

“Công nhân bị thương đó có bị ngộ độc hay không?” Thước Tiểu Khả tò mò hỏi.

“Không có.”

“Sao anh ta lại không bị?”

“Vì buổi diễn n ễn ần lễ q ụ y đ ôn sáng anh ta không có đến căng tin.”

“Nói như vậy những công nhân khác đều đi căng tin, chỉ có anh ta không đi?”

“Đúng vậy, tiểu thư.”

Lãnh Hổ vừa mới dứt lời, Thước Tiểu Khả đã la hoảng lên: “Anh ta chính là người hạ độc.”

Lãnh Hổ cảm thấy buồn cười, cũng không để trong lòng.

“Anh không tin suy đoán của tôi sao?” Cô biết rõ trong lòng thủ hạ của Lãnh Ngạo, cô chỉ là một người không học vấn, không nghề nghiệp.

“Tiểu thư, không có chứng cứ, cô dựa vào cái gì kết luận?”

“Tôi hỏi anh, những công nhân đó là bị trúng độc gì?”

“Là độc Thallium.”

“Độc Thallium là gì?” Thước Tiểu Khả chỉ mới mười sáu tuổi, lại phải ở trên đảo một thời gian dài, cho dù là người bình thường cũng không biết loại độc đó, cô đương nhiên cũng không biết.

“Là một loại tinh thể hình tứ giác màu xám bạc, biểu hiện trúng độc Thallium là bị buồn nôn, nôn mửa, đau bụng tiêu chảy, sau đó tay chân có cảm giác nhạy cảm, bị kim đâm, hai chân không có sức, gót chân đau đớn, thậm chí là bị liệt.”

Lãnh Hổ còn chưa nói xong mà Thước Tiểu Khả đã không có kiên nhẫn: “Anh đừng nói cho tôi những thứ này.”

“Vậy tiểu thư muốn biết cái gì?”

“Công nhân kia tên là gì?”

“Hoắc Anh.”

“Tôi muốn biết bộ dạng của công nhân này thế nào.” Thước Tiểu Khả đi được mấy bước thì ngoảnh đầu lại nói với Lãnh Hồ: “Dù sao tôi cũng nhàn rồi, để tôi giúp anh điều tra chuyện trúng độc này đi.”

“Nhưng thiếu chủ nói cô không được đi lung tung.”

“Tôi không phải đi lung tung, tôi là đi điều tra, hơn nữa có nhiều vệ sĩ đi theo như vậy, chẳng lẽ anh còn sợ mấy công nhân kia làm gì tôi?” Nói xong, cô nhấc chân chạy đi như một con bướm bướm.

Lãnh Hồ khẩn trương liếc mắt ra hiệu với vệ sĩ bên cạnh, cũng nói với một vệ sĩ khác: “Đi theo đi, đừng để xảy ra sai lầm.”

Vệ sĩ đương nhiên không dám sơ suất, chạy theo bắt kịp Thước Tiểu Khả.

Lãnh diễn đàn Lê quý đôn Hồ hơi hơi thở dài, Thước tiểu thư này thật không phải người dễ bắt nạt mà.

Hết chương 26

26. Chương 27

Edit & Beta: Nhi

Kỳ thật Thước Tiểu Khả cũng chỉ là nhàn rồi đến phát ngốc mà thôi, trước mặt Lãnh Ngạo cô nhu nhược như một con cừu nhỏ, Lãnh Ngạo vừa đi, cô đã bắt đầu vô pháp vô thiên. Chuyện này cũng không thể trách được cô, chỉ có thể nói tính cách cô dưới sự chiếm hữu điên cuồng của Lãnh Ngạo, và hoàn cảnh sống tách biệt đã khiến cô hình thành hai loại tính cách khác nhau, trở thành một cô gái giáo hoạt, gió chiều nào theo chiều nấy*.

(*) Nguyên văn là “thấy gió chạy đà”: Ví với những người làm việc không có chính kiến, tùy cơ ứng biến, nhìn tình thế làm việc. Nó tương tự câu “gió chiều nào theo chiều nấy”. Mình chuyển thẳng về thuần Việt luôn nhé.

Cô đến tìm đốc công lấy toàn bộ tư liệu của Hoắc Anh, sau đó để đốc công gọi Hoắc Anh đến bờ biển một mình gặp cô.

Thời điểm gặp lại Hoắc Anh một lần nữa, cô lập tức xác nhận người này đúng là công nhân bị thương ngày hôm qua, vì hôm qua chỉ lo băng bó vết thương cho anh ta nên cô cũng không để ý mặt mũi anh ta như thế nào, chỉ đoán chừng anh ta là một người đàn ông có diện mạo thô kệch mà thôi. Hôm nay vừa thấy, kỳ thật cũng không thô kệch như thế, chỉ là do tính tình quá khác thường mà thôi.

Thước Tiểu Khả được vài vệ sĩ vây quanh đi đến gần Hoắc Anh, trong tay cô cầm một vỏ ốc lớn, cô bước tới thổi vào vỏ ốc trước mặt anh ta, sau đó nghiêng người ném vỏ ốc vào trong nước.

Xong việc, cô vỗ vỗ tay, cười vô cùng sáng lạn, lại ngồi xổm xuống nhặt vỏ sò tiếp tục ném ra biển, cứ lặp đi lặp lại như vậy, hoàn toàn mặc kệ người bị cô cố ý gọi ra đây.

Hoắc Anh vẫn giữ bình thản với hành động của cô, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, bộ dạng chuyện không liên quan gì tới tôi.

Tiểu Khả sao có thể vô vị đến mức cứ nhặt vỏ sò, ném vỏ sò mãi chứ, cô là muốn thăm dò anh ta. Cách nghĩ của cô rất đơn giản, nếu công nhân này vẫn cứ bình thản như vậy thì anh ta không phải là loại thợ mỗ bình thường.

“Này, cô ném đủ chưa?” Ngoài dự đoán của mọi người, Hoắc Anh mở miệng.

Thước Tiểu Khả đang muốn ném vỏ sò trong tay, bị anh ta nói như vậy thì không còn hứng thú nữa, cô quay đầu nhìn anh: “Rốt cục anh cũng nói chuyện rồi?”

“Tôi cũng không phải bị cầm điếc, đương nhiên tôi muốn ý kiến với động tác nhảm chán của cô.”

“Dù gì hôm qua tôi cũng đã giúp anh, bây giờ anh lại nói chuyện với tôi như vậy sao?” Thước Tiểu Khả nháy mắt một cái, khiêu khích mười phần.

“Chẳng qua chỉ là bằng bó vết thương, cũng không phải là cứu mạng, có gì đặc biệt hơn người đâu.” Từ hôm qua Hoắc Anh đã nhớ kỹ tiểu cô nương này, cô không phải xinh đẹp bình thường, nếu anh đoán không sai, hẳn đây là vị tiểu hôn thê mà Lãnh Ngạo sủng lên đến tận trời trong lời đồn.

Thước Tiểu Khả nghe vậy cũng không giận, đi một vòng quanh anh ta nói: “Vậy anh nói thử xem, chuyện gì mới là nghiêm trọng?”

“Vì sao tôi phải trả lời cô?”

“Bởi vì đây là địa bàn của tôi, mà anh cũng là công nhân của tôi, công nhân phải nghe lời chủ, đạo lý hiển nhiên.”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, cuối cùng có tiếng cười vang lên.

Là tiếng cười của Hoắc Anh, anh đang cười tiểu cô nương tùy hứng ngốc nghếch trước mắt này.

“Ông chủ trực tiếp của tôi là Đỗ Uy Lợi, mà sếp của Đỗ Uy Lợi lại là Lãnh tiên sinh mới đúng.” Anh khẽ chớp mắt: “Mà cô ngoại trừ là một tiểu cô nương chưa khô mùi sữa thì cũng không là gì cả.”

Thước Tiểu Khả xoay người đưa lưng về phía anh, khoanh hai tay nói: “Tôi không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với anh nữa, đi thẳng vào vấn đề đi.” Cô đột nhiên xoay người lại, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh là người đã hạ độc.”

“Không có bằng chứng mà đã kết tội tôi là người hạ độc, cô thật buồn cười.”

“Cười cái gì? Có gì đáng cười chứ?” Thước Tiểu Khả không thể tha thứ cho người cười nhạo cô, cô nếu không phát uy thì người ta sẽ xem cô là mèo bệnh mà, “Hôm qua anh vừa đến đảo đã lập tức làm việc rồi, cũng quá siêng năng rồi đó.”

“Không còn cách nào khác, tôi thiếu nợ đánh bạc.” Hoắc Anh nói vô cùng điềm nhiên.

“Thế sao?” Thước Tiểu Khả không chấp nhận câu trả lời này, “Nếu anh là thợ mỏ có kinh nghiệm thì sao vừa khởi công đã bị thương được chứ?”

“Sao lại không thể? Tôi đã không làm thợ mỏ rất nhiều năm rồi, nếu không phải vì trả nợ tôi cũng không muốn quay lại nghề cũ đâu.” Anh ta trả lời vô cùng cẩn thận, nhìn không ra bất cứ sơ hở gì.

“Điểm này miễn cưỡng thông qua, nhưng mà anh nói có lạ hay không, sáng sớm công nhân nào cũng đến căng tin ăn cơm, sao chỉ mình anh là không đi?” Thước Tiểu Khả lại tiếp tục tra hỏi.

“Chuyện này lại càng không có gì lạ, miệng là ở trên mặt tôi, tôi muốn ăn thì ăn, không muốn ăn thì sẽ không ăn.”

“Không có đơn giản như vậy, vì anh biết mấy công nhân đó sẽ trúng độc nên anh mới cố ý không đi, chứng minh lúc đó mình không có ở hiện trường để thoát thân được mà thôi.” Thước Tiểu Khả khí thế bức người.

Hoắc Anh cười to: “Tiểu cô nương có phải xem quá nhiều tiểu thuyết trinh thám rồi hay không, suy nghĩ của cô quá vớ vẩn rồi.”

Thước Tiểu Khả không thèm đếm xỉa đến lời anh nói, cái gì tiểu thuyết trinh thám, trước giờ cô chưa từng xem thứ tiểu thuyết đó, cô chỉ nói ra cảm nhận đầu tiên của mình thôi.

“Hoắc Anh, anh đừng chối nữa, độc là do anh hạ.”

Hoắc Anh vẫn phủ nhận: “Nếu là tôi hạ, vậy cô nói xem sáng nay tôi hạ độc thế nào?”

Vấn đề này đã làm khó Thước Tiểu Khả, cô luôn miệng nói độc là do anh hạ, nhưng lại không thể nói rõ ràng thời gian và địa điểm, như thế làm sao có thể khiến người ta khâm phục?

“Tôi nói độc do anh hạ là do anh hạ.” Không có bất cứ bằng chứng gì, cô bắt đầu thô bạo không nói lý.

“Tôi không muốn tiếp tục dây dưa với tiểu cô nương không phân rõ phải trái như cô nữa, tôi đi trước.” Hoắc Anh vừa muốn xoay người, dường như chợt nhớ đến cái gì lại dừng chân.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Thước Tiểu Khả chạy tới ngăn trước mặt anh, “Độc không phải do anh hạ sát náy, mà là tối hôm qua anh đã làm rồi, nhất định là như vậy.”

Cô nói lung tung một hồi, khiến sắc mặt Hoắc Anh càng ngày càng trầm.

Trên không truyền đến âm thanh “vù vù”, Thước Tiểu Khả và Hoắc Anh đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, là một chiếc phi cơ, phản ứng của hai người với chiếc phi cơ này hoàn toàn khác nhau.

Thoạt nhìn, Thước Tiểu Khả tưởng là trực thăng tư nhân của Lãnh Ngạo, nghĩ thầm sao anh ấy lại trở về nhanh như vậy?

Vẻ âm trầm từ từ lan ra gương mặt Hoắc Anh, khóe mắt anh đảo qua Thước Tiểu Khả cùng với mấy vệ sĩ bên người, nghĩ thầm ông trời cũng đối xử với anh không tệ, anh đang lo phải rời khỏi hòn đảo này như thế nào thì vừa lúc tiểu cô nương xinh đẹp này tự đưa mình tới cửa.

Cánh tay dài của anh đột nhiên duỗi ra, vòng qua cái cổ trắng mịn của Thước Tiểu Khả, rút trong túi quần ra một con dao găm, anh lui lại mấy bước hung tợn nói: “Tất cả lùi lại phía sau, nếu không tao sẽ giết cô ta.”

Đám vệ sĩ lúc trước vẫn luôn đi theo Thước Tiểu Khả, thấy hai người câu được câu không nói chuyện với nhau, nhất thời lơ là, cho rằng công nhân này sắp rời đi nên lòng phòng bị giảm không ít, không ngờ anh ta lại đột nhiên bắt lấy Thước tiểu thư.

Đội trưởng vệ sĩ rút súng ra: “Mau thả Thước tiểu thư ra, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

“Mày nổ đi, mày có giỏi thì nổ đi.” Tay nắm dao găm của anh căng cứng, lưỡi dao bén nhọn xẹt qua cổ Thước Tiểu Khả, da thịt mịn màng xuất hiện một vết máu, vì vết cắt không sâu nên máu cũng chỉ chảy ra một ít.

“Bỏ súng xuống, không thì tao sẽ cắt mất cô ta.” Hoắc Anh không ngu ngốc đến mức nói sẽ giết Thước Tiểu Khả, vì anh biết nếu anh muốn mạng cô ta, anh cũng sẽ bị đám vệ sĩ này loạn súng bắn chết. Con gái để ý nhất là khuôn mặt, đặc biệt là con gái xinh đẹp.

Cổ Thước Tiểu Khả bị ghì chặt đến không thở nổi, cô lại sợ chết trời sinh, nhìn thấy những vệ sĩ kia vẫn còn cầm súng, cô khó khăn hô lên: “Bỏ súng xuống!”

Cô thống khổ ra lệnh, đám vệ sĩ mới bắt đầu bỏ súng xuống.

Lúc này phi cơ trên không từ từ hạ xuống, vừa lúc đậu ngay bên người Hoắc Anh. Lãnh Hổ vừa nghe tiếng, lập tức mang theo một giám đốc chạy tới, từ trên phi cơ cũng nhảy xuống mười mấy người đàn ông thân hình to lớn vạm vỡ, mỗi người đều cầm một cây súng thật dài. (không biết mang theo giám đốc làm gì nữa, nhưng nguyên văn đúng là vậy đó)

Người tới hùng hổ, kẻ chủ mưu lại còn bắt mất tâm can bảo bối của thiếu chủ, so sánh hai bên, hiển nhiên Lãnh Hổ đã bại trận, chỉ biết trơ mắt nhìn Hoắc Anh dưới sự che chở của những người đàn ông kia, mang theo Thước tiểu thư nhảy lên trực thăng.

Rất nhanh, trực thăng đã khởi động, cuốn tung bụi đất bay đi.

Sắc mặt của Lãnh Hổ vô cùng khó coi, anh nhìn từng tên vệ sĩ: “Thước tiểu thư bị bắt đi rồi, các người chờ chết hết đi!”

Thiếu chủ trước khi đi đã giao cho anh nhất định phải bảo đảm an toàn cho Thước Tiểu Khả, không thể có sai lầm, nhưng tình huống bây giờ, anh không những bị mất chức, có thể giữ được mạng hay không cũng rất khó nói.

Một giờ sau, bởi vì Thước Tiểu Khả bị bắt, toàn bộ hòn đảo đều bao trùm hơi thở tử vong.

Lãnh Ngạo đứng trên đỉnh đá ngầm, cánh tay dài duỗi ra phía trước, hai tay anh nắm thật chặt một cây súng đen dọa người, con mắt như chim ưng nhắm vào mục tiêu qua ống ngắm.

Mục tiêu của anh là đại dương xanh thẳm, sau đó mục tiêu dần dần dời lên, một con chim biển đang giương cánh bay, lông mày anh nhíu lại, ánh mắt trầm xuống, bóp cò, một tiếng súng vang lên, con chim biển không còn vỗ cánh nữa, kêu thẳm một tiếng rơi thẳng xuống biển.

Bọt nước xanh biếc bắn lên, con chim biển kia rớt cục cũng biến mất, sinh mệnh nhỏ yếu đã bị tiếng súng và đại dương nhấn chìm như vậy.

Vài giây sau, mặt biển lại tĩnh lặng như cũ.

Lãnh Ngạo hạ súng xuống, sắc mặt trắng xanh như người chết, ánh mắt không có tiêu cự thần thờ nhìn biển xanh.

Nước biển rất xanh, xanh giống như bầu trời, nhưng anh đã mất Khả nhi rồi, có xanh có đẹp hơn nữa thì cũng có ích lợi gì? Đột nhiên, anh nhắm mắt lại, chìm vào bóng đêm ân hận vô hạn.

Nếu biết trước khai thác mỏ sẽ có kết cục này, anh sẽ không bao giờ mang Khả nhi đến đây, cái gì là bảo thạch hi hữu hơn cả kim cương, cho dù có giá trên trời thì nó cũng không thể sánh bằng Khả nhi của anh, bảo bối của anh.

Nặng nề một lúc lâu, anh đột nhiên mở mắt ra, xoay người, đồng thời cũng duỗi tay, hung hăng bắn vào những vệ sĩ đang quỳ trên đất.

“Pằng Pằng Pằng!”

Cũng không biết sau bao nhiêu tiếng súng, một loạt vệ sĩ đồng thời ngã xuống cát, ngực bị viên đạn lạnh lẽo đâm vào, máu bắn tung tóe, cho đến khi tất cả đều nằm xuống, máu đỏ theo tây phục đen thấm vào cát chảy ra biển, hòa với nước biển, nhuộm nước biển thành màu đỏ tươi.

Súng của anh đảo qua, dời đến trên người Lãnh Hổ đang cúi đầu quỳ.

“Lãnh Hổ, cậu theo tôi nhiều năm như vậy, chắc đã biết kết cục khi phạm sai lầm rồi phải không.” Chung quy Lãnh Hổ cũng là tâm phúc nhiều năm của anh, thân phận không giống như những vệ sĩ kia.

“Biết.” Lãnh Hổ vẫn cúi đầu như cũ, giọng nói lạnh lẽo tang tóc: “Tôi không bảo vệ được Thước tiểu thư, phạm phải sai lầm lớn, tôi bằng lòng chịu chết.”

“Biết thì tốt.” Dứt lời, Lãnh Ngạo nửa híp mắt, bóp cò.

Pằng!

Chỉ một tiếng súng, ngực Lãnh Hổ cũng trào máu, hai mắt trợn lên, ngã xuống cùng những vệ sĩ trên cát.

“Ha! Ha! Ha!”

Tiếng cười thê lương làm chấn động vùng trời, rung động đến mức muốn làm cả nước biển cuộn lên.

Cô gái anh yêu đã đi mất, tâm hồn Lãnh Ngạo lại một lần nữa quay về mười lăm năm trước, thậm chí so với cảnh tượng mẹ giết chết cha còn đau khổ và cô độc hơn.

Sự ảm áp anh không dễ dàng có được đó cứ hoàn toàn biến mất như vậy sao?

Không, anh thề với biển cả, cho dù phải lật ngược toàn thế giới lên, anh cũng nhất định phải tìm được Khả nhi.

27. Chương 28

Edit & Beta: Nhi

Sau khi Thước Tiểu Khả bị Hoắc Anh bắt lên phi cơ, cô được đưa tới một quốc gia vô cùng xa lạ.

Đất nước này rất sạch sẽ, trên đường không có bất cứ người nào, yên tĩnh đến kỳ lạ, những điều này là cô nhìn thấy được từ trong xe limousine.

“Đây là nước nào?” Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô biết đây không phải nước A.

Hoắc Anh lạnh lùng cười: “Cổ hương của tôi: Brunei!”.

Brunei?

Thước Tiểu Khả cũng biết nước này, ở hòn đảo trên sông kia mấy năm, thầy giáo tại gia lúc dạy lịch sử thế giới đã từng nói về quốc gia nhỏ này.

Quốc gia này rất nhỏ, nhưng vì là nơi sản xuất dầu mỏ nên rất giàu có và đông đúc.

“Sao anh lại nói cho tôi biết? Anh không sợ tôi báo tin cho Lãnh Ngạo đến đây sao?” Cô đang ngồi cạnh một người đàn ông nguy hiểm, vậy mà cô không hề cảm thấy sợ hãi.

Nếu nói lần đầu tiên Hoắc Anh nhìn thấy cô, cho rằng cô là một người thiện lương không biết tính kế, lần thứ hai gặp nhau ở ven biển, đối mặt với những truy hỏi của cô, anh lại cho rằng cô là một người tùy hứng ngang ngược, nhưng chính vì lúc anh bắt cô lên trực thăng, sự bình tĩnh của cô, sự can đảm của cô đã một lần nữa khiến anh phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Rốt cuộc cô là một cô gái như thế nào?

Rõ ràng là vị hôn thê bị một ông vua hắc đạo nuôi nhốt mười mấy năm, vì sao lại có lúc giống như thiên sứ, lúc lại có tâm tư như một yêu nữ.

Anh nhớ rõ lúc cô bị trói lên phi cơ, không khóc nháo, không kêu la, càng không sợ hãi như những cô gái bình thường, thậm chí trong ánh mắt trong suốt của cô còn thấy được mấy phần mong đợi, giống như cô đã chờ đợi được rời khỏi đó từ lâu.

“Cô sẽ không, cô còn hận không thể chạy trốn khỏi anh ta nữa kìa.” Mắt nhìn người của Hoắc Anh từ trước đến nay đều rất chuẩn, nên anh mới kiên định nói: “Tôi nói không sai chứ?”

“Anh rất thông minh!”. Thước Tiểu Khả cũng không phủ nhận: “Anh muốn xử trí tôi như thế nào?”

“Tôi muốn dùng cô để đổi lấy mỏ kim cương của Lãnh Ngạo.” Vốn Hoắc Anh mạo hiểm một mình trà trộn vào hải đảo là muốn chứng thực tin đồn. Sau khi anh tiến vào được thì lại phát hiện trên đảo không có kim cương, chỉ có ruby. Nhưng anh rất không cam lòng, anh nghĩ nhất định là Lãnh Ngạo cố tình nói không có kim cương để lừa mọi người.

Thước Tiểu Khả cười lạnh: “Thiệt thòi anh phải ở trên đảo làm công nhân hai ngày rồi, chẳng lẽ anh không biết nơi đó căn bản không có kim cương, chỉ có ruby hay sao?”

“Tôi không tin, nhất định là Lãnh Ngạo cố ý để lộ, sự thật là hẳn ta không muốn có quá nhiều người dòm ngó kim cương của mình.”

“Tôi là người anh ta yêu nhất, anh ta sẽ không gạt tôi.” Giọng điệu của Thước Tiểu Khả vô cùng thành thực cẩn thận, không hề giống một cô gái mười sáu tuổi chút nào.

“Vậy sao?” Hoắc Anh bắt chéo chân, “Nói vậy nếu Lãnh Ngạo biết được người mình yêu đã rời khỏi hẳn, nhất định sẽ tức đến chết.”

“Tức chết thật hẳn là không, nhưng tức giận đến giết người nhất định là có!”. Đây là hiểu biết của Thước Tiểu Khả đối với anh.

“Đúng là giết người như ma.” Hoắc Anh thêm mắm thêm muối một phen.

Nghe thấy hình dung của anh, Thước Tiểu Khả nghi ngờ quay đầu: “Anh nhất định là kẻ thù của Lãnh Ngạo rồi, nếu không sẽ không hình dung về anh ấy như vậy.”

“Nói kẻ thù cũng chưa đúng, nhưng đương nhiên không có khả năng là bạn bè, nếu dùng một từ để hình dung cho đúng thì là người trong nghề.” Hoắc Anh nhìn ra phía trước, nhìn cổ hương đã lâu không trở về

này, nói tiếp: “Cô cũng biết người trong nghề, nhiều lúc cũng vì lợi ích chung mà phải chém giết nhau một trận.”

Thước Tiểu Khả nghe rất nghiêm túc, cô loáng thoáng cảm nhận được, người đàn ông ngồi bên cạnh này cũng nguy hiểm giống như Lãnh Ngạo, vì xuất thân của họ đều là từ hắc đạo.

“Anh không phải tên Hoắc Anh đúng không?” Cô cười nhạt, “Anh có can đảm nói cho tôi tên thật của anh không?”

“Hoắc Yêu, Hoắc Anh là em trai họ của tôi, đã chết lâu rồi, tôi mạo danh thân phận của em ấy mới có thể trà trộn vào đảo.”

“Hoắc Yêu, tên này khí phách hơn Hoắc Anh, tôi thích tên này.” Lúc này Thước Tiểu Khả rõ ràng muốn nịnh bợ anh, nói chuyện với anh ta lâu như vậy, cô không cảm thấy có nguy hiểm gì, ngược lại còn có cảm giác đạt được tự do. Cô xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, người đi đường rất ít, họ vừa nói vừa cười, ven đường có vườn hoa ngăn nắp xinh đẹp. Cô thích sự yên tĩnh của quốc gia giàu có này, nếu có thể cô sẵn lòng ở lại đây làm một người tự do.

“Cô không sợ tôi là người xấu?” Trong đôi mắt Hoắc Yêu lóe lên tia sáng quái dị.

“Không sợ!”. Thước Tiểu Khả chỉ vào cái cổ trắng của mình, “Vết thương này là do anh cắt, nếu anh là người xấu, hẳn sẽ không dán băng keo cá nhân giúp tôi lúc ở trên máy bay.”

Hoắc Yêu cười to, chớp mũi dí sát vào mặt cô: “Tiểu cô nương, cô quá ngây thơ rồi, lão yêu tôi là người xấu, tôi vốn là đang nghĩ làm sao để Lãnh Ngạo giao kim cương của hắn ra. Cô đã giúp tôi một chuyện lớn, không chỉ giúp tôi rời khỏi đảo thành công, mà còn là một con cò trong tay tôi nữa.”

Thước Tiểu Khả cũng mỉm cười: “Tôi cũng rất rất nghiêm túc nói cho anh biết, nếu anh muốn dùng tôi đổi kim cương, kết cục sẽ chỉ là vừa mất phu nhân lại thiệt quân* mà thôi.”

(*) Vừa mất phu nhân lại thiệt quân: ‘Chu lang diệu kế an thiên hạ, bồi liễu phu nhân lại chiết binh.’ Đây là dựa theo tích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa: Chu Du hiến kế cho Tôn Quyền gả em gái cho Lưu Bị, nhằm lừa Lưu Bị đến bắt giữ đòi lại Kinh Châu. Nào ngờ Lưu Bị lấy được vợ, thoát khỏi Đông Ngô, Chu Du đem quân đuổi theo đánh, mắc mưu của Gia Cát Lượng, hao binh tổn tướng vô ích. Sau mọi người dùng câu này để ví như muốn chiếm lợi người khác nhưng kết quả lại tiêu hết cả vốn liếng của mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh lửa tóe ra tứ phía, ẩn chứa huyền cơ.

Sau đó, hai người tương đối trầm mặc, trong xe có sự yên tĩnh hiếm thấy.

Rất nhanh, xe đã đi qua con đường vắng vẻ đó, chạy đến trước một căn nhà lớn thì dừng lại. Trong mắt Thước Tiểu Khả, kiến trúc nhà cửa ở Brunei rất kỳ lạ, thoạt nhìn đều có chút cảm giác như hoàng cung.

Xuống xe, cô cẩn thận đi vào căn nhà lớn, nội thất bên trong quả nhiên rất nguy nga lộng lẫy. Lúc ở trên máy bay, cô vẫn cho là sẽ bị anh bắt trói đến một căn phòng tối âm u, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Ngay lúc cô ngây thơ cho rằng mình sẽ được tự do tự tại ở đây, sau lưng truyền đến âm thanh kỳ lạ, cô quay đầu lại, thấy có vài chiếc xe vừa đến, mấy người mặc đồ đen bước xuống rồi lập tức bao vây quanh căn nhà.

Cô thất vọng cười, hóa ra cô chẳng qua chỉ là chuyển từ nhà tù này sang một nhà tù khác mà thôi.

Thời gian này cũng không khác gì lúc ở bên Lãnh Ngạo lắm, mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì đi ngủ, chỉ khác là mỗi đêm cô không bị người đàn ông đó tra tấn nữa, mà lỡ tai lại bị một người phụ nữ khác hành hạ.

So với Lãnh Ngạo, rất rõ ràng Hoắc Yêu là một người đàn ông phong lưu đa tình.

Mỗi ngày, Thước Tiểu Khả đều phải nhìn anh ta mang theo những người phụ nữ khác nhau về nhà buổi tối, mỗi lần cô đi qua phòng anh ta sẽ nghe thấy tiếng phụ nữ thở dốc truyền đến, cô cũng là người từng trải, đương nhiên biết bọn họ đang hưởng thụ cá nước thân mật trên giường.

Lúc này, cô mới phát giác ra một ưu điểm của Lãnh Ngạo, đó là chung tình, nhưng bị một người đàn ông có tâm lý không hoàn chỉnh như vậy yêu, cô cũng không rõ là phúc hay họa.

Cô xoay người rời đi, chưa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng mở cửa.

“Hóa ra cô có thói quen nghe lén người khác hoan ái.” Giọng nam quen thuộc, nhưng so với Lãnh Ngạo thì nhiều thêm mấy phần trêu ghẹo tán tỉnh.

Thước Tiểu Khả quay đầu, thấy Hoắc Yêu để trần thân trên, khoanh hai tay trước ngực lười biếng dựa vào cửa.

“Tôi chỉ đi ngang qua mà thôi. Là do âm thanh người phụ nữ của anh quá to, không phải tôi cố ý nghe lén.”

“Oh, phải không?” Hoắc Yêu từ từ tiến lên, “Những người phụ nữ này của tôi, so với cô thì thật sự là kém hơn, ngực to não bé, mà cô, ngực vừa to lại còn có đầu óc.”

“Lời này của anh có ý gì?” Thước Tiểu Khả tức giận trừng mắt nhìn anh ta.

“Không ý gì cả, chỉ đột nhiên cảm thấy một cô gái nghiêng nước nghiêng thành như cô, để đó không dùng quả là đáng tiếc.” Anh vươn ngón tay nâng cằm cô lên, “Thế nào, có hứng thú làm người phụ nữ của tôi không?”

“Ha ha ha!” Thước Tiểu Khả cười đến chảy cả nước mắt.

“Lời tôi nói buồn cười lắm sao?”

“Không phải anh muốn dùng tôi để đổi kim cương sao? Nếu để Lãnh Ngạo biết anh chiếm đoạt tôi, tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ giết chết anh.”

“Nếu tôi nói tôi đã thay đổi chủ ý, tôi không muốn kim cương nữa thì sao.” Hoắc Yêu nhún vai, lạnh nhạt buông lời.

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với anh.” Thước Tiểu Khả gạt ngón tay anh ta ra, “Tốt nhất anh vẫn là nhanh trở về cùng với người phụ nữ của anh đi.”

“Lão yêu tôi chưa từng ép buộc phụ nữ lên giường với mình, cô đã kiên quyết như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng.” Anh ta dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà, nếu có một ngày cô nghĩ thông suốt, phòng tôi, giường tôi lúc nào cũng hoan nghênh cô.”

“Hoắc Yêu!” Thước Tiểu Khả tức giận nhớ kỹ tên anh ta, “Anh muốn nhốt tôi ở đây đến khi nào?”

“Tôi vẫn chưa nghĩ kỹ.” Anh không cảm thấy khó khăn với chất vấn của cô.

“Anh...” Ngay lúc Thước Tiểu Khả còn đang muốn mắng anh ta thì anh ta đã lắt mình vào phòng, cửa tuy đã đóng nhưng rất nhanh đã truyền đến âm thanh tán tỉnh phụ nữ.

Cô tức giận bịt chặt hai tai, chạy về phòng mình, dựa vào cửa, ngực không ngừng nhấp nhô thở gấp.

Cô đã rời khỏi Lãnh Ngạo ba ngày, trong ba ngày này cô chỉ có thể ở trong căn nhà lớn, ngoại trừ nhìn thấy Hoắc Yêu mỗi ngày mang phụ nữ về nhà và những vệ sĩ, người giúp việc thì chưa từng nhìn thấy được ai khác. Cô đương nhiên không biết lúc này Lãnh Ngạo đã sắp nổi điên rồi.

Hòn đảo trên sông ở nước A. (giang đảo, đảo ngoài biển là hải đảo, về sau sẽ dùng từ này thay thế cho ngắn gọn)

Trong căn phòng ngủ của Lãnh Ngạo và Thước Tiểu Khả, toàn bộ rèm cửa đã đóng kín, đèn khuya lại không bật đèn, khiến nơi này giống như một địa ngục chốn nhân gian.

Trong một góc phòng, Lãnh Ngạo đang cứng ngắc ngồi, trong tay cầm remote, hai mắt không có tiêu cự.

Khả nghi đã rời khỏi anh ba ngày, ba ngày này anh đã cho người đi dò la tin tức xung quanh nhưng vẫn không tìm được hành tung của cô. Anh lại quay về thế giới cô độc vào năm mười một tuổi kia, không nói, không cười, trong đầu chỉ có bóng dáng của Khả nghi.

Siết chặt remote màu đỏ trong tay, màn hình cách đó không xa sáng lên, thân thể mê người của Khả nhi xuất hiện.

Anh không biết một ngày này anh đã xem bao nhiêu lần rồi, chỉ có như vậy trái tim anh mới dễ chịu được một chút, lắng nghe giọng nói mềm mại, ngắm nhìn thân hình mê người, anh cảm thấy cô vẫn đang ở rất gần bên anh.

Chỉ là hình ảnh trong màn hình rồi cũng sẽ biến mất, lúc này chính là lúc anh khó chịu nhất, hận không thể phá hủy cả thế giới này.

Khả nhi, tôi sẽ tìm được em, đến lúc đó cho dù em có đi đâu, tôi cũng sẽ biết hết.

Hết chương 28

28. Chương 29

Edit & Beta: Nhi

Thước Tiểu Khả rời đi, lúc Lãnh Ngạo khó chịu nhất chính là ban đêm, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu anh tất cả đều là khuôn mặt tươi cười của Khả nhi, còn có giọng nói như chim hoàng oanh kia nữa. Trước kia, có cô bên cạnh làm bạn đi vào giấc ngủ, trong lòng anh cảm thấy vô cùng an tâm, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô rời khỏi anh. Nếu sớm biết như vậy anh sẽ cài đặt thiết bị truy tìm trên người cô, như vậy cho dù cô có biến mất thì cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay anh được.

Nghĩ đến là hối hận, trong đầu hỗn loạn vô cùng. Anh duỗi tay ra, không tìm được kéo cái gối màu trắng đến bên mũi ngửi, trên đó dường như vẫn còn phảng phất mùi hương của Khả nhi. Tay anh lại dõng xuống sờ lên chỗ trống bên cạnh, vì Khả nhi đã đi nên vô cùng lạnh lẽo.

Nhớ lại những đêm có cô làm bạn, mái tóc cô dài đen như mực, da thịt trắng ngọc, cho dù không cố ý khiêu khích mà chỉ nhắm mắt lại hô hấp đều đều thì anh vẫn sẽ bị cô mê hoặc, sau đó là chiếm lấy không chừng mực.

Nhưng toàn bộ những điều này đều đã bị lòng tham của chính anh thay đổi. Nếu không phải vì anh cứ khẳng khái muốn khai thác kim cương, lại đưa Khả nhi ra hải đảo thì sao Khả nhi có thể bị người khác bắt đi? Kỳ thật tài phú hiện tại của anh cũng đã đủ cho bọn họ phung phí mấy đời rồi, chỉ cần ổn định sản nghiệp hiện tại thì sao anh và Khả nhi có thể bị tách ra?

Càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng không cam lòng, đêm đen dài đằng đẵng không có Khả nhi làm bạn, anh không thể nào đi vào giấc ngủ, cho dù có ngủ được thì giấc ngủ cũng rất ngắn, chỉ cần một chút tiếng động nhỏ cũng đã làm anh tỉnh lại, sau khi tỉnh thì không thể ngủ tiếp được nữa.

Mà ban đêm hôm nay, Lãnh Ngạo rất không dễ dàng ngủ được lại bị một tiếng động nhẹ đánh thức, tỉnh lại rồi, ngoại trừ nhớ Khả nhi thì cũng chỉ là nhớ.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Thiếu chủ, tôi là Lãnh Bà.” Sau tiếng gõ cửa là giọng nói của Lãnh Bà.

Lãnh Ngạo nhìn điện thoại, điện thoại đã tắt máy, sau khi khởi động lại nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng, lúc này mà quản gia tới gõ cửa nhất định là có việc gấp.

Anh nhanh chóng mặc quần áo, vịn nắm cửa, cửa còn chưa mở ra hết thì đã thấy Lãnh Bà cau mày, lo lắng không thôi.

“Thiếu chủ, phu nhân bà ấy...” Nói tới đây bà đã rơi nước mắt đầy mặt.

“Có chuyện thì nói mau!” Lúc này tâm tình của Lãnh Ngạo rất không tốt, trên đời này chỉ có tin tức của Khả nhi mới có thể khiến anh hưng phấn cực độ hoặc là đau lòng, ngoài ra cho dù có là mẹ đẻ thì anh cũng sẽ không quan tâm.

“Phu nhân, bà ấy tự sát.”

“Chết rồi?” Giọng nói lạnh lùng, không có một chút đau buồn nào.

“May mà vệ sĩ phát hiện kịp lúc, nhưng vẫn mất máu quá nhiều, nhất định phải đưa đến bệnh viện cấp cứu!”

“Chuyện này rất cần thiết sao.”

“Có, nhưng nếu đi thuyền thì sẽ không kịp, nên tôi muốn xin thiếu chủ đưa...”

Lãnh Bà còn chưa nói xong, Lãnh Ngạo đã cười lạnh nói: “Muốn tôi lấy trực thăng đưa bà ta đến bệnh viện?”

“Đúng vậy, thiếu chủ.” Lãnh Bà ghen ngào: “Phu nhân là mẹ ruột của ngài, xin ngài nể tình mẹ con mà cứu bà một mạng.”

Ánh sáng ngoài hành lang rất mờ mờ, đèn phòng ngủ cũng không bật, gò má lạnh lẽo của Lãnh Ngạo một bên được ánh sáng yếu ớt ánh vào, một bên chìm trong bóng đêm, ngay cả gương mặt âm dương như thế này cũng không hề có một chút tình thương nào với mẹ mình.

“Lãnh Bà, bà càng ngày càng không có quy tắc.”

Lãnh Bà nghe vậy thì cúi đầu, tự biết mình đã mạo phạm thiếu chủ, bà cắn môi nói: “Xin lỗi, thiếu chủ, là tôi quá nóng vội.”

“Dẫn tôi đi xem!” Lãnh Ngạo không nói về chuyện lấy trực thăng, chỉ nhắc chân đi ra khỏi phòng, thân hình cao to của anh hất lên hành lang, bóng đen lay động như ác ma quỷ mị.

Lãnh Bà đi phía sau cảm thấy không ổn, thiếu chủ nói đi xem, đường đến đó lại mất vài phút nữa, phu nhân làm sao giữ được mạng. Bà đã làm việc ở nhà họ Lãnh vài thập niên, nhìn phu nhân gả vào Lãnh gia, nhìn phu nhân sinh hạ thiếu chủ, cho dù bà ấy có phạm vào lỗi lớn nào đi nữa thì bà cũng đã bị diên rồi, còn gì không thể tha thứ được chứ.

Bà vừa đi theo vừa yên lặng cầu nguyện: Ông trời ơi, xin người hãy phù hộ cho phu nhân để người được bình an vô sự!

Bước chân của Lãnh Ngạo rất chậm, vốn đoạn đường chỉ cần mười lăm phút nhưng anh lại đi tới hai mươi lăm phút. Vệ sĩ ngoài cửa thấy cậu chủ đi tới, cung kính nói: “Thiếu chủ, phu nhân đập vỡ chén, cắt mạch tự sát, may mà phát hiện sớm nhưng hình như đã cắt phải động mạch nên máu chảy không ngừng, đã băng bó nhưng vẫn không thể cầm máu được, nhất định phải nhanh đưa đến bệnh viện.”

Vệ sĩ lòng nóng như lửa đốt nói một hơi, nhưng Lãnh Ngạo nghe mà mặt vẫn không chút thay đổi.

Anh khoát tay nói: “Loại đàn bà diên này cứu thì có ích gì? Không bằng cứ để bà ta tự sinh tự diệt!”

Lãnh Bà đứng đằng sau nghe mà tim đập thành thịch, bà thật không ngờ thiếu chủ lại vô tình như vậy, mẹ ruột của mình cũng không muốn cứu chữa, có lẽ việc Khả nhi mất tích đã khiến anh suy sụp, đánh mất nhân tính cơ bản nhất.

Nhân tính? Anh làm gì có nhân tính chứ? Từ ngày lão gia qua đời, từ lúc anh chiếm đoạt thân thể trong sạch của Khả nhi, anh đã không còn nữa rồi.

“Canh chừng bên ngoài, không có lệnh của tôi không ai được phép bước vào.” Giọng nói trầm thấp của Lãnh Ngạo vô cùng hài hòa với màn đêm xung quanh.

Căn phòng được dây leo xanh quấn quanh, một người đàn bà tóc tai bù xù, ánh mắt đờ đẫn nằm trên chiếc giường lộn xộn, tay phải bà duỗi thẳng ra ngoài mép giường, trên tay tuy đã băng bó kỹ càng nhưng vẫn

không thể cầm máu. Máu tươi thấm qua lớp băng gạc nhỏ xuống sàn nhà lạnh buốt thành một vũng máu nhỏ.

Người đàn bà dường như vẫn còn thở, nhưng vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt tái nhợt, môi thâm tím.

Lãnh Ngạo ngồi xuống đầu giường nhìn bộ dạng hấp hối của bà ta, vẻ mặt lạnh lẽo như băng sương, làm sao có thể giống như con trai ruột của người đàn bà ấy.

“Mẹ yêu quý của tôi!” Rốt cục anh cũng mở miệng: “Có phải cảm thấy rất khó chịu không? Có phải cảm thấy tử thần đang vẫy gọi bà không?”

Người đàn bà mơ mơ màng màng nghe thấy một giọng nam, yếu ớt mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông có bề ngoài rất anh tuấn.

“Mẹ, bà tự sát cũng không chịu chọn ngày tốt, sao lại tự sát vào lúc Khả nhi mất tích? Bà nói xem, bà là muốn tìm chết phải không?” Lãnh Ngạo từ từ tới gần, nhắc cánh tay đang chảy máu của bà lên nắm chặt, máu lập tức chảy ngược, ồ ạt dính đầy lòng bàn tay anh.

“Vừa nghĩ đến Khả nhi đã rời đi, tôi liền hận không thể giết chết ai đó, mà bà lại còn muốn chạm vào huyệt sống của tôi.” Vẻ mặt Lãnh Ngạo như cười như không, nói đến đó đã hóa thành dữ tợn.

“Tuy chuyện Khả nhi mất tích không liên quan đến bà, cho dù bà cũng không xứng làm mẹ tôi, mấy năm nay tôi cũng đã tận tình hiếu đạo nuôi bà vài năm, vốn sẽ còn thêm vài năm thoải mái nữa nhưng bà lại không an phận.”

Đột nhiên, tay anh dùng sức, cổ tay bị anh liên tục đè ép khiến máu chảy ra càng ngày càng nhiều, máu phun ra như suối, bắn vào trên drap giường trắng như từng đóa hoa mai đỏ nở rộ.

“Bà đã muốn chết như vậy, tôi sẽ để cho bà chết!” Mấy chữ cuối cùng này là Lãnh Ngạo cắn răng nói ra.

Sau khi bấp thịch của người đàn bà cứng đờ một lúc thì đã mềm trở lại, màu máu trên da nhợt đi trở nên thô ráp, con ngươi mở lớn, sau đó vì quá đau đớn mà hôn mê.

Lãnh Ngạo nhìn cổ tay bà ta, từ lúc bà ta tự sát đến giờ đã qua mấy tiếng, hiện tại tuy bà ta nhắm mắt, nhưng cũng chỉ là ngất mà chưa chết hẳn, nhưng nếu không đưa đến bệnh viện ngay lập tức thì sáng mai bà ta nhất định sẽ đi gặp Diêm Vương.

Anh buông tay ra, vẻ mặt thỏa mãn, mẹ anh cũng nên xuống đó theo cha rồi.

Trên giường có một cái khăn trắng sạch sẽ, anh cầm lên từ từ lau máu dính trên tay. Anh cũng không phải lần đầu tiên giết người, máu đối với anh không có gì đáng sợ, trái lại còn rất thân thiết. Anh duỗi ngón tay đeo nhẫn quẹt nhẹ máu trong lòng bàn tay đưa lên miệng liếm, hương vị máu người đúng là rất tuyệt.

Anh tuy không phải lần đầu giết người, lại càng không phải lần đầu thấy người chết, nhưng là lần đầu tiên nhìn người thân thống khổ giữa trước mặt mình.

Anh cứ một bên cầm khăn lau tay, một bên trơ mắt nhìn cổ tay mẹ mình phun máu trên giường như vậy.

Thời gian cứ tích tắc trôi đi, màn đêm dài dằng dặc rốt cục cũng qua, ngênh đón ánh bình minh đầu tiên. Khi anh chạm vào cổ tay bị cắt của mẹ một lần nữa, khí lạnh truyền đến, tay anh từ từ vươn đến chóp mũi bà, đã ngừng thở.

Đối với chuyện mẹ mình qua đời, khóe miệng anh lại nhếch lên mỉm cười. Đây là lần đầu tiên sau khi Khả nhi rời đi anh lại nở một nụ cười thật lòng như vậy.

Mẹ, ra đi bình an, đừng trách tôi! Địa ngục vốn là nơi cuối cùng mà bà phải trở về.

Lúc ra khỏi rừng, mặt trời đã lên được một nửa.

Lãnh Ngạo ngẩng đầu nhìn mặt trời đang từ từ nhô lên, nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên anh cùng Khả nhi ngắm mặt trời mọc.

Khi đó cô mười hai tuổi, anh hai mươi hai tuổi, cô bị ép dựa sát vào lòng anh.

Anh hỏi cô: “Khả nhi, sau này lớn lên em có bằng lòng gả cho tôi không?”

Cô đáp: “ ‘Gả’ là cái gì?” Khi đó cô còn nhỏ, nhưng đừng nhìn bộ dạng mờ mịt của cô mà nghĩ cô không hiểu gì.

Khả nhi trưởng thành sớm, anh đã biết từ lâu nhưng cũng không muốn vạch trần cô.

Anh nói: “Tức là làm vợ tôi, cả đời không rời khỏi tôi!”

Cô đảo mắt đáp: “Để em suy nghĩ rồi sẽ trả lời sau, được không?”

Đôi tay đặt trên eo cô tăng thêm lực, anh không vui nói: “Suy nghĩ bao lâu?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn trời: “Đến lúc mặt trời mọc.”

Hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy, cùng đợi mặt trời lên.

Một hồi sau, ánh mặt trời xuyên qua khu rừng lộ ra một nửa khuôn mặt tươi tắn, tầng mây chậm chậm tan đi, lát sau ánh nắng đã xuyên qua tầng mây, mặt trời tròn đỏ như lửa đã hoàn toàn xuất hiện.

Anh chính là đang đợi thời khắc này, xoay người lại nhìn nhưng cô đã ngủ thiếp đi rồi.

“Khả nhi, tỉnh lại.” Anh lắc lắc cô, “Mặt trời đã lên rồi, mau trả lời đi.”

Cô vẫn ngủ như cũ.

Tâm tình của anh vốn rất tốt dẫn cô đi xem mặt trời mọc, vốn định nghe cô chính miệng nói sẽ gả anh, sống cùng mình suốt quãng đời còn lại, không ngờ cô lại ngủ say như vậy, căn bản không để lời hứa vừa rồi vào lòng.

Chuyện anh không thể chịu được nhất chính là bị lừa gạt, dù cho lần này không phải cố ý.

“Thước Tiểu Khả, tỉnh lại cho tôi!” Tiếng gầm của anh làm chấn động cả núi rừng.

Cô bị đánh thức, vừa mở mắt đã nhìn thấy một gương mặt tức giận đùng đùng.

“Em nói mau, nói em bằng lòng gả cho tôi, bằng lòng ở cạnh tôi cả đời, vĩnh viễn không rời đi.” Không giống như vừa rồi nữa, câu hỏi đã biến thành câu trần thuật.

Kỳ thật Khả nhi đã sớm định nói như vậy, dù bản thân cô rất không tình nguyện, không có cách nào, ai bảo cô bị anh nhốt vào lồng chứ, muốn bay đi cũng bay không được, nhưng vì ngấm bình minh thật sự quá mệt mỏi nên cô mới không cần thận ngữ quên mất.

“Nói mau!” Anh dùng sức lắc vai cô.

“Em nói, em nói.” Hơi thở cô thơm như lan, “Em bằng lòng gả cho Lãnh Ngạo, bằng lòng ở cạnh anh cả đời, không bao giờ rời xa anh!”

Chỉ là chữ “anh” còn chưa ra khỏi miệng, thì đã bị khoang miệng của anh bao phủ lấy.

Trong rừng, một thiếu niên như si như cuồng hôn một cô gái nhỏ bên cạnh, cảnh tượng mặt trời mọc này đối với anh là rất tốt đẹp, nhưng với cô gái nhỏ đó lại là tiếng khóc trong thâm lặng.

Bước chân nặng nề vừa vào đến phòng ngủ thì vệ sĩ báo cáo: “Đỗ Uy Lợi tiên sinh muốn gặp thiếu chủ.”

Lãnh Ngạo nghe thấy cái tên này, không kìm được cười lạnh, anh ta thật sự tự đưa mình lên cửa rồi.

“Để anh ta đợi ở đại sảnh một giờ.”

“Vâng.”

Vệ sĩ xoay người rời đi, khóe miệng Lãnh Ngạo thoáng hiện một nụ cười đáng sợ: “Đỗ Uy Lợi, bây giờ tới phiên anh rồi.”

Trong đại sảnh, Đỗ Uy Lợi cứng ngắc đứng đó, không ai cho phép anh ngồi xuống chờ, càng không có ai rót cho anh ly nước, chỉ có một vệ sĩ nói với anh: “Thiếu chủ còn bận việc, phiền Đỗ tiên sinh chờ một giờ trước.” Sau đó vội vàng rời đi.

Anh ta đã sớm đoán được kết cục của mình sẽ là như vậy, ai bảo mình dùng người không cẩn thận, để một người có ý đồ xấu trà trộn vào đảo vào hạ độc với công nhân còn chưa tính, lại còn bắt cóc mất vị hôn thê của Lãnh tiên sinh.

Cô gái xinh đẹp kia tên là Thuộc Tiểu Khả, là bảo bối Lãnh tiên sinh nâng niu trong lòng bàn tay, dùng nói là tổn thương cô ấy, chỉ cần người nào dám chạm vào cô ấy cũng sẽ không có kết cục tốt, huống chi là bắt cóc. Có thể thấy được người đàn ông bắt cô ta đi nhất định có thân phận không tầm thường.

Nhìn thời gian, mới qua mười lăm phút, anh chưa từng cảm thấy một giờ lại dài đến vậy. Anh tới chịu đòn nhận tội, cũng là lập công chuộc tội, cho nên dù Lãnh Ngạo có làm khó để anh như thế nào thì anh cũng không thể nổi giận.

Ngay lúc anh đứng đến hai chân mỏi nhừ, đại sảnh rộng lớn truyền đến giọng nói cay nghiệt vô tình của Lãnh Ngạo: “Đỗ tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Đỗ Uy Lợi quay đầu, thấy Lãnh Ngạo một thân quần áo đen đi từ trên cầu thang xuống, vừa đi vừa thưởng thức khẩu súng trong tay.

Ngày Thuộc Tiểu Khả bị bắt đi, anh đã có nghe nói xác của Lãnh Hổ và mấy vệ sĩ nằm lộn xộn ngổn ngang ngoài ven biển, máu chảy thành sông, cả nước biển cũng bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Nếu anh không đoán sai, khẩu súng này là thứ Lãnh Ngạo dùng để giết bọn họ ngày đó. Hôm nay anh còn ngắm nghía nó đó, dụng ý đã quá rõ ràng rồi.

Đỗ Uy Lợi cất tiếng cười, tin tưởng chắc chắn mình vẫn còn giá trị lợi dụng, mạng của mình sẽ không bị mất dưới họng súng trong tay Lãnh Ngạo được.

Hết chương 29

29. Chương 30: Chương 30 (h Nhẹ)

Edit & Beta: Nhi

“Lãnh tiên sinh, tôi tới nhận tội đây!” Đỗ Uy Lợi đan hai bàn tay vào nhau đặt trước bụng, hai chân hơi mở ra, đứng thẳng cao ngất.

Lãnh Ngạo xuống lầu, không hề liếc mắt nhìn anh ta một cái, chẳng biết trong tay anh có một cái khăn trắng từ lúc nào, vừa thổi vừa lau súng.

“Lãnh tiên sinh, ngoài việc thỉnh tội, tôi còn muốn báo cho anh một tin tức tốt.” Ánh mắt Đỗ Uy Lợi di chuyển theo bước chân của anh, động tác lau súng của anh rất nhanh nhẹn, nhưng đôi mắt kia lại như mắt sói muốn ăn thịt người vậy, nghĩ đến việc mình có thể chết dưới họng súng kia, thật ra cũng không thật sự có tư cách.

Lãnh Ngạo vẫn tiếp tục lau súng, vừa lau vừa nâng súng lên, đôi mắt sói kia híp lại như đang ngắm bắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò.

Tư thế đứng thẳng của Đỗ Uy Lợi vẫn không thay đổi, “Lãnh tiên sinh, nếu anh cảm thấy giết tôi có thể làm cho Thuộc tiểu thư trở về bên cạnh anh, thì anh cứ việc nổ súng đi!” Lời vừa dứt, anh liền nhắm hai mắt lại, bộ dạng không hề sợ hãi cái chết chút nào.

Đứng dưới họng súng, thấy chết không sờn, Lãnh Ngạo đều nhìn thấy rõ ràng. Từ sau khi Khả nhi rời khỏi anh, đã có rất nhiều người phải chết, bao gồm cả thân tín và người thân, nhưng kết quả vẫn chẳng thay đổi được gì.

Anh ta nói đúng, cho dù có giết anh ta thì Khả nhi cũng không thể lập tức trở về bên cạnh mình, nhưng Lãnh Ngạo vẫn rất không cam lòng.

Đè thấp súng xuống, bóp cò, một viên đạn xoáy không khí phóng ra bắn vào giữa hai chân của Đỗ Uy Lợi, tiếng súng vang lên phá vỡ không gian yên lặng của đại sảnh.

Tiếng súng vang lên bên tai và phần đất giữa hai chân bị đạn bắn, Đỗ Uy Lợi mở mắt ra. Nói không sợ chết là nói dối, vừa rồi lúc đạn bắn đến, hai chân anh cũng run lấy bầy, may mà đạn không bắn trúng mình nên anh mới có thể nhẹ nhàng thở ra, nhưng hai bên thái dương đã sớm ướt đầm mồ hôi rồi.

Dù sao anh cũng chỉ là người bình thường, đối mặt với ông vua hắc đạo hung tàn anh vẫn cảm thấy sợ hãi, chỉ là anh che giấu rất tốt mà thôi.

“Đỗ tiên sinh, anh cũng biết anh phạm tội gì?” Lãnh Ngạo thu súng, đi từng bước về phía anh ta.

“Tôi tuyển dụng công nhân không cẩn thận, để người xấu trà trộn vào đảo, bắt cóc Thước tiểu thư.” Đối mặt với bước chân uy hiếp của anh, khí thế của Đỗ Uy Lợi rõ ràng đã yếu đi nhiều.

“Tên kia là ai?”

“Vẫn chưa tra được.”

Nói tới đây, Lãnh Ngạo đã đi đến trước mặt Đỗ Uy Lợi, hai người đàn ông có chiều cao không chênh lệch lắm, nhưng hai đôi mắt lại không hề giống nhau.

“Nếu đã không tra được, vậy anh muốn thỉnh tội như thế nào?”

“Lãnh tiên sinh, ba ngày này tôi đã đưa toàn bộ đá Poudretteite đến trụ sở bí mật, cũng đã cho người đến giám định, quả nhiên là đá Poudretteite thượng phẩm, giá trị vô kể, chỉ cần gia công đánh bóng là có thể bán ra được rồi.” Đỗ Uy Lợi biết bây giờ nói những lời này anh ta cũng không nghe vào được, nhưng anh vẫn phải nói.

“Đã không có Khả nhi, tôi cần thứ đá đắt tiền này để làm gì nữa?” Lãnh Ngạo xoay người ngồi xuống ghế sofa làm bằng da thật.

Cả người anh đều vùi vào ghế sofa, súng bị ném sang bên cạnh, tung nhẹ lên vài cái rồi mới nằm im trên ghế.

“Tôi cảm thấy người bắt cóc Thước tiểu thư nhất định là vì thứ đá quý này.” Đỗ Uy Lợi dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng có thể hẳn ta vẫn cho rằng anh khai thác được kim cương, căn bản sẽ không bao giờ ngờ được anh đã khai thác ra được Poudretteite còn hi hữu hơn cả kim cương.”

Lời chỉ điểm của anh ta khiến thần kinh Lãnh Ngạo chấn động, đôi mắt đen lóe sáng: “Tiếp tục đi!”

Anh biết đá Poudretteite có thể khiến anh trở thành một người vô cùng giàu có trên thế giới, nhưng anh cũng biết nếu không có Khả nhi, anh sẽ trở thành người cô độc nhất, tiền bạc hết thấy đều vô nghĩa, anh muốn để Khả nhi được hưởng dụng tài phú của mình, anh muốn Khả nhi vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

“Hiện tại bệnh của cha tôi đã khỏi, chuyện khai thác có thể giao cho ông ấy tiếp tục, mà tôi rất lấy làm xấu hổ vì sự mất tích của Thước tiểu thư, tôi sẽ tự mình tìm Thước tiểu thư trở về.” Đỗ Uy Lợi nói liền mạch lưu loát, không hề chớp mắt lấy một lần.

Lãnh Ngạo không nhìn anh ta nữa mà cúi đầu suy tư, tóc phủ trên trán đã che mất đôi mắt của anh nhưng ánh sáng ngoan độc thì vẫn còn đó.

“Lãnh tiên sinh, chỉ cần dùng kim cương thật dẫn dụ những người đã bắt cóc Thước tiểu thư ra, thì chắc chắn tôi có thể tìm được cô ấy, coi như là để tôi được lập công chuộc tội.” Đỗ Uy Lợi lại nói thêm một câu.

Lãnh Ngạo đột nhiên ngẩng đầu lên: “Anh thật sự nắm chắc?” Lãnh Hồ đã chết, anh đang suy nghĩ không biết nên để người nào đi hoàn thành nhiệm vụ khó giải quyết này.

“Tôi chắc chắn.” Ba chữ vô cùng quả quyết.

“Tôi đã tha cho anh một mạng, nếu anh không thể tìm được Khả nhi, anh có biết kết cục của mình là gì không?” Lãnh Ngạo từ từ đứng lên, bàn tay có ngụ ý đặt lên vai anh ta.

“Chết không hối tiếc!” Đỗ Uy Lợi không cần suy nghĩ nói ra bốn chữ, từng chữ đánh thép hùng hồn.

“Tốt, tốt.” Lãnh Ngạo xem như đã bị anh ta thuyết phục rồi, “Tôi cho anh thời gian nửa năm, nếu trong vòng nửa năm này anh không thể tìm thấy Khả nhi, thì anh chờ chết đi.”

Ngữ khí trầm thấp, uy hiếp rõ ràng.

“Vài ngày sau, chuyện Lãnh tiên sinh có thể khai thác được số lượng kim cương lớn mọi người sẽ đều biết, đến lúc đó tôi lập tức bắt đầu hành động!” Đỗ Uy Lợi tự tin mười phần.

“Nếu không có chuyện gì nữa, anh có thể rời đi.” Lãnh Ngạo thu lại bàn tay đặt trên vai anh ta, đôi mắt kia không thể nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Đỗ Uy Lợi thẳng thắn dứt khoát rời đi, để lại một mình Lãnh Ngạo trong đại sảnh rộng lớn cô tịch.

Ở một nơi khác, lúc hai người đàn ông đang âm thầm đo sức thì ở Brunei, Thước Tiểu Khả lại như một con sâu gạo ngủ ăn ăn ngủ, vẻ mặt hồng hào.

Ở cùng Hoắc Yêu mấy ngày nay, cô vẫn không hề biết Hoắc Yêu một nhân vật lớn đến mức nào, chỉ biết anh ta có đại danh鼎鼎鼎鼎 là “Lão yêu”.

Cái từ “lão yêu” này, lúc mới nghe còn tưởng là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, là một nhân vật nguy hiểm thâm tàng bất lộ, hoàn toàn không hề hợp với Hoắc Yêu phong lưu thành tính chút nào. Mà Hoắc Yêu này cũng xem như là một người đặc biệt, chuyện anh ta trà trộn vào hải đảo và nguyên nhân đầu độc đến nói hết cho cô mà không che giấu chút gì.

Hóa ra anh ta là vì số lượng lớn kim cương kia mà không tiếc một mình mạo hiểm trà trộn vào đó, từ lúc xác nhận trong tay Lãnh Ngạo thật sự có kim cương vô giá, anh ta muốn nhanh chóng rời đi nên mới hạ độc, tạo tình cảnh hỗn loạn để có thể an toàn thoát thân. Anh ta đã âm thầm liên hệ với phi cơ và người của mình, vốn tưởng rằng phải chém giết một trận mới có thể rời đi, không ngờ sự dây dưa của cô lại giúp anh ta không mất người nào cũng thuận lợi đào thoát.

Đây là chân tướng mà Thước Tiểu Khả biết, nhưng cô lại vẫn không biết thân phận của Hoắc Yêu. Cô đứng trước cửa sổ sát đất nhìn chiếc BMW chạy vào sân, sau khi xe ngừng, Hoắc Yêu lại ôm một mỹ nữ xuống xe.

Rèm cửa bị kéo mạnh lại, căn phòng tối đen. Thước Tiểu Khả xoay người dựa vào cửa sổ, tức giận đến xám mặt. Cô tức cũng không phải vì mỹ nữ bên cạnh anh ta, mà là vì cô hoàn toàn không có tự do. Lúc ở bên cạnh Lãnh Ngạo, tuy không được tự do nhưng cô vẫn có thể chơi đùa trong phạm vi quy định. Nhưng mấy ngày ngốc ở đây, ngoại trừ tòa nhà này, cô không thể đi đâu được nữa, ngay cả cơ hội phơi nắng hít thở không khí trong lành cũng không được.

Ở một căn phòng khác, mỹ nữ chân dài đang chớp mắt nhìn Hoắc Yêu cởi áo tháo thắt lưng, ngón tay thon dài vuốt dọc tấm lưng rộng lớn của anh ta.

Chỉ mấy phút sau, một nam một nữ đã quần quít kề cận, người phụ nữ chu đôi môi đỏ mọng, nâng ột chân lên.

“Bảo bối, em thật mê người!” Hoắc Yêu vờ như không nhìn thấy đôi môi đỏ kia, vươn tay vỗ mông cô gái: “Cong lên!”

Cô gái cực kỳ nghe lời, hai tay đặt trên mép giường, mái tóc nâu đỏ hất lên, cúi đầu xuống, cong cặp mông to lên, bày sẵn tư thế chuẩn bị.

Hoắc Yêu hoan ái cùng phụ nữ đều không có khúc dạo đầu thâm tình gì, cởi quần áo xong là bắt đầu công kích mãnh liệt. Lúc này cũng không ngoại lệ, anh ưỡn vật khiến đàn ông kiêu ngạo kia ra, tìm đúng vị trí, sau khi xuyên vào thì trực tiếp lật động.

Không biết là công phu của anh cao hay là kỹ thuật cao, người phụ nữ bắt đầu động tình rên rỉ.

Luật động một hồi, anh ra lệnh: “Nằm xuống!”

Cô gái vốn rất nghe lời anh ta, nhưng có lẽ là do quá động tình nên bỗng nhiên xoay người, hai tay dài vòng qua đầu anh, cong đôi môi đỏ lên muốn hôn môi anh.

“Hừ, cô dám phạm vào quy tắc của tôi.” Hoắc Yêu đã chơi đùa không ít phụ nữ, nhưng những khi hoan ái cũng không cho phép bọn họ hôn vào môi anh, anh cũng chưa bao giờ hôn những phụ nữ như thế này.

Giọng nói của anh không lớn, nhưng lại có lực uy hiếp mười phần.

Lúc này cô gái mới quay lưng lại nằm trên giường lớn.

Hoắc Yêu nhảy lên giường, ngồi xổm xuống, quát lớn: “Nâng chân lên!”

Cô gái không dám cãi lời nâng hai chân lên đặt trên vai anh.

Hoắc Yêu động thân một cái đâm cực đại vào trong u khổng của cô gái, vừa tiến công vừa dùng lực xoa nắn ngực của cô ta.

“Ừm... Ừm...” Tiếng kêu của cô gái sảng sau cao hơn sảng trước, hai gò má hồng rực như hoa đào, ánh mắt mê ly, đầu lưỡi không ngừng liếm môi.

“Xoay người, nằm sấp xuống!” Lúc hoan ái Hoắc Yêu không có chút nhu tình nào.

Cô gái quỳ rũ đứng dậy quỳ xuống, hai tay đặt trên gối mềm, chờ mong một vòng tiến công mới.

Tinh lực của Hoắc Yêu thật sự rất dồi dào, vòng tiến công này không thể sánh với hai đợt trước mà lại càng mạnh hơn.

Tiếng rên của phụ nữ, tiếng ngâm của người đàn ông, khiến căn phòng to lớn tràn ngập khí tức ái muội.

Sau khi xong việc, Hoắc Yêu vẫn khinh thường cô ta như cũ, ném quần áo lên người cô ta, thấp giọng: “Mặc vào. Cút đi!”

Cô gái vô cùng không tình nguyện mặc quần áo, chỉnh sửa lại mái tóc rối bời, sau khi mở cửa lại nhìn thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp khác đang đứng dựa tường mỉm cười nhợt nhạt.

“Nhìn cảnh xuân đầy mắt cô như vậy, kỹ thuật của Hoắc tiên sinh nhất định là rất tuyệt rồi!” Câu nói khiêu khích như vậy làm sao giống như được một cô gái mười lăm tuổi nói ra chứ.

Người phụ nữ cắn răng, lúc đi đến trước mặt cô lại ngẩng đầu, vênh vao tự đắc rời đi.

Thước Tiểu Khả buồn cười nhìn bộ dáng của cô ta, nhưng cười không ra tiếng nữa vì tên Hoắc Yêu kia đang tựa cửa, như cười như không nhìn cô.

Hết chương 30

30. Chương 31

Edit & Beta: Nhi

“Anh nhất định là rất đói bụng rồi, xuống lầu ăn cơm đi!” Đứng thẳng lưng lại, Thước Tiểu Khả ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó lập tức đi xuống lầu.

Hoắc Yêu đi theo sau cô, cười lưu manh.

Phòng ăn sáng ngồi, ánh đèn chói mắt khiến mấy món thịt cá trên bàn cũng sáng rực rỡ. Chuyện này khác hẳn với Lãnh Ngạo, lúc ở bên cạnh anh, đèn nhà ăn không thể nào sáng rực như vậy được, bởi vì anh là loại người lãnh khốc u ám như màu đêm.

Đèn thủy tinh trên nóc chiếu sáng rực rỡ như nhà hàng, khiến vẻ mặt thanh khí sáng của Hoắc Yêu càng thêm sinh động, người này mặc dù có bề ngoài ngăn nắp nhưng cũng chỉ là một dạng người giống như Lãnh Ngạo thôi.

“Mấy ngày nay cô ở đây cũng mập lên không ít.” Hoắc Yêu bưng bát nhìn cô vài lần.

Thước Tiểu Khả vừa ăn một ngụm cơm lại bị câu này của anh ta làm sặc, uống vài ngụm canh mới nói: “Được anh nuôi như vậy, không mập mới lạ.”

Hoắc Yêu cười nhẹ vài tiếng, không nói chuyện nữa, phòng ăn khôi phục lại sự yên tĩnh khác thường.

Thời gian hai người dùng cơm không ngắn, có khi cũng trao đổi bằng mắt, hai người đều có chút dăm chiêu. Thước Tiểu Khả nghĩ thầm, không biết anh ta rốt cục muốn trao đổi mình như thế nào, mà Hoắc Yêu muốn dùng cô để đổi kim cương thì có thể đổi được bao nhiêu?

Thước Tiểu Khả bị nhốt nhưng từ trước đến giờ không hề tự bạc đãi mình, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nên hưởng thụ thì hưởng thụ. Vốn cô thấy ăn là được rồi, nhưng vì phòng ăn sáng ngời như vậy nên sức ăn của cô lại tăng lên, từng ngụm từng ngụm bới cơm, từng ngụm từng ngụm gấp thức ăn, từng ngụm từng ngụm uống nước canh. Tâm tình tuy rất khó chịu nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài mặt. Nếu trước mặt Lãnh Ngạo cô là một thiếu nữ vô cùng nhu nhược, thì trước mặt Hoắc Yêu cô lại là một tiểu nữ sinh tinh quái.

Hoắc Yêu ăn rất nhanh, buông đũa xuống nói: “Lãnh Ngạo đã tung tin rồi, khai thác kim cương khá thuận lợi, một phần trong đó đã đưa đi gia công, một thời gian nữa là có thành phẩm để bán ra ngoài.”

Thước Tiểu Khả kinh ngạc trong lòng, vẻ mặt vẫn không biểu hiện gì như cũ, cười nói: “Anh không sợ anh ta đang dụ rấn ra khỏi hang sao?”

“Không.” Hoắc Yêu lắc đầu: “Hắn ta thật sự muốn trao đổi cô.”

“Được rồi, tùy anh.” Thước Tiểu Khả tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Đến lúc đó nếu có ‘mất phu nhân lại thiệt quân’ thì cũng đừng trách tôi không nhắc nhở anh.”

Hoắc Yêu đứng dậy đi ra sau lưng cô, vươn hai tay ra đặt trên mép bàn, hoàn toàn giam cầm cô trong ngực mình.

Động tác này khiến Thước Tiểu Khả cảm thấy sau lưng nóng lên, chỉ cần cô hơi động dậy thì sẽ bị hơi nóng này bao vây trọn.

“Không lâu trước đó, Lãnh Ngạo đã nuốt của tôi một lượng lớn súng đạn, nếu bây giờ tôi không lấy lại từ hắn ta một khoản lớn thì tôi không phải là Hoắc Yêu.” Nghĩ đến ngày đó súng đạn bị cướp mất, bị Lãnh Ngạo lập kế, Hoắc Yêu cảm thấy đó là một sự sỉ nhục to lớn.

“Ăn oản giữa hai người không quan hệ gì đến tôi, tôi cũng không muốn phải trở lại bên cạnh Lãnh Ngạo, chỉ muốn được làm người tự do thật sự ở đất nước Brunei này.” Thước Tiểu Khả tuy không yêu cầu rõ ràng muốn anh ta thả cô, nhưng người thông minh đều nghe ra được cô muốn nói gì.

Môi Hoắc Yêu dán lên tai cô: “Sức tưởng tượng của cô thật là tốt, cho dù tôi có đồng ý thả cô, Lãnh Ngạo cũng sẽ không bỏ qua cho cô.” Nói xong, anh ta lại xoay người như một cơn gió, lúc đi đến cửa phòng ăn, nghĩ tới cái gì lại nghiêng đầu bổ sung: “Thước Tiểu Khả, trong lòng Lãnh Ngạo cô là bảo bối vô giá, hắn ta dùng kim cương tới trao đổi cô, đối với hắn ta mà nói đó là một cuộc mua bán lỗ vốn!”

Thước Tiểu Khả cứng ngắc ngồi đó, mãi đến khi hơi nóng sau lưng kia càng ngày càng xa rồi biến mất.

Sáng sớm hôm sau, trong đại sảnh tụ tập rất nhiều người, Hoắc Yêu lười biếng ngồi trên ghế sofa, híp mắt nghe thủ hạ báo cáo.

Thước Tiểu Khả vừa mới rời giường mở cửa sổ ra, nhìn thấy trước cổng có rất nhiều xe ô tô, từ trên xe bước xuống mấy người đàn ông mặc đồ đen, cô nghĩ ngày hôm nay nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Cô nhanh chóng rửa mặt chải tóc, mở cửa rón ra rón rén đi tới. Đi đến chỗ rẽ cầu thang thì thấy có rất nhiều người mặc đồ đen vây quanh Hoắc Yêu, khuôn mặt đó của anh ta cũng khác với Lãnh Ngạo, thích nói đùa, thích đàn bà.

Cô dường như nghe được bọn họ đang nói chuyện Lãnh Ngạo khai thác kim cương, thì ra Hoắc Yêu thật sự muốn dùng cô trao đổi với Lãnh Ngạo. Người khác không biết nhưng cô lại rất rõ ràng, trên hòn đảo đó căn bản không có kim cương gì cả, chỉ có ruby mà thôi. Lãnh Ngạo tung tin này nhất định là muốn tìm cô.

Cô tuy không thích cứ mãi ở đây nhưng lại càng không thích trở về bên Lãnh Ngạo. Nhớ tới những đêm bị hành hạ cô liền sợ run. Cô không dám nghĩ, nếu Lãnh Ngạo tìm được cô thì sẽ dùng đến phương thức trừng phạt nào? Cho dù lần này rời khỏi anh cũng không phải là chạy trốn, nhưng nguyên do cũng là vì cô không nghe lời, thích chạy loạn, Hoắc Yêu mới có thể có cơ hội cưỡng ép cô thoát khỏi hải đảo.

“Lần trước súng đạn bị cướp mất, ‘Lão yêu’ giả đã chết trong tay Lãnh Ngạo, lần này không biết yêu chủ vẫn muốn dùng thể thân hay là muốn tự mình ra trận?” Một người đứng đầu nói.

Hoắc Yêu nghe vậy, chuyển mắt nói: “Lãnh Ngạo dù thông minh, nhưng dù có thế nào cũng không thể nghĩ đến ‘lão yêu’ đấu với hắn ta mười mấy năm chỉ là một thể thân mạo danh, mà ‘lão yêu’ thật sự lại đang đứng cùng phòng với vị hôn thê của hắn.”

Lúc này Thước Tiểu Khả mới hiểu được nguyên do, thì ra ‘lão yêu’ lúc trước tiếp xúc với Lãnh Ngạo là giả.

Đứng cách một khoảng xa, một lần nữa cô nhìn gương mặt của Hoắc Yêu, rõ ràng là tươi cười vui vẻ nhưng không ai có thể nhìn thấu được.

Lúc cô muốn xoay người trở về phòng thì một giọng nói vang lên: “Thế nào, không muốn nghe lén nữa sao, vội vã rời đi như vậy!”

Thước Tiểu Khả dừng bước, xoay người nhìn những người đàn ông trong đại sảnh đang nhìn cô chằm chằm như lang như hổ. Trước bao nhiêu ánh mắt mà cô lại không hề khiếp sợ, ngược lại còn ưỡn thẳng lưng, mỉm cười thoải mái đi xuống lầu.

“Hoắc Yêu, tôi không nghe lén, là do anh và thủ hạ nói chuyện quá lớn nên đánh thức tôi dậy.” Cô đi xuống từng bậc từng bậc, vô cùng bình tĩnh.

“Đây là vị hôn thê trong truyền thuyết của Lãnh Ngạo.” Hoắc Yêu vậy mà lại giới thiệu Thước Tiểu Khả trước mặt một đám thủ hạ, “Thế nào? Hôm nay tại đây được mở rộng tầm mắt rồi, tiểu bảo bối của Lãnh thiếu chủ có phải đẹp hơn gấp một vạn lần mấy dong chi tục phần bên cạnh tao không?”

Đám người không nói gì, nhưng vẻ mặt lại tán thành với lời nói của ông chủ.

Sau đó, Hoắc Yêu lại tỏ vẻ tiếc hận: “Đáng tiếc! Thật đáng tiếc! Mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có thế này mà mấy ngày nữa phải rời đi rồi.”

Thước Tiểu Khả vô cùng không thích lời nói sến súa của anh ta, “Hoắc Yêu, anh làm tổn thương tôi trước mặt nhiều người như vậy, có phải cảm thấy chơi rất vui không?”

Hoắc Yêu nhún nhún vai, vẻ mặt khó hiểu, phát phát tay bảo thủ hạ rời đi, chỉ lát sau đại sảnh ồn ào đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

“Tôi làm sao dám tổn thương cô.” Anh phủ nhận, “Cô là bảo bối trong lòng bàn tay của Lãnh Ngạo, cũng là cây rặng tiền trong tay tôi, tôi còn muốn xem cô là Phật mà cung phụng đây.”

“Đừng nói những nói cuội ở đây, tôi không thích!” Thước Tiểu Khả đi thẳng vào vấn đề: “Khi nào thì anh trả lại tôi cho Lãnh Ngạo?”

“Một tuần sau.”

Cô nghe vậy thì có chút hoảng hốt, nói vậy, cô chỉ còn ở lại đây thêm bảy ngày nữa thôi, bảy ngày sau phải trở về bên cạnh Lãnh Ngạo.

“Anh thật sự cho rằng Lãnh Ngạo sẽ lấy kim cương đến trao đổi tôi sao?” Cô hỏi cái này là có nguyên nhân, trong tay Lãnh Ngạo rõ ràng không có kim cương mà lại đáp ứng trao đổi, có thể thấy anh ta còn có tính toán sâu xa hơn, ngoài việc mình phải trở về thì có khả năng anh ta còn muốn nhân cơ hội tiêu diệt Hoắc Yêu nữa.

“Hắn sẽ.” Hoắc Yêu cười cười, “Tôi cũng không phải là người có lòng tham không đáy, tôi chỉ muốn một trăm tấn kim cương trong tay anh ta thôi, một trăm tấn này với hắn ta mà nói thì chỉ là một góc núi băng, hơn nữa là đổi lại bảo bối của hắn, sao hắn lại không muốn chứ.”

Thước Tiểu Khả không muốn tiếp tục nói vấn đề này với anh ta nữa, Lãnh Ngạo là loại người gì cô là người rõ ràng nhất.

Bên kia, Lãnh Ngạo đã bí mật đưa thi thể mẹ mình đến công viên tưởng niệm của nhà họ Lãnh, trên núi cao, anh đứng chân trước một ngôi mộ.

Được an táng ở đây ngoài ông nội, cha mẹ ra, còn có liệt tổ liệt tông của nhà họ Lãnh. Người đời đều cho rằng, hai mươi năm trước, phu nhân nhà họ Lãnh, cũng là mẹ của anh đã chết, được chôn cất ở đây, nhưng chỉ có anh và vài tâm phúc biết bà không hề chết mà là bị điên, còn bị con trai ruột của mình bắt nốt.

Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua bia mộ có khắc tên, nếu có một ngày anh biết mình nhất định phải chết, thì anh cũng sẽ không để Khả Nhi sống một mình. Cho dù anh có chết thì Khả Nhi cũng phải chôn cùng. Cho nên, anh mới tạo nên ngôi mộ này, với anh mà nói đó là chốn trở về tốt nhất, nhưng với Khả Nhi thì đó lại là một kết cục đáng buồn!

Xuống núi, Đỗ Uy Lợi mở cửa xe cho anh.

Mấy ngày nay, Đỗ Uy Lợi vì muốn tìm Thước Tiểu Khả mà trở thành người thân cận bên cạnh Lãnh Ngạo.

Lãnh Ngạo đang muốn khom người ngồi vào xe thì Đỗ Uy Lợi ghé vào tai anh nói: “Rắn đã ra khỏi hang, một tuần sau sẽ giao dịch.”

“Đi cùng với Khả Nhi là ai?” Đây là vấn đề anh quan tâm nhất.

Từ sau khi Khả Nhi bị bắt, anh đã từng hoài nghi một người, đó chính là người đã đấu cùng anh nhiều năm, “lão yêu”. Nhưng người này đã chết từ lần mua bán súng đạn trước kia, rất có thể đó là dư đảng muốn báo thù cho hắn ta.

“Hoắc Yêu!” Đỗ Uy Lợi sắc bén nói ra một cái tên.

Lãnh Ngạo ngồi trong xe, thờ ơ, quả nhiên như suy đoán của anh, là dư đảng của “lão yêu”.

Lúc xe từ từ khởi động, gương mặt anh bỗng nhiên hơi giật giật.

Thật sự là một đám gia hỏa không biết sống chết, muốn dùng Khả Nhi để uy hiếp anh, niệm tình Khả Nhi đang ở trong tay bọn họ nên anh tạm thời không xuống tay, nhưng đợi đến khi Khả Nhi trở về bên anh, đó cũng chính là ngày chết của bọn họ.

Hết chương 31

31. Chương 32

Edit & Beta: Nhi

Thời gian giao dịch càng ngày càng gần, Thước Tiểu Khả cũng không bị loạn tâm. Cô thật sự không muốn cứ ngồi mãi trong phòng nên muốn xuống lầu đi dạo.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy một đôi nam nữ ôm nhau đi tới trên hành lang mờ tối.

Đêm nay lại là một cô gái khác, so với những cô gái trước kia của Hoắc Yêu thì cô gái này tương đối thanh tú mảnh khảnh hơn.

Lúc đi ngang qua hai người họ, cô vỗ vỗ vai Hoắc Yêu nói: “Đã ăn quen thịt heo, giờ đổi khẩu vị muốn ăn cháo trắng rau xanh rồi à.”

Mấy ngày nay Hoắc Yêu đã quen đầu vô mồm với cô rồi, đáp trả không chút khó khăn: “So với cô thì vẫn còn kém nhiều lắm.”

“Không quấy rầy chuyện tốt của hai người nữa.” Thước Tiểu Khả liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh anh ta một cái, không biết vì sao cô cảm thấy cô gái này quá e thẹn, không giống gái làng chơi chút nào.

“Tốt nhất cô vẫn cứ tự lo ỉn đi, lúc trở lại bên cạnh Lãnh Ngạo thì phải chào câu nào cho thích hợp.” Giọng điệu của Hoắc Yêu nửa uy hiếp nửa đùa cợt.

Thước Tiểu Khả cười lạnh đi xuống lầu.

Cô xuống phòng bếp hâm một ly sữa, mấy ngày nay cô ngủ không ngon, thường xuyên nằm mơ lung tung, sau khi giật mình tỉnh dậy thì không ngủ lại được nữa, ngồi đó cho tới bình minh.

Uống sạch một ly sữa lớn khiến bao tử hơi căng, cô xoa xoa bụng đi đến cạnh cửa sổ sát đất ở đại sảnh. Vén màn, cảnh đêm an bình lọt vào tầm mắt.

Bỗng nhiên có mấy bóng đen xuất hiện, cô hiểu ý cười, đây nhất định là thủ hạ của Hoắc Yêu, cô dám cam đoan, nếu mình dám bước ra khỏi cánh cửa kia nửa bước thì những người đó sẽ xông tới bao vây cô lại. Hóa ra sự gần gũi này chỉ là hư ảo, bóng đêm yên bình này vẫn chỉ là một nhà giam không có tự do mà thôi.

Cô kéo màn lại, ngồi trên ghế sofa, hai chân bắt chéo. Vẫn không buồn ngủ.

Nhàm chán ngồi một lúc thì cô lại muốn đi lên lầu. Bước từng bước một lên cầu thang, cô đi rất cẩn thận, sợ làm ồn đến cặp nam nữ đang hăng hái kia.

Lúc đi ngang qua cửa phòng Hoắc Yêu, thần kinh cô càng căng thẳng hơn, cô sợ nghe thấy tiếng nam nữ động tình rên rỉ. Rõ ràng lúc cô bị Lãnh Ngạo áp dưới thân, cô cũng sẽ không kìm nén được mà phát ra loại âm thanh này, nhưng đến khi nghe của người khác thì lại trở thành một gánh nặng tâm lý.

Không có âm thanh động tình, im lặng đến kỳ lạ, Thước Tiểu Khả nghĩ thầm, không phải là Hoắc Yêu kia dùng nhiều sức quá nên làm cho cô gái kia chết ngất luôn rồi chứ.

Cô cũng không dừng lại quá lâu, nhắc chân muốn rời đi.

Vốn đang im ắng thì lúc này lại có động tĩnh, cô không muốn nghe nhưng tiếng động lại quá lớn, truyền thẳng đến tai cô.

“Huych! Bịch bịch!”

Cô cẩn thận nghe rồi cảm thấy buồn cười, cô gái kia nhìn mảnh khăn thanh tú vậy mà lại vật lộn được với Hoắc Yêu, xem ra công phu giường chiếu của Hoắc Yêu không thể thỏa mãn được cô ta rồi.

Đang muốn nhắc chân nhưng tiếng vang trong phòng càng lúc càng lớn, khiến cô sinh lòng nghi hoặc.

Ngầm cảm thấy không ổn, cô xoay tay nắm cửa, không ngờ cửa lại khóa. Tình huống nguy cấp, cô không thể không quản, nên cô nhanh chóng xoay người chạy vào phòng bếp, quơ lấy dao phay chạy lại lên lầu, vừa chạy vừa la to: “Lão yêu gặp nguy hiểm, lão yêu gặp nguy hiểm, mau nhanh tới hỗ trợ.”

Đám người giúp việc đang ngủ thì mơ màng nghe thấy tiếng gào, có vài người cũng tỉnh lại, nhưng yêu chủ đã từng dặn dò bọn họ, lúc ngài vào phòng cùng đàn bà thì không ai được phép quấy rầy.

Cho nên tiếng quát to của Thước Tiểu Khả cũng không được nhiều người chú ý tới.

Cô giơ dao phay chạy tới cửa phòng, chém lung tung lên ổ khóa, lúc cô đang chém một hơi thì trong phòng chính lại truyền đến âm thanh nam nữ đánh nhau kịch liệt.

Đừng nhìn cô gái kia yếu yếu như vậy mà lầm, động tác võ thuật của cô ta cũng rất nhanh nhẹn, cho dù Hoắc Yêu là người đàn ông cao lớn cũng phải bại trận trước cô ta.

Hoắc Yêu vốn chỉ muốn tỷ thí với cô ta, không ngờ lại bị cô ả vẩy nước hoa, tay chân yếu ớt không dùng sức được, cứ tiếp tục lăn qua lăn lại như vậy nhất định sẽ chết trong tay cô ả. Vì thế anh ngồi xổm xuống, sờ soạng mép giường tìm súng, nhưng chưa kịp đứng lên đầu đã thấy choáng váng, súng trong tay cũng bị cô ta đoạt mất.

Ngay lúc mấu chốt này thì khóa cửa lại bị Thước Tiểu Khả chém hư, đá mạnh một cái văng cửa, vừa lúc thấy cảnh cô gái kia cướp súng trong tay Hoắc Yêu.

Cô không biết Hoắc Yêu bị trúng nước hoa của cô ta, cười thầm hóa ra công phu giường chiếu của người đàn ông này cao như vậy, mà công phu quyền cước lại quá kém, súng nắm trong tay còn bị một cô gái cướp mất.

Sau khi cô gái kia cướp súng thì thấy có người xâm nhập, cô muốn giải quyết nhanh nên nổ súng muốn giết chết Hoắc Yêu, mà trong khoảnh khắc Thước Tiểu Khả thấy cô ta giơ súng lên, không biết bị trúng tà cái gì lại quan tâm đến người đàn ông kia, hét lên một tiếng: “Lão yêu cẩn thận!”

Hoắc Yêu đang choáng váng, nghe được tiếng hét thì hơi thanh tỉnh, né người qua, đạn bay sượt bắn trúng cái tủ phía sau, lúc anh muốn chạy ra khỏi phòng, hương lực lại dâng lên làm anh mất hết sức lực.

Cô gái kia cười lạnh nhắm súng vào anh.

Không biết vì sao Thước Tiểu Khả lại cảm thấy đây là một cơ hội, cô muốn dùng chính mạng mình đánh cuộc một lần để đổi lấy tự do. Nghìn cân treo sợi tóc, cô phóng đến trước mặt Hoắc Yêu, cùng lúc đó, tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua vai cô khiến một ít máu bắn tung tóe.

Nghe thấy tiếng súng trong phòng, nhóm vệ sĩ phụ trách an toàn mới biết ông chủ thật sự gặp nguy hiểm. Lúc bọn họ chạy đến phòng ông chủ thì cô gái kia đang muốn bắn phát đạn thứ hai nhưng không kịp nữa. Một vệ sĩ trong đó có tiếng là bắn súng nhanh, anh ta bóp cò nhắm trúng vào tay đang cầm súng của cô ả.

“Đoàng!” một tiếng, mu bàn tay của cô ả nở hoa, cô ta thét chói tai, súng trong tay rớt xuống sàn nhà.

Bên kia, Thước Tiểu Khả nằm trong một lồng ngực rộng lớn, hô hấp dần đập, đầu óc Hoắc Yêu tuy hơi mơ màng, nhưng chuyện gì xảy ra anh vẫn biết rõ.

.....

Lúc Thước Tiểu Khả tỉnh lại đã là chuyện của mấy tiếng sau. Lúc này, ánh nắng ngoài cửa sổ đã chói chang, mặt trời đã lên cao ba sào.

Cô lắc lắc đầu, vai trái tê tê, còn nghe thấy vị thuốc nước nồng đậm, lúc này mới biết mình vẫn còn sống. Cô cho là mình đang ở trong bệnh viện, nhưng lúc mở hẳn hai mắt ra lại thấy cảnh vật quen thuộc, hóa ra cô đang nằm trong phòng mình.

“Tỉnh rồi?”

Giọng nói quen thuộc, Thước Tiểu Khả theo tiếng nhìn lại, thấy Hoắc Yêu mặc quần đen áo hoa đang nhếch miệng nhìn mình.

Thước Tiểu Khả muốn ngồi dậy nhưng bị anh ta ngăn lại, “Vai cô bị thương, nằm xuống cho tôi!”

Lúc này cô mới an phận nằm yên.

Hoắc Yêu ngồi trên đầu giường, bắt đầu hắt nước lạnh cho cô.

“Thước Tiểu Khả, cô bị uống nhầm thuốc rồi sao? Vậy mà dám chạy đến đỡ súng cho tôi.” Anh nghĩ lại cảnh tượng kinh tâm động phách tối hôm qua, giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ, nếu không phải vì cô liều mình đỡ đạn thì anh đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Thước Tiểu Khả bị gây mê một đêm, lấy đạn, tiêu độc, băng bó vết thương, sắc mặt vô cùng tái nhợt, nhưng gương mặt tái nhợt đó lại càng tăng thêm vẻ đẹp kiên cường cho cô.

Cô run môi nói: “Tôi chỉ muốn lấy mạng mình trao đổi với anh một thứ mà thôi.”

“Một thứ? Chỉ cần tôi có thể, tôi nhất định sẽ cho cô.” Hoắc Yêu nhú chặt mày, nghi hoặc không biết cô muốn đổi gì mà lại muốn dùng mạng mình làm tiền đặt cược.

“Anh nhất định có thể.” Thước Tiểu Khả chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn tự do.”

Hoắc Yêu bị câu trả lời của cô làm loạn trí, anh thật không ngờ sâu trong lòng cô lại khao khát tự do như vậy.

“Không phải chỉ là tự do thôi sao, vậy mà lại khiến cô dùng cả mạng mình để đánh cược.” Anh hỏi lại: “Cô có nghĩ tới hay không, nếu cô không có mạng thì cũng không có gì cả, vậy còn cần tự do làm gì?”

Khóe môi Thước Tiểu Khả thoáng hiện một độ cong xinh đẹp, lắc đầu nói: “Nếu anh là tôi, vừa sinh được mấy tháng đã mất tự do, phải sống trên một hòn đảo hoàn toàn khép kín, bên cạnh còn có một anh trai như ma quỷ hành hạ, anh cũng sẽ cực kỳ khát vọng tự do.”

“Nghe cô nói vậy, cô thật sự đúng là một chút cũng không muốn trở lại với Lãnh Ngạo.”

“Không muốn, vô cùng không muốn, nên tôi mới dùng mạng của mình đánh cược một lần!”

Hoắc Yêu đã hoàn toàn thấy rõ tâm tư của cô, lẳng lặng nhìn tiểu cô nương mười sáu tuổi trước mắt này. Trước buổi tối hôm qua, anh thật đúng là xem thường cô, cho rằng cô chỉ là người được nuông chiều đến ương ngạnh, là tiểu nữ sinh sợ chết, không ngờ nội tâm cô lại cố chấp kiên cường như vậy. Cứ lấy hành động vĩ đại và lời vừa rồi của cô mà nói, không hề tương xứng với tuổi của cô chút nào. Thì ra khát vọng tự do mãnh liệt sẽ làm một tiểu cô nương trưởng thành sớm, không tiếc dùng sinh mạng làm tiền đặt cược.

“Sao cô lại biết tôi sẽ cho cô tự do?” Anh nghiêng người tới trước, muốn nghe một đáp án khác của cô.

“Vì anh là người trọng tình, lần đầu ông có ân tất báo.” Đôi mắt Thước Tiểu Khả lóe ra sự tin tưởng chưa từng có, trực giác của cô hẳn là không sai nội tâm người đàn ông này không sắc sảo như bề ngoài, cô cứu anh ta một mạng, anh ta sẽ mang ơn.

Lần đầu tiên Hoắc Yêu nghe thấy một cô gái nói mình là người có tình có nghĩa, không nhận được mỉm cười.

“Nếu tôi cho cô tự do, vậy chẳng khác nào thất tín với Lãnh Ngạo, như thế trong mắt anh em tôi không phải là người nói không giữ lời sao?” Thước Tiểu Khả lập tức tiếp lời: “Nếu anh cho tôi tự do, trong mắt anh em anh sẽ là người có tình có nghĩa, có ân tất báo.”

“Thước Tiểu Khả ơi Thước Tiểu Khả, cô bắt tôi phải chọn làm người tình nghĩa hay là người trọng chữ tín sao.” Anh bất đắc dĩ đứng lên.

“Vậy anh chọn cái trước hay cái sau?” Thước Tiểu Khả muốn nghe câu trả lời cuối cùng của anh.

Hoắc Yêu lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường, nhíu mày suy tư một lúc mới nói: “Ngày mai mới là ngày giao dịch, để tôi suy nghĩ kỹ đã, cô hãy điều dưỡng cho tốt đi, đừng nghĩ lung tung nữa.”

Nói xong anh nặng nề bước đi, cửa phòng còn chưa kịp đóng, một tâm phúc ghé vào tai anh nói mấy câu rồi rời đi. Anh ta thở dài một hơi, kẻ thù hắc đạo của anh quá nhiều, cô gái muốn giết anh hôm qua là con gái của kẻ thù bị anh bức tử mấy năm trước, không ngờ cô ả này ẩn nhẫn nhiều năm như vậy mới ra tay với mình.

Đàn bà, quả nhiên không dễ đắc tội.

Anh đóng cửa lại, qua khe cửa nhỏ thấy gương mặt nửa chôn trong tấm chăn màu trắng, quật cường, cố chấp, thiện lương, nếu không có chủ nhân của gương mặt nhỏ nhắn kia thì anh đã sớm chết rồi, cô bé này rốt cục là phúc tinh hay là khắc tinh của anh vẫn chưa biết rõ được.

32. Chương 33

Edit & Beta: Nhi

Rời khỏi phòng ngủ của Thước Tiểu Khả, Hoắc Yêu tự nhốt mình vào phòng, cũng ra lệnh cho thủ hạ và người giúp việc nếu không được sự cho phép của anh thì không được quấy rầy.

Chiều, ánh mặt trời chói chang, anh kéo toàn bộ rèm cửa trong phòng lại rồi ngồi vào một góc, bắt đầu suy nghĩ mông lung. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên anh tự nhốt mình vào phòng, cũng lần đầu tiên biết cảm giác dễ chịu khi ở một mình trong phòng tối.

Lòng yên tĩnh, suy nghĩ càng cẩn thận rõ ràng, càng toàn diện, càng lý trí hơn.

Ngày mai là ngày giao hẹn với Lãnh Ngạo, Lãnh Ngạo sẽ mang kim cương tới trao đổi lấy Thước Tiểu Khả, anh cũng sẽ vì kim cương mà giao Thước Tiểu Khả cho hắn ta. Vốn kế hoạch đã được anh sắp xếp ổn thỏa rồi, một tay lấy kim cương, một tay giao người, nào biết chuyện ngoài ý muốn đêm hôm qua đã hoàn toàn đảo lộn nỗi lòng và kế hoạch của anh.

Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng xinh đẹp, quật cường của Thước Tiểu Khả, rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, nhưng tâm trí lại thành thục như cô gái hai mươi, nếu qua vài năm nữa, tiểu cô nương này nhất định còn trưởng thành hơn, cho nên tốt nhất không được đắc tội.

Anh nghĩ lại ả đàn bà ám sát mình đêm qua, những phụ nữ anh chơi đùa từ trước đến giờ đều được điều tra cẩn thận, tuyệt đối không mang phụ nữ có lai lịch không rõ về nhà. Mà cô ả kia anh cũng đã quen biết hơn một năm, đúng như lời của Thước Tiểu Khả, là anh ăn nhiều thịt cá rồi, muốn đổi khẩu vị thanh đạm hơn nên mới đem cô ta về. Ai ngờ, mới hoan ái được một nửa thì cô ả lại tập kích bất ngờ.

Lúc này tâm tình của Thước Tiểu Khả rất giống cô gái kia nhiều năm về trước, nhẩn nhẩn sống tạm bợ, chọn đúng thời cơ, chờ đợi cơ hội để đoạt được cuộc sống mà mình muốn. Nếu trên đường trọng sinh có người từng giúp đỡ cô, thì cô sẽ nhớ ơn cả đời, không chừng có một ngày anh gặp nguy hiểm, cô còn có thể ra tay không chùn bước mà cứu anh.

Vẫn một câu thôi, đàn bà không thể đắc tội, đặc biệt là loại xinh đẹp thế này.

Đây là phân tích của anh với Thước Tiểu Khả, mà Lãnh Ngạo kia còn phức tạp hơn cô nhiều, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể phân tích chính xác được.

Nếu anh ngưng hẳn giao dịch, chẳng khác nào thất tín với Lãnh Ngạo, ân oán của bọn họ đã kết từ nhiều năm trước, cho dù có đắc tội thêm lần nữa thì cũng không thiếu cơm ăn, nhưng Lãnh Ngạo là người thủ đoạn âm ngoan, không thể đảm bảo sau khi hắn ta tìm được Thước Tiểu Khả có quay về trả thù mình hay không, huống chi Lãnh Ngạo căn bản không biết bộ mặt thật của “Lão yêu”.

Đột nhiên mở mắt ra, Hoắc Yêu đã có một lựa chọn, nếu tiểu cô nương mười sáu tuổi đã dám dùng mạng mình đặt cược để đổi lấy tự do, thì mình đường đường là đàn ông sao có thể thua cô bé được?

Cho nên anh quyết định, anh cũng cần phải đánh cược một lần.

Thời điểm gõ cửa phòng của Thước Tiểu Khả lần nữa thì trời đã tối rồi, trước đó, anh đã cho thủ hạ liên lạc với Lãnh Ngạo giải thích việc chấm dứt giao dịch.

Anh có thể tưởng tượng Lãnh Ngạo lúc này nhất định rất tức giận, thậm chí còn giết người để phát tiết bất mãn trong lòng. Nhưng toàn bộ những thứ đó đều không liên quan đến anh, anh chỉ muốn nghĩ cách an bài thật tốt cho Thước Tiểu Khả được sinh sống ở Brunei sau này.

Đèn tường bật lên, ánh sáng màu cam dịu dàng tản mát, Thước Tiểu Khả nửa ngồi, sau lưng dựa vào một cái gối trắng lớn, tóc dài xoa trên gối tôn lên làn da trắng của cô, hiển hiện ra một nét đẹp mềm mại khác lạ.

Thước Tiểu Khả nhìn anh mở cửa từ từ đi tới, bước chân trầm ổn, vết thương trên vai cô vẫn còn hơi tê tê, nhưng cô ráng nhịn cơn đau nói: “Suy nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi.” Hoắc Yêu đứng ở đầu giường, hai tay đút túi, vẻ mặt thả lỏng.

“Cho dù đáp án của anh là thế nào, thì tôi cũng sẽ không oán anh.” Gương mặt Thước Tiểu Khả được đèn tường hắt vào, phiếm ánh sáng cam nhàn nhạt, lúc nói chuyện cũng không ngang ngược như trước.

Hoắc Yêu cười xấu xa nói: “Tôi sẽ không cho cô cơ hội oán tôi.”

Lời này vừa nói ra, Thước Tiểu Khả chậm rãi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh.

“Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt này.” Hoắc Yêu không được tự nhiên nói: “Về sau cô được tự do cũng không được đến gặp tôi nữa, hiểu chưa?”

Ánh mắt lóe lên, Thước Tiểu Khả nhếch miệng nở nụ cười.

“Tôi biết, tôi sẽ không liên lụy anh, cũng sẽ không để Lãnh Ngạo có cơ hội tìm thấy tôi.” Cô hiểu rõ anh ta đã thất tín với Lãnh Ngạo, Lãnh Ngạo sẽ không bỏ qua cho anh ta, mà Lãnh Ngạo cũng sẽ thông qua anh ta để tìm mình, nên có được tự do thì phải đi càng xa càng tốt.

“Cô yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cuộc sống về sau cho cô.” Hoắc Yêu thở ra, “Nói thế nào mạng của tôi cũng là do cô cứu, nên cuộc sống sau này của cô sẽ được áo cơm không lo, có thể đến trường đi học, còn phải phiền toái đổi tên đổi họ, chúng ta cũng tuyệt đối không thể gặp mặt!”

“Tôi có thể có cuộc sống như vậy đã cực kỳ thỏa mãn rồi, cảm ơn anh, ‘lão yêu.’” Sâu trong nội tâm, Thuộc Tiểu Khả bắt đầu khát khao cuộc sống tương lai của mình.

Giang đảo, nước A.

Trong thư phòng xa hoa, vài màn hình máy tính tinh thể lỏng bị đập vỡ nằm trên đất, giá sách cổ quý báu cũng nát vụn, mà người mới đập phá chính là chủ nhân của bọn chúng – Lãnh Ngạo.

Lúc này Lãnh Ngạo biết được Hoắc Yêu muốn hủy bỏ việc giao dịch ngày mai, anh lập tức như một con sư tử nổi điên, trong thư phòng những thứ có thể đập bể đều bị quăng hết xuống đất. Lúc không còn thứ gì để ném thì anh bắt đầu xé sách, những cuốn sách bị xé nát vụn, rơi đầy đất như hoa tuyết.

Anh vừa vào thư phòng chưa được nửa giờ mà thư phòng đã lộn xộn kinh khủng, mấy cái máy tính, sách bị xé nát vương vãi, mà anh thì ngồi hằn lên đất chôn mình giữa những thứ đó, sắc mặt ngoài sự tức giận còn có một loại đau lòng khó nói nên lời.

Khả Nhi đã rời khỏi anh tròn mười hay ngày, mười hai ngày này, anh sống một ngày bằng một năm, rất khó khăn mới đợi được đến ngày giao dịch mà lại bị hủy

Bỏ. Mà mới ngày hôm qua anh mới biết được Hoắc Yêu thật sự chưa chết, trong hồ lô của tên lão yêu này rốt cuộc bán thuốc gì? Hẳn ta muốn xử lý Khả Nhi như thế nào?

Nhớ đến cô gái chỉ riêng anh có thể chạm, mấy ngày nay lại ở cùng đối thủ “đã chết” của anh, tâm anh bắt đầu bất an không yên.

Không biết ngồi bao lâu, Lãnh Ngạo từ từ đứng lên, mò mẫm trên mặt bàn, dùng rất nhiều sức lực mới có thể lấy được di động trên đó.

Nhấn số, sau khi điện thoại thông, anh nói: “Đỗ Uy Lợi, đến thư phòng của tôi.”

Mấy phút sau, Đỗ Uy Lợi đúng hẹn mà đến.

Cửa thư phòng không khóa, anh đẩy nhẹ thì thấy Lãnh Ngạo sa sút chán nản ngồi trên ghế dựa trước bàn sách, tóc rối bù, vẻ mặt không còn sức sống.

“Lãnh tiên sinh.” Đỗ Uy Lợi mới nói được ba chữ, Lãnh Ngạo đã không kiên nhẫn nói: “Bớt nói nhảm đi, vào đây!”

Anh lập tức đóng cửa bước vào, vừa nhắc chân đã đụng phải máy tính hoặc sách trên sàn nên phải đi cẩn thận từng bước.

Vừa đứng lại, tiếng nói khàn khàn vang lên: “Rắn không muốn ra khỏi hang, anh nói xem bây giờ anh muốn lấy công chuộc tội thế nào?”

“Rắn không muốn ra khỏi hang, thì chúng ta phải chủ động đi tìm con rắn đó.” Những lời này của Đỗ Uy Lợi cũng không thật lòng, thế giới lớn như vậy, anh có khả năng gì mà tìm được một tiểu cô nương mười sáu tuổi chứ.

Lãnh Ngạo cười to: “Lão yêu là con rắn giảo hoạt nhất, đến hôm qua tôi mới biết ‘lão yêu’ đấu với tôi nhiều năm như vậy là giả, mà ‘lão yêu’ thật sự lại chưa từng gặp mặt, tôi tự hỏi anh làm sao tìm được con rắn đó đây?”

Đã hỏi đến điểm mấu chốt rồi, Đỗ Uy Lợi bị hỏi khó, anh ta chỉ là một người khai thác mỏ, nếu nói đào đá, giám định bảo thạch thì anh là chuyên gia, nhưng ở phương diện tìm người này anh thật sự không rành.

“Đỗ tiên sinh!” Lãnh Ngạo đứng thẳng người, ánh mắt ngoan độc quét qua anh ta, “Thế nào, không nói được? Sự ngạo mạn lúc trước của anh đi đâu hết rồi?”

“Lãnh tiên sinh.” Khí thế của Đỗ Uy Lợi vẫn yếu hơn Lãnh Ngạo, “Vốn theo kế hoạch là một bên giao kim cương, một bên giao người, mà tôi cũng không ngờ giao dịch lại bị hủy bỏ như vậy, nếu anh nói tôi đi tìm Thước tiểu thư, tôi cũng không thể nói gì hơn, nhưng lúc trước anh đã cho tôi kỳ hạn nửa năm rồi, hiện tại chỉ mới mười hai ngày mà thôi..”

“Tôi đương nhiên không quên tôi đã cho anh kỳ hạn nửa năm, nhưng tôi phải tàn nhẫn nói trước, nếu nửa năm sau anh không thể tìm được khả Nhi về, thì cái mạng nhỏ này của anh sẽ bị tôi lấy bất cứ lúc nào.”

“Tôi sẽ làm hết sức, đương nhiên còn cần lượng lực lớn mạnh của Lãnh tiên sinh nữa.” Đỗ Uy Lợi hiểu rõ năng lực của mình, chỉ dựa vào một mình mình thì căn bản không thể tìm thấy người được.

“Nhân thủ tôi đương nhiên sẽ đưa cho anh.” Lãnh Ngạo cười ta ác: “Tôi cũng sẽ phái thủ hạ đi tìm, nếu tôi tìm được trước anh thì cái mạng nhỏ của anh tôi vẫn sẽ lấy, hiểu chưa?”

Đỗ Uy Lợi nghe vậy, nhíu mày, tâm lại càng thấp thỏm hơn.

Vua hắc đạo trong truyền thuyết quả nhiên không dễ chọc, anh có hơi hối hận lúc trước đã đồng ý hợp tác, nếu không phải do thù lao cao khiến anh đáp ứng sẽ khai thác kim cương giúp anh ta, thì không đến mức rơi vào tình hình tiến thoái lưỡng nan như thế này. Cha anh đã từng khuyên, những nhân vật đứng đầu hắc đạo không dễ chọc, khai thác mỏ vẫn nên làm ăn nghiêm chỉnh đảng hoàng, nhưng anh lại không chịu nghe lời, kết quả phiền toái thật sự kéo đến rồi.

Lúc hai người đan foong đang đối mặt, thì bên kia Thước Tiểu Khả mang theo vết thương suốt đêm rời khỏi nhà của Hoắc Yêu.

Nơi ở mới vẫn là ở Brunei, chủ nhân nơi đó là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, tên là Ngô Sương, là người hiền lành hòa ái. Chồng bà đã chết trận hai năm trước, dưới gối không có con cái, vừa lúc muốn nhận nuôi một cô con gái nhu thuận đáng yêu, theo ý Hoắc Yên thì người phụ nữ này chính là mẹ cô ở Brunei.

Cứ như vậy, dưới sự an bài tỉ mỉ của Hoắc Yêu, Thước Tiểu Khả đã có nhà ở Brunei, cô lấy thân phận cô nhi được Ngô Sương thu dưỡng. Trong một thời gian ngắn có nhà mới, thân phận mới hoàn toàn, lại còn liên hệ được với một trường trung học, đợi khi vết thương cô tốt lên là có thể đi học trung học.

Ngô Khả, đây là tên mới của cô, cô rất thích nó, cô cũng mong chờ vết thương của mình nhanh khỏi lên, sau đó có thể vác cặp đi học. Cô khát khao tương lai tươi đẹp, nhưng lại không biết khoảng thời gian tươi đẹp này rất ngắn ngủi, đến cuối cùng sinh mệnh của cô vẫn bị trói buộc cùng người đàn ông si tình tên Lãnh Ngạo.

33. Chương 34: Chương 34

34. Chương 35

Edit & Beta: Nhi

Một bác sĩ cao ráo mặc áo blouse trắng đi ra từ đám người xem kịch vui.

Nhìn bước chân anh ta vẫn trầm ổn đi về phía mình như xưa, trong lòng Thước Tiểu Khả nổi sóng. Mình bị hoa mắt rồi sao? Sao anh ta lại có thể ở đây được?

Vị bác sĩ cao ráo đứng trước mặt mũ béo, nghiêm túc nói: “Bà có muốn chân của con trai bà nhanh khỏi hay không?”

Mũ béo nhìn thấy bác sĩ thì buông Thước Tiểu Khả ra, thay đổi sắc mặt nói: “Đương nhiên là muốn rồi.”

“Kỳ thật chân của con trai bà không sao cả, ở bệnh viện vài ngày là tốt rồi, nhưng cái cậu ta cần bây giờ là nghỉ ngơi bà hiểu không? Lúc này cãi nhau bà nói cái gì nhỉ?” Anh ta quay đầu nhìn nhìn Thước Tiểu Khả, rồi lại nói với mẹ: “Người ta chỉ là một tiểu cô nương, bà lớn như vậy rồi mà còn chấp nhặt với cô bé sao?”

“Là tôi sai, là lỗi của tôi.” Trước mặt bác sĩ, mẹ bé hoàn toàn thay đổi thành người khác, không hung hãn ương ngạnh như vừa nãy nữa.

Thước Tiểu Khả nhìn anh từ khoảng cách gần, kích động đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Thật sự là anh ấy, Lăng Thiên, là bác sĩ rạng rỡ như ánh mặt trời kia. Cô rất muốn trực tiếp gọi thẳng tên anh, nhưng nhớ tới những lời lúc chia tay Hoắc Yêu đã từng nói, cô thu lại cảm xúc kích động, vẻ mặt dần lạnh nhạt.

Trước khi chia tay, Hoắc Yêu đã nói về sau bọn họ không thể gặp lại, còn nói nếu gặp được người quen cũ ở Brunei thì không thể nhận nhau, phải giả như không quen biết.

Lúc ấy cô còn nghĩ, mình vừa sinh ra không bao lâu đã phải sinh sống tách biệt trên đảo, không có cơ hội quen biết ai, căn bản không có khả năng gặp người quen gì ở Brunei này, nên tùy ý đáp ứng. Bây giờ ngẫm lại, quả là thế giới rộng lớn, thật sự là chuyện gì cũng có thể xảy ra, cô không ngờ lại gặp được Lăng Thiên ở một nước nhỏ thế này.

Mẹ bé nghe bác sĩ khuyên bảo nên không so đo với hai mẹ con cô nữa, tươi cười đưa hai người ra khỏi phòng bệnh. Đám người xem náo nhiệt lúc này cũng dần dần tản đi, hành lang lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hành lang im ắng, nhưng trong lòng Lăng Thiên thì không như vậy, vì Khả Nhi lại làm như không quen anh. Rõ ràng lần chia tay trước chỉ mới hơn một tháng, sao cô lại xem anh như người xa lạ được.

“Khả Nhi, là em sao?” Anh gọi cô lại.

Ngô Sương thấy có người gọi tên con gái mình, bà hỏi Thước Tiểu Khả: “Con quen cậu bác sĩ này à?”

Thước Tiểu Khả đảo mắt nói: “Hình như là có quen, anh ta từng tới trường của con, có thể là người thân của giáo viên hay của học sinh nào đó.” Cô biết mẹ nuôi đang vội đi làm nên thúc giục nói: “Mẹ sắp trễ giờ làm rồi đó, hôm nay cũng coi như anh ta đã giúp mình, con qua cảm ơn một tiếng rồi tự trở về trường.”

Ngô Sương vì chuyện của con gái nuôi mà kéo dài đến buổi trưa, đương nhiên là không muốn tiếp tục ở đây nữa, bà cười nói: “Được rồi, mẹ đi trước, nhớ cảm ơn người ta đằng hoàng.”

Nhìn mẹ nuôi rời đi, Thước Tiểu Khả thở ra một hơi, lúc quay đầu lại, Lăng Thiên đã sớm tới gần.

“Chúng ta có quen nhau sao? Cô nhớ kỹ lời Hoắc Yêu dặn, kiên quyết không nhận anh ta.

“Anh là Lăng Thiên mà, Thước Tiểu Khả, lúc ở nước A, cổ chân em bị thương, anh là bác sĩ phụ trách của em.” Lăng Thiên hơi cúi đầu nhìn cô, ngoại trừ quần áo giản dị bên ngoài, tóc buộc cao, thì dáng vẻ của cô vẫn chưa từng thay đổi, so với lúc trước còn có tinh thần hơn nhiều.

“Xin lỗi, em không phải tên Thước Tiểu Khả, còn nữa, em là người Brunei, chưa từng đến nước A, có lẽ anh nhận sai người rồi.” Lúc Thước Tiểu Khả nói ra những lời này, cô cũng có chút không ổn, “Nhưng chuyện hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, nếu không phải anh giải vây giúp, mẹ bé kia không có khả năng dễ dàng buông tha hai mẹ con em như vậy.”

“Người kia là mẹ em sao?”

“Đúng vậy, bà ấy là mẹ em, chúng em đều sinh sống ở đây.” Thước Tiểu Khả lắc lắc cặp sách sau lưng nói: “Em phải đi học rồi, cảm ơn anh, bác sĩ!”

Nói xong cô chạy đi nhanh như một chú bướm, để lại Lăng Thiên nghi hoặc đứng đó. Anh lớn như vậy rồi, theo lý không thể nhận sai người mới đúng, còn có dáng vẻ của cô, giọng nói của cô đều y như trước đây không thay đổi gì. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì nên cô mới không thể nhận anh.

Nhất định, nhất định là vậy.

Lăng Thiên nắm chặt hai tay, ánh mắt kiên định.

Từ sau chuyện hai nam sinh đánh nhau vì cô, tiếng tăm của cô trong trường càng ngày càng vang dội. Không ai không biết có một nữ sinh tên là “Ngô Khả”, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, không mặc váy áo hoa lệ, buộc tóc đuôi ngựa, vẻ ngoài không cố ý chải chuốt đã càng xinh đẹp hơn người, nếu tỉ mỉ trang điểm lên thì còn đẹp đến mức nào nữa.

Lúc Thước Tiểu Khả đi đến gần cổng trường, cô phát hiện những học sinh bên cạnh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, nữ sinh thì càng không cần phải nói, tràn đầy vẻ đố kỵ, nam sinh thì có chút phức tạp.

Người ngay thẳng không sợ bóng nghiêng, Thước Tiểu Khả nghĩ vậy, cô ưỡn ngực, thẳng lưng đi nhanh về phía trước.

Lúc vào học thì không giống vậy nữa, mấy chục học sinh ngồi trong một căn phòng sáng ngời, nhìn giáo viên trẻ tuổi viết bài trên bảng đen, loại cảm giác này thật sự rất tốt. Không giống như lúc ở trên đảo, vài giáo viên vây quanh kèm cặp một mình cô, mà ham muốn chiếm hữu của Lãnh Ngạo thật sự rất mạnh, các giáo viên đều là những người phụ nữ bốn mươi năm mươi tuổi. Thử nghĩ xem, một thiếu nữ trẻ tuổi được mấy phụ nữ lớn tuổi dạy kèm tại nhà, lúc học làm sao có cảm giác tốt được?

Tự do là tốt nhất.

Đột nhiên một luồng gió thổi vào cửa sổ, Thước

Tiểu Khả hít mất cảm nhận, hóa ra đây chính là hương vị của tự do.

Sau khi học thêm hai tiết nữa, rốt cuộc cũng được tan học. Cô đuổi cái lưng mỏi, dọn dẹp sách vở rời khỏi phòng học. Vẫn như trước đây một mình đi trong sân trường, không để ý ánh mắt của người khác, chỉ lẳng lặng đi tới.

Cổng trường gần ngay trước mắt, nhưng vì một người xuất hiện lại làm cô chùn bước.

Lăng Thiên không mặc áo blouse trắng mà mặc T shirt thoải mái nhẹ nhàng, lưỡi biếng dựa vào chiếc xe ô tô màu trắng bên cạnh. Thước Tiểu Khả cũng là lần đầu tiên nhìn thấy anh mặc thường phục, so với mặc áo blouse thì có cảm giác gần gũi nhiều hơn.

Cô không biết cô có bao nhiêu ước muốn được chạy tới đó, kéo tay áo của anh nói: “Lăng Thiên, em là Thước Tiểu Khả, bây giờ em đã được tự do rồi.”

Nhưng nghĩ thì nghĩ, cô tuyệt đối không dám, vì thế cô ôm chặt cặp sách, tựa như không có việc gì đi ra cổng trường.

Lúc đi ngang qua Lăng Thiên, cô không liếc mắt nhìn anh lấy một cái, đuôi tóc lúc lắc đi nhanh như gió.

“Tiểu Khả!” Cô nghe giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

Ngừng lại vài giây, rồi không để ý đến, cô tiếp tục đi về phía trước.

“Anh biết em chính là Thước Tiểu Khả.” Giọng nói không còn nhu hòa như xưa mà cực kỳ kiên định: “Em không chịu nhận anh, nhất định là có nguyên nhân gì đó, không thể nói với anh được sao?”

Cô ôm cặp sách chặt hơn, vẫn không quay đầu lại.

Trên người cô mang theo một hương vị nhàn nhạt bẩm sinh, một cơn gió thổi qua khiến không khí phía sau cô cũng thoáng thoang mùi thơm.

“Thước Tiểu Khả, nếu em tin anh thì hãy nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì đi.” Lăng Thiên nhất quyết không tha, thấy cô đi xa, anh bỏ xe chạy đuổi theo.

“Tiểu Khả, em có còn nhớ Tiểu Dẫn Dẫn không?”

Không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới đã khiến cô nhớ lại cuộc sống bị giam cầm ở nước A kia, còn có một Lãnh Ngạo như ma quỷ, tâm tính không bình thường.

“Tiểu Dẫn Dẫn bị chết oan, nhưng cảnh sát lại không tìm được hung thủ, chuyện này khiến anh không còn lòng tin với công việc ở nước A, nên anh mới trở về đất nước của mình.”

Trên một con đường nhỏ, một nữ sinh vội vàng đi tới, phía sau có một người đàn ông cao lớn bám theo sát gót. Bất kể người đàn ông đó có nói gì, tiểu nữ sinh vẫn cứ thờ ơ.

“Thước Tiểu Khả, lần đầu gặp em, anh đã cảm thấy em là một cô gái rất đặc biệt. Em tựa như mê được, hấp dẫn anh sâu sắc, sau khi em bị người đàn ông đó đưa lên máy bay, anh cho rằng sẽ không còn được gặp lại em nữa...” Lăng Thiên bắt đầu dùng tình cảm từ từ đánh tan phòng tuyến trong lòng cô, nhưng anh còn chưa nói hết thì Thước Tiểu Khả đã không kềm chế được, cô đột nhiên quay đầu quát lớn với anh: “Đủ rồi, Lăng Thiên, bác sĩ Lăng.”

Lăng Thiên cho rằng cô bị anh làm rung động, tim đập nhanh hơn.

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải là Thước Tiểu Khả. Tôi tên là Ngô Khả. Tôi chưa từng đến nước A, xin anh đừng đi theo tôi nữa!” Những lời tuyệt tình phải nói ra, tâm Thước Tiểu Khả cũng rất đau đớn.

Cô thật không ngờ chỉ ở cùng với anh một tháng, lại chia tay hơn một tháng, ở một nước nhỏ thế này anh lại thổ lộ với cô. Sâu trong lòng, cô cũng khát vọng một tình cảm chân chính, nhưng cô không xứng. Nếu cô nhận tình cảm của anh, cũng có nghĩa là hại anh. Cho nên, giữa bọn họ không thể có một chút dây dưa nào.

“Anh đã hỏi qua cậu con trai đang nằm viện kia rồi. Cậu ta nói, em chỉ mới chuyển đến trường này một tháng trước, anh cũng đã tra xét hộ tịch, em mới đăng kí hộ khẩu gần đây thôi, người tên Ngô Sương kia cũng chỉ là mẹ nuôi của em.” Lúc bình thường, Lăng Thiên luôn có dáng vẻ ôn hòa, nhưng vào lúc quan trọng, anh cũng sẽ có bộ mặt khác.

Thước Tiểu Khả nghe thấy thế, cô cảm thấy như người sống bị lật một lớp da lên.

Lăng Thiên lớn lên ở đây, tra xét những thứ này với anh chỉ là chuyện dễ dàng, nhưng anh vẫn không thuyết phục được cô, nói đúng hơn là tâm Thước Tiểu Khả cũng rất cảm động, nhưng vẻ ngoài lại không để lộ ra.

“Cho dù là vậy thì tôi vẫn không phải là Thước Tiểu Khả.” Giọng nói của cô rõ ràng là đã yếu đi nhiều, cô không dám nhìn anh, cô sợ, sợ chỉ cần liếc nhìn anh một cái thì cô sẽ không chịu nổi nữa.

“Em đang sợ cái gì vậy? Thước Tiểu Khả.” Lăng Thiên từ phía sau bước lên trước, chặn đường cô.

Nếu nói ở nước A, bên cạnh cô có một vị hôn phu bảo vệ thì lúc này ở Brunei không còn người đàn ông kia nữa. Cho dù cô mới học đến trung học, mới mười sáu tuổi thì sao chứ, ở đất nước Brunei này cũng đã đến tuổi kết hôn rồi. Nhưng vì sao cô vẫn cứ trốn tránh anh.

Có cơ hội nhất định phải lập tức nắm lấy, anh tuy chỉ là một bác sĩ bình thường nhưng cũng hiểu rõ đạo lý này, càng hiểu rõ tiểu cô nương của anh đã động tâm rồi!

35. Chương 36

Edit & Beta: Nhi

Thước Tiểu Khả chỉ cúi đầu nhìn đôi giày trên đất.

Giày thể thao của Lăng Thiên rất mới, hẳn là vừa mua cách đây không lâu, mà giày da của cô tuy cũng mới, nhưng đi dọc đường đã bị lấm bụi đất, cũng tựa như cô, bề ngoài xinh đẹp như hoa, nhưng thân thể lại bản vô cùng.

“Sao em không nói gì?” Lăng Thiên cảm nhận được sự xúc động của cô, “Khả Nhi, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.”

Thước Tiểu Khả bị tiếng nói to của anh làm lạc mất tâm trí, bởi vì hai chữ “Khả Nhi” này do anh nói ra có một cảm giác khác, nó như một dòng suối trong thấm nhuần vào tận đáy lòng, nhưng nếu nó do Lãnh Ngạo nói ra thì lại như một chú quỷ của ác ma.

Cô bị ma xui quỷ khiến ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt kia, lúc này cô mới nhận ra đôi mắt này mới là thứ mà cô mong muốn.

“Lăng Thiên, không phải là em không nhận anh, mà do em thật sự rất sợ.” Cô lắc mạnh đầu, “Nói với anh những lời này cũng có ích gì chứ, anh không hiểu, anh không hiểu.”

Đôi tay rộng của Lăng Thiên giữ chặt hai vai cô, “Đừng sợ, nhìn vào mắt anh, em nhìn kỹ vào mắt anh đi.” Anh giống như một nhà thôi miên, từ từ làm mềm tâm của Thước Tiểu Khả.

Bốn mắt nhìn nhau, tình cảm nồng nàn.

“Lăng Thiên, đôi mắt anh thật sự rất trong, nhưng mắt em lại quá hỗn độn, em không xứng với anh đâu.” Nước mắt nóng ướt ngậm ngùi trong hốc mắt của Thước Tiểu Khả.

“Khả Nhi, em đừng sợ, ở đây là Brunei, chỉ là một nước nhỏ, không ai có thể biết chúng ta ở cùng nhau, đúng không?” Lời nói của Lăng Thiên như một cơn gió nhẹ, thổi tới gương mặt của Thước Tiểu Khả, ấm áp.

“Thật vậy sao?” Phòng tuyến tâm lý trong Thước Tiểu Khả rốt cuộc cũng bị phá tan.

Lăng Thiên giơ tay lên, đầu ngón tay lướt qua gương mặt cô: “Là thật, có anh ở đây, anh sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc tự do tự tại.”

Tim của Thước Tiểu Khả bị hòa tan hoàn toàn rồi, cô ném cặp sách trong tay xuống, nhào vào lòng anh.

Trong xe ô tô màu trắng, Thước Tiểu Khả dựa vào ghế lái phụ ngủ thiếp đi, đây là giấc ngủ an ổn nhất từ trước đến nay của cô. Trên lông mi dài vẫn còn đọng nước mắt, nhưng khóe miệng ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt vẫn khiến người ta cảm giác được lúc này cô đang hạnh phúc.

Lúc chập tối, gió lạnh thổi về, Lăng Thiên xoay người ra bằng ghế sau lấy áo khoác choàng lên người cô, sau đó kéo kính xe bên cạnh cô lên, rồi anh quay đầu nhìn ánh chiều tà ngoài cửa.

Lúc này, tâm tình của anh đang rất phức tạp.

Sau khi anh và Thước Tiểu Khả nhận nhau thì bọn họ lên xe, nói rất nhiều điều với nhau, đa phần là cô nói còn anh nghe. Anh vốn tưởng rằng người đàn ông ở nước A kia chỉ là giàu có thôi, không ngờ anh ta lại là vua trong giới hắc đạo, là người máu lạnh người khác vừa nghe tin đã sợ mất mật. Mà quá khứ của Thước Tiểu Khả cũng không đơn thuần như anh nghĩ, cô vừa sinh ra không bao lâu đã phải rời khỏi người nhà, bị người đàn ông điên cuồng kia, cũng là vị hôn phu của cô chiếm lấy nuôi dưỡng. Hơn một tháng trước cô mới may mắn thoát khỏi hắn, sau cùng vì liều mình cứu một đại ca hắc bang, cô mới có được tự do. Tự do này là do cô dùng mạng mình đổi lấy. Một cô gái nhỏ mười sáu tuổi mà lại có can đảm như vậy, thật sự khiến anh phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Nghĩ đến đây, anh cảm thấy ánh chiều tà ngoài chân trời kia rất đẹp, đỏ rực như khuôn mặt của Thước Tiểu Khả.

Anh quay đầu nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn kia lộ ra dưới lớp áo bành tô, lông mi dài phủ một lớp bóng mờ, chóp mũi thở ra hơi thở cực kỳ mê người, còn có đôi môi đỏ mọng kia lại càng mê hoặc anh hơn nữa.

Cô rõ ràng chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể nói đó như một truyền kỳ nhiều màu sắc. Anh có thể gặp được cô còn là một duyên phận vô cùng kỳ diệu. Thử hỏi, thế giới rộng lớn như vậy, hai người chia tay hơn một tháng mà lại có thể gặp được nhau ở một quốc gia khác. Cho nên anh phải trân trọng cô thật tốt, trong lòng anh, cô vẫn chỉ là một thiếu nữ thuần khiết như hoa mà thôi, anh muốn dùng vòng ngực rộng lớn của mình che chở cho cô, bảo vệ cô, không để cô phải chịu thương tổn gì nữa.

Sau khi ánh hoàng hôn dần tắt ở phía chân trời, Thước Tiểu Khả ngủ thiếp một hồi cũng tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt đã thấy ngay khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của Lăng Thiên. Cô rất muốn, về sau mỗi ngày mở mắt ra đều có thể nhìn thấy anh như vậy.

“Lăng Thiên, em ngủ bao lâu rồi?”

Lăng Thiên nhìn đồng hồ trên tay: “Khoảng hai mươi phút.”

Cô bật ngồi dậy: “Khuya rồi, em phải về thôi.”

“Chúng ta vừa gặp lại nhau mà, ăn tối cùng nhau đã chứ.” Lăng Thiên đưa điện thoại cho cô: “Gọi điện thoại về nhà, nói với mẹ nuôi em ăn tối xong rồi sẽ về.”

“Chuyện này...” Thước Tiểu Khả do dự, cô có một gia đình tự do ở Brunei này, có mẹ nuôi, sau khi tan học là về nhà ngay, chưa từng ăn cơm bên ngoài bao giờ.

Thấy cô do dự, Lăng Thiên cười nói: “Em gọi điện đi rồi để anh nói.”

Khả Nhi đương nhiên cũng muốn ăn tối với anh, cô bấm điện thoại gọi về nhà, sau vài hồi chuông Ngô Sương cũng tiếp điện thoại.

“Mẹ, hôm nay con không ăn tối ở nhà.”

“Vậy con ăn ở đâu?” Ngô Sương cũng cảm thấy kỳ lạ, con gái nuôi của bà chưa từng ăn cơm bên ngoài mà.

Thước Tiểu Khả cười nhìn Lăng Thiên, Lăng Thiên hiểu ý cầm lấy di động trong tay cô, anh nói: “Dì, con là Lăng Thiên, là bác sĩ ở bệnh viện sáng nay, bây giờ con đang ở cùng Khả Nhi, chúng con vừa nhận nhau lúc này, nên tối nay con muốn ăn một bữa cơm với em ấy, sau khi ăn xong con sẽ đưa em ấy về nhà, xin dì cứ yên tâm.”

Ngô Sương cũng rất có thiện cảm với cậu bác sĩ này, nghe lời nói nho nhã lễ độ của anh, bà đương nhiên cũng không phản đối.

Lăng Thiên đưa Khả Nhi tới một nhà hàng do bạn anh mở, việc làm ăn của nhà hàng rất tốt, ông chủ nhà hàng dẫn bọn họ đến một căn phòng yên tĩnh.

Ông chủ tự mình bưng thức ăn lên, lúc mang lên thỉnh thoảng còn liếc nhìn Thước Tiểu Khả vài lần, sau đó cười nói với Lăng Thiên: “Tên tiểu tử này, quen bạn gái xinh đẹp như vậy từ lúc nào hả?”

“Chúng tôi đã quen nhau lúc ở nước A rồi.” Lăng Thiên nhanh nhẹn đáp, Thước Tiểu Khả đẩy đẩy tay anh, anh cảm thấy mình cũng hơi nhiều lời. Theo tình huống của Thước Tiểu Khả bây giờ thì không thể nhắc tới chuyện ở nước A với bất cứ ai, cho dù là bạn bè thân thiết nhất của anh cũng không được.

Ông chủ cười cười không nói, thức thời rời khỏi phòng ăn.

“Xin lỗi, vừa rồi anh không cẩn thận nói sai.” Lăng Thiên thấy người bạn rời đi, lập tức nhận lỗi với Thước Tiểu Khả.

Thước Tiểu Khả nhìn một bàn thức ăn ngon miệng trước mắt, đói bụng đến muốn chảy nước miếng, cô cười khê nói: “Không sao, chắc là không có chuyện gì đâu, nếu anh cảm thấy cần rút lương tâm thì lấy đĩa rau kia giúp em đi.” Cô chỉ chỉ thức ăn trên bàn nói: “Món này, món này, món kia nữa, đều là những món em thích ăn.”

Đây mới là tính cách cô nên có, Lăng Thiên thích dáng vẻ cười khê hoạt bát của cô, không nói thêm gì mà giúp cô gấp đồ ăn vào chén.

Thước Tiểu Khả không ngờ vì hai tên nam sinh ghen tuông kia mà cô có thể gặp lại Lăng Thiên, thế giới to lớn, biển người mênh mông, họ lại có thể gặp nhau ở đất nước này, không thể không nói đây chính là lẽ vật tốt nhất mà ông trời đã ban cho cô, cô dùng mạng đổi lấy tự do hoàn toàn xứng đáng.

Một tiếng sau, hai người đều đã “cơm no rượu say”.

Lúc ra về, ông chủ nhà hàng, bạn của Lăng Thiên đưa hai người bọn họ ra chỗ đậu xe, tận mắt thấy Lăng Thiên thất đảm an toàn cho bạn gái, sau khi hai người đều ngồi vào xe anh ta mới nói với Lăng Thiên: “Cậu cũng giỏi lắm, có được một cô bạn gái mềm mại xinh đẹp thế này, lúc kết hôn nhất định phải thông báo cho tôi đầu tiên, biết không?”

“Tôi biết rồi, cậu trở nên lè mề như vậy từ khi nào hả.” Lăng Thiên khởi động xe, phóng nhanh đi.

Thước Tiểu Khả không có thiện cảm với người bạn này của Lăng Thiên, nhưng cũng không ghét anh ta. Cô thuận miệng hỏi: “Anh thân với ông chủ nhà hàng này quá nhỉ.”

“Đã chơi cùng nhau từ nhỏ rồi.” Lăng Thiên vừa lái xe vừa trả lời.

“Vậy chắc anh ta cũng đáng tin.” Cô có chút chần chờ: “Nhưng mà, anh vẫn nên ít nói chuyện của em với anh ta đi, được không?”

“Anh hiểu rồi.”

Nửa giờ sau, hai người về đến nhà, vì trước khi về cô đã gọi điện thoại nên Ngô Sương đã sớm chờ trước cửa, cũng mời Lăng Thiên vào trong nhà ngồi một lúc.

Thước Tiểu Khả đương nhiên không dám nói thật với mẹ nuôi, chỉ nói Lăng Thiên là người thân của một giáo viên trong trường, hai người đã biết nhau từ trước, lúc sáng đang ở bệnh viện nên không tiện nhận nhau.

Ngô Sương rót cho Lăng Thiên một ly trà, theo phong tục của Brunei, khách tới nhà nếu không uống trà của chủ nhà thì rất không lễ phép, nên anh nhận chén bằng hai tay, uống vài ngụm là hết.

Sau khi hàn huyên một lúc, Thước Tiểu Khả đưa anh ra xe, dưới ánh trăng nhu hòa, hai người như một đôi tình nhân đã bên nhau từ lâu, rất ấm áp ngọt ngào.

Thước Tiểu Khả không ngờ, mạng mình không chỉ đổi được tự do, mà còn đổi được tình cảm tốt đẹp như vậy. Bốn tháng nay cũng không có phong ba gì xảy ra, nên cô mới khờ dại cho rằng đã qua bốn tháng rồi, cô đã được an toàn, Lãnh Ngạo có bản lĩnh đến mức nào cũng không thể tìm thấy cô ở Brunei này được.

Ở cùng Lăng Thiên cô cảm thấy rất vui. Lăng Thiên vừa tan tầm là đến trường đón cô tan học, có khi anh sẽ đưa cô về nhà, có khi đưa cô đi ăn cơm dạo phố, hai người cứ như một đôi tình nhân đã gắn bó thân thiết từ lâu vậy.

Ở Brunei cũng không có hoạt động giải trí gì, nơi này không giống với những nước khác, không có quán bar, không có quán ăn đêm, không có chỗ vui chơi, nên ở đây đa số đàn ông đều ở nhà, vừa về nhà là vui vẻ với vợ, không có vợ thì làm hộ hoa sứ giả cho bạn gái, chăm chút bạn gái đến trắng trẻo mập mạp. (*hộ hoa sứ giả: người bảo vệ, che chở)

Thước Tiểu Khả nghĩ, đất nước này thật sự rất thích hợp với cô.

Có đôi khi cô cũng nhớ tới Hoắc Yêu, ở Brunei này rất an nhàn, nhưng sao anh ta phải lang bạt đến nước A chứ, lại còn làm một đại ca hắc đạo chính cống nữa, tuy thể lực không lớn mạnh như Lãnh Ngạo nhưng cũng là một nhân vật lớn giàu có. Cô có được cuộc sống gia đình tự do như hôm nay cũng phải cảm tạ anh. Lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng cô cũng đến gần tòa nhà đã từng nhốt mình hơn mười ngày kia nhìn nó từ xa, nhưng nơi đó không có động tĩnh gì nữa, thì ra người ở đó đã sớm đi rồi, chỉ còn lại một căn nhà trống. Có lẽ lão yêu đã rời khỏi Brunei, sự nghiệp của anh ta không đặt ở đây, đương nhiên không cần phải ở lâu dài, cô lại càng không thể hi vọng có một ngày hai người sẽ gặp lại nhau, cho dù có gặp được thì cũng chỉ như hai người không quen biết mà thôi.

Lúc cô cho rằng mọi sóng gió đều đã qua, rốt cục cũng đã có được một cuộc sống ổn định, thì bên kia Đỗ Uy Lợi đang dẫn theo một đám người đi đến Brunei, chỉ cần anh ta xác nhận được cô đang ở đây thì Lãnh Ngạo sẽ lập tức dùng máy bay tư nhân đuổi đến đây bằng tốc độ nhanh nhất.

Vì sao Đỗ Uy Lợi lại mang người đến Brunei, anh ta cũng là do sốt ruột. Bốn tháng nay anh ta bày thiên la địa võng ở nước A và các nước lớn khác nhưng vẫn không có tin tức gì của Thước Tiểu Khả, còn tên “lão yêu” kia lại như bốc hơi khỏi thế gian vậy, cắt đứt hoàn toàn liên hệ với Lãnh Ngạo. Anh tựa như điều bị đứt dây, một chút manh mối cũng không có. Kỳ hạn nửa năm chỉ còn lại một tháng, vì bên Lãnh Ngạo cũng không tìm được Thước tiểu thư, nên cái mạng nhỏ của anh mới tạm thời giữ được. Nhưng kỳ hạn nửa năm vừa đến Lãnh Ngạo sẽ lập tức tìm anh, mạng này cũng mất. Tuy anh luôn cuồng vọng tự đại, nguy hiểm trước mắt vẫn thấy chết không sờn, nhưng đến lúc thật sự phải mất mạng thì anh vẫn sẽ sợ hãi. Không có đầu mối, anh phải đọc lại tư liệu của Hoắc Yêu, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu “lão yêu” đã có thể

mạo danh Hoắc Anh, thì giữa hai người nhất định có mối liên hệ nào đó, nhìn lại nơi hắn ta sinh sống lúc trước, đầu óc anh có chút thông suốt, vì vậy anh quyết định đến Brunei truy tìm. Kỳ hạn nửa năm đã đến gần, lúc này anh chỉ có thể làm một trận sinh tử sau cùng thôi.

Vì thế, trong vòng vài ngày, trên các kênh tin tức ở Brunei đã xuất hiện hình ảnh của Thước Tiểu Khả và thông báo tìm người. Nhưng người ở đây lại không thích lo chuyện bao đồng, phương pháp thông báo tìm người cũng không có hiệu quả mấy.

Đỗ Uy Lợi vẫn chưa hết hi vọng, anh để các thủ hạ của Lãnh Ngạo cầm ảnh Thước Tiểu Khả xuống phố hỏi thăm người đi đường, may mà đất nước này cũng không lớn, Lãnh Ngạo lại đưa cho anh rất nhiều người, phân bố đến từng thành phố cũng không quá vất vả.

Anh mỗi ngày đều đếm ngược đến kỳ hạn nửa năm, mười ngày, chín ngày, tám ngày, bảy ngày,... Ngay lúc anh nản lòng thoái chí thì một thủ hạ báo cáo lên, một ông chủ quán ăn khi nhìn thấy ảnh chụp của Thước tiểu thư thì có sắc mặt lạ thường, sau khi do dự lại nói là không biết Thước tiểu thư.

Kỳ hạn chỉ còn sáu ngày, anh có được tin lập tức tự mình đến tìm ông chủ nhà hàng, anh đã suy nghĩ rất nhiều phương pháp, bất kể là thưởng tiền hay là uy hiếp cũng phải dùng hết thủ đoạn để bức ông chủ này nói thật.

Không khó khăn phức tạp của anh nghĩ, ông chủ nhà hàng này rất tham tiền, vừa thấy một cặp da đồ la trong tay anh, ánh mắt của ông ta đã sáng lập lòe, hai tròng mắt thiếu chút nữa rớt luôn ra ngoài.

“Tôi có biết cô gái này, cô ấy đang học ở một trường trung học, nhưng không phải tên Thước Tiểu Khả mà tên là Ngô Khả, còn có một người bạn trai là bác sĩ tên Lăng Thiên. Bọn họ quen nhau được bốn tháng, tình cảm rất tốt, mỗi tuần đều đến chỗ tôi ăn cơm một hai lần.” Ông chủ nghĩ nghĩ rồi nói: “Chút nữa bọn họ sẽ tới, mấy người coi như vừa lúc gặp được, nhưng ngàn vạn lần đừng nói là tôi mật báo đó.”

“Rất cảm ơn ông, toàn bộ số tiền này là của ông.” Đỗ Uy Lợi đột nhiên có loại cảm giác “đi mòn gót sắt chẳng tìm được, lúc tìm được thì chẳng mất bao nhiêu công”*. Anh ta đã tìm Thước tiểu thư hơn bốn tháng nay, không ngờ lại tìm được cô ở nơi “sơn cùng thủy tận” này. (*sơn cùng thủy tận: xa xôi hẻo lánh)

(*) Nguyên văn là câu thành ngữ “Đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu”, ý nghĩa thì đã dịch ở trên.

Ông chủ nhà hàng cười hi hi lộ ra răng vàng đầy miệng, ôm va li tiền, trong lòng vui mừng đến nở hoa.

Theo lời gợi ý của ông chủ nhà hàng, Đỗ Uy Lợi và mấy người đàn ông mặc Âu phục đen đi tới ngôi trường mà Thước Tiểu Khả đang theo học. Bây giờ đang là giờ học, anh ta để một người đến phòng trực ban hỏi có học sinh tên là Ngô Khả này hay không, sau khi có được câu trả lời khẳng định, anh lập tức gọi điện cho Lãnh Ngạo.

Thước Tiểu Khả đang chăm chú nghe giáo viên giảng bài, mí mắt phải không biết vì sao giật mạnh một cái, sau đó lại giật liên tục. Cô day nhẹ mắt phải, nhân lúc nghỉ ngơi hết tiết cô đi rửa mặt, mắt phải cũng không nhảy nữa.

Cô nghĩ có lẽ mình quá mệt mỏi thôi, mắt phải bị giật là do căng thẳng. Lúc cô quay về phòng học, cô không biết Lãnh Ngạo đã lên máy bay riêng rời khỏi nước A rồi.

Chuông tan học reo lên, sắc trời tối dần, vừa chạy đến vườn trường thì có mưa nhẹ. Cô không mang theo ô, đã che cặp sách lên đầu nhưng tóc vẫn bị ướt, lúc chạy đến cổng trường học trú mưa, cô thở gấp một hơi, nhìn thấy chiếc xe màu trắng của Lăng Thiên đang dừng ở một nơi cách một cái cây lớn không xa.

Lăng Thiên không chỉ là một bác sĩ giỏi, mà còn là một người biết săn sóc cẩn thận, thấy bạn gái đứng trước cửa trường, anh lập tức xuống xe, mở ô đi đến chỗ của Thước Tiểu Khả.

Hôm nay Thước Tiểu Khả mặc chiếc váy ngắn liền thân màu tím có đai lưng, tóc buộc đuôi ngựa vì bị ướt mưa đã sớm xổ ra, đứng

Trước cổng trường rất dễ nhận thấy. Cô chỉ đứng một lát đã thấy Lăng Thiên cầm ô đi về phía mình.

Một cây dù lớn rất nhanh đã che trên đầu cô, cánh tay ấm áp vòng qua eo cô, cô như chim non núp vào vòng ôm của Lăng Thiên, hai người đi chung ô đến chiếc xe màu trắng.

Vào xe, Lăng Thiên cẩn thận lấy một cái khăn lông khô, cứng chịu lau cho Thước Tiểu Khả.

“Bị ướt mưa nhất định phải lau khô, nếu không thì rất dễ nhiễm bệnh.”

“Xem em này, mặc ít như vậy, mùa này rất lạnh, phải mặc thêm áo khoác biết không?”

Thước Tiểu Khả cực kỳ hưởng thụ động tác dịu dàng của anh, và những lời nói thân thiết này nữa. Trước kia Lãnh Ngạo cũng hay lau tóc giúp cô, nhưng theo cô cảm nhận thì đó là một loại hành hạ, còn động tác của Lăng Thiên lại ấm áp đến tận trái tim cô.

Đột nhiên, mí mắt phải của cô giật giật, cô ôm mắt phải nói: “Hôm nay không biết vì sao lại như vậy, mắt cứ giật không ngừng, lúc ở trên lớp rất khó dừng lại, bây giờ lại giật tiếp rồi.”

Lăng Thiên bỏ khăn lông xuống, cúi đầu nhìn kỹ mắt cô: “Để anh nhìn xem.”

“Lăng Thiên, có người nói mắt phải giật là sắp có tai họa xảy ra, chuyện này có thật không?” Thước Tiểu Khả ngây thơ hỏi.

“Ngốc, sao có thật được chứ?” Sau khi Lăng Thiên kiểm tra thấy mắt cô cũng không có gì khác thường, anh vỗ vỗ đầu cô.

Thước Tiểu Khả bĩu môi: “Sao anh lại đánh đầu em, không được, đầu em không thể để anh vỗ không công được.”

Thước Tiểu Khả không chút do dự ôm lấy đầu của anh, nhưng cô nào nhẫn tâm đánh anh chứ, cô đột ngột đặt một nụ hôn lên mặt anh, nụ hôn này làm dự vong bản ăng của đàn ông trong anh bạo phát, anh nâng mặt cô lên, hôn mạnh vào môi cô.

Trong xe ô tô, một nam một nữ say sưa hôn nhau, xe có rèm che, ngoài xe từng hạt mưa rơi lộp bộp lên cửa kính, không hề ảnh hưởng đến cặp đôi đang hôn nhau nồng nhiệt bên trong.

Dục vọng của Thước Tiểu Khả cũng được khơi lên, cô trở nên yêu mị dị thường, ngón tay thon dài luồn vào trong lớp áo của Lăng Thiên, không ngừng vuốt ve làn da ấm áp của anh, có lẽ vì có kinh nghiệm tình ái, nên bàn tay kia không biết nghe lời mà vươn xuống phía dưới, sau đó cô không nặng không nhẹ xoa nơi đó.

Nơi đó của anh vốn đã “thức tỉnh” rồi, bị cô khiêu khích như vậy anh lại càng không khống chế được “muốn” cô.

Lăng Thiên chưa từng có kinh nghiệm ở phương diện này, bị cô sờ như vậy khiến cả người đều hưng phấn, tay cũng bắt đầu không thành thật, luồn vào váy của Thước Tiểu Khả, chậm rãi vuốt ve mỗi tác da thịt khắp toàn thân cô. Từ mông đến eo nhỏ, từ eo nhỏ đến lưng, da thịt của cô mềm mại bóng loáng, xúc cảm vô cùng tốt, đến lúc chạm vào khối thịt tròn kia, thần kinh của anh đã sụp đổ hoàn toàn.

Đầu lưỡi không kìm được chuyển từ môi cô đến nơi mềm mại trước ngực, chỉ hôn cách một lớp áo đã khiến anh không thể dừng lại được, huống chi sau đó Thước Tiểu Khả còn chủ động cởi bỏ nút thắt trước ngực, lộ ra da thịt non mềm, còn có đường rãnh sau hút kia.

Ngay lúc anh vùi đầu vào ngực cô, một tiếng sét vang lên. Anh ngẩng lên, lắc lắc đầu, sau khi nhận ra mình đang làm gì thì anh giúp cô cài nút áo ngực lại, sửa lại váy và mái tóc lộn xộn, hôm mặt cô nói: “Khả nhi, vừa rồi là anh thất lễ.”

Nói được một nửa, môi anh bị một bàn tay trắng mềm chặn lại anh nghe Thước Tiểu Khả nói: “Lăng Thiên, là em cam tâm tình nguyện, chỉ cần anh không chê em không phải thân trong trắng là tốt rồi.”

“Trong mắt anh, em là người thuần khiết nhất.” Anh nhìn nhìn xung quanh nói: “Trên xe không tiện.”

Thước Tiểu Khả hiểu ý anh, cô cười nói: “chúng ta đi ăn no trước đã, sau đó đến nhà anh được chứ?”

Lăng Thiên xoa xoa đầu cô, đương nhiên đồng ý.

Xe từ từ khởi động, đi đến nhà hàng quen thuộc của bọn họ, dưới gốc cây không còn hình ảnh chiếc xe trắng có rèm che kia nữa, mà lại có một bóng dáng màu đen quỳ dẹt chuyển động.

Người đàn ông mặc đồ đen giơ máy ảnh trong tay lên, nói với người bên cạnh: “Đỗ tiên sinh, nếu cái này bị thiếu chủ thấy được, vị bác sĩ Lăng kia nhất định sẽ bị ‘ngũ mã phanh thây’.”

Về mặt Đỗ Uy Lợi âm trầm, anh để tài xế bám sát theo, tuy anh biết rõ nơi họ muốn đến, nhưng cũng có khả năng thay đổi giữa chừng, nên không thể lơ là được.

Chuông điện thoại vang lên, là Lãnh Ngạo gọi tới, anh lập tức nhận cuộc gọi.

“Tôi đã đến Brunei, Khả nhi đang ở đâu?” Giọng nói của Lãnh Ngạo trong điện thoại rất dọa người, đã nửa năm không gặp bảo bối của anh, lúc này anh là người sốt ruột hơn ai hết.

Đỗ Uy Lợi báo địa chỉ nhà hàng rồi ngắt điện thoại, ngược mắt nhìn màn mưa bên ngoài, mưa lớn hơn lúc này rất nhiều, nhưng anh biết thế này chưa là gì cả, bảo tố thật sự vẫn chưa đến đâu.

36. Chương 37

Edit & Beta: Nhi

Nhà hàng vẫn đông đúc như trước, ông chủ nở nụ cười có chút cứng ngắc đón khách vào tiệm. Khi thấy Lăng Thiên và Thước Tiểu Khả sóng vai cùng đi vào, nụ cười ông ta vụt tắt, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục lại.

“Hôm nay các phòng đều đầy hết rồi, tôi đưa hai người đến một bàn gần cửa sổ ngoài đại sảnh nhé.” Ông chủ nở một nụ cười là lạ.

Lãnh Ngạo ôm trọn thắt lưng của cô nói: “Khả Nhi, tôi không thích tên bác sỹ này, em nói rõ với anh ta tôi có phải ma quỷ hay không, rồi chúng ta rời đi cũng không muộn.” Thước Tiểu Khả do dự một hồi, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó cô hất mặt nói với Lăng Thiên: “Lăng Thiên, anh ấy không phải ma quỷ, anh ấy là vị hôn phu của em, em phải cùng anh ấy rời khỏi Brunei.” Nói xong cô lại quay qua Lãnh Ngạo, “Đi thôi, em mệt rồi.”

Sau khi Lăng Thiên tỉnh táo lại, anh mới hiểu cô vì bảo vệ tính mạng cho anh mới phải bắt đắc dĩ ăn nói khép nép như vậy. Còn anh chỉ có thể trở mắt nhìn cô dựa vào lòng người đàn ông khác, càng đi càng xa.

Thước Tiểu Khả bị Lãnh Ngạo mang đi, lúc ngồi vào máy bay tư nhân, vẻ mặt của cô rất bình tĩnh, vì Lãnh Ngạo cũng không làm gì Lăng Thiên, đây là một chuyện tốt đối với cô.

“Mệt sao?” Lãnh Ngạo kéo tay cô, đặt bờ môi lạnh như băng của mình lên mu bàn tay cô.

Cô lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng sáng chói mắt, sao lấp lánh đầy trời, màn đêm vốn đẹp như vậy nhưng trong mắt cô lại rất xấu xí.

Brunei, đất nước này đã từng mang đến cho cô sự tự do và niềm vui, đã từng cho cô một đoạn tình cảm tốt đẹp, lại biến mất khỏi mắt cô chỉ sau một buổi tối.

Cô phải trở lại cuộc sống như trước kia.

Hai giờ sau, máy bay đã đến hòn đảo trên sông ở nước A. Lúc Thước Tiểu Khả được Lãnh Ngạo ôm xuống máy bay, tất cả hạ nhân trên đảo đều có mặt để nghênh đón cô trở về. Đứng đầu là Lãnh bà đang xúc động nhất, ánh mắt bà nhìn cô như nhìn một đứa trẻ bỏ trốn nay đã tìm được đường về.

Cô vốn tưởng, Lãnh Ngạo tìm thấy được cô sau nửa năm sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng từ lúc rời khỏi Brunei trở lại nước A, mọi thứ đều có vẻ yên ổn. Cô cảm thấy có phần kỳ quái, chẳng lẽ trong khoảng thời gian nửa năm cô rời khỏi anh, tính tình của anh đã chuyển biến rồi.

Trở lại căn phòng ngủ u ám quen thuộc kia, tất cả mọi thứ đều không thay đổi, chỉ riêng chiếc giường lớn vì không có cô nửa năm mà trở nên thiếu hơi người. Cô ngồi trên giường, vươn tay muốn sờ vào nệm giường, nhưng một tiếng ‘loảng xoảng leng keng’ lại vang lên bên tai.

Cô mở đèn đầu giường, ngẩng mặt nhìn lên, phát hiện ra một sợi xích sắt được đặt trên giường. Sợi xích rất dài, một đầu cố định trên vách tường đầu giường, đầu còn lại có một cái khóa.

Lúc này Thước Tiểu Khả mới nhận ra tính tình của Lãnh Ngạo vẫn không hề thay đổi, anh vẫn như trước đây, trước mặt người khác là một bộ mặt, sau lưng lại là một bộ mặt khác, thậm chí càng điên cuồng hơn.

Ngón tay cô chạm khê vào xích sắt, nó còn lạnh lẽo hơn cô tưởng, cô lập tức rút tay lại, nhìn sợi xích như một con rắn đang cuộn mình trên giường rồi từ từ lùi về sau, mãi đến khi lưng cô tựa vào cánh cửa, cô mới giật mình tỉnh lại.

Cô xoay người vặn tay nắm cửa, nhưng cửa đã khóa, cô cuộn tay đánh mạnh lên cửa vài cái, nhưng vẫn không có ai đến mở cửa cho cô.

Cô vô lực thất vọng đến cực điểm, từ từ tụt xuống. Trước kia cô không có tự do, nhưng vẫn có phạm vi hoạt động nhất định, còn có một lượng lớn bảo vệ tùy ý cho cô sai khiến mắng nhiếc. Nhưng bây giờ trở về, có phải cô không thể đi ra khỏi căn phòng này được nữa hay không, cuộc sống sau này có phải đều sẽ làm bạn cùng sợi xích này hay không.

Lúc cô đang tuyệt vọng, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nặng nề dường như vang vọng khắp cả đảo. Có thể có bước chân trầm ổn như vậy chỉ có một người thôi, Lãnh Ngạo.

Cửa được mở ra, cô thấy Lãnh Ngạo cầm một tập tài liệu màu xám trên tay, đầu hơi ngẩng lên, đôi mắt có một sự khảng khái khó hiểu. Anh cúi xuống nhìn cô từ trên cao, cổ áo cô hơi mở rộng, cảnh xuân vô hạn bên trong ẩn hiện, khiến hạ thể của anh từ từ căng phồng lên.

Nửa năm, vì cô biến mất mà anh cũng cảm dục nửa năm. Đêm nay, anh muốn đòi lại toàn bộ sự trống rỗng và thương nhớ trong nửa năm đó.

Anh ngồi xổm xuống, chỉnh lại mái tóc hơi rối của cô: “Khả Nhi, nền đất lạnh, đứng lên đi.”

Thước Tiểu Khả túm chặt lấy tay anh: “Ngạo, không phải là em trốn khỏi anh, là do tên bại hoại đáng giận kia bắt em đi.”

Ngón tay anh chuyển qua mái tóc dài sau lưng cô, xúc cảm vẫn mềm mại như trước. Anh đỡ cô lên, đóng cửa lại, ngửi mùi thơm trên tóc cô nói: “Khả Nhi, không phải lỗi của em, rốt cuộc em đang sợ gì vậy?”

Cô bị hỏi khó, đúng vậy, cô sợ cái gì chứ?

“Em sợ anh giận.” Cố gắng nở một nụ cười, cô liếc mắt nhìn sợi xích sắt trên giường.

Anh vỗ vỗ gò má trắng trẻo của cô: “Anh không giận.”

“Nếu không giận, vậy xích sắt trên giường là dùng làm gì?” Cô giả như không có chuyện gì hỏi.

Anh không trả lời mà kéo tay cô đến ngồi xuống giường: “Không nên hỏi nhiều như vậy, anh giúp em đi tắm trước đã.”

Mấy phút sau, toàn thân Thước Tiểu Khả bị cởi sạch, vết thương trên vai trái cũng lộ ra. Tuy đã cách gần nửa năm, nhưng vết sẹo đó nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy.

“Vì sao vai em lại bị thương?” Quả nhiên bị anh phát hiện rồi.

“Không có việc gì, không cần thận bị thương thôi.” Cô không ngốc đến mức nói chuyện cô cứu Hoắc Yêu với anh.

May mà Lãnh Ngạo cũng không hỏi nhiều về vết sẹo này nữa. Anh ôm ngang cô vào phòng tắm, cẩn thận đặt cô lên bồn rửa tay, nhân lúc xả nước, Lãnh Ngạo bắt đầu quan sát bàn chân của cô.

“Ở Brunei mấy tháng chắc không dùng kem bảo quản phải không?”

“Cần bản là mua không được, nên không dùng.” Thước Tiểu Khả thuận miệng nói.

“Sao vậy? Tên bác sĩ họ Lăng kia không mua cho em sao?” Lãnh Ngạo cố ý nhắc đến người này.

“Chúng em không có gì cả.”

“Vậy sao?”

Thước Tiểu Khả sợ anh lại nhắc đến Lăng Thiên nữa, hai tay cô vòng ra sau gáy anh, nịnh nọt nói: “Ngạo, đừng nói những chuyện này nữa, anh không phải là tìm được em rồi sao, về sau em sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.” Nói xong, cô híp mắt, hôn lên đôi môi mỏng của anh, vươn lưỡi không ngừng khiêu khích.

Cô cũng biết hành động này của mình rất ghê tởm, trước kia cô chưa bao giờ chủ động dụ dỗ anh, nhưng lần này không giống vậy, cô sợ anh sẽ động tới Lăng Thiên, nên cô không thể không chủ động quyến rũ.

Từ lúc bắt đầu, Lãnh Ngạo vẫn thờ ơ với sự chủ động khiêu khích của cô, gương mặt băng lạnh không có bất luận cảm xúc gì, không thể đọc được suy nghĩ của anh. Nhưng về sau động tác khiêu khích của Thước Tiểu Khả càng lúc càng lớn mật, anh rốt cục cũng bắt đầu đáp lại. Đột nhiên anh cắn lưỡi của cô, sau đó là liều chết triền miên, sau cùng lại biến thành một nụ hôn điên cuồng.

Trong tấm gương thủy tinh trên bồn rửa tay, một đôi nam nữ trần truồng không ngừng lắc lư đầu, âm thanh nước bọt hòa quyện dường như còn lớn hơn cả tiếng nước xả trong bồn tắm lớn.

Tiếp đó là tắm rửa cùng nhau, nhưng khiến Thước Tiểu Khả hoàn toàn bất ngờ là Lãnh Ngạo lại không muốn cô ở đây, lúc trước, anh đều là vừa tắm vừa làm.

Lúc Lãnh Ngạo dịu dàng xoa xà bông cho cô, cô lại nghĩ đến Lăng Thiên, và sợi xích sắt trên giường kia.

Dựa theo thái độ của Lãnh Ngạo với Lăng Thiên hôm nay, Lăng Thiên hẳn là không có chuyện gì đâu, còn nếu sợi xích trên giường đó không phải là để xích cô, thì Lãnh Ngạo để nó trên giường là có mục đích gì?

“Không được phân tâm.”

Ba từ trầm thấp làm xáo trộn suy nghĩ của cô, vì Lãnh Ngạo quay lưng về phía cô nên cô không thấy được nét mặt của anh. Nhưng nếu hình dung thì có lẽ là: tâm lạnh mặt lạnh.

Tắm xong, cô lại được anh ôm lên bồn rửa tay, Lãnh Ngạo cầm khăn lông lau chân cho cô. Động tác của anh rất chậm rãi tỉ mỉ, mỗi đầu ngón chân đều được lau khô, thậm chí đến khe hở giữa các ngón cũng không vương lại một giọt nước nào.

“Móng chân dài quá rồi.” Lúc lau chân, thỉnh thoảng Lãnh Ngạo nói ra một câu như vậy. Anh mở cái hộp trên bồn rửa tay, lấy đồ cắt móng ra bấm móng chân cho cô.

Đây không phải lần đầu tiên anh bấm móng chân cho Thước Tiểu Khả, nhưng cũng không phải lần nào móng chân dài cũng là anh cắt, mà mỗi lần cắt giúp cô, anh đều nhắc lại một chút kỷ niệm cũ.

“Biết lần đầu tiên tôi cắt móng chân giúp em, lúc đó em bao nhiêu tuổi không?”

“Không biết.”

“Khi đó em vừa tròn sáu tháng.”

“...” Thước Tiểu Khả không biết nên nói gì.

“Lúc đó em rất nghe lời, không hề phản kháng chút nào.”

Thước Tiểu Khả nghĩ thầm, cô chỉ mới có sáu tháng, phản kháng mới là lạ.

“Sau này em từ từ lớn lên lại không còn nghe lời như thế nữa. Tôi nhớ rõ lúc em ba tuổi, tôi muốn cắt móng chân cho em còn bị em đẩy ngã.”

Thước Tiểu Khả rối rắm, đường đường là một thiếu chủ hắc đạo, vậy mà lại bị một đứa con nít ba tuổi đẩy ngã, thật châm chọc.

“Về sau, tôi cũng rất ít khi cắt móng chân cho em, không ngờ sau khi em biến mất nửa năm, vừa về đến tôi đã giúp em cắt móng chân rồi.”

Thước Tiểu Khả cười thầm, trước đây anh bị chứng cô độc, bệnh trạng rất nặng, so với người bình thường còn nặng hơn nhiều.

Toàn bộ quá trình đều chỉ có một mình Lãnh Ngạo làm, còn Thước Tiểu Khả thì hưởng thụ sự phục vụ đặc biệt của anh. Thử hỏi được anh nuông chiều như vậy, rốt cục là phúc phận hay là tai họa đây.

Cuối cùng cũng cắt xong, Lãnh Ngạo lại sẵn sóc rửa chân cho cô, rồi lặp lại động tác lau chân, xong xuôi mới ôm cô đến bên giường.

Lúc Lãnh Ngạo đi vào phòng, tập tài liệu màu xám cũng tùy ý đặt trên giường. Thước Tiểu Khả vươn tay một cái là chạm tới, hiện tại mặc dù biết tiếp anh muốn làm gì, cô muốn nói có một thứ như vậy nằm trên giường rất chướng mắt, nhưng cô cũng không dám mở miệng.

Ngay lúc cô cho rằng anh sẽ bắt đầu màn hành hạ không ngừng kia, thì Lãnh Ngạo lại mặc áo ngủ cho cô, sau đó chính anh cũng mặc áo ngủ vào.

Như vậy cũng được, từ Brunei về nước A, cả đoạn đường cũng khiến cô mệt mỏi lắm rồi. Nhưng sợi xích sắt và tập tài liệu kia vẫn còn nằm trên giường, cô phải ngủ thế nào đây?

Lãnh Ngạo cầm sợi dây xích lên đặt xuống sàn nhà, nhìn cô một cái nói: “Đừng sợ, tuy là chuẩn

Bị cho em nhưng cũng phải xem em có nghe lời hay không.”

Thước Tiểu Kha an tâm, cô nhìn nhìn tập tài liệu xám còn lại.

“Em không muốn biết trong đó có gì sao?” Lãnh Ngạo bước tới, vỗ vỗ vào tập tài liệu.

“Không có hứng thú.” Tuy miệng cô nói như vậy như kỳ thật trong lòng lại muốn biết.

Lãnh Ngạo cầm tập tài liệu lên, gỡ dây trên miệng túi, lấy một xấp hình bên trong ra, nhếch môi nói: “Tự xem đi!”

Thước Tiểu Khả cầm hết cả xấp hình, hình ảnh trên đó khiến cô á khẩu không sao trả lời được, tiếp tục lật xem tấm thứ hai, tấm thứ ba, tấm thứ tư...

Cô đã không còn sức lực để xem tiếp nữa, bởi vì tất cả đều là hình chụp cảnh thất mật của cô và Lăng Thiên ở Brunei, thời gian chụp là ngày hôm nay. Hai người bọn họ che chung một chiếc ô, hôn môi trong xe ô tô, bất kỳ ai đều có thể nhìn ra bọn họ là một cặp.

Đôi tay cô run rẩy giở những tấm ảnh lên: “Anh cho em xem những thứ này là có ý gì?”

Anh giữ mái tóc dài của cô lại, hất hình chụp trong tay cô ra, hình rơi tán loạn đầy đất.

“Em đừng tưởng chuyện của em ở Brunei tôi không biết.” Anh dùng sức kéo tóc cô. “Em cũng biết, trước mặt thủ hạ là tôi nể mặt em, lúc này chỉ có hai chúng ta, em nói xem em với tên Lăng Thiên kia phát triển đến quan hệ gì rồi? Còn nữa, Hoắc Yêu vì sao lại ngưng hẳn giao dịch, cho em tự do, có phải em đã lên giường với hắn ta nên mới được tự do hay không?”

Thước Tiểu Khả cho rằng anh sẽ chất vấn cô chuyện của Lăng Thiên, nhưng không ngờ cả chuyện Hoắc Yêu cho cô tự do anh cũng tính nợ. Cô hết đường chối cãi, cô biết cho dù có giải thích thì Lãnh Ngạo cũng sẽ không tin, nên cô không nói gì cả.

Thấy cô im lặng, Lãnh Ngạo cũng không ép buộc, thả lỏng tay ra: “Em không muốn nói cũng không sao, ngày mai tôi sẽ có cách bắt em phải mở miệng mà không thể gạt tôi nữa đâu.”

Thước Tiểu Khả cúi đầu không dám nhìn anh, vì cô biết rõ lúc này trông anh cực kỳ xấu xí.

“Anh sẽ không làm gì Lăng Thiên chứ?” Chuyện khác cô có thể không quan tâm, nhưng cái cô quan tâm nhất chính là anh sẽ xử lý Lăng Thiên như thế nào sau khi nhìn thấy những tấm ảnh này.

Lời vừa dứt, áo ngủ bị xé rách từ sau lưng, da thịt lộ ra lạnh lẽo. Cô biết cô đã chạm vào cực hạn của anh, nên im miệng không dám hỏi tiếp nữa.

“Sao không hỏi nữa?” Áo ngủ trước ngực cũng bị anh xé nát.

Cô vui đầu xuống, nhìn những mảnh vải rách tả tơi nằm trên đất, toàn thân cô lại trần truồng một lần nữa. “Vây để tôi nói cho em biết, đêm nay Lăng Thiên cũng sẽ “tứ phân ngũ liệt” giống như váy ngủ của em.” Lãnh Ngạo sáo gằn vào gò má cô, tham lam hít lấy mùi thơm trên cơ thể cô.

Ngay lập tức, cơn chấn kinh, khiếp sợ, đau lòng đổ ập xuống toàn thân cô. Thước Tiểu Khả giận nhưng không thể nói, chỉ có thể tự trách chính mình yếu lòng, vì sao lại tiếp nhận tình cảm của Lăng Thiên, kết quả cô đã hại anh rồi.

Đột nhiên Lãnh Ngạo đẩy cô ra, cô mất thăng bằng ngã nằm trên giường, sau đó một bóng đen phủ lên làn da tuyết trắng của cô.

“Khả nhi, em rời khỏi tôi nửa năm, trong nửa năm này tôi sống một ngày như một năm, còn em thì ngược lại, sống một cuộc sống thần tiên ở Brunei.” Anh vừa nói vừa nâng một chân của cô lên, đó là một đôi chân rất sạch sẽ, trong mắt anh nó lại như một khối thịt tươi.

Cách anh “yêu” từ trước đến nay đều như thế, Thước Tiểu Khả dù đã rời khỏi anh nửa năm nhưng vẫn không kinh sợ khi gặp lại chuyện này.

Gặp hết đầu ngón chân, mỗi tất da trên bàn chân đều được anh liếm qua, sau đó lại đổi chân khác lặp lại hành động y như vậy.

“Đôi chân đẹp như vậy, thật đáng tiếc ngày mai lại bị xích sắt khóa lại.”

Giọng điệu âm dương quái khí của anh khiến Thước Tiểu Khả giật mình, dường như cô đã chuẩn bị tốt tâm lý cho chuyện này rồi, nên cũng không có bất kỳ oán giận nào cả.

“Chẳng qua chỉ là khóa lại vài ngày, em phải tạm thời chịu uất ức vài ngày vậy, xem như là hình phạt cho việc không nghe lời đi.”

Không tệ, chỉ vài ngày thôi, so với lần bẻ gãy chân cô lần trước thì tốt hơn nhiều.

“Đừng vui mừng quá sớm, vẫn còn hình phạt khác, chỉ là hiện tại tôi chưa nghĩ ra.”

Tim vừa mới nhấc xuống lại bị treo lên. Nụ hôn dưới bàn chân cô cũng từ từ di dời.

Thước Tiểu Khả nhớ lại lần hoan ái cùng anh nửa năm trước, cô bị anh hạ thuốc, lại còn bị treo lên, thuốc phát tác làm cô hưng phấn đến cực độ. Không biết bây giờ anh có lấy dây thừng ra, hay là hạ thuốc cô nữa không.

“Khả Nhi, đêm nay tôi muốn có em một cách chân thật nhất.” Nụ hôn của anh dời từ đùi lên nơi tư mật.

Ẩn ý của anh hẳn là sẽ không hạ thuốc cô, cũng không treo cô lên. Cô thầm hô không tệ không tệ, chỉ là cô thật không ngờ, kế tiếp anh lại có một hành động càng thêm không tưởng tượng được.

37. Chương 38

Edit & Beta: Nhi

Lãnh Ngạo không vươn lưỡi liếm như thường ngày, mà là dùng tay tách hai phiến hoa ra, như muốn kiểm tra có gì khác thường hay không.

Thước Tiểu Khả cảm thấy nơi tư mật bị chạm vào, cô không biết anh muốn làm gì? Nghĩ thầm phòng tối như vậy, anh thấy rõ mới là lạ.

Vừa nghĩ xong thì ngón tay anh đã rời khỏi đó, cô nghiêng đầu thấy anh lấy một “cây gậy” gì đó trong túi áo ngủ ra.

“Ngạo, thứ trên tay anh là cái gì vậy?” Thước Tiểu Khả đột nhiên nhảy lên khỏi giường.

“Chỉ là một cái đèn pin nhỏ mà thôi, có gì phải sợ?” Anh đờ vai cô, ra lệnh: “Nằm xuống.”

Nghe anh nói là đèn pin, Thước Tiểu Khả an tâm lại, bị buộc nằm xuống.

Ngón tay Lãnh Ngạo lại tách hai cánh hoa ra, anh bật đèn pin, soi thẳng vào dũng đạo của cô.

“Ngạo, rốt cục anh đang làm gì vậy?” Thước Tiểu Khả cảm thấy hành động này của anh còn đáng sợ hơn cả dũng lưỡi liềm và trực tiếp tiến vào.

“Mấy tháng em rời khỏi tôi đều ở cùng Lăng Thiên, tôi muốn kiểm tra xem nơi này của em có hương vị của người đàn ông khác không.” Nói xong, anh kề sát mũi vào đó.

“Em với anh ấy không có gì cả, thật sự không có gì mà.” Nghĩ đến chuyện Lăng Thiên phải chết, tim của Thước Tiểu Khả liền đau đớn khôn nguôi, “tứ phân ngũ liệt” kia rốt cuộc là kiểu chết thống khổ đến mức nào.

“Hình như là không có mùi vị của người đàn ông khác, bên trong cũng rất sạch sẽ.” Lãnh Ngạo tắt đèn pin, tiện tay ném đi, sau đó lập tức lấn lên xoa nắn bộ ngực mềm mại của Thước Tiểu Khả.

Đầu ngón tay anh không ngừng khiêu khích đỉnh hồng, mãi đến khi nghe tiếng Thước Tiểu Khả kìm lòng không được rên lên, anh mới thì thầm: “Em có biết, mấy tháng nay em không ở cạnh tôi, tôi đã vượt qua như thế nào không?”

“Tôi đã giết rất nhiều người, Lãnh Hồ, còn vài tên cận vệ của em nữa, tất cả đều chết dưới súng của tôi.” Nói tới đây, động tác ôn nhu khiêu khích liền biến thành thô bạo, như là cảnh cáo, như là uy hiếp.

“Em muốn biết Lăng Thiên chết như thế nào không?” Môi anh ngậm chặt đỉnh hồng trước ngực cô, tiếp tục bắt đầu nhẹ nhàng khiêu khích.

Trong cơn tê dại lại nghe được cái tên “Lăng Thiên”, Thước Tiểu Khả giống như bị điện giật, toàn thân cô run rẩy.

“Hắn ta bị khí ga nổ chết trong lúc đang ngủ ở nhà mình.” Đầu lưỡi anh như đang hút mỹ vị, mùi vị rất tuyệt.

“Còn có tên Hoắc Yêu kia, tôi cũng sẽ không bỏ qua hắn.” Ôn nhu liềm mút biến thành gặm cắn thô bạo.

Trong cơn run rẩy, đầu óc Thước Tiểu Khả vẫn tràn ngập gương mặt của Lăng Thiên, nụ cười như ánh mặt trời chợt biến thành máu chảy đầm đìa. Đồng thời, hạ thể của cô bị một vật cứng xâm nhập, sau đó thô lỗ ra vào.

Cô biết anh đang rất tức giận.

Ngoài lần đầu tiên bị Lãnh Ngạo chiếm đoạt khiến cô đau đớn, thì vô số lần hoan ái khác, anh đều rất nhẹ nhàng tiến vào, cho dù trước đó có bao nhiêu động tác quái dị, biến thái, anh cũng sẽ không để cô phải chịu đau.

Cô thống khổ rên lên, anh thẳng người, nhưng thể tiến công điên cuồng kia vẫn không giảm, gương mặt vạm vỡ của anh tỏ rõ quyền sở hữu của anh với cô.

Anh cúi đầu, hé miệng, nuốt đôi môi cô vào trong miệng mình, không có hôn, không có gặm cắn, anh chỉ ngậm cô vào trong miệng như vậy, thứ cực đại bên dưới vẫn ra vào mãnh liệt không ngừng.

Cô cảm thấy hít thở khó khăn như bị thiếu dưỡng khí, ngoài ra đầu óc cô còn bị choáng váng đến muốn mê man.

Thân thể bị lật lại, cô vô lực nằm úp sấp, anh ngồi lên lưng cô, không hề thương tiếc tiếp tục một vòng tiến công mới.

Một đêm này, mỗi lần Lãnh Ngạo tiến vào đều điên cuồng, dường như anh muốn nuốt luôn Thước Tiểu Khả vào trong bụng mới cảm thấy thỏa mãn.

Lúc Thước Tiểu Khả tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, cô sờ sờ đệm chăn bên cạnh, trống trơn, lại nghe tiếng “loảng xoảng” dưới chân truyền đến.

Cô không ngồi dậy nhìn, vì cô biết chân mình đã bị sợi xích sắt dài kia khóa lại. Từ trước đến nay, anh luôn nói lời giữ lời, nói muốn xích cô vài ngày là cô phải bị xích vài ngày.

Xích thì xích đi, dù sao hòn đảo này cô cũng chơi chán rồi.

Cửa bị đẩy ra, không phải là Lãnh Bà, mà là Lãnh Ngạo.

“Dậy rồi?” Anh đóng cửa, đôi mắt vẫn dừng trên sợi xích.

Lúc này Thước Tiểu Khả mới ngồi dậy, sợi xích dưới chân cũng lung lay theo, phát ra âm thanh sắc nhọn chói tai.

“Vẫn chưa quen mang theo nó sao?” Lãnh Ngạo ngồi xuống cạnh cô, giọng nói thân thiết, không hề có ý châm biếm.

“Hơi quen rồi.” Thước Tiểu Khả không muốn nhìn mặt anh, cô quay đầu nhìn màn cửa.

Lãnh Ngạo thích tối, nên rèm phòng ngủ không bao giờ được kéo ra, màu sắc của tấm rèm cũng là màu tối. Ở đây làm cô có cảm giác như đang ở địa ngục.

Lãnh Ngạo nâng cổ chân cô lên, trên đó quấn mấy vòng xích sắt, và một cái khóa lớn.

“Khả

Nhi, em xem, sợi xích sắt này rất xứng với chân em.” Anh dường như nhận ra mình nói sai, lập tức chữa lại: “À... tôi nói sai rồi, dây xích này không phải làm từ sắt.”

Thứ này được làm từ cái gì, Thước Tiểu Khả không hề muốn quan tâm.

“Tôi đặc biệt sai người làm nó từ bạch kim cho em, hiệu quả rất tốt, phối hợp với màu da trắng mịn của em như một bức tranh hoàn mỹ vậy.” Lãnh Ngạo vừa nói vừa vuốt ve cổ chân cô.

Thước Tiểu Khả không để ý đến anh, cô đứng dậy đi tới phòng tắm.

Phòng ngủ yên tĩnh vang vọng tiếng dây xích leng keng, Thước Tiểu Khả nghe thấy nó như thấy tiếng sấm, còn vào tai Lãnh Ngạo lại thành một bản hòa âm tuyệt đẹp.

Dây xích rất dài, chiều dài của nó đã được đo lường chuyên biệt, nên khoảng cách từ giường đến phòng tắm vẫn đủ.

Thước Tiểu Khả vừa bước vào phòng tắm, Lãnh Ngạo đã gọi cô lại.

“Chờ đã.”

Cô cho rằng anh muốn tắm “uyên ương”.

Lãnh Ngạo ngồi xổm xuống cạnh chân cô, cẩn thận quan sát cổ chân. Cô mới đi vài bước mà phần da thịt chỗ khóa xích đã bị ma sát ra mấy đường hồng hồng.

Anh luôn yêu thích đôi chân của cô, nên anh rút khăn lụa trong túi áo ra, dịch khóa xích lên trên một chút, quấn khăn vào cổ chân rồi lại dịch khóa xích xuống. Như vậy khóa xích sẽ không ma sát vào da được nữa.

Lúc Thước Tiểu Khả từ trong phòng tắm đi ra, Lãnh Ngạo đã chuẩn bị xong cơm trưa phong phú cho cô, không phải một phần mà là hai phần. Càng khiến cô bất ngờ là anh không cho cô tự tay dùng cơm mà phải để anh đút.

Ăn xong bữa cơm trưa kỳ lạ, anh gọi một cuộc điện thoại, hình như là bảo ai đó đi lên.

Lãnh Ngạo tự mình mở cửa phòng, đi vào là một ông lão hơn năm mươi tuổi.

Lúc Thước Tiểu Khả đang buồn bực không hiểu vì sao Lãnh Ngạo lại gọi người này đến đây, thì anh đã xoay người nói với cô: “Khả Nhi, tôi mời sư phụ thôi miên đến cho em.”

Thôi miên?

Cô kinh sợ, vì sao anh phải làm như vậy?

“Thước tiểu thư yên tâm, thôi miên sẽ không làm cô bị thương, mà còn có ích với cơ thể của cô nữa.” Ông lão từ từ đến gần.

“Khả Nhi, ngoan, nằm lên giường đi.” Lãnh Ngạo vừa nói vừa tự ôm cô đến bên giường, để cô nằm lại tư thế ngủ ban nãy.

Lúc này, ông lão cũng đã ngồi ở đầu giường, sau khi đã nói đủ thứ kỳ quái khiến Thước Tiểu Khả từ từ nhắm mắt lại.

Thước Tiểu Khả cảm thấy cơ thể mình bắt đầu bằng phẳng, dường như cô đã trôi vào một hang động sáng lóa. Không biết trôi bao lâu, cô nghe thấy có người hỏi mình.

“Sau khi cô bị bắt đến Brunei, Hoắc Yêu đã làm gì với cô?”

“Anh ta nhốt tôi trong một căn nhà, mỗi ngày anh ta đều dẫn những cô gái khác nhau về nhà hoan ái, trong đó có một người là kẻ thù của anh ta. Lúc cô gái đó nổi sùng vào anh ta, tôi đã cứu anh ấy, sau đó tôi cầu anh ta cho tôi tự do, anh ta đồng ý.”

“Nói vậy, vì cô là ân nhân cứu mạng của Hoắc Yêu nên hẳn ta mới thả cô đi, chấm dứt giao dịch?”

“Đúng vậy, kỳ thật anh ta là một người tốt, tuy anh ta mang rất nhiều phụ nữ về nhà, nhưng anh ta chưa từng bắt buộc phụ nữ lên giường với mình.”

“Còn Lăng Thiên kia đã làm gì với cô?”

“Chúng tôi là vô tình gặp lại nhau, anh ấy thổ lộ với tôi, anh ấy nói từ lần đầu tiên gặp tôi anh ấy đã bị tôi hấp dẫn, nói là ở Brunei sẽ không có ai biết chúng tôi ở bên nhau.”

“Nói vậy, hai người là một cặp?”

“Ở cùng anh ấy, tôi mới hiểu được cái gì là tự do thật sự, tình yêu thật sự.”

“Quan hệ của hai người đã phát triển tới mức nào rồi?”

“Chúng tôi thường nắm tay nhau đi dạo phố, anh ấy rất thích vỗ đầu tôi, lúc hôn tôi anh ấy còn bị đỏ mặt, nhưng anh ấy chưa từng đòi hỏi gì quá đáng, quan hệ của chúng tôi rất trong sạch.”

“Cô có biết Hoắc Yêu đang ở đâu không?”

“Tôi không biết. Lúc Hoắc Yêu thả tôi đi, anh ta nói chúng tôi không thể gặp lại nữa, nên tôi không biết anh ta đang ở đâu, chỉ biết anh ta đã rời khỏi Brunei rồi.”

“Cô có yêu Lãnh Ngạo tiên sinh không?”

“Anh ta là người tâm lý có vấn đề, không cho tôi tự do, không cho tôi có một cuộc sống bình thường, tôi sẽ không yêu anh ta.”

...

Ngay lúc Thước Tiểu Khả trả lời câu hỏi cuối cùng, vẻ mặt của Lãnh Ngạo đứng bên cạnh đã có biến hóa mãnh liệt.

Nghe cô nói mấy tháng đó cô không có quan hệ thân mật với người đàn ông khác, anh cảm thấy rất hài lòng. Nhưng sau lại biết cô không hề yêu anh, gương mặt anh như bị kết băng, cứng ngắc vô cùng.

Anh thật sự không muốn nghe những lời này từ miệng cô nữa, anh quát một tiếng với ông lão: “Đủ rồi, không cần hỏi tiếp nữa, cho cô ấy tỉnh dậy đi.”

Thước Tiểu Khả từ từ tỉnh lại sau cơn du hồn. Cô hoàn toàn không biết gì về chuyện thôi miên, chỉ cảm thấy toàn thân được thả lỏng, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Lúc hoàn toàn mở mắt ra, cô không thấy ông lão thôi miên kia nữa, mà thấy vẻ mặt âm tình bất định của Lãnh Ngạo.

38. Chương 39

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, vài ngày nữa là sinh nhật mười bảy tuổi của em, tôi sẽ cho em một món quà kinh hỉ!” Lãnh Ngạo ngồi ở đầu giường, nắm chặt hai tay cô. Nói xong, anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô rồi rời đi.

Sinh nhật mười bảy tuổi?

Lúc này Thước Tiểu Khả mới nhớ ra mấy ngày nữa là sinh nhật cô. Sinh nhật mỗi năm, Lãnh Ngạo đều tặng quà cho cô, năm nào cũng thế làm cô vô cảm luôn rồi, có gì đáng để kinh hỉ?

Cứ như vậy, cô bị nhốt trong phòng ngủ tròn ba ngày. Trong ba ngày này, Lãnh Ngạo đều tự mình mang cơm lên cho cô, sau đó tự dứt cơm, coi cô như trẻ con ba tuổi. Ban đêm lại không yên ổn như vậy.

Bị nhốt đến đêm thứ ba, Lãnh Ngạo xuất hiện phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Lúc này, Thước Tiểu Khả vẫn đang ngủ say, đợi đến lúc cô bị hôn đến tỉnh lại thấy một gương mặt tươi cười.

“Khả Nhi, hai ngày trước tôi có chút thô bạo, đó là vì em không nghe lời, xem như trừng phạt.” Lời nói triền miên như lời tâm tình, “Nhưng dù sao em cũng không phải cố ý chạy trốn, tiểu tử họ Lăng kia cũng đã chết, tôi cũng hết giận, tối nay kích thích một chút, thế nào?”

Thước Tiểu Khả vốn còn đang mơ hồ, nghe thấy hai chữ “kích thích”, cô không nhịn được run lấy bầy: “Ngạo, em còn có thể phản kháng sao? Cho dù có cũng phản kháng không được, phải không?”

“Xem ra, bị xích mấy ngày cũng không vô ích.”

“Em chỉ có một thỉnh cầu thôi, anh đừng xích em nữa được không?” Thước Tiểu Khả biết rõ anh muốn cho cô hiểu tự do chỉ là giấc mơ ngu ngốc, nên yêu cầu của cô hiện giờ rất đơn giản.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng noãn của cô: “Không thành vấn đề, cho dù em muốn tự do, tôi cũng sẽ cho.”

Thước Tiểu Khả vừa nghe thấy hai chữ “tự do” thì không khỏi trờ to mắt, lát sau, cô lại cảm thấy đây là chuyện không có khả năng, anh chỉ nói đùa với cô thôi.

“Không phải nói suông, là thật.” Lãnh Ngạo nhìn thấu suy nghĩ cô.

Thước Tiểu Khả đột nhiên đứng dậy, như đứa trẻ ba tuổi được ăn đường, cô ngây ngốc hỏi: “Không gạt em? Anh thật sự cho em tự do?”

“Đại ác như Hoắc Yêu còn có thể cho em tự do, sao tôi lại không thể?” Lãnh Ngạo như một vương tử thâm tình vuốt ve tóc cô, khoe miệng anh nhếch lên, căn bản không thể nhìn ra anh là ma quỷ giết người vô số.

Nhìn nụ cười ẩn trong bóng tối của anh, Thước Tiểu Khả nhéo nhéo mũi mình, đau thật, không phải là mơ.

“Nhưng...” Lãnh Ngạo kéo chữ “nhưng” ra rất dài.

Thước Tiểu Khả biết rõ anh nào có lòng tốt mà cho cô tự do như vậy, nhất định là có yêu cầu gì rất vô lý, nhưng cô lại không dám hỏi, chỉ có thể mở to hai mắt chờ anh nói hết.

“Đáp ứng với tôi, từ nay về sau em sẽ không rời đi nữa, cho dù không phải em có chủ ý chạy trốn, nhưng một khi có cơ hội cũng phải liên lạc về, không được như lần này nữa, hiểu chưa?”

Lời nói của anh rất rõ ràng, anh trách cô sau khi bị Hoắc Yêu bắt đến Brunei, được tự do lại không chịu liên hệ với anh, mà còn yêu đương với Lăng Thiên.

Qua hành trình Brunei, còn có cái chết của Lăng Thiên, nếu Thước Tiểu Khả vẫn còn không biết ngoan ngoãn nữa thì cô quá ngu ngốc rồi. Mấy đêm liên tục cô mơ thấy gương mặt đầy máu của Lăng Thiên, răng nanh trắng hếu, đầu lưỡi dài đỏ tươi, anh trách cô hại chết anh, anh còn nói có thành quỷ cũng sẽ không tha cho cô.

Cô nghĩ, về sau cô không dám dễ dàng đáp lại tình cảm của ai, cứ thanh thản ổn định, ngày ngốc bên người tên ma quỷ này đi.

“Hiểu rồi.” Cô gật gật đầu.

“Nói, người đàn ông của em là ai?” Anh vén tóc cô ra sau lưng, sau đó nắm lấy tay cô, tựa như muốn bắt được lòng cô anh mới thấy thỏa mãn, đương nhiên chỉ như vậy thì vĩnh viễn không đủ, anh còn cần cô chính miệng trả lời vấn đề của mình.

“Lãnh Ngạo.”

“Anh ta là gì?” Một vấn đề khác, nhưng đáp án vẫn giống nhau.

“Là người đàn ông, là vị hôn phu của em.”

Ba chữ “vị hôn phu” vừa thốt lên, thì cánh môi Thước Tiểu Khả đã bị ngón tay anh chặn lại: “Đáp án không hoàn toàn đúng.”

Thước Tiểu Khả nghĩ nghĩ, là do ba từ “vị hôn phu” kia sao, nhưng cô đâu có nói sai?

“Không phải vị hôn phu sao?”

“Không phải, là chồng hợp pháp.” Dứt lời, Lãnh Ngạo xoay người, mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy hai hồ sơ màu đỏ đưa cho cô.

Thước Tiểu Khả nhận lấy, mở ra, năm chữ “Giấy chứng nhận kết hôn” đập vào mắt khiến cô ngớ người ra một lúc lâu.

Nước A, cô gái tròn mười sáu tuổi là có thể kết hôn, bằng vào năng lực của Lãnh Ngạo, anh hoàn toàn có thể lấy được giấy hôn chứng mà không cần có sự đồng ý của gia đình nhà vợ.

Anh là ai? Là vua hắc đạo của nước A, ngay cả chính phủ cũng phải kiêng kỵ, thêm việc anh đã khai thác thành công đá Poudretteite quý hiếm hơn kim cương nữa. Tin tức này đã được công bố vào ba tháng trước, làm chấn động toàn bộ thế giới, thương nhân liên hệ muốn mua Poudretteite nhiều vô số kể. Mà đá Poudretteite ngoài việc có thể làm trang sức, nó còn có thể dùng cho quân sự. Lãnh Ngạo đã thông minh quỳen một nửa số đá khai thác được cho chính phủ, nửa còn lại đi tiêu thụ. Đừng xem thường một nửa này, nó đã đủ khiến anh trở thành người giàu có nhất trên thế giới rồi. Thông qua việc quỳen tặng, địa vị của anh ở nước A nay còn cao hơn, anh cũng không buồn lâu thuốc phiện, việc kinh doanh giải trí, mua bán súng đạn đều là hợp pháp, nên chính phủ cũng im lặng để anh giữ vị trí bá chủ hắc đạo.

Nhìn hai tập hồ sơ màu

Nhìn hai tập hồ sơ màu đỏ, Thước Tiểu Khả bật cười, thì ra ngày hôm qua cô đã trở thành vợ hợp pháp của anh rồi.

“Nói lại xem. Lãnh Ngạo là gì?” Lấy lại hai bản hồ sơ, Lãnh Ngạo lại tự luyến lần nữa.

“Là người đàn ông, là chồng của em.”

“Rất tốt.”

“Tôi hỏi em, vì sao em muốn tự do?”

Vấn đề này thật sự là hỏi khó Thước Tiểu Khả, cô không khỏi tự hỏi dưới đáy lòng mình, vì sao cô lại muốn tự do?

“Thế nào? Không trả lời được?” Lãnh Ngạo cười cười: “Nếu không nói được, thì tôi sẽ không cho em tự do.”

Thước Tiểu Khả hơi nóng nảy, hi vọng không dễ tìm thấy này không thể mất đi như vậy được.

“Vì muốn được giống như người bình thường.”

“Bình thường như thế nào?” Lãnh Ngạo thật đúng là hỏi không dứt.

“Đến trường đi học, sau đó yêu đương, công tác, kết hôn sinh con.” Thước Tiểu Khả tuy đã sống nhiều năm trên đảo, nhưng nhờ có Lãnh Bà, có TV, có sách, mà cô biết rõ thế giới bên ngoài là như thế nào, lại được sống trong cuộc sống tự do bốn tháng ở Brunei khiến cô càng thêm khát vọng tự do hơn trước.

“Yêu đương, công tác, kết hôn, sinh con.” Lãnh Ngạo nhẹ nhàng lặp lại những lời này, vẻ mặt có chút biến hóa nho nhỏ.

“Những năm này không có tự do, ngoài việc đi học, làm việc, sinh con ra, thì cũng đã yêu và kết hôn rồi.”

Thước Tiểu Khả phát hiện, phải nói những lời không bình thường này với anh thật là mệt chết đi, mỗi một câu cô nói anh đều có thể bẻ cong được.

“Ngạo, em đã đáp ứng với anh là không rời đi rồi, anh không thể dứt khoát một chút được sao?” Lá gan cô to hơn một chút, bắt đầu làm nũng trước mặt anh.

“Không thành vấn đề, “Lãnh Ngạo *nhất cổ tác khí* nói: Để xem em có thể tiếp nhận được quà sinh nhật của tôi hay không.”

(*) Nhất cổ tác khí: Không ngừng nỗ lực cho đến phút cuối. Bắt nguồn từ chuyện kể về thuật dụng binh của một vị quân sư nước Lỗ vào thời Xuân Thu (770-476 trước Công nguyên). Chữ “cổ” có nghĩa là trống trận, “tác khí” là tinh thần hăng hái.

Thước Tiểu Khả nhớ lại, anh đã từng nói sẽ cho cô một món quà sinh nhật “kinh hi”. (ngạc nhiên vui mừng)

“Có thể nhận được.” Cô không hề suy nghĩ thốt ra.

“Vẫn chưa biết là quà gì, đã trực tiếp đáp ứng?” Lãnh Ngạo hỏi lại.

“Sẽ không hối hận.”

“Tốt, rất tốt.” Lãnh Ngạo đặt tay lên vai cô vén dây áo ngủ mỏng manh ra, cả vai bên kia cũng vậy. Vì không có dây nên áo ngủ từ từ trượt xuống bên hông, lộ ra nửa người trên hoàn mỹ, cực kỳ dụ hoặc.

“Cơ thể em thật kích thích ánh mắt người khác. “Anh quỳ trước người cô, vùi đầu vào hai bầu mềm mại: “Thật xin lỗi, Khả Nhi, vài đêm trước tôi có chút thô bạo, nhưng đêm nay sẽ không như vậy nữa.”

“Chỉ cần em không rời đi, không yêu người đàn ông khác, tôi sẽ thật yêu thương, cưng chiều em.” Anh tham lam hít hà mùi thơm trên người cô, từ lúc cô sáu tháng tuổi đã có mùi hương này, sau này lớn lên hương vị có chút nhạt đi, nhưng anh vẫn say mê nó như cũ, tựa như sự yêu thích của anh với thân thể cô vậy.

Lãnh Ngạo người này, lúc tâm tình tốt anh sẽ cưng chiều cô lên tận trời, lúc tâm tình không tốt thì sẽ dùng hết sức hành hạ thậm chí không tiếc giết người vô tội. Thủ đoạn của anh Thước Tiểu Khả đã sớm biết rõ, nên với sự thâm tình khác thường đêm nay, cô cũng không bị mê hoặc. Nhưng cô vẫn bị hai chữ “tự do” trong miệng anh hấp dẫn, mà cho dù anh có không nói hai chữ này thì cô cũng không có cách nào phản kháng, còn không bằng cứ đón ý nói hòa với anh như trước.

Lăng Thiên, xin lỗi anh, là do em lúc trước hại anh, lúc nhận ra thì tất cả đều đã trễ, cho dù có nói nhiều, có hối hận nhiều hơn thì cũng vô ích, kết quả vẫn cứ phải thành thành thật thật ở lại bên cạnh Lãnh Ngạo, cho dù ngày sau có lấy được tự do, thì cũng không thể rời khỏi anh. Cho nên, đừng trách cô, chỉ có thể trách là do Lãnh Ngạo này quá đáng sợ.

Nhắm mắt lại, Thước Tiểu Khả mò mẫm tìm được một bàn tay của Lãnh Ngạo, cô đặt tay anh lên môi nói: “Ngạo, không phải anh muốn kích thích sao? Em sẽ thỏa mãn anh, hơn nữa em cam tâm tình nguyện.

Vẫn đang đắm chìm trong mùi thơm dụ hoặc của cô, nghe thấy vậy, Lãnh Ngạo chậm rãi ngẩng đầu lên, nở một nụ cười quỷ dị.

Anh si mê thân thể của cô, hận không thể vò nát nó rồi nuốt vào trong bụng.

Nếu cô khát vọng tự do như thế, thì cứ cho cô đi, cô cũng không thể rời khỏi anh được. Hơn nữa, muốn tự do, thì phải xem cô có chịu được phần đau đớn kia không?

Đau, rốt cuộc đó là gì? Lãnh Ngạo không rõ lắm, anh chỉ biết, cô rời khỏi anh nửa năm khiến tim anh vô cùng đau đớn, nghĩ đến không biết cô có ăn no mặc ấm, có được ngủ ngon, có sống tốt, có bị ức hiếp hay không, thì tim anh sẽ lại đau, nghĩ đến cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi anh, tim anh đau nhức điên cuồng!

Tóm lại, nỗi đau đối với anh mà nói tựa như bị chém một đao, so với chết còn khó chịu hơn!

39. Chương 40

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Khóa xích trên chân Thước Tiểu Khả cuối cùng cũng được Lãnh Ngạo mở ra. Tư thế hoan ái đêm nay của bọn họ không như trước, một người ngồi trên giường, một người quỳ như đang nhận lỗi.

Lãnh Ngạo mút vào đỉnh phần hồng “ngon miệng”, lại chuyển qua gương mặt của Thước Tiểu Khả. Trán, chóp mũi, thậm chí cả hàng mi long lanh cũng khiến anh say mê. Đặc biệt là đôi môi lúc đóng lúc mở, hơi thở như lan kia, một khi chạm vào, vĩnh viễn đều cảm thấy hôn không đủ.

Nhưng lúc dời đến bên vai, vết sẹo mờ mờ kia khiến nụ hôn của Lãnh Ngạo càng dịu dàng hơn. Cánh môi ẩm áp nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo nhỏ của cô.

“Bị đạn bắn trúng, nhất định rất đau đúng không?”

“Đau, không đau mới là lạ.” Cô cau mày, dáng vẻ tội nghiệp đáng thương.

“Chịu đỡ đạn ột người đàn ông không liên quan gì, cũng chỉ vì tự do?” Anh tiếp tục vuốt ve, “Cũng được, chỉ cần có thể chịu được đau đớn, thì sẽ có được tự do.”

Thước Tiểu Khả nghĩ thầm, cơn đau bị đạn bắn cô cũng đã trải qua rồi, còn có cơn đau nào cô không chịu nổi nữa chứ? Nếu cả đời này cô đã không thể rời khỏi anh, chi bằng cứ tiếp nhận nỗi đau anh mang lại đi.

Từ trên vai dời một đường xuống dưới, thấy cô ngồi im như cọc gỗ, anh nhẹ nhàng cắn lên cái cổ phần trắng của cô, nói: “Không phải nói muốn thỏa mãn tôi sao? Không phải nói cam tâm tình nguyện sao?”

Thước Tiểu Khả bị anh nói như vậy mới lấy lại tinh thần.

Ngón tay trắng nõn vẽ hoa trước ngực anh, sau đó cởi bỏ từng chiếc từng chiếc cúc, lộ ra lồng ngực khỏe mạnh. Trước ngực anh có mấy sợi lông đen, không nhiều lắm, có thể đếm được ba sợi.

“Tiểu Khả, tôi còn nhớ rõ trước đây, lúc em nhìn thấy lông trước ngực tôi, em sẽ lấy tay kéo.”

Thước Tiểu Khả sửng sốt, còn có chuyện này sao. Một người đàn ông có ngực chỉ có thể là trên hai mươi tuổi. Lúc anh hai mươi tuổi, cô mới có mười tuổi thôi.

Suy nghĩ một hồi, muốn nhớ lại chuyện năm cô mười tuổi, chỉ tiếc là đã qua nhiều năm như vậy, cô thật sự một chút ấn tượng cũng không có, đặc biệt là chuyện cô kéo lông ngực của anh.

“Có diễn-đàn-lê- quý-đôn nhớ không?” Lãnh Ngạo nhắc nhở.

“Chuyện trước đây đều đã quên hết rồi.”

“Tôi rất nhớ đoạn thời gian đó.” Lãnh Ngạo nhớ lại chuyện cũ, “Lúc em còn nhỏ, em rất thích đi theo tôi, nhưng trưởng thành thì đã thay đổi rồi.”

Thước Tiểu Khả nhìn anh, mặt cô thoáng hồng lên, bình thường anh đều hay nghiêm mặt, rất ít khi nhìn thấy bộ dáng “đáng yêu” này của anh.

“Có thể kéo nó giống như trước đây không?” Lãnh Ngạo hỏi.

“Cái gì?” Thước Tiểu Khả lúng túng, lúc trước là cô không hiểu chuyện, bây giờ đã lớn như vậy rồi, anh còn muốn cô kéo lông ngực của anh, không phải là quá ngây thơ rồi chứ.

“Kéo nó như trước đây đi.”

Lãnh Ngạo lại thúc giục cô lần nữa, cô chỉ đành phải vươn tay, nhẹ nhàng kéo vài sợi lông trước ngực anh.

Cô tuy hận anh, nhưng vẫn không muốn anh bị đau, cho nên lực đạo rất nhẹ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh. Lãnh Ngạo nở nụ cười, xoay đầu cô lại, ấn xuống môi cô một nụ hôn.

Nụ hôn doođoođoođ của anh rất đột ngột, lúc cô đang xoắn xuýt có nên kéo làm anh đau hay không thì môi đã bị chặn lại, sau đó nụ hôn quay cuồng ùn ùn kéo đến.

“Khả Nhi, em thật đúng là tiểu yêu tinh mê người, cắn em thật quá sung sướng!” Lãnh Ngạo thở hào hển, nhìn Tiểu Khả bị anh áp dưới thân.

Hoan ái cùng anh không phải mới lần một lần hai, ngoài màn dạo đầu kỳ lạ ra, thì cô Thước Tiểu Khả phát hiện Lãnh Ngạo kỳ thật có một chút khuynh hướng ngược và chịu ngược cường độ thấp, cũng may chỉ là cường độ thấp, cô vẫn còn có thể chịu được.

Một đêm này, quả thật cực kỳ kích thích, bốn phía phòng ngủ tràn ngập vị dục tình nồng đậm.

Ngày hôm sau vừa mở mắt, chân nhấc lên không còn nghe tiếng loảng xoảng leng keng, Thước Tiểu Khả liền biết Lãnh Ngạo đã tháo xích ra rồi.

Cô nhanh chóng đứng dậy rửa mặt, mở cửa ra, rốt cuộc cũng được hít thở không khí mới mẻ nhiều ngày không được ra ngoài.

Xuống lầu, cô phát hiện các người giúp việc đang vội vàng luôn chân luôn tay, ngay cả Lãnh Bà cũng không ngừng chỉ huy công việc cho bọn họ.

Thước Tiểu Khả đi đến bên cạnh Lãnh Bà, hỏi: “Lãnh Bà, ở đây sắp đón ai đến chơi sao?”

“Thước tiểu thư, chẳng lẽ cô đã quên ngày mai là sinh nhật mười bảy tuổi của cô rồi sao?” Lãnh Bà không gặp cô vài ngày, biết cô bị thiếu chủ nhốt trong phòng, bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc cũng được thả ra.

“Sinh nhật mấy năm trước cũng không thấy đại sảnh được trang trí như vậy.” Vừa nhắc tới sinh nhật, cô liền nhớ tới món quà mà Lãnh Ngạo nói. Rốt cuộc đó là gì mà thần bí như vậy?

“Thiếu chủ nói năm nay không giống, vừa tân hôn nên muốn tổ chức tiệc sinh nhật lớn hơn một chút.”

“Chẳng lẽ có mời khách sao?”

“Mời, còn mời không ít khách nữa.”

Thước Tiểu Khả càng khó hiểu hơn, cô đã ở đây mười mấy năm, cô biết Lãnh Ngạo chưa bao giờ cho người ngoài đặt chân đến đây, nên vài năm nay ngoài trừ một lượng lớn người giúp việc, hộ vệ và các giáo viên dạy kèm, thì cô chưa từng gặp một người khách nào.

“Mời những khách nào đến vậy?”

Lãnh Bà nghĩ nghĩ rồi nói: “Có người nhà, còn có những nhân vật lớn uy tín của nước A.”

Người nhà?

Thước Tiểu Khả cười khúc khích, cha mẹ cô chưa từng gặp mặt, và bốn người anh trai kia cũng gọi là người nhà sao?

“Lãnh Bà, bà mau làm đi.” Cô không muốn quần lầy quần gia nữa, vì cô còn có chuyện quan trọng phải làm.

Thước Tiểu Khả đi vào trong rừng, trong đó có một cánh đồng hoa, cô rất thích nơi đó. Trước đây mỗi khi cô vui hay không vui, cô đều tới đó hái hoa.

Hôm nay cô hái những nhành hoa cô cho là đẹp nhất xuống, sau đó đi đến bờ sông, thả hoa xuống nước.

Thả hoa là một tục lệ thể hiện niềm thương tiếc với bạn bè thân đã mất của nước A. Rất khó mới được ra khỏi phòng, chuyện Thước Tiểu Khả muốn làm nhất là chuyện này.

Cô mang theo một cái rổ lớn, trong rổ là những bông hoa mà cô thích nhất, có màu đỏ, có màu tím, có màu trắng, cô rất thích chúng, cô nghĩ Lăng Thiên nhất định cũng rất thích.

Ngón tay nhẹ nhàng cầm một bông hoa lên, sau đó thả xuống sông, gió sông thổi nhẹ, đưa những đóa hoa bay nhẹ nhàng một khoảng xa rồi mới chạm xuống mặt nước, được dòng nước đưa đi càng xa hơn.

Hoa trong rổ ít đi, hoa trên mặt sông ngày càng nhiều. Thước Tiểu Khả ngồi trên một tảng đá cạnh bờ sông nhìn cánh hoa trôi dập dềnh theo dòng nước.

“Tiểu Khả, con đang làm gì vậy?” Chẳng biết từ lúc nào Lãnh Bà đã xuất hiện sau lưng cô.

Thước Tiểu Khả cũng không quay đầu, cô mở miệng nói: “Rải hoa.”

Lãnh Bà đến gần, ngồi xuống bên cạnh cô: “Mấy tháng trước, con ở Brunei có khỏe không?”

“Vốn là rất khỏe, nếu không phải là Ngạo xuất hiện, thì sẽ càng vui vẻ hạnh phúc hơn!”

Lãnh Bà nhìn cô gái bà chăm sóc từ nhỏ, đôi mắt u buồn kia, gương mặt tràn đầy sầu muộn kia, không hề tương xứng với độ tuổi của cô bé chút nào.

“Lãnh Bà, bà nói xem, rải hoa xuống sông như thế này, người bạn đã mất có thể nhận được hay không?”

“Có, nhất định là có rồi.” Lãnh Bà nhớ tới chuyện chính, vỗ vỗ mặt cô nói: “Lễ phục cho buổi tiệc ngày mai đã được đưa đến, có thể đi thử rồi.”

“Không muốn thử, không có ý nghĩa gì cả!” Khả Nhi hất mặt nhìn ra sông, hoa cô rải đã trôi đi rất xa rồi.

“Nghe lời nào, nếu không thiếu chủ sẽ tức giận.”

“Anh ấy từ trước đến nay đều không làm tiệc sinh nhật trên đảo, sao lần này lại thay đổi.” Khả Nhi nhớ rõ, sinh nhật hàng năm của cô, Lãnh Ngạo chỉ cho phép hai người bọn họ ở cùng nhau.

“Bởi vì Khả Nhi đã lớn rồi.” Lãnh Bà vén lại mái tóc bị gió thổi rối tung của cô, “Đi thôi, thiếu chủ sắp quay lại rồi, đừng tùy hứng nữa!”

“Được rồi.” Cô đặt rổ xuống, đi theo Lãnh Bà rời khỏi bờ sông.

Trên đường về, cô gặp Đỗ Uy Lợi.

Vì Đỗ Uy Lợi có thể tìm được Thước Tiểu Khả trong kỳ hạn, không chỉ được miễn tội chết, mà còn được Lãnh Ngạo tin tưởng, từ khi trở về từ Brunei, anh ta vẫn đi theo Lãnh Ngạo làm việc.

Vốn Thước Tiểu Khả vẫn có chút thiện cảm với anh, nhưng vì anh tìm được cô ở Brunei, lại còn chụp ảnh của cô và Lăng Thiên, hại Lăng Thiên phải chết oan uổng, nên bây giờ cô vô cùng ghét anh ta, thậm chí còn oán hận anh ta nữa.

Cô đi đến trước mặt anh ta, châm chọc khiêu khích nói: “Đỗ tiên sinh, bây giờ anh cũng tốt quá nhỉ!”

Đỗ Uy Lợi mặt không đổi sắc, cũng không đáp lời.

“Phải cẩn thận đấy, đừng để có kết cục giống như Lãnh Hồ!” Thước Tiểu Khả trợn mắt nhìn anh ta, cười khinh thường rồi quay người rời đi.

Về đến phòng, Thước Tiểu Khả nhìn thấy mấy bộ lễ phục Lãnh Ngạo đo và đặt may cho cô, có màu trắng, hồng phấn, màu tím, nhưng cô chọn tới chọn lui vẫn thấy thích màu trắng nhất. Cô mặc lễ phục màu trắng lên người, dựng cao cổ áo, búi tóc lên, trông rất giống cô công chúa Bạch Tuyết được bầy chú lùn bảo vệ trong truyện cổ tích.

Lúc cô đang đắm chìm trong thế giới đồng thoại*, thì một hộp gấm màu đỏ xuất hiện trước mắt cô, sau đó giọng nói thâm trầm của Lãnh Ngạo truyền đến: “Mở ra xem đi!”

(*) Truyện đồng thoại: Truyện thiếu nhi.

Thước Tiểu Khả không cần nghĩ cũng biết trong hộp có thứ gì, chẳng qua chỉ là trang sức kim cương các loại thôi, châu báu như vậy cô đã có rất nhiều rồi, có thêm nữa cũng không hiếm lạ gì. Nhưng cô vẫn có chút hứng thú mở hộp giấu ra.

Vừa mở ra, trong phòng đã tản ra ánh sáng không tầm thường.

“Đây không phải là nhẫn kim cương, mà là nhẫn hồng khuê độc nhất vô nhị trên thế giới, cũng là nhẫn cưới của em.” Lãnh Ngạo xoay người cô qua, nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào anh, anh tình ý sâu xa nói: “Ngày mai là sinh nhật mười bảy tuổi của em, đeo nó lên, để tất cả đều biết em là người phụ nữ của Lãnh Ngạo.”

Thước Tiểu Khả nghĩ thầm, thì ra anh tổ chức tiệc sinh nhật lớn cho cô là vì mục đích này.

Một giây sau, Lãnh Ngạo đeo nhẫn cho cô, viên đá quý màu hồng chói mắt dính trên ngón tay trắng nõn, vô cùng rực rỡ.

Đặt ngón tay đeo nhẫn của cô lên miệng hôn, Lãnh Ngạo cảm thấy tim đập nhanh khác thường, nhưng cô lại hiểu rất rõ, cô biết trái tim này đập nhanh là vì cô, anh cũng biết, Khả Nhi của anh đã trưởng thành, nếu hòn đảo này không thể giam được cô, vậy thì cứ cho cô tự do đi, dù sao nhất cử nhất động của cô cũng không thể thoát khỏi hai mắt anh được.

40. Chương 41

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Hòn đảo này từ trước đến nay chưa từng náo nhiệt như vậy.

Sóng dập dềnh trên mặt nước, rất nhiều du thuyền tư nhân đang neo đậu ở đó. Từ du thuyền bước xuống, phụ nữ thì trang điểm khéo léo, đàn ông thì giàu có phong độ, phần lớn đều là kết bạn đi cùng nhau. Trên đường từ bờ sông đến tòa nhà chính, các tân khách nối liền không dứt, tiếng nói chuyện rì rầm, mà trong đại sảnh tổ chức tiệc thì lại càng ồn ào hơn.

Trên cầu thang hoa lệ xuất hiện một đôi nam nữ, các tân khách trong sảnh đều không hẹn mà cùng ngừng bàn luận, ngược mắt lên nhìn chăm chú.

Ngày thường, Lãnh Ngạo thích mặc trang phục màu đen, hôm nay lại mặc lễ phục màu trắng hiếm thấy, mà còn là Tuxedo*, nên nhìn có vẻ đặc biệt có tinh thần hơn. Mái tóc đen bóng như đang tỏa sáng, đôi mắt tà mị nhìn một lượt các tân khách đứng bên dưới.

(*) Tuxedo là một loại Vest, có ve áo, hoặc viền túi, hàng cúc được may bằng vải lụa hoặc vải satin. Có loại vạt dài, đuôi tôm, có loại vạt ngắn như áo Vest thông thường. Được mặc trong các sự kiện trang trọng.

Thước Tiểu Khả ngày thường cũng thích màu trắng, nên hôm nay vẫn mặc màu trắng như cũ. Trên đầu cô có cài một cái vương miện nhỏ long lanh, cổ áo dựng thẳng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, mỹ lệ khác thường, rất giống công chúa Bạch Tuyết trong truyện cổ tích. Trên ngón tay cô đeo một chiếc nhẫn đính đá quý hiếm có, chiếc nhẫn siết chặt với ngón tay, dường như muốn giam cầm cả cuộc đời cô vậy.

Đôi nam nữ vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm, nam thì không cần phải nói, đó là nhân vật mà giới hắc đạo, bạch đạo ở nước A vừa nghe tin đã sợ mất mật, còn nữ thì lại chưa từng lộ mặt, nghe nói đó là người từ nhỏ đã được Lãnh Ngạo nuôi dưỡng, dung mạo phi phàm, hôm nay xuất hiện thật khiến cho người ta phải kinh diễm một phen.

“Ngạo, sao lại mời nhiều người như vậy?” Thước Tiểu Khả đã hỏi anh vấn đề này rất nhiều lần.

“Chuyên tâm một chút, có rất nhiều người đang nhìn em đi xuống lầu đấy.” Lãnh Ngạo không trả lời, mà càng siết chặt đôi tay cô đang khoác trên tay anh hơn.

Lúc hai người đi đến giữa đại sảnh thì đang là lúc y hương tấn ảnh*, ăn uống linh đình.

(*) Y hương tấn ảnh: Là 1 thành ngữ, y = y phục, hương = hương hoa, tấn = mái tóc, ảnh = bóng dáng, miêu tả sự long lẫy của phục sức trên người, cũng có ý chỉ phụ nữ hoặc những thứ hay thấy ở lễ hội xa hoa.

Rõ ràng đây là sinh nhật mười bảy tuổi của mình, nhưng Thước Tiểu Khả lại cảm thấy mình như một tên hề đứng giữa bữa tiệc, nhìn một đám tân khách nở nụ cười đối trá với mình.

Lãnh Ngạo vẫn luôn đứng cạnh cô như một vương tử, khiến cô cảm thấy vô cùng không quen.

Theo tính tình của Lãnh Ngạo, anh chưa bao giờ cười nói nhiều như bây giờ, lại còn tiếp rượu của khách, có thể nói hôm nay anh hoàn toàn là một người xa lạ.

Anh giờ ly rượu lên, vô cùng tự hào nói với từng người: “Hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của vợ yêu Thước Tiểu Khả, hoan nghênh chư vị khách quý đến dự.” Chỉ một câu ngắn gọn đã tỏ rõ cô là của anh.

Mà cô cũng chỉ có thể nở nụ cười miễn cưỡng dưới vô số ánh mắt hâm mộ.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa, thì Thước Tiểu Khả cảm thấy không khỏe.

“Có phải quá nhiều người nên cảm thấy khó thở không?” Lãnh Ngạo nắm tay cô, thân thiết hỏi.

“Ngột ngạt quá, em muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.”

“Tôi đi cùng em.”

Lúc hai người ra ngoài, trời đã chạng vạng tối, vì hôm nay khách đến quá nhiều, nên để an toàn, bọn họ đi đến đâu đều có vệ sĩ theo đến đó.

Không khí cạnh bờ sông thoáng mát, nhưng vì có quá nhiều du thuyền nên không khí trong lành cũng bị ô nhiễm theo rồi.

“Vừa rồi có nhìn thấy ba em không?” Lãnh Ngạo kéo cô đến một băng ghế dài.

“Em không nhớ rõ gương mặt ông ấy, cho dù ông ấy có đứng trước mặt, em cũng không nhận ra.” Ở tang lễ của ông nội mười năm trước, cô đã từng gặp qua người được gọi là “ba”, trong trí nhớ của cô thì ông hơi béo, nhưng thời gian đã quá lâu, bây giờ hình dáng cụ thể của ông thế nào Thước Tiểu Khả cũng không nhớ rõ nữa.

“Lát nữa cho em gặp riêng bọn họ, chịu không?”

“Không cần.” Thước Tiểu Khả ngẩng đầu, “Dù sao cũng không sống cùng nhau, cho dù gặp cũng không có tình cảm gì, còn không bằng không gặp.”

Lãnh Ngạo cười cười: “Thì ra em cũng rất tàn nhẫn.”

Hai người không nói thêm gì, có một vệ sĩ bước lên nói gì đó bên tai Lãnh Ngạo, Lãnh Ngạo lập tức đứng dậy nói: “Khả Nhi, về thôi.”

“Em muốn ngồi thêm một lát nữa.” Thước Tiểu Khả không thích chỗ đông người, “Anh đi trước tiếp đãi khách đi.”

Lãnh Ngạo sờ sờ đầu cô, anh ngoắc ngón tay, một vệ sĩ đứng đó không xa cầm áo khoác ngoài đi về phía anh.

Anh khoác áo lên người cô, nói: “Ở đây gió lớn, đừng ngồi lâu. À, em cũng nên chuẩn bị quà sinh nhật của mình.”

Nhắc tới quà sinh nhật, lòng hiếu kỳ của Thước Tiểu Khả lại dâng lên, rốt cuộc là anh chuẩn bị cho cô quà gì?

Nhìn anh đi xa, cô cũng bình ổn tâm tình lại ngồi ngắm cảnh sông.

Không biết qua bao lâu, một người đàn ông béo lớn tuổi đi về phía cô.

“Thước tiểu thư, cô còn nhớ tôi không?” Người đàn ông béo đứng cạnh cô, vì ông là khách được mời đến, chỉ trò chuyện thôi nên các vệ sĩ cũng không ngăn cản, nhưng ánh mắt của họ vẫn luôn chú ý từng hành động của ông ta.

Thước Tiểu Khả xoay người nhìn ông ta, bụng to, đầu trọc, cô không có ấn tượng tốt gì, khinh thường hỏi: “Ông là ai?”

“Là ba của con.” Người đàn ông cố ý nhấn mạnh: “Là ba ruột của con.”

Thước Tiểu Khả vừa nghe thấy năm chữ đó đã xoay mặt đi không nhìn ông ta nữa, cô hất cằm nói: “Ông đi đi, đừng làm phiền tôi!”

“Khả Nhi, ba biết con nhất định là hận ba, nhưng ba cũng không

có cách nào.” Người đàn ông tiếp tục giải thích.

Thước Tiểu Khả khoác tay: “Không cần giải thích, là lỗi của các người, không phải lỗi của các người cũng được, Thước Tiểu Khả tôi căn bản không có người thân, ông hiểu chưa?”

“Khả Nhi, mẹ con rất nhớ con, mỗi ngày đều nhớ.”

“Không cần nói những điều này với tôi.” Thước Tiểu Khả căm giận đứng lên: “Ông đi nhanh đi, không tôi sẽ gọi vệ sĩ.”

Tâm tình khó được tốt lên một chút thì lại bị ông ta làm loạn.

Người đàn ông béo đã rời đi. Thước Tiểu Khả quay đầu nhìn bóng lưng mập mạp của ông ta, trong lòng cô biết rõ, nếu không phải được Lãnh Ngạo cho phép, sao ông ta lại dám đến đây nhận cô chứ.

Lãnh Ngạo, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Nếu đây không phải sinh nhật cô thì cô thật sự không muốn quay lại đó, nhưng vì Lãnh Ngạo đã gọi, cô không thể không về được.

Tiệc sinh nhật giống như những bữa tiệc cô đã thấy trong TV, ước nguyện, cắt bánh kem, mở sâm panh, bên cạnh có một người tựa như bạch mã hoàng tử.

Cô lại nhìn thấy người đàn ông tự nhận là ba cô lần nữa, cô cũng tin ông ta nói thật, loại tình thân này cần có thời gian để gây dựng, cô không có cách nào tiếp nhận đây chính là ba mình được.

Sau khi bữa tiệc náo nhiệt kết thúc là công việc dọn dẹp của người giúp việc. Thước Tiểu Khả mệt đến mức mềm nhũn hai chân, hận không thể tắm nước nóng rồi lăn lên giường ngủ một giấc.

Vừa mới bước vào phòng ngủ, trước mắt tối đen, sau lưng là vòng ôm quen thuộc của Lãnh Ngạo.

“Khả Nhi, có hài lòng với tiệc sinh nhật này không?”

“Cũng được.” Kỳ thực cô muốn nói là rất chán, nhưng cần gì phải nói với anh như vậy chứ.

“Nhắm mắt lại đi.” Lãnh Ngạo thần bí nói.

“Anh muốn làm gì?” Căn phòng vốn đã rất tối rồi, còn cần phải nhắm mắt nữa sao.

“Nghe lời.”

Thước Tiểu Khả hết cách, chỉ có thể nghe lời anh nhắm hai mắt lại.

“Tốt, đi thôi.” Lãnh Ngạo sợ cô vấp ngã, anh dìu cô đi.

Vừa đi được vài bước, Thước Tiểu Khả đã bất an lén mở mắt ra: “Anh đưa em đi đâu vậy?”

Lãnh Ngạo thấy cô không nghe lời, anh rút một rảnh băng đã chuẩn bị trước từ trong túi ra, quái dị nói: “Xem ra phải bịt mắt em lại thôi.”

Anh nói là làm, vài giây sau, mắt Thước Tiểu Khả đã bị khăn bịt kín, mọi thứ đều tối đen, khiến cô vô cùng sợ hãi.

Trong cảnh tối tăm đó, cô được Lãnh Ngạo dìu xuống lầu hai.

Nỗi sợ của cô càng tăng thêm, lầu hai là thư phòng của Lãnh Ngạo, phòng y tế, còn có phòng giải trí và phòng tập thể thao. Anh rốt cuộc là muốn dẫn cô đi đâu?

Chợt cô nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, trước mắt lóe lên ánh sáng mờ mờ mà lúc này Lãnh Ngạo lại rời đi, chưa đến một phút sau anh đã trở lại, sau đó cô nghe thấy tiếng đóng cửa.

Lãnh Ngạo tháo khăn trên mắt cô ra, ánh sáng vốn mờ mờ lại trở nên chói mắt. Sau khi nhìn xung quanh phòng, Thước Tiểu Khả sợ tới mức lui lại sau mấy bước.

Đây không phải là thư phòng của Lãnh Ngạo, không phải phòng tập thể thao, mà là phòng y tế. Trong này có giường, còn có một vài dụng cụ chữa bệnh đơn giản. Nếu không phải bị thương nặng thì hoàn toàn có thể phẫu thuật ở đây.

Cô nhìn Lãnh Ngạo, anh đã thay áo blouse trắng, nhìn rất có vẻ giống bác sĩ, chắc lúc này anh rời đi là để thay áo.

“Ngạo, anh đưa em đến đây làm gì?” Cô không bị thương, không cần phải đi đến đây mà.

Lãnh Ngạo mặc áo blouse trắng nhìn rất giống một vị bác sĩ hiền lành, khiến Thước Tiểu Khả không nhận được nghĩ đến Lăng Thiên.

“Đưa quà sinh nhật cho em!” Lãnh Ngạo từ từ đến gần cô.

Cô vô thức lui về phía cửa, xoay người muốn mở cửa, nhưng cửa đã khóa, không thể mở được.

“Khả Nhi, nghe lời, qua đây.” Lãnh Ngạo vươn tay về phía cô.

Lưng dựa sát vào cửa, Thước Tiểu Khả mở to mắt nhìn anh nở một nụ cười thiên sứ từ từ đến gần mình.

“Ngạo, rốt cuộc anh muốn đưa quà gì cho em?” Giọng nói của cô không lớn, vì cô biết cô có la lớn cũng sẽ không ai đến mở cửa cho cô.

“Đêm nay thật đẹp!” Anh vuốt ve gương mặt cô, “Nếu hoan ái ở đây một đêm, cảm giác nhất định đặc biệt.”

Thước Tiểu Khả nhìn xung quanh, trên đầu giường màu trắng treo một bóng đèn tròn, trong ngăn tủ là kéo và băng gạc chuyên dụng cho giải phẫu.

Ngón tay từ gò má trượt xuống đến ngực, sau khi xoa nắn ở đó vài cái thì anh xốc vấy cô lên, duỗi tay vào trong quần lót.

“Khả Nhi, không phải sợ, tôi muốn em nhớ kỹ chỗ này.”

Thước Tiểu Khả bị ép sát vào cửa, Lãnh Ngạo cứ đứng như vậy muốn cô một lần lại một lần, chẳng lẽ đây là quà sinh nhật anh muốn tặng cho cô?

Vậy thì đúng là quá không bình thường rồi.

Có thể trước đây đều làm chuyện này trong phòng, bây giờ đổi sang một nơi khác, lại còn là một căn phòng trắng sáng, nên Lãnh Ngạo đặc biệt thấy kích thích và hưng phấn hơn. Sau khi gầm lên một tiếng, anh mềm đi trong lòng Thước Tiểu Khả, miệng không ngừng hô: “Khả Nhi, Khả Nhi, Khả Nhi...”

41. Chương 42

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Bị Lãnh Ngạo giầy vò đến gần chết Thước Tiểu Khả mới được ôm lên giường phẫu thuật trắng. Đợi đến lúc cô hơi tỉnh táo lại, thì không biết từ lúc nào trong tay Lãnh Ngạo đã có bốn cái còng, anh lưu loát còng hai tay hai chân cô lại cố định vào cột giường.

Cô không ngừng giãy dụa, vùng vẫy kêu to: “Ngạo, thả, thả em ra!”

Lãnh Ngạo ngồi trên đầu giường, anh kê sát vào cô, ngón tay xoa xoa hai gò má cô. Làn da cô vẫn trắng bóng như thế, nhưng như vậy cô mới khiến anh cảm thấy sợ hãi, anh sợ sẽ lại đánh mất cô.

“Thế nào, không cần quà sinh nhật nữa sao, không muốn được tự do nữa sao?” Giọng nói khàn khàn vang vọng trong căn phòng trống, tịch mịch.

“Đương nhiên muốn, nhưng anh không thể nói rõ là quà gì sao?” Lúc cô cứu Hoắc Yêu, cô ngay cả chết cũng không sợ, đương nhiên cũng sẽ không sợ đau, cô chỉ muốn hỏi rõ ràng thôi.

Lãnh Ngạo mỉm cười, anh đứng dậy, vài giây sau, lúc quay trở lại trên tay anh đã có một cái khay sắt. Anh tâm tình tốt giới thiệu những thứ trong khay với cô.

“Đây là băng gạc, đây là máy cắt, đây là sáp mỡ, đây là máy phun sương, thứ này là máy chuyển mực, còn đây...” Lúc anh định giới thiệu con chip nhỏ thì lại ngừng, anh suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn không thể nói cho cô biết, vì con chip này là một thiết bị theo dõi, anh muốn cấy nó vào trong da cô nên không thể nói thẳng ra được. Anh ho một cái, nói: “Tôi muốn xăm một hình lên chân em, để trên người em vĩnh viễn có ấn ký của tôi.”

Thước Tiểu Khả nghe thấy là hình xăm thì không còn bối rối như lúc nãy nữa. Cô bị đạn bắn còn có thể chịu được, bị đau lúc xăm hình thì có là gì đâu?

“Em cần phải chuẩn bị cho tốt, lúc xăm sẽ không dùng thuốc tê, rất đau.” Lãnh Ngạo nói thêm một câu.

Thước Tiểu Khả từ từ bình tĩnh lại: “Vậy bắt đầu đi.”

Lãnh Ngạo thấy cô phối hợp như vậy thì hôn lên mặt cô một chút, sau đó anh mở cửa phòng, một bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi, mặc áo blouse trắng bước vào.

Anh ngoài việc xăm hình cho cô, còn phải cấy chip vào da cô nữa, việc phẫu thuật chuyên nghiệp này phải mời bác sĩ chuyên môn phụ trách, chứ anh không thể làm được.

Thước Tiểu Khả nằm trên giường chuẩn bị tốt tâm lý, cô cắn răng, nhịn đau, tuyệt đối không hề biết, ngoài hình xăm, trên da cô còn được cấy một thiết bị theo dõi nữa, nên cô cho là thứ ánh sáng nóng chui vào da cô kia là hình xăm. Đạn xuyên vào vai chỉ trong một giây ngắn ngủi, còn cái đau này lại kéo dài, làn da bị đâm vào đau đớn, nếu không phải hai tay cô đã bị khóa thì cô nhất định sẽ đau đến mức nhảy dựng.

Không biết qua bao lâu, đến lúc cô đau muốn ngắt lịm thì nghe thấy tiếng tán thưởng của Lãnh Ngạo: “Quá hoàn mỹ, thật sự là quá hoàn mỹ!”

Cô mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bác sĩ rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lúc Thước Tiểu Khả tỉnh lại thì cô không còn ở trong phòng y tế nữa, mà là ở trong căn phòng ngủ âm u kia. Trên chân vẫn còn nhói đau, cô rất muốn biết rốt cuộc Lãnh Ngạo đã xăm vào chân cô cái gì nên cô lập tức ngồi dậy.

Nhưng trên chân đã được băng bó lại khiến cô phải thất vọng. Đúng lúc này thì cửa bị đẩy ra, Lãnh Bà bưng đồ ăn đi đến. Cô thấy khó hiểu, vì sao không phải là Lãnh Ngạo, nên liền hỏi: “Lãnh Bà, sao lại là bà?”

“Thiếu chủ có việc phải rời đảo vài ngày, người dọn đồ bà chăm sóc cho con.” Lãnh Bà đặt đồ ăn lên đầu giường, sau đó nghiêng đầu nhìn chân cô, than thở nói: “Tiểu Khả, đau không?”

“Không đau, không đau chút nào.” Thước Tiểu Khả trả lời, mắt lấp lánh ánh nước.

“Không cần phải gạt bà.” Lãnh Bà nắm lấy tay cô, “Nhất định là rất đau đúng không?”

Giọng nói dịu dàng của bà khiến Thước Tiểu Khả không nén cảm xúc trong lòng được nữa, cô nghẹn ngào khóc nức nở.

Lãnh Bà nhẹ nhàng vuốt lưng cô, trấn an nói: “Khóc đi con, cứ khóc lớn lên đi.”

Thước Tiểu Khả đã lâu không được mặc sức khóc như vậy rồi, cô dốc hết tất cả phiền muộn, ủy khuất và thống khổ mười mấy năm nay khóc ra.

Không biết đã khóc bao lâu cô mới bình phục tâm tình lại, rời khỏi vòng ôm của Lãnh Bà, lau nước mắt nói: “Lãnh Bà, con khóc có phải xấu xí lắm không?”

Lãnh Bà mỉm cười: “Không đâu, không xấu xí một chút nào.”

“Lãnh Bà, Ngạo nói chỉ cần con chịu được bị đau lúc xăm hình, thì sẽ cho con tự do. Bây giờ con đã làm được, có phải sau này con không cần ở đây nữa rồi không?” Nghĩ đến cuộc sống tự do về sau, cô lại nín khóc mỉm cười.

“Thiếu chủ từ trước đến nay luôn nói lời giữ lời, bà tin là chờ thêm vài ngày nữa gỡ băng rồi, con sẽ được đi học như bình thường, không cần phải ở đây nữa.” Lãnh Bà nghe lời cô nói rất cuộc cũng hiểu rõ mọi chuyện, thậm chí sao thiếu chủ có thể dễ dàng cho cô bé được tự do, có lẽ là thiếu chủ tự có cách của mình, bà cũng không tiện nghĩ nhiều.

Thước Tiểu Khả được lời nói của Lãnh Bà đảm bảo, tâm tình cô tốt lên rất nhiều, cô nhìn đồ ăn trên đầu giường nói: “Lãnh Bà, con đói rồi.”

Lúc này Lãnh Bà mới nhớ đến công việc của mình, bà bưng chén cơm lên nói: “Vẫn còn nóng, con mau ăn đi, ăn no rồi mới có sức mà rời khỏi đây.”

Thước Tiểu Khả nhận chén, cầm đũa lên ăn từng ngụm từng ngụm, vừa ăn vừa ngẩng đầu mỉm cười.

Buổi tối hai ngày sau, Lãnh Ngạo trở lại.

Lúc anh trở về, Thước Tiểu Khả vẫn đang ngủ, anh ngồi trên đầu giường ngắm gương mặt say ngủ của cô một hồi mới đi tắm rửa.

Từ phòng tắm đi ra, Thước Tiểu Khả vẫn ngủ yên trên giường, tầm mắt anh dời xuống dừng trên đôi chân của cô.

Anh gỡ băng gạc ra, hai chữ kia ánh vào mắt khiến anh cảm thấy hưng phấn lần nữa. Anh nhẹ nhàng vuốt ve hai chữ đó, đen đỏ kết hợp, thật sự rất hoàn mỹ.

Cô gái nhỏ trên giường lật người, lơ mơ cảm giác được có người bên cạnh nên cô lim dim mở mắt ra, nhìn thấy Lãnh Ngạo đang im lặng ngồi ở góc giường.

Cô đứng dậy, rụt rụt chân, dưới ngọn đèn mờ, cô nhìn thấy hai chữ đen đỏ to trên da chân: Lãnh Ngạo.

Hóa ra là anh xăm hai chữ này vào chân cô, cô thậm chí cảm thấy nực cười, cũng cảm thấy tức giận.

Cô hiếm khi cười nhưng lại bị Lãnh Ngạo nhìn thấy được, anh chậm rãi đi đến bên người cô, nâng cầm cô lên giận dữ nói: “Cười cái gì? Đây chính là tôi tự tay xăm cho em, chẳng lẽ hai chữ này không tốt sao?” Anh nhớ lại lúc tự tay xăm hai chữ này cho cô, tâm tình của anh phần khởi đến khó hình dung, vì về sau thân thể cô sẽ vĩnh viễn mang theo ấn ký của anh, không thể xóa đi.

Nuốt một ngụm nước bọt, Thước Tiểu Khả trả lời: “Không phải, chỉ là cảm thấy hai chữ này xăm trên chân, có chút kì lạ.”

“Có gì kì lạ? Như vậy em mới có thể nhớ là không được rời đi.” Dứt lời, anh nâng một chân cô lên ngắm nghía, lẩm bẩm nói: “Quả thật là một tác phẩm hoàn mỹ.”

Nhìn ánh mắt vô cùng tự hào của anh, còn có lời nói kiêu ngạo đó nữa, Thước Tiểu Khả không thể nói nên lời cảm giác trong lòng lúc này. Lãnh Ngạo cũng quá tự kỷ rồi, tự xăm tên mình lên chân cô, lại còn cảm thấy vinh quang nữa.

Cô muốn thu chân lại nhưng bị anh giữ chặt, cô dứt khoát không nhúc nhích nữa, mặc kệ ánh mắt anh quan sát chân mình.

“Ngạo, chuyện anh đáp ứng em không tính nữa sao?” Lúc cô mở miệng hỏi, giọng nói dề xuống thật thấp, lí nhí như tiếng muỗi kêu, đảo mắt liếc nhìn anh một cái rồi thu lại.

“Sao lại không?” Ánh mắt của Lãnh Ngạo vẫn dừng trên chân cô, “Không có gì Lãnh Ngạo nói mà không tính cả.”

“Vậy anh định sắp xếp thế nào?” Giọng nói của Thước Tiểu Khả bắt đầu lớn lên.

“Trong thành phố có rất nhiều nhà, sáng mai sẽ dẫn em đi xem, thích cái nào thì về sau sẽ ở đó.”

“Thật sao?” Hai mắt cô sáng rực lên, đáy lòng hưng phấn không thôi.

“Đương nhiên thật.” Lãnh Ngạo cười đùa: “Không chỉ như vậy, tôi cũng đã liên hệ với một trường đại học, em có thể đến đó đi học, còn học cả lái xe nữa, sau này tự mình lái xe đến trường.”

Thước Tiểu Khả càng ngày càng nghi ngờ, không biết có phải tại mình có vấn đề hay không. Cô ngoáy ngoáy tai mấy cái, sau đó lại nghe Lãnh Ngạo nói tiếp: “Tôi nói lời giữ lời. Ngày mai em có thể rời khỏi đây được rồi.”

Cô an tâm thu tay lại, vui đến mức không biết phải làm sao mới tốt, chỉ biết vịn xoắn góc chăn không ngừng.

Chân rớt cuộc cũng được buông ra, nhưng tay lại bị nắm chặt.

“Có phải là vui quá mức rồi không?”

Thước Tiểu Khả mở to mắt gật đầu, sau lại thấy không đúng nên lắc lắc đầu.

“Ở cạnh tôi mười mấy năm, từ khi nào đã biết nói dối rồi.” Khác với khi nãy, đôi mắt của Lãnh Ngạo đột nhiên thâm trầm.

Thước Tiểu Khả ổn định tâm tình lại, tự nói trong lòng: Ngàn vạn lần không được vui mừng quá sớm, sao anh có thể tốt như vậy được chứ, nhất định là có mục đích riêng.

Cô đột nhiên nghĩ tới những chuyện anh làm trước đây, cắt gân chân của cô, còn xăm hình lên chân cô, còn có rất nhiều chuyện khác nữa, tất cả đều đã chứng minh anh là người nói một không nói hai, là một đại ác ma không dễ chọc.

Đột nhiên bị anh kéo lại trong lòng, cảm nhận được hơi ấm khác thường của anh lần nữa, cô nghe thấy anh nói: “Đã có tự do, đương nhiên tôi cũng sẽ cho em nhận lại người nhà.”

Cô không còn hoài nghi lời anh nói nữa, mà dựa sát vào lòng anh hỏi: “Là người đàn ông béo kia sao?”

“Ừm, đừng thấy ba em mập như vậy mà lầm, mẹ em đúng là một đại mỹ nhân, còn có bốn anh trai của em nữa, tất cả đều mỹ nam hiếm thấy.”

“Nhưng đã mười mấy năm không sống cùng nhau, không biết lúc nhận lại còn có cảm giác hay không.”

“Dù sao cũng là người thân, nếu năm đó ở đám tang ông nội tôi không cho phép em nhận bọn họ, thì bây giờ cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt.”

Thước Tiểu Khả cũng có tức giận với người đàn ông là ba cô kia, nhưng trong lòng cô vẫn khát vọng có một gia đình. Đương nhiên cô cũng cảm thấy khó hiểu với chuyển biến đột ngột của Lãnh Ngạo, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều.

Qua một đêm nay, quan hệ của hai người dịu đi rất nhiều.

Lãnh Ngạo ôm chặt cô trong lòng, sau một hồi ôm hôn vuốt ve mãnh liệt, anh mới cởi áo ngủ của cô ra, ôn nhu mà bá đạo chiếm giữ lấy cô.

42. Chương 43

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Ngoại trừ sáu tháng được tự do ở Brunei, lúc Thước Tiểu Khả được Lãnh Ngạo đưa đến nội thành, nhìn thấy rất nhiều nhà cửa thì cô vẫn cảm thấy như đang nằm mơ. Cô mặc kệ Lãnh Ngạo có dụng ý hay mục đích gì khác, chỉ cần được sống một cuộc sống bình thường là cô đã cực kì thỏa mãn rồi.

Đi xem nhà, căn thì cô cho là diện tích quá rộng, căn thì cô cho là trang hoàng quá xa hoa, cái thì có vị trí không tốt. Nói chung hôm nay không có căn nhà nào hợp mắt cô cả. Lãnh Ngạo ngược lại rất biết kiên nhẫn trước trăm điều bất bẻ, soi mói của cô, hào phóng dẫn cô đi xem căn nhà khác.

Đi xem rất lâu, khiến Thước Tiểu Khả vừa ý nhất lại là một căn biệt thự nằm ngay giữa khu phố sầm uất náo nhiệt. Căn biệt thự rất yên tĩnh giữa nơi ồn ào này, diện tích không lớn không nhỏ, lại còn là vừa mới xây, phong cách thiết kế cũng rất hợp ý cô.

Từ trước đến giờ Lãnh Ngạo mua nhà cũng chỉ như mua đồ ăn, hướng chi còn là căn nhà mà bảo bối trên đầu quả tim của anh thích, nên anh lập tức cho người đi lo liệu giấy tờ, còn để Thước Tiểu Khả đứng tên. Vốn anh còn muốn cho người đi mua luôn đồ nội thất về, nhưng không ngờ Thước Tiểu Khả nghe được lại vô cùng không bằng lòng.

“Ngạo, nếu đây là nhà do em chọn, thì đồ nội thất và cách trang trí cũng để em chọn luôn được không?” Cô hiếm khi dùng giọng điệu hờn dỗi này nói chuyện với anh, Lãnh Ngạo đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Thước Tiểu Khả cũng không phải là lần đầu tiên đi mua sắm. Lúc còn ở Brunei Lăng Thiên đã từng đi dạo cùng cô, tâm tình khi đó là hạnh phúc khó nói nên lời. Còn lúc này, có Lãnh Ngạo đi cùng chọn đồ nội thất rực rỡ muôn màu, cô lại có cảm giác thương xót, vì tự do này là do cô hèn mọn khẩn cầu và chịu đau đớn xam hình mới có được. Tính tình của Lãnh Ngạo còn rất cổ quái, lúc này vui không có nghĩa là sẽ luôn vui, có thể đến khi anh quay người lại đã biến thành một người khác rồi.

Thước Tiểu Khả vẫn thích màu trắng như trước, giường trắng, ghế trắng, đèn trắng, những thứ này Lãnh Ngạo đều hào phóng mua cho cô, nhưng đến khi mua màn cửa, anh lại trầm mặt xuống.

“Tôi không thích màn cửa màu trắng.” Anh cực kì khinh thường bức màn trắng trước mắt này.

“Sao lại không thích, những thứ khác đều có màu trắng, sao màn cửa này không thể là màu trắng chứ?” Cô cảm thấy màu trắng rất thuần khiết sạch sẽ, mỗi buổi sáng thức dậy, chỉ cần nhìn thấy màu trắng xinh đẹp này là như nhìn thấy hy vọng tốt đẹp vậy.

“Ở cùng nhau, ngoại trừ màn cửa không thể là màu trắng, những thứ khác đều có thể, đây là yêu cầu thấp nhất của tôi, cũng không quá mức chứ.” Sắc mặt Lãnh Ngạo tuy âm trầm, nhưng giọng nói cũng không quá cứng rắn.

Yêu cầu của anh quả thật không quá mức, nhưng Thước Tiểu Khả không hiểu vì sao anh lại thích màn cửa màu tối. Lúc còn ở đảo, mọi đồ nội thất và rèm cửa trong các phòng đều có màu tối, mỗi ngày mở mắt rời giường luôn không có cảm giác trời đã sáng rồi. Đối với sự cố chấp của anh, cô cũng không dám cãi lời nhiều, vì cô biết nếu chọc giận anh thì cô sẽ không được lợi gì, không chừng còn bị bắt về lại trên đảo.

“Được rồi, rèm cửa không cần màu trắng cũng được.” Cô thỏa hiệp, không vui nhìn quanh một chút, nói: “Những cái này đều có màu tối, anh tự chọn đi.”

Như cô dự liệu, Lãnh Ngạo chọn một loại màu rất tối, so với rèm cửa trên đảo còn tối hơn.

Cô thuận miệng nói với anh: “Màu này thật là tối quá rồi.” Cô nghĩ thầm, giường trắng, đèn trắng, thảm trắng, phối với rèm cửa màu đen thui này thật quá không hợp.

“Có trắng mới có đen.” Lãnh Ngạo bình thản nhìn cô: “Màu trắng, giống như một thiên sứ thuần khiết, còn màu đen lại giống như ma quỷ, cho nên rèm cửa này là thứ xứng đôi nhất.”

Chẳng qua cô chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ anh lại có một câu trả lời nguy hiểm như thế, mà biểu tình của anh lại vô cùng kiên định, đôi mắt thâm trầm, tựa như trên đời này chỉ có lời anh nói ra mới là chân lý.

Sau khi mua vật dụng xong, cô được Lãnh Ngạo đưa tới một nơi xa lạ. Nói xa lạ vậy thôi, chứ kỳ thật cô chưa từng đến đây, nhưng chỉ cần nhìn cũng biết đây là đâu rồi.

Đây là một trường học, một trường đại học.

Ngồi trong xe, Thước Tiểu Khả ngẩng đầu nhìn bảng hiệu tên trường, cảm giác khát khao vô hạn tự dừng nẩy sinh. Ở Brunei cô cũng từng được đi học mấy tháng, nhưng khi đó là học trung học, còn trước mắt cô là một trường đại học, chỉ cần có thể tốt nghiệp ở đây là có thể đi tìm việc làm.

Từ cổng trường các sinh viên đang lục tục đi ra, nam có nữ có, còn có nhiều đôi nam nữ kề vai đi cùng nhau, vừa nhìn đã biết là một cặp tình nhân.

Cô nhớ rõ, tối qua anh đã từng nói cô có thể đi học đại học, chẳng lẽ là ở ngôi trường này.

Lúc cô muốn mở miệng hỏi thì Lãnh Ngạo đã nói trước: “Em thấy trường này thế nào?”

“Không tồi, vẫn chưa vào xem nên không nhìn thấy rõ.” Cô ăn ngay nói thật.

Lãnh Ngạo chỉ âm hiểm nở nụ cười, không nói thêm gì, cô cũng chỉ biết cúi đầu, không dám nhìn các sinh viên đang đi ra nữa.

Gần nửa giờ sau Lãnh Ngạo mới rời khỏi thế giới nội tâm của mình. Anh vòng tay qua vai Thước Tiểu Khả, ngắm nghía mấy lọn tóc của cô nói: “Đây là trường đại học nổi tiếng nhất của nước A, muốn đi học ở đây cũng không phải là sinh viên bình thường có thể vào được.”

Thước Tiểu Khả rất tự hiểu lấy mình, dù cô có thể nào cũng không thể đến đây đi học được, nên không hề gì cười nói: “Em cũng không muốn học ở đây, chỉ cần có thể đi học là được, trường nào cũng thế thôi.”

Đây là tâm tình của cô, là yêu cầu thấp nhất.

“Nói sai rồi.” Lãnh Ngạo rất không đồng ý với quan điểm của cô, anh lắc đầu: “Nếu đã muốn học, thì phải học ở trường tốt nhất, nếu không phải tốt nhất, còn không bằng không học.”

Thước Tiểu Khả nghe hiểu một chút: “Chẳng lẽ anh muốn để em đi học ở đây?”

“Đúng vậy.” Lãnh Ngạo tiếp lời rất nhanh: “Vợ của Lãnh Ngạo, nhất định phải học ở trường tốt nhất.”

“Nhưng em vẫn chưa học xong trung học, có thể vào được không?” Thước Tiểu Khả thè lưỡi, “Cho dù vào được cũng không tiến bộ được, sẽ thành trò cười cho người khác.”

Trong xe vang lên tiếng cười khinh thường của Lãnh Ngạo, lúc anh cười rộ lên có chút khó coi, biểu tình trên mặt vẫn cực kỳ cứng nhắc.

Anh dừng cười nói: “Chỉ bằng thanh danh, trường học không thể không thu, vả lại tôi sẽ quyên một khoản tiền lớn, còn kẻ nào dám chê cười?”

Lần này Thước Tiểu Khả rốt cuộc cũng tin là mình sẽ được đi học ở đây.

Cô hỏi: “Khi nào em có thể đến trường?”

“Thứ hai tuần sau.”

Cô đếm thầm trong lòng, hôm nay cũng thứ hai, nói vậy còn đúng một tuần nữa.

Lãnh Ngạo đột nhiên vỗ vỗ đầu cô nói: “Chỉ có một tuần thôi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, một tuần này cũng rất vội vàng rồi.” Nói xong anh nhìn về phía tài xế ra lệnh: “Lái xe đi.”

“Thiếu chủ muốn đi đâu?”

“Hiện giờ là giờ ăn tối.” Lãnh Ngạo nhìn đồng hồ trên tay nói: “Ông biết phải đi đâu rồi đó.”

Nửa tiếng sau, xe ngừng trước một ngôi biệt thự lớn giữa sườn núi, cổng vàng chạm khắc, sáng long lanh, đủ để chứng minh thân phận giàu có và tôn quý của chủ nhân ngôi biệt thự.

Cửa được hai người giúp việc mở ra, chiếc xe có rèm che chạy vào, ngừng trước một bể phun nước. Cột nước trong bể đang bắn nước tạo thành vô số bọt nước li ti, qua làn nước, Thước Tiểu Khả nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Người có thân hình béo mập ngoài ba ruột của cô ra còn có thể là ai nữa, sau lưng ông có một người phụ nữ xinh đẹp, và bốn thanh niên tuấn mỹ bắt phàm.

Thước Tiểu Khả ngồi xong xe nhìn thấy những người đó, cho dù cô có ngu ngốc cũng biết được đây là đâu. Nhưng cô không hiểu, Lãnh Ngạo đã nhiều năm không cho cô gặp gia đình như vậy, vì sao lúc này lại cho phép cô nhận họ, còn cùng ăn cơm nữa?

Lúc cô nghĩ mãi không ra thì cửa xe đã mở, Lãnh Ngạo xuống xe trước, anh vươn một bàn tay vào trong xe, ôn nhu nói: “Khả Nhi, xuống xe đi!”

“Sao anh lại đưa em đến đây?” Không phải Thước Tiểu Khả không muốn gặp lại gia đình, mà là cô sợ Lãnh Ngạo, anh nào có thể tốt như vậy chứ?

“Nơi này vốn là nhà của em, ở đây có ba, có mẹ, còn có anh trai em!” Lời nói của Lãnh Ngạo giống như một loại rượu ngon truyền đến từ ngoài xe, “Ngoan! Mau xuống xe đi, đừng để họ phải chờ lâu sốt ruột.”

Thước Tiểu Khả cực kì bất đắc dĩ bước xuống xe, chân trước cô đứng chưa vững, cả người đã bị Lãnh Ngạo ôm chặt lấy.

Đi qua bể phun nước, cô thấy “người nhà” mình đang đứng trên thềm đá, ba cô đứng đầu mỉm cười, gương mặt ông có vẻ còn mập tròn hơn trước.

“Lãnh tiên sinh, gặp lại cậu thật là vui, cậu đã cho người một nhà chúng tôi đoàn tụ lại rồi.” Thước Thanh Dương không được tự nhiên cười nói.

Thước Tiểu Khả cười nhạt trong lòng, người ba này của cô thật là dối trá.

“Ngoài này gió lớn, vào trong rồi nói.” So với Thước Thanh Dương, người phụ nữ đứng bên cạnh ông có vẻ thật lòng hơn.

Cứ như vậy, Thước Thanh Dương đi trước dẫn đường, Lãnh Ngạo ôm Thước Tiểu Khả, được năm người bao quanh bước lên thềm đá, đi vào cánh cổng chạm trổ của căn biệt thự.

Hết chương 43

43. Chương 44

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Có lẽ là do mười mấy năm không sống cùng nhau, nên lúc Thước Tiểu Khả ngồi xuống ghế sofa cùng với người nhà, cô cảm thấy không thể nào hòa hợp được. Lại thêm Lãnh Ngạo ngồi bên cạnh nữa, cô căn bản không có cách nào mở miệng, chỉ lẳng lặng nghe mọi người nói chuyện thôi.

Ba của cô có một cái bụng rất to, mặt mập miệng lớn, vừa nhìn đã biết là một người biết ăn nói. Còn mẹ cô thì ngược lại, bà rất kiệm lời, chỉ im lặng ngồi bên cạnh chồng, nhưng ánh mắt của bà vẫn luôn nhìn cô chăm chú. Dù sao mẹ con phải cách xa mười sáu năm, đến lúc gặp nhau lại không nói được lời nào, chỉ hiểu trong lòng mà không nói ra.

Bốn người anh trai của cô đều rất cao lớn, đặc biệt là anh ba và anh tư, khuôn mặt và dáng dấp của hai người rất giống nhau, thoạt nhìn còn tưởng là anh em sinh đôi. Bọn họ cũng im lặng không lên tiếng giống như mẹ cô, chỉ ngồi nghe ba và Lãnh Ngạo nói chuyện.

“Mười mấy năm nay cả nhà chưa từng được đoàn tụ lần nào, lúc đầu là lão gia không cho, nhưng ông cụ dù sao cũng đã mất nhiều năm rồi mà vẫn không để Khả Nhi về nhận người nhà, xử sự thật không chu đáo. Hôm nay, tôi đưa Khả Nhi đến đây là...” Nói tới đây, Lãnh Ngạo vô thức đặt tay lên mu bàn tay của Thước Tiểu Khả, ánh mắt âm trầm nói tiếp: “...để xin lỗi.”

Hôm nay Lãnh Ngạo cứ như thay đổi thành một người khác, anh lại có thể nhận lỗi trước mặt mọi người như vậy, quả thật không phù hợp với tính tình kiêu ngạo trước giờ của anh. Không chỉ có Thước Tiểu Khả chấn động, mà những người nhà họ Thước cũng thụ sủng nhược kinh*, đặc biệt là Thước Thanh Dương. Ông ta cảm thấy như bị một con hổ ôm vào lòng, sợ tới mức vội vàng đứng dậy nói: “Thiếu chủ, lời này Thước Thanh Dương tôi không nhận nổi đâu!”

(*) Thụ sủng nhược kinh: Được kính trọng, sủng ái mà lo sợ.

“Tính theo bối phận thì tôi còn phải gọi ông một tiếng cha vợ, sao lại không nhận được?” Lãnh Ngạo ôm Thước Tiểu Khả lại gần hơn, “Tôi và Khả Nhi là vợ chồng danh chính ngôn thuận, tuy vẫn chưa tổ chức tiệc rước, nhưng đã được pháp luật thừa nhận rồi. Chỉ là cần nhắc Khả Nhi vẫn còn nhỏ tuổi, chờ đến khi cô ấy học xong đại học rồi làm tiệc rước cũng không muộn.”

Việc này Thước Thanh Dương đã từng nghe nói trong bữa tiệc sinh nhật, nhưng vợ và con trai ông lúc này mới biết, nên vẻ mặt bọn họ có hơi biến hóa.

“Lãnh thiếu chủ làm việc vẫn luôn chu toàn như vậy!” Người vợ ngồi bên cạnh ông lúc này mới mở miệng nói chuyện, “Chỉ mong sau này cậu có thể đưa Khả Nhi về nhà ăn cơm nhiều hơn, để gia đình được tụ họp.”

Bà không nói lời nào thì thôi, vừa nói đã khiến Thước Thanh Dương toát mồ hôi đầm đề.

“Yên tâm, nếu tôi đã để cho cả nhà gặp lại, sau này có thời gian nhất định sẽ đưa Khả Nhi về thăm nhà.” Lãnh Ngạo nói nhiều như vậy nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình nào.

Lúc này, cậu con trai lớn Thước Lai Hoa im lặng đi vào phòng bếp, muốn xem cơm chiều đã chuẩn bị xong chưa, mấy phút sau anh quay lại phòng khách cười nói: “Đợi một lát nữa là có thể dùng cơm được rồi.”

Thước Thanh Dương lúc này mới nhận ra vẫn chưa giới thiệu mấy anh trai cho con gái của mình, ông hít một hơi cười nói: “Khả Nhi, đây là anh cả của con, Thước Lai Hoa, là phó giáo sư đại học. Còn đây là anh hai, Thước Lai Đức, là em sinh đôi của anh cả, đang hỗ trợ ba việc công ty. Đây là anh ba Thước Lai Tuấn, cũng đang ở công ty. Đây là anh tư Thước Lai Diệp, chỉ lớn hơn con ba tuổi, vẫn còn đang học đại học, sang năm là tốt nghiệp.”

Được ba giới thiệu làm Thước Tiểu Khả mở rộng tầm mắt. Vốn tưởng là anh ba và anh tư là anh em sinh đôi, không ngờ anh cả với anh hai mới là sinh đôi, nhưng hai người bọn họ nhìn không giống nhau chút nào. Cô nghi hoặc nói: “Anh cả và anh hai thật sự là sinh đôi sao, sao lại không giống nhau gì cả?”

Không đợi Thước Thanh Dương giải thích, Lãnh Ngạo đã cười vuốt tóc cô, cưng chiều nói: “Sinh đôi có cùng trứng và khác trứng, cùng trứng mới có ngoại hình giống nhau, khác trứng thì sẽ không giống.”

Lúc này Thước Tiểu Khả mới hiểu ra.

Thước Thanh Dương cũng biết hôm nay Lãnh Ngạo không giống ngày thường, nếu là trước kia cậu ta nhất định sẽ không mở miệng, đâu có giống như bây giờ, hoàn toàn xem mình là con rể của nhà họ Thước, tuyệt đối không giống như vua hắc đạo. Nhưng ông không dám nghĩ lung tung, thấy cậu ta nhiệt tình với con gái mình như thế thì ông nhanh miệng nói thêm vào: “Mỗi thế hệ của nhà họ Thước đều có một đôi song sinh, không chừng đến phiên Khả Nhi cũng có thể có thai song sinh đấy.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Lãnh Ngạo biến đổi lớn, anh nhíu chặt mày, tức giận liếc mắt nhìn ông ta một cái.

Thước Thanh Dương không biết mình nói sai ở đâu chọc giận anh, ông lập tức nín thở không dám nói thêm nữa, may mà có con trai cả lên tiếng: “Có thể ăn được rồi, vào phòng ăn thôi!”

Mọi người đứng dậy, Thước Tiểu Khả vốn muốn ngồi cùng mẹ nhưng lại bị Lãnh Ngạo nghiêm mặt kéo vào trong ngực.

“Em đừng có lộn xộn ở đây!” Anh cúi người thở ra bên tai cô.

Phương Duy nhìn rõ cảnh tượng đó, khóe miệng bà ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại khổ sở nói không nên lời. Con gái của bà, con gái cách biệt hơn mười năm thật vất vả mới được gặp lại, nhưng không thể nói chuyện với nhau nhiều hơn được dù chỉ một chút.

Ánh mắt của Thước Tiểu Khả rất giống bà, đều là mỹ nhân hàng đầu, nhưng khí chất của hai mẹ con hoàn toàn khác nhau. Mỗi lời nói, mỗi hành động của bà, từng cái nhìn mảy may từng nụ cười đều có tác phong của tiểu thư khuê các, mà Thước Tiểu Khả bị Lãnh Ngạo nuôi nhốt, tuổi còn nhỏ nhưng ở bên Lãnh Ngạo lâu nên tính tình có vài phần yêu kiều nũng nịu. Hai mẹ con, một người đã hoàn toàn định hình, một người tính cách vẫn chưa ổn định, không chừng qua vài năm nữa cô tốt nghiệp đại học, trải việc đời, có bạn bè, cũng sẽ trở nên đoan trang thành thạo giống như mẹ mình.

Phòng ăn của nhà họ Thước rất lớn, cực kỳ xa hoa, nhưng so với phòng ăn trên đảo thì lại không bằng. Nhưng vì có tấm rèm cửa màu trắng đính hoa vàng nhỏ nên Thước Tiểu Khả rất thích, điều này cũng khiến cô ăn được nhiều hơn. Cô và Lãnh Ngạo ngồi ở vị trí chủ nhà, ba mẹ và anh trai ngồi phía đối diện, trong thời gian dùng cơm không một ai mở miệng nói gì.

Cô ăn từng ngụm từng ngụm cơm, cũng không dám tùy tiện nói lung tung. Khóe mắt hay đảo qua Lãnh Ngạo ngồi bên cạnh. Hôm nay anh thật khác lạ, trước kia anh chưa bao giờ cho phép mình gặp người nhà, lại càng không dùng cơm ở nhà người khác. Nhưng hôm nay anh bị làm sao vậy? Chẳng lẽ đổi tính thật rồi sao?

Lúc cô đang khó hiểu thì trong chén đã có thêm một miếng thịt từ khi nào, giọng nói thâm tình của Lãnh Ngạo truyền đến: “Khả Nhi, em hơi gầy đấy, ăn nhiều thịt hơn đi.”

“À...” Cô cực kỳ nghe lời gấp thịt lên cho vào miệng.

Lãnh Ngạo đã mở miệng, không khí trong phòng ăn dịu đi không ít. Thước Thanh Dương sợ lại nói bậy nên vẫn im lặng, ngược lại Phương Duy mỉm cười nói: “Khả Nhi, đây là nhà mình, con đừng thấy ngại gì cả.”

Thước Tiểu Khả tuy không có ấn tượng tốt với ba, nhưng lại cực kỳ có cảm tình với người mẹ xinh đẹp này, cô nuốt thịt vào rồi tự gấp ăn những món mình thích.

Bữa tối thuận lợi kết thúc, lúc Lãnh Ngạo ôm Thước Tiểu Khả rời đi, Phương Duy không nỡ nói: “Lãnh thiếu chủ, hai mẹ con chúng tôi không để gì được gặp nhau, có thể để chúng tôi trò chuyện riêng một chút được không?”

Bà đã kìm nén rất lâu rồi mới đánh bạo mở lời, bà nghĩ nếu Lãnh Ngạo đã đồng ý cho con bé về nhà ăn cơm, hẳn cũng sẽ đồng ý cho bọn họ nói chuyện một lát.

Đôi mắt Lãnh Ngạo trầm trầm, lạnh lẽo khác thường, nhưng sau đó anh lại cười nhạt nói: “Giờ cũng đã trễ rồi, chỉ được mười phút thôi.”

Thước Tiểu Khả không ngờ anh lại đồng ý, cô ngơ ngẩn nhìn anh.

“Thất thần ở đây làm gì? Còn không qua với mẹ em đi.” Lãnh Ngạo nhìn đồng hồ trên tay, “Đã qua một phút rồi, em chỉ còn chín phút thôi.”

Nghe thấy vậy, cô mới tỉnh ngộ, nhắc chân đi theo mẹ mình vào trong sảnh.

Vì thời gian cấp bách, hai mẹ con căn bản không kịp ôm nhau mà chỉ mở cửa sổ nói chuyện.

“Khả Nhi, ba con là bắt đắc dĩ nên mới đưa con cho Lãnh Ngạo. Lúc con vừa hơn năm tháng, Lãnh Ngạo đã là một đứa bé có chứng tự bế, không biết vì sao lần đầu tiên nhìn thấy con cậu ta lại phá lệ mở miệng nói chuyện. Lãnh lão gia muốn chữa khỏi bệnh cho cháu trai, nên đả kích công ty của ba con, uy hiếp đe dọa buộc chúng ta phải giao con ra. Vốn ông ta đã hứa sẽ để cho chúng ta gặp con mỗi tháng một lần, nhưng không biết vì sao lại không giữ lời hứa, cứ như vậy đến hôm nay mới được gặp lại nhau.” Bà vừa nói vừa

khóc: “Là miếng thịt do mình sinh ra, là con gái duy nhất của mình, nếu không phải bắt đắc dĩ, sao ba mẹ có thể nhẫn tâm bỏ con chứ.”

“Mẹ!” Thước Tiểu Khả kêu lên tiếng gọi bà đã trông mong hơn mười năm, Phương Duy kích động ôm chặt con gái vào lòng.

“Con biết ba mẹ có nỗi khổ riêng, con không trách mọi người.” Thước Tiểu Khả có vẻ bình tĩnh hơn mẹ mình.

“Lễ tang của Lãnh lão gia mấy năm trước, ba con không dám nhận con là do ông ấy không dám. Lãnh Ngạo đã nói, nếu dám nhận con, thì sẽ khiến cho cả nhà phải chết ngoài đầu đường, cho nên...” Không đợi Phương Duy nói hết, Thước Tiểu Khả đã vươn tay lau nước mắt cho bà, “Mẹ, con hiểu rất rõ Lãnh Ngạo, con sẽ không trách mẹ và ba đâu.”

Nếu nói đến thái độ của người nhà trong lễ tang mấy năm trước, lúc đó cô còn quá nhỏ, không hiểu chuyện nên oán hận trong lòng. Bây giờ cô đã lớn, dần dần cũng hiểu rõ Lãnh Ngạo, ít nhiều gì cũng đoán ra được nguyên nhân. Tuy cô vẫn không có ấn tượng tốt với người ba kia, nhưng dù sao ông ấy cũng là ba ruột mình, phải đưa mình đi cũng là bắt đắc dĩ, nên hiện tại thái độ của cô với người nhà đã thân tình nhiều hơn một chút.

Ngay lúc hai mẹ con vẫn chưa nói hết lời, Thước Thanh Dương đã cẩn thận đi tới nói: “Lãnh thiếu chủ nói đã đến giờ rồi.”

Thước Tiểu Khả rời khỏi vòng ôm của mẹ, sửa lại tóc và váy áo, lưu luyến không rời bước đi. Đi tới đại sảnh, cô quay đầu nhìn thoáng qua mẹ mình, bà vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp, tuy đã hơn bốn mươi nhưng vẫn mỹ mạo như trước. Cô không khỏi nghĩ, đến khi mình bốn mươi tuổi, có phải cũng giống như bà hay không?

Hết chương 44

44. Chương 45

Edit & Beta: Nhi

Trở lại đảo đã hơn tám giờ, trời đêm như một tấm màn có đính muôn vàn ánh sao, lóng lánh rực rỡ.

Tắm rửa xong, lúc Thước Tiểu Khả đang lau người lại vô tình nhìn thấy hai chữ đỏ tươi khiến cô vô cùng chói mắt trên mu bàn chân. Ngón tay thon dài vuốt ve lên đó, cảm giác đau đớn khi xăm hình dường như vẫn còn khắc sâu trong lòng.

Cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng của Lãnh Ngạo phản chiếu vào lớp gạch men lạnh lẽo trên nền đất, tựa như một quỷ ảnh âm u, chậm rãi lay động.

Thước Tiểu Khả vừa phủ khăn tắm đã bị anh bồng lên.

“Thơm quá!”

Nghĩ đến cuộc sống bình thường một tuần sau, Thước Tiểu Khả không hề vùng vẫy. Chuyện đã như vậy, cô còn có thể phản kháng cái gì? Hơn nữa, không phải anh đã cho cô đi học đại học rồi sao, còn để cho cô gặp lại gia đình. Nghĩ đến những ngày tự do về sau, cô cực kì tự giác bỏ nhào vào lòng anh như một con mèo lười nhỏ.

“Khả Nhi, hôm nay vui lắm sao?” Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Lãnh Ngạo lạnh nhạt hỏi.

“Vui, rất vui.” Nói lời trái lương tâm mà Thước Tiểu Khả mặt không đỏ tim không đập mạnh. Kỳ thật cũng không tính là dối lòng, hôm nay cô có vui, chỉ tiếc là niềm vui quá ngắn ngủi, vì cô biết anh không thể có lòng tốt như vậy được.

“Vui là được rồi.” Sắc mặt Lãnh Ngạo bỗng nhiên biến đổi, anh nói tiếp: “Gia đình em, phiền nhất là người ba kia!”

Thước Tiểu Khả tuy cũng không thích ba mình, nhưng có lẽ vì mẹ cô đã nói ông phải đưa cô đi là do nhà họ Lãnh ngầm giở trò, nên oán hận của cô cũng từ từ biến mất, dù sao đó cũng là ba ruột của cô.

Lãnh Ngạo nằm xuống bên cạnh cô, đắp kín chăn ngấm nghĩa mái tóc đẹp buông trên bả vai Thước Tiểu Khả, anh cầm một lọn tóc phất qua khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của cô.

“Ngứa quá!” Thước Tiểu Khả hờn dỗi một tiếng, muốn đẩy tay anh ra nhưng bị anh bắt ngờ ôm vào lòng, “Khả Nhi, ba em nói sau này em có thể mang thai đôi?”

Lời này khiến Thước Tiểu Khả nhớ đến cuộc nói chuyện hôm nay trong nhà, lúc giới thiệu anh cả và anh hai là sinh đôi, ba đã nói mỗi thế hệ của nhà họ Thước đều có một cặp song sinh, có thể đến phiên cô cũng sẽ có. Lúc ấy, tâm tình của Lãnh Ngạo vốn không tệ lại lập tức sa sầm mặt. Cô cẩn thận suy nghĩ nhưng cũng không biết ba mình đã nói sai ở đâu. Bây giờ cuối cùng cũng rõ, thì ra là anh để ý lời này.

“Ông ấy nói sai sao, sao anh lại tức giận như vậy?” Cô càng nghĩ càng không biết có từ nào không hợp ý anh.

“Không thích có con!” Câu trả lời lạnh băng khiến Thước Tiểu Khả nhin không được rùng mình một cái.

“Trẻ con rất đáng yêu, sao anh lại không thích chứ?” Cô cẩn thận hỏi.

“Không thích là không thích.” Lãnh Ngạo đột nhiên ngậm chặt tai cô nói: “Vì không muốn em phải chịu đau khi sinh con, nên tôi đã làm phẫu thuật buộc ga-rô, nên chúng ta vĩnh viễn cũng không thể có con được!”

Thước Tiểu Khả khẽ há miệng thở ra một hơi. Tuy cô cũng thích trẻ con, nhưng nếu phải sinh con cho anh thì cô lại không muốn, chuyện này cũng không phải là không tốt. Nhưng mà qua chuyện này cô mới thấy một mặt khác của anh, hóa ra tình yêu của anh với cô đã điên cuồng tới mức không dung được con của chính bọn họ.

“Tùy anh.” Vừa dứt lời, môi cô đã bị thứ mềm mại khác chặn lại, sau đó một đầu lưỡi dài như lưỡi rắn luồn vào miệng cô.

“Khả Nhi, em không được chia sẻ tình yêu của mình cho người khác, dù cho đó là con của chúng ta cũng không được.” Sau khi Lãnh Ngạo mút miệng cô, cuối cùng nói ra một câu như vậy.

“Không cần có con cũng được.” Thước Tiểu Khả cũng không muốn phải sinh con cho anh, nhưng nếu anh yêu cầu như thế thì cô vẫn phải cò kè mặc cả một chút, “Ngạo, em cũng có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì? Chỉ cần hợp lý, tôi sẽ làm cho em.”

“Anh nhất định làm được.”

“Nói đi!”

“Sau này, lúc làm chuyện đó có thể bình thường một chút không?” Thước Tiểu Khả nhẹ giọng nói, hai má hồng lên, cô thấy xấu hổ chết đi được, hận không thể chui đầu trốn vào chăn.

“Chuyện đó là chuyện gì?” Lãnh Ngạo nhẹ nhàng xoa xoa phần tròn mềm trước ngực cô, xúc cảm vẫn tuyệt mỹ như trước.

“Là... là...” Câu kế tiếp cô xấu hổ không nói ra nổi.

Lãnh Ngạo nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, thật là đáng yêu. Sao anh lại không hiểu lời cô nói chứ? Anh chỉ là muốn trêu chọc cô một chút thôi.

“Trước kia làm chuyện đó rất không bình thường sao?”

“Ừm.” Thước Tiểu Khả rất muốn nói, cô không thích anh dùng thời gian dài như thế hôn chân và nơi tư mật của cô, vì cô cảm thấy rất ghê tởm.

“Nơi này phải không.” Ngón tay của Lãnh Ngạo trượt một đường xuống dưới, còn lấy chân đá nhẹ vào chân cô.

“Trên chân cũng đã xăm tên anh rồi, vẫn chưa đủ sao?” Thước Tiểu Khả bĩu môi hỏi.

“Cũng phải.” Nghĩ đến trên đôi chân trắng mịn xinh đẹp của cô có xăm tên anh, còn có thiết bị theo dõi, về sau hành tung của cô anh đều biết rõ, không đến mức xuất hiện tình huống bị lão yêu bắt cóc đi như lúc trước nữa, tâm tình sáng khoái của Lãnh Ngạo dâng trào trong lòng. Anh cảm thấy thế này vẫn chưa đủ, tối nay anh còn muốn chiếm hữu cô thật nhiều lần.

“Nếu muốn bình thường, thì em phải thật tâm không rời khỏi tôi!” Anh đột nhiên cảm thấy tranh cãi với cô rất thú vị.

Thước Tiểu Khả gật đầu. Cô cũng hiểu rõ, cho dù cô có một ngàn lần không cam lòng, một vạn lần không tình nguyện, thì đời này cô cũng không thể thoát khỏi anh. Chẳng bằng cứ đàm phán với anh một lần, ngày sau có lẽ đi theo anh còn có thể thư thái một chút.

Lãnh Ngạo ngắt mũi cô: “Bảo bối, từ khi nào học được cách mặc cả rồi hả?”

Cô không nói mà nghiêng người đi, sao anh có thể cho phép cô vùng vẫy, bàn tay to như một cái kìm giữ chặt vai cô, lời nói cũng ám muội: “Bảo bối Khả Nhi, hiếm khi em cầu tôi, sao tôi lại không đáp ứng được.”

Trước kia, lòng anh luôn trống rỗng, luôn cảm thấy cô sẽ rời khỏi mình, tâm tính quả thực rất không bình thường. Hiện giờ anh hứa sẽ cho cô cuộc sống bình thường, còn đưa cô về gặp người nhà, tuy không phải thật lòng muốn làm vậy, anh còn có mục đích khác không thể nói, nhưng hành động của anh lại khiến cô thấy cảm động, lòng cô cách anh ngày càng gần, anh đương nhiên là đáp ứng cho cô điều cô muốn. Hơn nữa, trên người cô còn có thiết bị theo dõi, lòng anh không còn trống rỗng thì tâm tính cũng trở nên bình thường, còn có gì không thể đáp ứng chứ.

“Khả Nhi, hôm nay tôi rất vui, tôi muốn em nhớ kỹ một đêm này!” Nói xong, Lãnh Ngạo gặm cắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một đường đi xuống hôn khắp toàn thân cô. Hôn đến chân và nơi tư mật, anh cũng chỉ hôn lướt qua, quả thật không biến thái như trước nữa.

Rõ ràng là anh bình thường hơn trước không ít, cũng dịu dàng đi nhiều nhưng vẫn mang theo vẻ bá đạo không ai bì nổi. Anh áp trên người cô, hận không thể nuốt luôn cô vào bụng, sau đó sẽ từ từ tinh tế thưởng thức.

Triền miên một đêm, điên cuồng một đêm, Thước Tiểu Khả tỉnh lại khi trời còn chưa sáng. Một cánh tay thô to vòng ngang người cô, hơi thở ấm áp phả trên gò má. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác. Lãnh Ngạo đang ngủ rất sâu, cô cảm thấy đáng vẻ lúc ngủ của anh đẹp hơn trước kia không ít. Cô dời cánh tay trên người sang chỗ khác, sau đó đi xuống giường.

Vừa rời Lãnh Ngạo luật động rất mãnh liệt, nên chỗ đó vẫn còn đau âm ỉ, nhưng so với cảm giác bị xé rách đau đớn trước đây thì tốt hơn nhiều rồi.

Cô đứng trước cửa sổ sát đất, tỉ mỉ nhớ lại từng lời nói, hành động của anh thời gian gần đây. Tuy anh đã bình thường hơn trước, theo lý thì cô nên vui mới đúng, nhưng vì sao sâu trong lòng cô lại có một nỗi sợ hãi khó hiểu. Nhìn ánh trăng, cô lại nhớ đến người kia, thiên sứ áo trắng đã vì cô mà phải mất mạng: Lăng Thiên.

Cô từng nghe Lãnh Bà nói, sau khi người ta chết sẽ biến thành sao. Cô nhớ lại những lời này nên ngẩng đầu, nhìn vô số vì sao đang lấp lánh trên bầu trời, không biết ngôi sao nào mới là Lăng Thiên. Cái chết của anh có liên quan đến cô, cũng nhất định có liên quan đến Lãnh Ngạo.

Tên ma quỷ kia, lúc thì bình thường, lúc lại không bình thường!

Cô xoay người qua, xuyên qua ánh nắng bình minh nhìn thấy một gương mặt thâm trầm.

Người đàn ông này, vì sao lúc cô quay về bên cạnh anh, anh lại đột nhiên thay đổi, hứa sẽ cho cô đi học, cho cô một cuộc sống bình thường, còn cho cô gặp mặt gia đình khi nào cô muốn?

Toàn bộ những chuyện này tới quá nhanh, làm cô khó có thể tưởng tượng được!

Nếu không phải cô hiểu anh quá rõ, cô sẽ thật sự cảm động vì anh nhất thời thay đổi, nên cô không thể lơ là được, phải cẩn thận từng ngày.

Hết chương 45

45. Chương 46

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Còn ba ngày nữa là nhập học nên Thước Tiểu Khả rời khỏi đảo, chính thức vào ở ngôi biệt thự do cô tự mình chọn. Nhìn những dụng cụ nội thất trong nhà, ban đầu cô còn cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng vừa nhìn thấy tấm rèm đen kia, tâm tình vốn không tệ lại trở nên nặng trĩu.

Lãnh Ngạo đứng bên cạnh cô, cảm thấy cô không vui, anh khoác tay lên vai cô, lực có hơi mạnh.

“Biết vì sao tôi thích màu đen không?” Anh nhìn tấm rèm cửa chăm chú, ánh mắt sâu xa âm trầm.

Những người thích màu đen tính tình đều có chút không bình thường, Thước Tiểu Khả nghĩ thầm trong lòng, đương nhiên cô không dám nói ra trước mặt anh.

Lãnh Ngạo ôm cô đi đến gần cửa sổ, trong tầm mắt của họ chỉ còn lại một màu đen.

“Màu đen là một màu rất mạnh mẽ, cũng là chúa tể của thế giới sắc màu. Có được màu đen sẽ có được tất cả. Thế giới này vốn chỉ có màu đen, thích màu đen kỳ thật là một loại bản tính, chỉ có những người giả tạo mới không muốn thừa nhận bản thân mình là màu đen, nói mình thích màu khác chỉ là lấy cớ.” Lãnh Ngạo chạm tay vào tấm màn, rồi đột nhiên dùng sức kéo soạt nó ra, ánh sáng chói chang chiếu vào làm Thước Tiểu Khả híp mắt lại theo phản xạ.

Cô nghe không hiểu những đạo lý anh nói, chỉ biết là cô không thích màu đen. Nhưng cô thừa nhận lời anh nói vừa rồi về loại người giả tạo. Cũng giống như cô, rõ ràng cô không thích anh, nhưng lại không dám nói ra, vì sự tự do hèn mọn mà cô phải khuất phục dưới tay anh.

“Em thấy không?” Lãnh Ngạo nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói kiên định: “Chỉ có màu đen mới có thể ngăn cản ánh sáng mặt trời!”

Thước Tiểu Khả không muốn bàn luận cùng anh cái chủ đề nhàm chán này nữa, cô quay đầu đi, đáng thương nói: “Ngạo, em đói bụng rồi.”

Lãnh Ngạo nhìn đồng hồ, đúng là đã đến giờ cơm trưa.

Thước Tiểu Khả buông tay anh, chạy ra khỏi phòng ngủ đi tới phòng bếp. Lúc này cô mới phát hiện phòng bếp ngay cả ruồi bọ cũng chưa bay vào chứ đừng nói là có người. Cô mở tủ lạnh ra, bên trong trống không, như vậy nghĩa là Lãnh Ngạo không có ý định ăn cơm ở đây.

Lúc cô quay đầu lại Lãnh Ngạo cũng đã bước xuống lầu, anh đang đi về phía cô.

“Ngạo, phòng ăn không có gì cả, có phải chúng ta ra ngoài ăn không?” Bữa sáng cô ăn quá ít nên bây giờ thật sự rất đói rồi.

“Không phải, ăn ở đây.” Lãnh Ngạo lạnh lùng đáp.

“Nhưng trong tủ lạnh không có gì cả, vậy chúng ta ăn cái gì?”

“Lát nữa sẽ có người đưa tới.”

Lãnh Ngạo chưa dứt lời thì ngoài cửa đã có tiếng động, sau đó có vài người mang hộp giữ ấm bước vào, rất nhanh, trên bàn đã bày đủ thứ món ăn.

Lãnh Ngạo cho bọn họ ra ngoài, phòng ăn to như vậy chỉ còn lại anh và Thước Tiểu Khả.

Nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, đều là những món ngày thường hai người thích. Khẩu vị của Lãnh Ngạo từ trước đến giờ rất kén, anh đã thích món nào thì chưa bao giờ ghét, trừ khi nấu quá khó ăn, cho nên Thước Tiểu Khả nhắm mắt lại cũng có thể kể ra đầy đủ những món anh thích là gì.

Quá trình dùng cơm rất yên lặng, đôi khi Lãnh Ngạo sẽ gấp đồ ăn vào trong chén cho cô.

Sau khi ăn xong, Thước Tiểu Khả nhin không được hỏi: “Có ai ở đây nữa hay không?”

“Chỉ có hai chúng ta thôi, không có người khác.”

“Ngay cả người giúp việc cũng không sao?”

“Có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp vệ sinh, giặt quần áo.”

“Không có cả đầu bếp?”

“Không.”

“Vậy mỗi ngày đều có người đưa đồ ăn tới à?”

“Không phải.”

“Vậy...” Thước Tiểu Khả còn chưa nói hết Lãnh Ngạo đã ngắt lời: “Hôm nay đã trễ rồi nên phải cho người đưa đồ ăn tới, sau này sẽ nấu cơm mỗi ngày.”

Thước Tiểu Khả khó tin trừng to mắt: “Anh không cần đi làm sao?”

“Tôi là ông chủ, tôi có thể tự do sắp xếp thời gian của mình.”

“Mỗi ngày nấu cơm thì không cần, em sẽ nấu.” Thước Tiểu Khả hi vọng có thể tự mình làm cơm.

“Không được, đôi tay này của em không dùng để nấu cơm.” Lãnh Ngạo đứng dậy, “Được rồi, cứ quyết định vậy đi, tôi hi vọng có thể sống cuộc sống vợ chồng bình thường mỗi ngày cùng em.”

Thước Tiểu Khả cũng không muốn nhiều lời thêm, đi theo anh lên lầu.

Đã quen sống trên đảo, nên ở đây cô có chút không thoải mái, nhưng chỉ cần nghĩ đến ba ngày sau có thể đi học thì cô lại cảm thấy rất đáng.

Đang ngồi ngây ngốc ở đầu giường, đột nhiên bên hông cảm thấy ấm áp, mùi hương quen thuộc bay vào mũi.

“Khả Nhi, có quen ngủ giường này không?” Hai tay Lãnh Ngạo vòng qua eo, thả ra bên tai cô.

“Tạm được.” Lãnh Ngạo lúc này làm Thước Tiểu Khả cảm thấy sợ hãi.

“Nói linh tinh!” Sau ba chữ đơn giản, Lãnh Ngạo bỗng cô lên, “Không thử thì làm sao biết có quen hay không?”

Thước Tiểu Khả còn chưa hiểu lời anh nói có nghĩa là gì thì cửa phòng tắm đã bị đá văng ra, quần áo trên người qua hai ba lượt đã bị cởi hết, lúc này cô mới hiểu anh muốn làm cái gì.

Lãnh Ngạo xả đầy nước, hai người cùng nhau vào trong bồn tắm lớn bắt đầu tắm uyên ương. Từ lúc bắt đầu anh đã không để Thước Tiểu Khả phải tự tắm, đều là anh xoa lưng bóp vai cho cô, cưng chiều vô cùng.

Thước Tiểu Khả hưởng thụ sự phục vụ của anh, tắm một hồi cô lại muốn ngủ, cô tựa đầu vào mép bồn tắm lớn ngủ quên.

“Có phải là dễ chịu quá không mà lại ngủ mất rồi.” Lãnh Ngạo xoa nắn phần tròn mềm trước ngực cô, khiến cơn buồn ngủ của cô tan biến.

“Không phải...” Thước Tiểu Khả vừa mới nói hai chữ đã bị anh lật người lại, sau đó cơn mưa hôn bắt đầu ập xuống.

Bị anh hôn lúc tắm đã là chuyện bình thường, cho nên Thước Tiểu Khả cũng không cảm thấy kỳ lạ gì, chỉ duy cảm giác vuốt ve hôm nay của anh không giống như lúc trước.

Nụ hôn kích thích kết thúc, tầm mắt cô rơi vào ngón tay anh, hóa ra chiếc nhẫn hồng lục đã biến mất, khó trách cảm giác vuốt ve lại thay đổi như vậy.

“Chiếc nhẫn của anh đâu?” Nếu cô nhớ không lầm, chiếc nhẫn kia đã được anh đeo nhiều năm rồi.

“Ném bể rồi.” Lãnh Ngạo ôm cô lên, lấy khăn tắm lau toàn thân cô.

“Vì sao?”

“Vì em.”

“Gi cơ?” Cô thật sự không hiểu cô và chiếc nhẫn bị ném bể của anh có liên quan gì đến nhau.

“Chiếc nhẫn đó là ông nội truyền cho tôi, ông muốn tôi có thể ở trên đảo vĩnh viễn. Bây giờ tôi đã rời khỏi đó, có mang nó nữa cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng ném đi.”

Lúc này Thước Tiểu Khả mới nhớ lại, chiếc nhẫn đó lúc anh mười sáu tuổi đã được ông nội đưa cho.

“Nhưng mà nó rất quý, cũng không cần phải ném hư như vậy.”

Lãnh Ngạo cười vài tiếng, anh lau tóc cho cô xong, không muốn nói nhiều về vấn đề này với cô nữa nên ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Đặt ngang cô lên giường, anh áp cô dưới thân, “Khả Nhi, cảm thấy thế nào?”

“Không có cảm giác tốt bằng chiếc giường trên đảo.”

“Không sao.” Anh thì thầm bên tai cô: “Sau khi làm cảm giác sẽ tốt thôi.”

Thước Tiểu Khả không ngu ngốc, hai người trần truồng nằm trên giường, ngoài chuyện đó thì còn làm được gì nữa chứ. Cô cảm thấy tình lực của Lãnh Ngạo cũng quá dồi dào rồi.

“Nghiêm túc một chút.”

Sau bốn chữ ngắn gọn, Lãnh Ngạo bắt đầu quá trình dài dằng dặc.

Buổi chiều này, ánh mặt trời rất chói chang, đáng tiếc lại bị bức màn màu đen ngăn lại. Hơi thở hoan ái trong phòng ngày càng nồng đậm, hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau, tựa như hai đứa trẻ sinh đôi không thể tách rời.

Động tác của Lãnh Ngạo bình thường hơn trước kia không ít, anh bớt mãnh liệt mà thâm tình nồng đậm hơn, chẳng qua chuyện này không có nghĩa là tâm tính của anh đã bình thường.

Con người anh, vĩnh viễn chỉ là một màu đen.

Hết chương 46

46. Chương 47

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Thước Tiểu Khả vốn tưởng rằng Lãnh Ngạo nói nấu cơm mỗi ngày chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, nhưng không ngờ anh lại làm thật. Rạng sáng ngày thứ hai, người của anh đưa nguyên liệu đến, sau đó anh bắt đầu rửa rau, lật xem sách dạy nấu ăn như một bà nội trợ. Vì anh không cho Thước Tiểu Khả đụng tay vào, nên Thước Tiểu Khả rảnh rỗi đành phải đến thư phòng đọc sách.

Trên bàn học, Lãnh Ngạo đã để sẵn một chiếc túi sách xinh đẹp cho cô, bên cạnh còn có một chồng sách, là sách cô cần để hai ngày sau đi học. Cô bước qua, cầm cuốn đầu tiên lên lật vài trang, phát hiện nội dung trong sách có chút thâm sâu khó hiểu. Từ nhỏ cô đã sống trên đảo, tuy Lãnh Ngạo cũng có mời giáo viên về dạy kèm, nhưng dù sao đã sống tách biệt lâu như vậy, những thứ cô được dạy chỉ là lý luận suông mà thôi, bây giờ muốn vào trường học, chỉ sợ là trong khoảng thời gian ngắn khó mà bắt kịp tiến độ.

Tâm tình nặng trĩu lật sách xem được một lúc, cảm thấy đã khá muộn nên cô vào phòng ngủ đi tắm, sau đó quá buồn chán nên lại bước xuống lầu.

Cô đứng trên cầu thang nhìn bóng dáng đang bận rộn trong phòng bếp.

Lần đầu tiên cô thấy Lãnh Ngạo nấu cơm là lúc chân cô bị thương phải nằm bệnh viện, khi đó cô thật đúng là bị dọa đến nhảy dựng. Sống cùng anh lâu như vậy mà cô không hề biết anh biết nấu cháo, hướng hồ còn là “vương giả” hắc đạo hô gió gọi mưa nấu cháo ột tiểu cô nương, nói ra sẽ không có ai tin nổi.

Cho dù không tin thì sự thật vẫn bày ra trước mắt, lại còn không chỉ một lần.

Nếu nói lúc ở bệnh viện Lãnh Ngạo chỉ nấu cháo xem như chút lòng thành, thì lúc này anh không chỉ nấu cháo đơn giản vậy. Trên bếp bày đầy đồ ăn phong phú, anh lúc rửa lúc cắt, động tác thành thạo nhanh nhẹn, khiến cô còn có cảm giác thèm ăn.

Thước Tiểu Khả im lặng đi đến sau lưng Lãnh Ngạo, cô muốn nhìn trộm xem anh đang xào cái gì, bỗng nhiên anh xoay người lại, trước ngực anh đeo tạp dề, tay áo xắn cao, trong tay đang cầm một cái xẻng xào rau, dáng vẻ vô cùng buồn cười.

“Trong này đầy mùi dầu mỡ, sao em lại vào đây, nhanh ra ngoài cho tôi.” Lãnh Ngạo không rảnh tay, chỉ có thể quay đầu lại nói.

“Ngạo, anh vẫn là để người giúp việc nấu cơm đi, nếu thật sự nấu cơm mỗi ngày thì sẽ uất ức cho anh lắm.” Kỳ thật là Thước Tiểu Khả không muốn can thiệp lớn như vậy lại chỉ có hai người bọn họ, nhưng cô không dám nói thẳng, chỉ có thể mượn lý do như vậy.

“Nấu cơm cho vợ mình thì có gì uất ức?” Lãnh Ngạo thấy cô không đi, anh đành phải đặt xẻng xuống, rửa sạch tay sau đó áp cô vào tường, nói: “Thật sự là sợ tôi chịu thiệt thòi, hay là còn có ý khác?”

Thước Tiểu Khả cúi đầu, bị anh nhìn thấu ý đồ khiến cô chợt dạ không dám nhìn vào anh.

“Lãnh Ngạo tôi đã nói thì nhất định sẽ làm được.” Anh từ từ nâng cằm cô lên: “Nấu cơm cho em, tôi cam tâm tình nguyện.”

Thực đúng là nói không lại anh, Thước Tiểu Khả bĩu môi: “Vậy em giúp anh.” Cô liếc nhìn đồ ăn trên bếp nói: “Em giúp anh rửa rau, hoặc là bưng thức ăn cũng được!”

Lãnh Ngạo ngẫm nghĩ rồi đáp: “Rửa rau thì không cần, tôi cũng làm gần xong rồi, chỉ còn chờ nước sôi nữa thôi. Thế này đi, em ra ngoài trước, khi nào xong tôi sẽ gọi em vào mang đồ ăn lên bàn.”

“Ừm.” Thước Tiểu Khả có chút mất mát gật đầu. Cô đã mười bảy tuổi rồi mà chưa từng rửa rau bao giờ, cho dù là lúc ở Brunei mẹ nuôi cũng không để cô đụng tay vào việc nhà, càng đừng nói là rửa rau nấu cơm.

Trong đầu đột nhiên lóe lên cái tên “Ngô Sương” của mẹ nuôi, lúc này cô mới nhớ, từ khi trở lại nước A, Lãnh Ngạo chưa từng nói về việc của bà ấy.

Bà chỉ là được Hoắc Yêu nhờ chăm sóc ệnh, nên chắc cũng không bị liên lụy quá nhiều. Lúc cô đang muốn mở miệng hỏi tình hình của Ngô Sương thì đã thấy Lãnh Ngạo xoay người bắt đầu xào rau, tiếng “xèo xèo” vang lên không ngừng. Thấy anh chuyên chú như vậy cô cũng không hỏi nữa, đành phải rời khỏi phòng bếp.

Ngồi xuống bàn cơm, Thước Tiểu Khả nâng cằm lên lạnh nhạt nhìn chằm chằm bóng lưng Lãnh Ngạo.

Người đàn ông đang tập trung xào rau kia, trước đó còn là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, ai có thể ngờ bây giờ anh lại xuống bếp như một người đàn ông nội trợ bình thường. Lẽ ra đây phải là chuyện của phụ nữ, nhưng một người đàn ông như anh lại cứ muốn làm. Có lẽ đây chính là sự cưng chiều của anh với cô, nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc anh tàn nhẫn với cô thì cũng rất tuyệt tình.

Mùi thức ăn bay tới kéo tinh thần của Thước Tiểu Khả quay về, giọng nói lạnh lạnh của Lãnh Ngạo cũng vang lên: “Khà Nhi, vào bưng thức ăn ra đi!”

Cô đi vào phòng bếp, lập tức bị mấy món ăn thơm ngào ngạt trong đó hấp dẫn. Có cá, có thịt, có rau xanh, mỗi món đều có một màu khác nhau, khiến cô thèm ăn đến chảy nước miếng.

Mấy phút sau, tất cả đồ ăn đều đã được mang lên. Hai người ngồi đối diện nhau, vì một bàn đồ ăn này đều do Lãnh Ngạo nấu, nên không có mệnh lệnh của anh, cô không dám động tay vào.

Lãnh Ngạo chủ động gấp một miếng thịt nhỏ cho cô, cưng chiều nói: “Há miệng ra!”

Thước Tiểu Khả sững sốt, nhìn thấy vẻ kiên định trong ánh mắt anh, cô không dám phản kháng, miệng nhỏ há ra, miếng thịt đỏ tươi kia được đút vào.

Cô vừa nuốt xuống thì nghe anh hỏi: “Ngon không?”

Cô đáp: “Mùi vị không tệ!”

Miếng thịt đó đã điều hòa không khí trong phòng ăn, cả hai bắt đầu động đũa.

Trong lúc dùng bữa, Lãnh Ngạo vẫn giữ vị trí chủ động, một lúc thì gấp rau, một lúc lại múc canh, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ của ông vua hắc đạo đâu nữa.

Thước Tiểu Khả còn chưa ăn xong thì Lãnh Ngạo đã dùng đũa, anh lau khóe miệng, chẳng biết đã qua ngời bên cạnh cô từ lúc nào.

Thước Tiểu Khả ngẩng đầu, một đôi mắt tối tăm nhìn thẳng vào cô, khiến cô cảm giác như trở lại khoảng thời gian trước đây. Ngậm cơm trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, môi đã bị chặn lại, đầu lưỡi dài trượt vào tùy ý càn quét khắp mọi ngõ ngách trong khoang miệng.

Lưỡi cô bị anh hút điên cuồng khiến cô hít thở không thông, cũng may là Lãnh Ngạo có chừng mực, nếu không thì cô đã tắt thở luôn rồi.

Anh vỗ vỗ hai má cứng ngắc của cô, nửa cười nửa không nói: “Cũng không phải hôn lần đầu tiên, em căng thẳng như vậy làm gì?”

Căng thẳng?

Thước Tiểu Khả nghĩ thầm, bị một ác ma hôn như vậy, cô không căng thẳng mới lạ đó.

Nhưng cô đương nhiên không dám nói ra, chỉ có thể giả cười nói: “Em ăn xong rồi, dọn dẹp thôi.”

“Không cần, lát nữa người giúp việc theo giờ sẽ đến làm.” Lãnh Ngạo kéo tay cô, “Đi, lên lầu, để mừng ngày em đến trường, tôi có một món quà cho em!”

“Người giúp việc theo giờ” mà anh nói cũng không phải thật sự là người giúp việc theo giờ, chỉ là người của anh mà thôi. Vốn những người này chỉ cần phụ trách việc an toàn của ông chủ là được, không ngờ còn phải làm mấy chuyện dành cho phụ nữ này, chắc bọn họ cũng không thích thú gì đâu.

Thước Tiểu Khả biết rõ trong lòng, cô thậm chí còn biết bọn họ đang ở ngôi nhà kế bên biệt thự.

Thước Tiểu Khả bị kéo vào phòng ngủ, Lãnh Ngạo mở tủ đầu giường lấy một cái hộp ra đưa cho cô, nói: “Mở ra xem đi.”

Cô không hề có hứng thú với thứ bên trong hộp nhưng vẫn nhận lấy, nhìn ánh mắt sáng quắc của anh, cô chỉ có thể miễn cưỡng mở ra xem, bên trong là một chiếc di động màu trắng.

Đây là công cụ cần thiết người ta liên lạc qua lại với nhau, nhưng đối với Thước Tiểu Khả thì thứ này vô cùng xa lạ, cô ở bên cạnh Lãnh Ngạo nhiều năm như vậy cũng chưa được anh tặng di động lần nào.

“Bây giờ em đã lớn rồi, lúc đi học mà không có điện thoại thì sẽ rất bất tiện.” Lãnh Ngạo lười biếng dựa vào tủ đầu giường, khóe miệng hơi nhếch lên.

Thước Tiểu Khả nhìn nhìn điện thoại, không biết phải dùng như thế nào.

Lãnh Ngạo bước lên một bước, ôm cô vào lòng từ phía sau, hai bàn tay to phủ lên tay cô, dạy cô cách sử dụng di động.

Thước Tiểu Khả rất thông minh, chỉ một lúc đã biết cách dùng. Cô nhìn vào sổ địa chỉ, bên trong chỉ có một số của Lãnh Ngạo, nên cô bấm vào dãy số đó.

Phòng ngủ vang lên tiếng chuông điện thoại du dương, Lãnh Ngạo rút di động ra, màn hình đang phát sáng.

“Đây là số di động, chỉ khác một số so với số của em, lúc tôi không ở bên cạnh em, nếu nhớ tôi thì có thể gọi điện thoại.”

“Vì sao trong danh bạ chỉ có một số này thôi?” Thước Tiểu Khả nhấn nút tắt, có chút không vui.

Lãnh Ngạo rút di động của mình vào túi, nhập một dãy số mới vào điện thoại của cô: “Đây là số điện thoại bàn ở nhà em, em cũng có thể gọi vào đây.”

Thước Tiểu Khả nghe lời bấm vào đó, cuộc gọi lập tức được chuyển tiếp, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thân thiết của một người phụ nữ, cô nhận ra đây là giọng của mẹ.

“Mẹ, là con, Khả Nhi.”

“Khả Nhi, được nghe giọng con thật là tốt quá.” Phương Duy kích động không thôi.

“Lãnh Ngạo tặng cho con một cái điện thoại, về sau hai chúng ta có thể thường xuyên liên lạc.” Nói xong, cô quay đầu nhìn Lãnh Ngạo một cái, như đang hỏi anh cô nói có đúng hay không.

Lãnh Ngạo không có ý kiến gì, anh chỉ vén một lọn tóc của cô đặt lên mũi ngửi.

Thấy anh không phản đối, Thước Tiểu Khả yên tâm lớn mật nói chuyện phiếm với mẹ mình, đề tài chỉ xoay quanh chuyện trong nhà. Mẹ nói với cô nơi anh cả đang làm cũng chính là trường đại học của cô, còn có anh tư ở chung trường với cô nữa.

Sau khi hàn huyên khoảng hơn mười phút, Lãnh Ngạo bắt đầu cảm thấy bất mãn, anh thì thầm bên tai cô: “Khả Nhi, sau này sẽ có thời gian để em gặp người nhà, còn sợ không có thời gian nói chuyện phiếm sao?”

Thước Tiểu Khả vội vàng nói lời tạm biệt, cúp điện thoại.

Lãnh Ngạo rút di động trong tay cô ra, ôm ngang cô đi vào phòng tắm. Rất nhanh phòng tắm truyền đến tiếng nước “ào ào”, còn có loáng thoáng tiếng rên rỉ, ngâm nga.

Trong ba ngày này, hai người đều không rời khỏi biệt thự. Ăn cơm, đi ngủ, ân ái, mỗi ngày đều có thể so với thần tiên. Đêm dài tĩnh lặng, Thước Tiểu Khả nhìn Lãnh Ngạo đang ngủ say bên cạnh, cô mơ hồ có ảo giác.

Người đàn ông này, sao anh ta có thể dịu dàng như thế? Mấy ngày nay anh bỏ qua hết mọi công việc, lúc nào cũng ở bên cạnh cô, nấu cơm cho cô, hỏi han ân cần, hoàn toàn không giống như ác ma cuồng giết người trước kia.

Anh thật sự trở nên tốt hơn rồi sao? Trở nên bình thường rồi sao?

Thước Tiểu Khả nắm chặt tay đặt trước ngực, trong lòng không ngừng tự hỏi. Ánh trắng dịu dàng ngoài cửa sổ chiếu vào, phủ lên một quãng sáng nhạt trên gò má Lãnh Ngạo, khiến ngũ quan càng thêm rõ ràng.

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, nói thế nào thì anh ta cũng đã giết chết Lăng Thiên, giết chết ánh mặt trời của đời cô, cho dù về sau anh trở nên bình thường thì thế nào, cô không thể tiếp nhận tình yêu của anh nhanh như vậy, huống chi, là thật hay giả vẫn còn khó nói lắm.

Hết chương 47

47. Chương 48

Edit & Beta: Nhi

Thước Tiểu Khả rốt cuộc cũng đợi được đến ngày đi học. Lãnh Ngạo tự mình lái xe đưa cô đi, mấy chiếc xe ô tô đen đi theo sau anh, con đường cái vốn rộng lại trở nên có chút chật chội.

Tới cổng trường, Thước Tiểu Khả ôm túi sách xuống xe. Lúc cô bước vào, cô ngoảnh đầu lại liếc nhìn Lãnh Ngạo một cái, nở nụ cười nhạt rồi phất phất tay với anh.

Nhìn bóng dáng của người con gái mình yêu từ từ biến mất, Lãnh Ngạo cũng không vội lái xe rời đi mà rút một điếu xì gà ra. Vừa rút được một nửa thì điện thoại vang lên, là Đỗ Uy Lợi gọi tới.

“Thiếu chủ, tôi có việc cần nói.” Đỗ Uy Lợi vẫn ngồi trong xe của mình, không được ông chủ cho phép, anh không dám tùy tiện xuống xe.

“Vào đây ngồi đi.” Lãnh Ngạo bỏ xì gà xuống, nghĩ đến sau này sẽ có nhiều người nhìn trộm Khả Nhi của anh, tâm tình của anh lại phiền muộn vô cùng.

Nếu không phải anh ý thức được Khả Nhi đã trưởng thành, không còn là cô gái nhỏ ngây ngô như trước nữa, tiếp tục nhốt cô trên đảo thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối. Còn không bằng giả vờ tốt bụng, để cô được hòa nhập với xã hội, đoàn tụ với gia đình, như vậy anh sẽ có nhiều lợi thế để uy hiếp cô ở bên cạnh anh hơn. Hơn nữa, trên chân cô có thiết bị theo dõi, chỉ cần anh mở điện thoại ra là có thể biết được vị trí của cô, như vậy đối với hai bên đều có lợi.

Lúc anh đang trầm ngâm, cửa kính xe vang lên tiếng “cốc cốc”, bóng của Đỗ Uy Lợi ánh lên lớp kính. Được Lãnh Ngạo cho phép anh mới ngồi vào ghế phụ.

“Có gì thì nói mau.” Đôi mắt âm trầm của Lãnh Ngạo lóe lên một cái.

“Bệnh tình của cha tôi vẫn không tốt, vì lần này phải khai thác Poudretteite nên thân thể vừa hồi phục lại trở nặng, tôi phải về nhà chăm sóc ông.” Đỗ Uy Lợi từ trước đến giờ vẫn nói chuyện rất thẳng thắn, nhưng từ khi tìm được Thước Tiểu Khả ở Brunei rồi hại chết Lăng Thiên, anh cảm thấy mình như người có tội, không còn khí thế như lúc trước nữa.

“Ý của anh là không muốn làm việc cho tôi nữa.” Không thể phủ nhận, Đỗ Uy Lợi này không chỉ biết khai thác mỏ, mà những chuyện khác anh ta đều làm thuận buồm xuôi gió, đến Lãnh Hổ cũng không bằng anh ta.

“Bệnh của cha tôi anh cũng biết rõ.” Đỗ Uy Lợi than thở: “Lần này khai thác thành công Poudretteite, tôi cũng được lợi không nhỏ, đủ để tiêu xài mấy đời rồi, nên tôi không muốn bôn ba khai thác khắp nơi nữa, chỉ muốn về nhà chăm sóc cho ông ấy.”

Lãnh Ngạo hơi khó tin nhìn anh, người này chính là người kiêu ngạo tự đại như lúc anh gặp mặt lần đầu tiên sao? Lúc đó anh ta hăng hái, tài giỏi phi phàm bao nhiêu, thì bây giờ anh ta nhụt chí bấy nhiêu.

“Nghĩ cho kỹ đi.” Ánh mắt của Lãnh Ngạo vô cùng lạnh lẽo, “Nếu anh đã nói không khai thác mỏ, thì vĩnh viễn không được làm công việc này nữa, chỉ có thể ở nhà chăm sóc cha anh. Nếu tôi phát hiện anh nói dối, tôi sẽ không tha thứ đâu.”

“Tôi nói lời giữ lời.” Đỗ Uy Lợi chém đinh chặt sắt trả lời.

“Đi đi, về sau tôi không muốn gặp lại anh nữa!” Từ trước đến giờ Lãnh Ngạo vẫn luôn không có kiên nhẫn với người không muốn làm việc ỉnh.

Đỗ Uy Lợi xuống xe, lúc đóng cửa xe, vẻ mặt anh âm trầm, tâm tư ngổn ngang. Anh hối hận vì đã khai thác mỏ cho Lãnh Ngạo, tuy lấy được rất nhiều tiền, nhưng anh cũng đã hại một người vô tội. Từ khi trở về từ Brunei, anh thường xuyên lặng lẽ để ý đến Thước Tiểu Khả, anh phát hiện cô rất buồn bã. Cô gái nhỏ luôn một lòng muốn rời khỏi Lãnh Ngạo này rất biết ẩn nhẫn, nếu anh vẫn tiếp tục ở cạnh Lãnh Ngạo, anh sợ anh sẽ thật sự yêu cô bé đáng thương đó.

Thở dài một hơi, anh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm. Rõ ràng là trời xanh quang đãng, nhưng trong mắt anh lại vô cùng hỗn loạn, trong đầu tràn ngập hình ảnh xinh đẹp của Thước Tiểu Khả.

Bên kia, Thước Tiểu Khả gặp được anh cả ở trong trường. Thước Lai Hoa dẫn cô đến lớp. Hôm nay cô mặc một bộ váy liền thân màu trắng, mái tóc dài buông xuống như thác nước sau lưng, không trang điểm, đáng người thướt tha phối với gương mặt xinh đẹp. Lúc cô xuất hiện trước lớp, có thể nói toàn bộ nam sinh đều trợn mắt há hốc mồm, trong mắt nữ sinh lóe lên ánh sáng khác thường.

Ngành học của cô là kỹ thuật vật lý chuyên nghiệp, hai phần ba lớp là nam, phần còn lại là nữ có vẻ ngoài phổ thông. Có cô vào học, lớp học sáng lên không ít, khi các sinh viên biết cô là em gái của phó giáo sư Thước thì càng kinh hãi hơn nữa.

Vì Thước Tiểu Khả là sinh viên chuyển trường nên theo lệ thường cô phải tự giới thiệu trước, sau đó mới được sắp xếp chỗ ngồi. Cô ngồi cùng bàn với một nữ sinh mập mạp đeo một cái kính đen. Cô gái kia nhìn đáng vẻ thướt tha mỹ lệ của Thước Tiểu Khả, rồi nhìn lại mình, xấu hổ đến mức muốn chui xuống bàn.

Tất cả những gì ở đại học đều xa lạ, đều mới mẻ, toàn bộ tinh thần của Thước Tiểu Khả đều tập trung vào việc nghe giảng, nên không hề biết ánh mắt của đa số nam sinh đều dừng trên người mình.

Học xong một tiết, cô muốn đi vệ sinh. Vừa ra khỏi phòng học, vì cô quá xinh đẹp nên đi đến đâu cũng được nam sinh chú ý. Khi đứng rửa tay trước gương, cô phát hiện ánh mắt của những bạn nữ sau lưng đều không tốt. Cô không để tâm, tiếp tục thần nhiên rửa tay.

Lúc trước học trung học ở Brunei cô đã gặp phải tình cảnh này rồi, bạn nam nhiệt tình, bạn nữ đổ kị, nên cô không để ý đến nữa.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, là Lãnh Ngạo gọi tới, Thước Tiểu Khả lau khô tay rồi nhận điện thoại.

“Khả Nhi, học xong một tiết rồi phải không?” Lãnh Ngạo hỏi.

“Vừa mới xong.”

“Đã quen chưa?”

“Không tệ, các bạn rất thân thiện, còn có anh cả nữa nên cũng quen.”

“Vây là tốt rồi.” Lãnh Ngạo nghe thấy cô nói các bạn rất thân thiện thì anh cảm thấy không vui. Trong trường nam sinh không ít, Khả Nhi của anh lại xinh xắn như vậy, những nam sinh đó không nhân cơ hội tiếp cận mới lạ. Chẳng qua, anh đã sắp xếp cơ sở ngầm trong trường rồi, Khả Nhi tiếp xúc với ai anh đều biết rõ.

“Ừm, không nói nữa, tan học rồi nói với anh sau.”

“Tan học tôi sẽ đến đón em, đưa em đi ăn ngon.”

“Được.”

Cúp điện thoại, cô đi về lớp, bỗng nhiên nhìn thấy anh tư Thước Lai Diệp. Anh mặc một bộ quần áo màu trắng thoải mái, hai tay đút túi, khoe miệng nhếch lên cười vui vẻ.

“Anh tư, sao anh lại ở đây?” Thước Tiểu Khả đi đến trước mặt anh, vô cùng vui mừng.

“Anh cũng học ở trường này mà, hôm qua nghe mẹ và anh cả nói hôm nay em sẽ đi học, nên anh đến gặp em.” Thước Lai Diệp không nói lời nào thì thôi, vừa nói là thu hút bao nhiêu cặp mắt nữ sinh đi ngang qua.

Anh là hot boy có tiếng trong trường, rất nhiều nữ sinh biết đến anh, cũng biết anh có quan hệ với phó giáo sư Thước, đương nhiên cũng biết anh là anh trai của mỹ nữ mới tới này. Nên lúc thấy bọn họ đứng cùng nhau không có ai để bụng, chỉ xem bọn họ là anh em mà thôi.

“Thì ra anh tư cũng biết nói, mấy hôm trước về nhà em không thấy anh nói câu nào, còn tưởng tính cách anh hướng nội nữa chứ.” Thước Tiểu Khả tuy mới gặp anh trai này lần thứ hai, nhưng có lẽ vì tuổi hai người không cách nhau bao nhiêu nên cô rất thích nói đùa với anh.

“Không phải lúc đó có Lãnh Ngạo bên cạnh em sao?” Nói tới đây, Thước Lai Diệp nhìn đồng hồ trên tay, “Lát nữa anh có tiết, đi trước đây, sau khi tan học cùng đi ăn với anh cả đi, lúc đó anh em mình lại nói tiếp.”

“Không được đâu.” Thước Tiểu Khả nghĩ đến Lãnh Ngạo sẽ tới đón cô, có chút do dự.

“Anh trai mời em gái đi ăn, sao lại không được.” Thước Lai Diệp không để cô nói thêm, “Được rồi, cứ quyết định vậy đi, tan học anh sẽ đến tìm em.” Nói xong thì chạy đi mất.

Thước Tiểu Khả thật bất đắc dĩ, trong lòng đang tính toán xem nên nói với Lãnh Ngạo như thế nào.

Những tiết sau cô có chút không yên, cô nhắn với Lãnh Ngạo một tin là: Anh cả và anh tư muốn mời em đi ăn cơm sau khi tan học, em đi được không?

Cô biết tự do này không dễ dàng có được, nên cô vô cùng quý trọng nó, làm việc gì cũng phải được Lãnh Ngạo cho phép trước. Nói cách khác, chỉ cần Lãnh Ngạo tức giận trở mặt, thì người chịu thiệt không chỉ có mình cô mà còn liên lụy đến người nhà nữa.

Mấy phút sau Lãnh Ngạo nhắn tin trả lời, nội dung là: Hôm nay là một ngày đặc biệt, tôi chỉ muốn ăn cơm cùng em, từ chối bọn họ đi. Nếu không tiện thì để tôi nói.

Thước Tiểu Khả không muốn anh cả và anh tư có vướng mắc với anh, nên cô trả lời: Em sẽ nói với họ.

Sau đó cô lại nhắn tin cho Thước Lai Hoa, nội dung đương nhiên là tan học không thể dùng cơm với họ được, nhưng anh cả lại không trả lời.

Cô cứ chờ tin nhắn nhưng không có, khi cô gọi điện thoại đến thì phát hiện anh ấy tắt máy mất rồi, cô muốn gọi cho anh tư nhưng không có số. Lúc này cô có chút hối hận vì sao lại không lưu số di động của anh.

Không liên lạc với họ được, Thước Tiểu Khả cũng không vội, đợi tan học rồi nói với họ sau, nhất quyết không thể cãi lời Lãnh Ngạo.

Cuối cùng cũng đến lúc tan học, cô đứng trước cửa lớp chờ anh cả và anh tư đến.

Không đợi bao lâu thì anh tư đã xuất hiện, Thước Tiểu Khả có chút băn khoăn nói: “Anh tư, thật xin lỗi, em không thể đi ăn với hai người được.”

Thước Lai Diệp ngạc nhiên, ý thức được nguyên nhân là gì, anh mất mát nói: “Có phải Lãnh Ngạo không cho em đi ăn với tụi anh không?”

“Không phải không phải, là do Lãnh Ngạo đã hẹn em trước nhưng em quên mất, xin lỗi anh tư.”

“Được rồi, nếu Lãnh Ngạo hẹn trước thì anh cũng không tiện nói gì.” Thước Lai Diệp ngưng một lúc rồi nói: “Anh nói với anh cả một tiếng đã, em đi trước đi, đừng để Lãnh Ngạo chờ lâu, nếu anh ta giận lên thì không tốt cho chúng ta đâu.”

Thước Tiểu Khả thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Ngày mai đi, ngày mai em sẽ mời hai người đi ăn.”

“Mai rồi nói sau, đi nhanh đi.”

Đang nói thì điện thoại của Thước Tiểu Khả vang lên, là Lãnh Ngạo gọi tới, có lẽ là anh đợi lâu nên thúc giục.

Cô tạm biệt anh tư rồi chạy đi.

Hết chương 48

48. Chương 49

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Chạy đến cổng trường, cô liếc mắt một cái là thấy chiếc xe thể thao phong cách của Lãnh Ngạo, còn ngoài ý muốn nhìn thấy anh cả ở đó nữa.

Thước Lai Hoa đang đứng cạnh xe, bộ dạng vô cùng cung kính hèn mọn, mà người có thể khiến anh cung kính như vậy ngoài Lãnh Ngạo ra thì còn có ai nữa? Lãnh Ngạo đeo một chiếc kính mát che hết nửa gương mặt, hai tay nắm vô-lăng, không hề nhìn anh cả, nhưng có lẽ cũng có tán gẫu gì đó.

Thước Tiểu Khả đi qua, lễ phép nói: “Anh cả, vừa rồi em gửi tin nhắn không thấy anh trả lời, gọi điện thoại cũng tắt máy.”

Thước Lai Hoa không trực tiếp đáp lời: “Hôm nay em đã hẹn với Lãnh Ngạo rồi. Để hôm khác lại mời Lai Diệp.”

“Em nói với anh tư rồi, ngày mai sẽ mời hai anh đi ăn.”

“Không cần, anh với Lai Diệp là đàn ông, lại còn là anh trai, đương nhiên là tụi anh mời em.”

Dù sao cũng chỉ mới nhận anh em gần đây thôi, nên Thước Lai Hoa vẫn nói chuyện rất dè dặt cẩn thận, không dễ thay đổi như Thước Lai Diệp, cho nên hai anh em rất khách khí với nhau, hoàn toàn không giống anh em ruột mà chỉ như bạn bè bình thường.

Lãnh Ngạo không kiên nhẫn ngồi trong xe, anh không nể mặt nói: “Khả Nhi, nhanh lên xe đi!”

Thước Tiểu Khả đành phải lên xe trước, lúc Lãnh Ngạo khởi động xe, cô lại nói với anh cả: “Anh, anh đừng khách khí, cứ quyết định như vậy đi.”

Lãnh Ngạo đi rất nhanh, không tới mười lăm phút đã đến một nhà hàng sang trọng. Lãnh Ngạo đưa Thước Tiểu Khả vào trong phòng bao xa hoa, lúc thức ăn được mang lên, Lãnh Ngạo đi vào toilet rửa tay.

Thước Tiểu Khả nhàm chán nhìn món ăn đầy bàn, hôm nay chỉ là ngày đầu tiên cô đi học thôi mà Lãnh Ngạo lại xem trọng như vậy, kiên quyết nói ngày này có ý nghĩa trọng đại nên phải ở riêng thế giới hai người.

Người phục vụ là một chàng trai trẻ tuổi, lúc anh ta châm trà, đột nhiên nhét vào tay Thước Tiểu Khả một mảnh giấy nhỏ. Thước Tiểu Khả nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nghe thấy anh ta nói: “Lão yêu truyền tin cho cô.” Nói xong anh ta lập tức rời đi.

Lúc này Lãnh Ngạo cũng đi ra khỏi phòng rửa tay, anh không ngồi vào chỗ mình mà khoác tay lên vai Thước Tiểu Khả, nói: “Khả Nhi, em khát nước rồi, uống ngụm trà trước đi.”

Một tay Thước Tiểu Khả nắm chặt, tay kia cầm ly trà nhỏ lên. Lãnh Ngạo ngồi xuống cạnh cô, si mê nhìn dáng vẻ uống trà đáng yêu quyến rũ của cô. Thấy cô đặt ly trà xuống, anh không kìm lòng được vươn ngón tay ra vuốt ve cánh môi hồng nõn thấm nước sáng bóng, khiến anh nhịn không được muốn cắn một cái. Khi anh cúi đầu muốn biến ý nghĩ thành hành động thì Thước Tiểu Khả che miệng lại nói: “Em muốn đi vệ sinh.”

Nhìn cô thẹn thùng rời đi, Lãnh Ngạo cảm thấy buồn cười. Trên người cô còn chỗ nào anh chưa nhìn qua nữa đâu, vì sao lúc ăn cơm lại còn muốn bụng đói ăn quàng thế này?

Trong toilet, Thước Tiểu Khả khóa cửa trước rồi mới mở giấy ra xem. Nội dung trên giấy rất đơn giản: Tôi là lão yêu, chiều nay gặp ở thư viện trường!

Xem xong cô trực tiếp vò giấy ném vào trong bồn cầu, giặt nước.

Lúc đi ra ngoài, trong chén của cô đã chất đầy đồ ăn, Lãnh Ngạo vừa bóc vỏ cua vừa nói: “Mau tới đây, để thức ăn nguội sẽ không ăn được nữa.”

Thước Tiểu Khả nghe lời ăn đồ ăn trong chén, còn có thịt cua gạch của anh đưa qua. Nói thật, mấy ngày nay anh quá mức dịu dàng săn sóc, cô có chút chịu không nổi rồi.

Nhớ tới Ngô Sương, cô vẫn còn lo lắng người mẹ nuôi có duyên phận mấy tháng này, nhân lúc này hỏi một chút tình hình của bà ấy chắc là không sao.

“Ngạo, sau khi chúng ta rời đi, anh không làm khó Ngô Sương chứ?” Cô cuối cùng cũng hỏi: “Nói thế nào thì nửa năm đó bà ấy cũng chăm sóc em rất tốt, tựa như mẹ ruột vậy.”

Ý cười của Lãnh Ngạo từ từ lạnh dần, anh tiếp tục bóc vỏ cua: “Không làm khó bà ta.”

Nghe được câu trả lời của anh, Thước Tiểu Khả an tâm rồi. Nếu là vì cô mà bà ấy bị Lãnh Ngạo giết, thì cả đời này lương tâm của cô sẽ không thể thanh thản được.

“Được rồi, đừng nhắc đến bà ta nữa.” Lãnh Ngạo dứt thịt cua vào miệng cô.

“Ngạo, mai anh không cần tới đón em, em tự mình về được rồi.” Cô chậm rãi ăn, nhỏ nhẹ nói.

“Buổi trưa có hẹn với hai anh trai?”

“Ừm, anh không để ý chứ, bọn họ là anh trai em, còn ở cùng trường với nhau.”

“Đương nhiên có để ý.” Lãnh Ngạo xoa xoa tay, cười: “Đùa em thôi.”

Tâm tình vướng mắc của Thước Tiểu Khả cuối cùng cũng hạ xuống, cô nhoẻn miệng cười.

“Em cũng không dễ gì nhận lại người nhà, sao tôi có thể để ý việc em ăn cơm cùng anh trai.” Lãnh Ngạo vuốt tóc cô, “Ngày mai mấy anh em cứ nói chuyện vui vẻ đi, không cần bận tâm gì cả.”

Lời này của Lãnh Ngạo, Thước Tiểu Khả đương nhiên ngoan ngoãn nghe theo. Cô định nói cô ăn xong rồi, muốn anh đưa cô về trường thì đột nhiên Lãnh Ngạo kề sát mặt vào mặt cô, sâu xa nói: “Khả Nhi, nếu ‘lão yêu’ ngầm liên hệ với em, thì em phải nói với tôi một tiếng.”

Thước Tiểu Khả cười nói: “Sao anh ta lại liên hệ với em làm gì?”

“Hắn nhất định sẽ không tiếp tục ở lại Brunei, hiện tại em đã về nước A, hắn chắc chắn sẽ tìm cách liên lạc với em.” Lãnh Ngạo thấy khóe môi cô vẫn còn vụn thức ăn, anh cẩn thận cầm khăn lau cho cô, “Tôi với hắn ta thủy hỏa bất dung, tôi nhất định phải tìm được hắn.”

“Nếu anh thật sự tìm được... anh sẽ giết anh ấy sao?” Tim Thước Tiểu Khả đập mạnh trong lồng ngực.

“Sẽ, nhất định sẽ!” Lãnh Ngạo nhú chặt mày, “Hắn bắt em đi suốt nửa năm, thù này không báo, tôi không tên là Lãnh Ngạo.”

Thấy vẻ mặt căm hận của anh, Thước Tiểu Khả không dám nói thêm gì nữa, cô sợ sẽ làm lộ chân tướng. Hoắc Yêu với cô là “đánh nhau xong mới thành bạn bè”, cô đương nhiên không muốn anh ta chết trong tay Lãnh Ngạo.

Thước Tiểu Khả nhìn nhìn đồng hồ, “Anh đưa em về trường đi.”

“Vẫn còn sớm.”

“Em muốn đến thư viện xem sách một lát, nên phải về trường sớm.”

“Khả Nhi, em cũng rất chăm chỉ học hành đấy.” Lãnh Ngạo kéo tay cô qua, cứng chiều cần đầu ngón tay cô, “Yên tâm, cho dù bốn năm này em không học thì trường cũng sẽ cho em tốt nghiệp.”

“Em muốn anh có thể giúp em tốt nghiệp, nhưng em vẫn muốn dựa vào khả năng của mình để cố gắng.” Nhớ lại tờ giấy Hoắc Yêu đưa cho cô, cô muốn đi gặp anh ngay lập tức.

Lãnh Ngạo buồn cười nhìn cô, cô gái nhỏ tính tình cũng cố chấp lắm.

“Được, tôi đưa em về trường.”

Đây là lần đầu Thước Tiểu Khả tới thư viện. Thư viện của đại học hạng nhất quả nhiên khác với thư viện trường phổ thông. Thư viện của trường trung học ở Brunei cô chỉ đi vài bước là hết, chưa bằng một phần mười của thư viện này.

Cô giả vờ xem sách trên giá, lực chú ý lại tản ra xung quanh. Hoắc Yêu hẹn gặp cô ở đây, hẳn là anh sẽ không lấy thân phận sinh viên để vào.

Đang nghĩ ngợi thì có một nhân viên vệ sinh lại gần. Anh ta mặc đồng phục lao công màu xám, đeo khẩu trang, cong lưng, cúi đầu nhìn vệt đen trên đất.

Cô không lưu tâm, tiếp tục nhìn sách của mình.

“Tôi là ‘lão yêu’.” Giọng nói trầm thấp truyền đến, Thước Tiểu Khả xoay đầu nhìn lại, phát hiện người nói là nhân viên vệ sinh đứng gần đó.

Cô đi đến gần anh ta, tuy anh ta đeo khẩu trang che hết nửa mặt, nhưng chỉ cần dựa vào đôi mắt sáng ngời hữu thần và giọng nói quen thuộc kia cô cũng có thể chắc chắn anh ta quả thật là “lão yêu”.

“Đừng để ý đến tôi, tiếp tục đọc sách đi!”

Thước Tiểu Khả chuyển mắt sang trang sách, nhưng khóe mắt vẫn liếc về phía Hoắc Yêu. Động tác lau sàn của anh rất thành thực, làm gì có một chút khí khái đại ca hắc bang nào.

“Giết Lãnh Ngạo!”

Chỉ ba chữ nhưng đủ khiến Thước Tiểu Khả rung mình toàn thân. Lời này Hoắc Yêu nói quá nhẹ nhàng rồi, đừng nói cô không dám giết, cho dù chỉ giết một con kiến cô còn thấy sợ nữa là.

“Đây là cách duy nhất để thoát khỏi hần!” Hoắc Yêu vẫn tiếp tục lau sàn, đương nhiên anh không ngốc đến mức chỉ lau yên một chỗ, anh bỏ lại một câu rồi xoay người sang một nơi khác không xa.

“Nhưng hiện tại anh ấy cũng cho tôi tự do, còn cho tôi đi học nữa.” Thước Tiểu Khả nhét lại sách lên giá, dịch người đến gần anh tiếp tục tìm sách đọc.

“Ngô Sương chết rồi, cô biết không?”

Thước Tiểu Khả đang muốn lật qua một trang, nghe thấy câu này, đầu ngón tay cô lạnh băng, run rẩy cả người.

Trưa nay chẳng phải cô đã tự mình hỏi Lãnh Ngạo rồi sao, anh nói là không làm khó Ngô Sương, nhưng vì sao Hoắc Yêu lại cho cô một đáp án khác.

“Sau khi cô rời khỏi Brunei, Lãnh Ngạo đã bắt Ngô Sương, muốn làm bà ta khai ra vị trí của tôi.” Vừa nói tới đây thì có mấy sinh viên đi về hướng này, Hoắc Yêu lập tức dừng lại, đợi bọn họ rời đi rồi mới nói tiếp: “Ngô Sương chỉ là người tôi tìm tới để chăm sóc cô, bà ta không hề biết gì cả, đương nhiên không khai được cái gì. Lãnh Ngạo không tra ra được nên giết luôn bà ta.”

Từng chữ từng chữ của anh cắt vào tim Thước Tiểu Khả, ngón tay lật sách của cô lạnh buốt vào tận xương.

“Giết Lãnh Ngạo, cô mới chính thức có được tự do.” Hoắc Yêu thả một tờ giấy xuống sàn, “Đây là độc phần trí mạng, cô chỉ có một cơ hội hạ độc thôi.”

Dứt lời, anh nhắc dụng cụ vệ sinh lên, đi qua chỗ khác dọn dẹp.

Thước Tiểu Khả là người thông minh, cô biết cô không thể tiếp tục theo qua đó nữa, hướng hồ anh cũng đã nói rõ rồi, nếu còn qua sẽ khiến người khác hoài nghi.

Cô từ từ ngồi xổm xuống nhặt tờ giấy kia lên.

Độc phần trí mạng bị cô cầm chặt trong tay. Cô bất đắc dĩ cười, nhớ đến cái chết của Lăng Thiên, của Ngô Sương, oán hận của cô với Lãnh Ngạo ngày càng chồng chất.

Hoắc Yêu nói đúng, chỉ cần giết anh ta cô mới được tự do thật sự. Nhưng cho dù có đúng thì cô cũng không dám xuống tay hạ độc.

Càng nghĩ càng xoắn xuýt, càng nghĩ càng loạn, cô lắc lắc đầu, quyết định tạm thời gác vấn đề này qua một bên, đi một bước tính một bước vậy.

Thước Tiểu Khả uể oải đi ra thư viện, vừa rồi trời vẫn quang đãng không mây, lúc này lại bắt đầu mưa. Cô không mang theo dù, chỉ còn mười phút nữa là đến giờ vào học, cô không thể trú mưa ở đây được. May mà mưa cũng không lớn, Thước Tiểu Khả che cặp sách trên đầu, chạy đi.

Hết chương 49

49. Chương 50

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Trong thư phòng tối tăm, toàn bộ rèm cửa đều bị kéo lại, không để lọt một tia sáng. Một người đàn ông áo đen ngồi ngay ngắn trên ghế da, tai đeo tai nghe, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm điểm màu đỏ trên màn hình máy tính.

Anh đã ngồi ở đây rất lâu, đoạn đối thoại được ghi âm cũng không biết đã nghe đi nghe lại bao nhiêu lần, nhưng vẫn luôn có cảm giác không đã nghiền. Anh cầm ly rượu đế cao lên, neho mắt, rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau khi uống xong, khóe miệng vẫn còn dính vài giọt rượu, anh dùng lưỡi liếm vài cái, con ngươi âm trầm lóe lên tia sáng giảo hoạt.

Đột nhiên, tay anh dùng sức, các đốt ngón tay nổi lên, khớp miệng cong một độ cong quỷ dị, lạnh lùng âm hiểm cười.

Ban đêm, Thước Tiểu Khả lại một lần nữa được thưởng thức tay nghề của Lãnh Ngạo. Theo như anh nói thì gần đây anh thường xuyên xem sách dạy nấu ăn, nghiên cứu kỹ thuật nấu nướng. Cô trêu chọc anh là không tới mấy ngày anh nhất định sẽ trở thành một đầu bếp hàng đầu cho xem.

Sau khi ăn xong bữa tối, anh vẫn ở trong phòng bếp làm món điểm tâm ngọt. Thước Tiểu Khả rút gói giấy kia ra cầm chặt trong tay, không biết nên xử lý thứ này như thế nào.

Đối với yêu cầu của Hoắc Yêu, cô đã bình tĩnh suy nghĩ thật lâu, cho dù Lãnh Ngạo này tội không thể tha, nhưng cô cũng không thể độc chết anh được, ngày mai phải tìm cách nói với anh ta cho rõ ràng.

Ấn oán của hai người đàn ông không phải một cô gái như cô có thể hóa giải, cô chỉ là một sinh viên mười bảy tuổi, chuyện giết người này cô không làm được.

Vừa mới giấu gói giấy đi xong thì cô nghe thấy tiếng động ở ngoài phòng, nhất định là Lãnh Ngạo đang lên, cô hốt hoảng nhảy lên giường, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Biết Khả Nhi thích ăn canh ngọt nên Lãnh Ngạo cố ý tìm hiểu cách làm canh ô mai ngân nhĩ tuyết lê, vừa nấu xong là lập tức bưng lên đây.

“Dậy đi, ăn điểm tâm.” Anh đặt bát canh xuống, ngồi ở đầu giường xoa xoa hai má mềm mại của cô.

Thước Tiểu Khả từ từ mở mắt ra, khuôn mặt dịu dàng như nước kia lập tức ánh vào mắt, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô nửa ngồi dậy, Lãnh Ngạo lót gối giúp cô rồi bưng bát canh đến, thổi cho nguội bớt mới dứt một muỗng cho cô.

Cô há miệng uống canh, hương vị quả thật không tệ, thơm thơm ngọt ngọt, đúng là hương vị mà cô thích.

Uống hết bát canh, Lãnh Ngạo rút khăn tay ra lau miệng cho cô rồi đi xuống lầu, không tới hai phút sau anh lại lên. Lúc này, Thước Tiểu Khả đang ngồi trên giường, cầm điều khiển từ xa, chăm chú nhìn màn hình tivi.

Lãnh Ngạo đi qua, tiện tay đoạt điều khiển trong tay cô, tắt tivi, rồi nằm bên cạnh hít hà mùi hương say nồng của cô, vẽ mặt ái muội.

Một tháng này, ngoài những ngày thân thể không tiện ra, thì hầu như đêm nào anh cũng triển miên trên thân thể cô, có khi một đêm làm vài lần. Cho nên biểu hiện tối nay của anh Thước Tiểu Khả thấy rất bình thường, không bình thường ngược lại là chính bản thân cô.

Từ khi gặp Hoắc Yêu ở thư viện trường, lòng cô bắt đầu rối loạn. Cũng may cô có suy nghĩ, có đầu óc, sẽ không vì Hoắc Yêu từng giúp mình mà để anh ta dắt mũi.

Lúc ở Brunei, cô vì khát vọng tự do nên mới có thể xem Hoắc Yêu là người đàn ông tốt, trọng tình nghĩa, nhưng thực ra cô biết rõ anh ta và Lãnh Ngạo đều là một loại người, máu lạnh vô tình.

Cánh môi bị dịu dàng chạm vào, vì mới uống canh ngọt nên trong miệng cô vẫn còn hương vị ngọt ngào, khiến Lãnh Ngạo muốn ngừng mà không được, từ khẽ hôn biến thành hôn cuồng nhiệt.

Váy ngủ trượt xuống như tơ, Thước Tiểu Khả tập mãi thành quen sự nhiệt tình của anh. Người đàn ông đang áp trên người cô này, có một loại tình cảm không nên lời với cô.

Nếu nói hận, thì cô hận anh tay đầy máu tươi, từ lúc cô còn rất nhỏ đã tận mắt nhìn thấy anh nổ súng giết người. Nhưng cho dù anh có giết bao nhiêu người, thì cũng vạn lần không nên giết chết Lăng Thiên.

Nếu nói yêu, thì cô sống cùng anh lâu như vậy, nói không có bất luận tình cảm gì là không thể, nhưng tình cảm này chính là tình yêu sao?

Yêu hận đan xen, khiến Thước Tiểu Khả cực kỳ mờ mịt. Bị Lãnh Ngạo một đường hôn xuống, cô run rẩy toàn thân, nhưng lại vô cùng hưởng thụ.

Đột nhiên cơn co rút kéo tới khiến cô kim lòng không được ngâm khẽ ra tiếng, vòng hai tay qua cô anh, tùy anh rong ruổi trên thân mình.

Trong bóng tối, cô mê ly nhìn khuôn mặt thâm tình trước mắt, còn có đôi mắt quen thuộc kia. Anh tựa như một con sư tử cuồng dã trong núi, không ăn sạch cô thì không cam lòng ngừng lại.

Cơn co rút ngày càng kịch liệt, hai người đồng thời sa vào đám mây của ái dục - cao triều.

Lãnh Ngạo như một đứa trẻ được cho ăn đường, anh thở sâu một hơi nói bên tai cô: “Khả Nhi, thật là mỹ vị, tôi càng ngày càng không thể rời khỏi em rồi.”

Ngày hôm sau, tan học, cô được anh trai đưa đến một nhà hàng cao cấp ở cạnh trường.

Bởi vì gặp Hoắc yên nên cô có tâm sự nặng nề, lúc dùng cơm cứ mơ mơ màng màng, hai anh trai nói chuyện với cô chuyện của ba mẹ, còn có chuyện của bốn anh em lúc nhỏ, nhưng cô không chú tâm lắng nghe.

“Khả Nhi, tinh thần em nhìn có vẻ hoảng hốt, em không sao chứ?” Anh tư Thước Lai Diệp thấy cô cứ bồn chồn, quan tâm hỏi.

Thước Tiểu Khả buông đũa, nở nụ cười cứng ngắc đáp lại: “Không sao, có lẽ là do tối qua ngủ không ngon.”

“Khả Nhi, mẹ rất nhớ em, hỏi khi nào thì em có thể về nhà một chuyến.” Thước Lai Hòa hỏi.

“Chuyện này...” Thước Tiểu Khả khó xử, sao cô lại không muốn thường xuyên về nhà chứ, hôm qua nói chuyện điện thoại với mẹ, mẹ cũng nói là nhớ cô.

Lần gặp mặt trước quá vội vàng, cô cũng muốn có thể được ở lâu cùng gia đình. Nhưng chuyện này cô không quyết định được, tuy Lãnh Ngạo đã đáp ứng sẽ cho cô thường xuyên về nhà, nhưng cô không dám chủ động hỏi anh khi nào có thể trở về.

“Anh, đừng hỏi em ấy, chuyện này do Lãnh Ngạo quyết định.” Vẫn là Thước Diệp Lai nhìn thấu, anh xoay qua an ủi em gái, “Khả Nhi, tuy Lãnh Ngạo là một người hung ác, nhưng nếu đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được, em cứ đi hỏi đi.”

“Ừm.” Tâm tư của Thước Tiểu Khả căn bản không đặt ở vấn đề này.

Sau đó ba anh em cũng không nói gì nữa, im lặng dùng cơm.

“Thước Lai Diệp! Đúng là anh rồi!” Một giọng nữ trong trẻo phá tan sự yên tĩnh của nhà ăn.

Thước Lai Diệp nghe có người gọi mình, anh quay đầu thì thấy một nam một nữ đang đứng phía sau, nữ sinh là bạn học cùng hệ không cùng ban của anh, còn người kia anh không biết.

“Đỗ Ngưng, cậu cũng tới đây ăn cơm à.” Anh đứng dậy chào một tiếng.

Thước Tiểu Khả ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông phía sau chị gái kia, không ngờ thế giới này khéo như vậy, ở đây cũng có thể gặp được anh.

“Đây là anh cả, em gái tôi.” Thước Lai Diệp giới thiệu nói: “Đỗ Ngưng, bạn học của em.”

Đỗ Ngưng cũng là sinh viên trong trường, đương nhiên nhận ra Thước Lai Hoa và Thước Tiểu Khả, một người là phó giáo sư đẹp trai trẻ tuổi đầy hứa hẹn, là nam thần trong cảm nhận của rất nhiều nữ sinh viên thậm chí là nữ giảng viên. Thanh danh của hai anh em nhà họ Thước trong trường đã quá vang dội, hiện giờ lại có thêm một nữ sinh viên mỹ lệ được vô số nam sinh xưng là “Nữ thần băng giá.”

“Anh trai mình, Đỗ Ủy Lợi.” Cô giới thiệu người đứng sau lưng.

Thước Lai Hoa tính tình khảng khái, nói với hai anh em đang đứng đó: “Nếu đều là người quen thì cùng ăn với nhau đi.”

Đỗ Ngưng cầu còn không được, nhưng anh trai cô đang cực kì khó xử, vì anh gặp lại Thước Tiểu Khả.

“Ngồi xuống hết đi, càng đông càng vui mà.” Thước Lai Diệp chủ động kéo hai cái ghế ra.

Hai người chu đáo như vậy, Đỗ Uy Lợi và em gái cũng không thể không ngồi xuống dùng cơm chung.

Trong năm người, có bốn người đều học chung một trường, nên đề tài câu chuyện đương nhiên xoay quanh những việc trong trường, chỉ có Đỗ Uy Lợi im lặng không nói gì, đôi khi ngẫu nhiên ngẩng đầu lên cũng là để nhìn Thuộc Tiểu Khả ngồi phía đối diện.

Nhiều ngày không gặp, khí sắc của cô cũng không tốt lắm, khuôn mặt trắng hồng vẫn sáng rực như hoa lê, cười cười nói nói, mỗi lời nói mỗi động tác đều đoan trang như danh viện thực nữ.

Hoàn toàn khác với cô gái mà anh gặp lần đầu tiên trên đảo.

Khi đó anh đang xem xét mỏ khoáng, vừa mới bước vào đại sảnh đã nghe thấy giọng nói của một cô gái trẻ, cô ấy muốn anh đi bắt cá. Lúc đó anh chỉ nhìn thoáng qua nhưng cũng bị vẻ đẹp của cô làm kinh hãi phải rung động.

Anh sống rất im lặng, không hay lộ mặt, nên căn bản không thèm nhìn đến cô, chỉ xem cô như một cô tiểu thư bốc đồng. Về sau, anh mới biết cô là vị hôn thê được Lãnh Ngạo nuôi nhốt nhiều năm. Tiếp xúc một thời gian, anh phát hiện cô không ngang ngược như vẻ bề ngoài, nội tâm cô kỳ thật là một cô gái tốt, vừa lương thiện vừa phản nghịch.

Về sau nữa cô bị kẻ thù của Lãnh Ngạo bắt đi, anh vì tự trách nên đến tiểu quốc Brunei tìm cô, tận mắt thấy cô vui vẻ cùng người yêu mình, anh lại một lần nữa được nhìn thấy vẻ xinh đẹp nở rộ của cô.

Hóa ra, cô không hề yêu Lãnh Ngạo, cô đã chôn ánh mặt trời của mình xuống tận đáy lòng.

Là anh phá hủy tình cảm tốt đẹp của cô, báo cho Lãnh Ngạo đến bắt cô về nước A, ánh mặt trời của cô cũng tan đi như một hạt bụi.

Bây giờ gặp lại cô đã thanh thản ổn định ở bên cạnh Lãnh Ngạo, giống như búp bê không có linh hồn, thay đổi hoàn toàn thành một người khác.

“Đỗ tiên sinh, tôi nhận ra anh rồi.” Thuộc Tiểu Khả chuyển lời, ánh mắt dừng trên người Đỗ Uy Lợi.

Mọi người ngạc nhiên, lắng nghe đoạn sau.

“Nghe nói một trong những người khai thác đá Poudretteite là người cha vĩ đại của anh.” Thuộc Tiểu Khả cũng không nói thẳng ra là có quen biết anh.

Đỗ Uy Lợi khách khí nói: “Đều là chuyện cũ rồi, không đề cập tới cũng được.”

“Sao có thể không được chứ?” Thuộc Tiểu Khả không muốn dễ dàng buông tha cho anh: “Poudretteite là đá quý còn hiếm hơn cả kim cương, vì nó mà uy danh của Đỗ tiên sinh mới lan ra toàn thế giới.”

Thuộc Lai Hoa và Thuộc Lai Diệp cũng có nghe nói đến việc này, nhưng bọn họ không biết người đó lại là người đàn ông diện mạo xuất chúng trước mắt.

Đỗ Ngưng thấy anh trai không trả lời, cô mở miệng: “Anh trai tôi từ trước đến nay vẫn luôn khiêm tốn, đá Poudretteite được khai thác thành công cũng không phải là công lao của riêng một mình anh ấy.”

Thuộc Tiểu Khả lại muốn nói gì nữa, nhưng Thuộc Lai Diệp ngồi bên cạnh dùng khuỷu tay huých cô một cái, nên cô ngậm miệng, chỉ trừng mắt nhìn Đỗ Uy Lợi.

Cô hận anh ta, nếu không phải vì anh ta, hiện giờ cô vẫn còn hưởng thụ cuộc sống và tình yêu tốt đẹp cùng Lăng Thiên ở Brunei, Lăng Thiên sẽ không bị nổ chết. Nghe nói anh ta đã đề nghị với Lãnh Ngạo được về nhà để chăm sóc cha, coi như anh biết tính toán trước, nếu không nhất định anh sẽ có kết cục chết thảm như Lãnh Hổ.

50. Chương 51

Edit & Beta: Nhi

Buổi chiều cô chỉ có một tiết, sau khi tan học, Thuộc Tiểu Khả vội vàng chạy đến thư viện. Cô nhìn trái nhìn phải muốn tìm Hoắc Yêu, nhưng tìm hồi lâu cũng không thấy ai. Cô không bỏ cuộc, tiếp tục đợi thêm

một lúc, nhưng cuối cùng vẫn không gặp được anh ta. Mấy ngày tiếp theo cô đều tới thư viện, nhưng kết quả vẫn chỉ có một. Hoắc Yêu cứ như đã mất tích vậy, không còn xuất hiện nữa. Đến thứ Sáu, cô đã có chút cấp bách rồi, gói phần đọc kia cô đã sớm vứt đi, nhưng vẫn chưa nói được với anh ta chuyện này. Ngày mai là thứ Bảy, nếu vẫn không gặp được anh thì cô sẽ không yên tâm được. Mãi đến khi nhận được điện thoại của Lãnh Ngạo, cô mới nhận ra sắc trời đã không còn sớm, chắc Lãnh Ngạo đợi ngoài cổng trường đã rất bức bối rồi.

Ngồi vào ghế lái phụ, cô nghe Lãnh Ngạo lạnh lùng hỏi: “Sao trễ như vậy mới ra?”

“Em đến thư viện đọc sách nên quên mất thời gian.” Thước Tiểu Khả lí nhí đáp.

“Chăm chỉ đọc sách là tốt, nhưng cũng đừng cố sức quá biết không?” Giọng nói của Lãnh Ngạo nhẹ như lông hồng, “Con gái tốt nghiệp xong cũng không cần phải đi làm.”

Ý của anh rất rõ ràng, cho cô đi học chỉ là để giết thời gian, nên cô cũng không cần phải cố gắng như thế.

“Em hiểu rồi.” Thước Tiểu Khả miễn cưỡng đáp, cô giương mắt nhìn, phát hiện đây không phải là đường về biệt thự, cô kinh ngạc hỏi: “Không phải chúng ta về biệt thự sao?”

“Tôi đưa em về đảo nghỉ cuối tuần.” Đáp án lạnh băng khiến Thước Tiểu Khả cảm thấy vô cùng mất mát.

Cô vốn muốn nói với anh Chủ Nhật cho cô về nhà, nhưng bây giờ hi vọng tan vỡ rồi.

Xe chạy đến bến tàu, du thuyền tư nhân xa hoa của Lãnh Ngạo đã chờ sẵn ở đó, ngồi du thuyền không tới một giờ là sẽ đến đảo.

Bây giờ là thời gian ăn tối, nên hai người dùng cơm luôn trên du thuyền.

Trên boong tàu, hai người vừa ăn vừa ngắm cảnh, hưởng thụ gió sông, thức ăn rất ngon, nhưng Thước Tiểu Khả lại không cảm thấy mùi vị gì.

Ăn xong bữa tối, cô đứng dựa vào lan can ngắm cảnh, lo lắng trùng trùng, chẳng biết Lãnh Ngạo cảm áo khoác đi đến sau cô từ khi nào.

“Ngoài này gió lớn, khoác vào đi.” Anh choàng áo cho cô, ôm lấy cô từ phía sau, dán gò má lên mái tóc mềm như tơ của cô.

“Ngạo, em có thể chỉ ở trên đảo một ngày thôi được không, tuần sau em muốn về thăm nhà.” Thước Tiểu Khả kéo sát vạt áo lại.

“Biết vì sao tôi đưa em về đảo không?” Vì anh ôm sát nên chỉ có vài lọn tóc của cô bay theo gió, lướt nhẹ qua mặt anh.

Thước Tiểu Khả lạnh lẽo cười: “Anh muốn cho em gặp ai sao?”

“Đến đó sẽ biết.” Lãnh Ngạo vuốt ve khuôn mặt kiêu diễm của cô, “Em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, có khi gặp xong về sau em sẽ không muốn về nhà nữa.”

Thước Tiểu Khả nhú mày suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn đoán không ra anh muốn cô gặp ai. Trong lòng cô đang có chút bất an thì nghe thấy Lãnh Ngạo nói: “Khả Nhi, tôi hỏi em một lần nữa, nếu em có cơ hội rời đi, em có rời khỏi tôi không?”

Anh đã lâu không hỏi vấn đề này rồi, Thước Tiểu Khả cảm thấy vô cùng buồn bức bất an, cô biết anh hẳn là không vô cớ hỏi như thế, chẳng lẽ lại có chuyện gì không hay xảy ra sao?

Gió sông thổi qua, vì đứng ngược gió, lại còn đứng đối diện anh, nên có vài sợi tóc chạm vào môi anh, hình ảnh có chút quỷ dị.

Thân thể càng ngày càng bị siết chặt, đôi mắt anh cũng ngày càng trầm, còn có sợi tóc vương trên môi kia, nhìn Lãnh Ngạo lúc này cực kỳ giống một Vampire xinh đẹp.

“Tôi hỏi lại lần nữa, em có rời đi không?”

Chính xác mà nói, cô không dám rời đi. Thử hỏi, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chết nhiều người như vậy, cô nếu còn có can đảm rời khỏi anh thì cô cũng quá máu lạnh rồi. Cô chịu tội không sao, nhưng nếu liên lụy người khác phải mất mạng thì tội của cô sẽ không thể tha thứ được nữa.

Lúc đến đảo đã là tám giờ. Sau khi đưa cô lên phòng, Lãnh Ngạo không biết bận việc gì đã đi đâu mất. Thước Tiểu Khả chẳng muốn đi hỏi, chỉ biết là anh vẫn ở trên đảo thôi, nhưng đảo rất lớn, anh rốt cuộc đang ở đâu cô cũng không biết rõ.

Một tuần không gặp quần gia Lãnh Bà, bà dường như lại càng già thêm.

Hôm nay là ngày “dì cả” của Thước Tiểu Khả đến thăm, bà dọn phòng bếp làm canh táo đỏ rồi tự mình mang lên cho cô.

Nhấp một ngụm canh, Thước Tiểu Khả nhớ đến lời Lãnh Ngạo nói trên thuyền, cô tò mò hỏi Lãnh Bà: “Lãnh Bà, mấy ngày nay trên đảo có chuyện kỳ quái hay việc lạ gì phát sinh hay không?”

Lãnh Bà cau mày suy nghĩ rồi đáp: “Mấy ngày nay trên đảo rất yên tĩnh, không có chuyện gì kỳ quái cả.”

Thước Tiểu Khả có chút thất vọng, cô cúi đầu tiếp tục uống canh. Vài phút sau cô đưa lại bát không cho Lãnh Bà, Lãnh Bà vừa dọn dẹp vừa hỏi: “Khả Nhi, một tuần này con nhất định rất vui vẻ đúng không?”

“Rất vui”. Cô miễn cưỡng gật đầu, được gặp lại mẹ và các anh trai xa cách nhiều năm, được đi học, cô có thể không vui sao? Nếu không phải có sự xuất hiện của Hoắc Yêu, cô nhất định sẽ không miễn cưỡng trả lời như vậy.

“Vui là tốt rồi”. Tiểu Khả và Lãnh Ngạo đều là bà chứng kiến chúng lớn lên, bọn họ vui thì bà cũng vui. Lúc rời đi bà còn nói: “Khả Nhi, tuy thiếu chủ rất tàn nhẫn, nhưng người tuyệt đối là thật tâm, con phải sống tốt với cậu ấy”. Tuy bà biết Lãnh Ngạo gián tiếp hại chết mẹ ruột của mình, nhưng bà cũng hiểu rõ tình cảm của Lãnh Ngạo đối với Khả Nhi đã vượt qua mức bình thường. Khả Nhi là ánh sáng duy nhất trong tuổi thơ đen tối của cậu ấy, là ký thác duy nhất trong tâm hồn cậu.

Thước Tiểu Khả chỉ cười không đáp, nhìn Lãnh Bà đóng cửa phòng rồi đi. Hôm nay là ngày đầu tiên cô bị hành kinh, mấy năm nay đã uống biết bao nhiêu thuốc Đông Y nhưng cũng không thấy khá hơn chút nào. Cũng may chỉ là bệnh vặt, mỗi lần đến ngày này, Lãnh Ngạo đều cho cô uống canh bổ máu. Đừng nhìn anh là đàn ông mà lắm, những chuyện khó nói của con gái anh vẫn chăm sóc cô vô cùng chu đáo.

Lúc này, cô không trả lời câu hỏi của Lãnh Bà mà chỉ cười, bởi vì cô hiểu rõ mạng sống của cô thuộc về anh. Mẹ từng nói với cô, từ khi cô sinh ra thầy bói đã xem cho cô, nói cô cả đời này chỉ có một người đàn ông mà thôi.

Thước Tiểu Khả vừa mới nằm xuống trùm chăn thì tay nắm cửa chuyển động, lúc này vào phòng chỉ có Lãnh Ngạo chứ không còn ai khác. Lãnh Ngạo cầm một túi chườm nóng màu hồng nhạt trong tay, anh cho là Thước Tiểu Khả đã ngủ nên bước nhẹ nhàng đi vào.

Thước Tiểu Khả chậm rãi nhắm mắt lại, tuy không nhìn thấy nhưng cô nghe được anh đang làm gì. Anh đi vào toilet, một phút sau lại đi ra, sau đó hơi thở quen thuộc phả phất ở đầu giường.

Chăn bị anh nhắc lên, bàn tay cô đặt trên bụng cũng bị anh lấy ra, sau đó dưới bụng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thước Tiểu Khả không có cách nào giả bộ ngủ được nữa, cô tỉnh táo mở mắt, ngáp một cái nói: “Ngạo, anh trở lại rồi, mau ngủ đi!” Sau đó rũ mắt xuống nhìn bụng dưới của mình, bên trên được đặt túi chườm, hèn gì lại ấm áp như vậy.

“Cảm thấy dễ chịu hơn không?”, Lãnh Ngạo đắp lại chăn cho cô.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Thước Tiểu Khả nghi hoặc, lẽ ra một người đàn ông như anh không thể nghĩ chu đáo như vậy mới đúng chứ, cô hỏi: “Sao anh biết đến những thứ này?”

Lãnh Ngạo lạnh nhạt đáp: “Tháng nào em cũng bị đau khó chịu, uống canh bổ máu cũng không có hiệu quả, nửa năm trước tôi vô tình đọc được trong sách, nếu lúc con gái bị hành kinh được chườm nước nóng vào bụng thì sẽ bớt đau đi nhiều.”

Thước Tiểu Khả nghe thấy nửa năm trước, đó là lúc cô trốn khỏi anh, cô lại nhớ đến Lăng Thiên nên không tự giác cuối đầu, không dám nhìn thẳng vào anh. Cô thừa nhận, anh đối với cô rất tốt, nhưng lại quá vô tình với những người khác.

“Không ngờ một lần đợi là đợi đến nửa năm, cũng may là em đã trở về, nếu không cách này cũng không dùng được.” Lãnh Ngạo tiếp tục nói.

“Không còn sớm nữa, anh nhanh ngủ đi.” Thước Tiểu Khả đang muốn xoay người thì bị Lãnh Ngạo giữ khuỷu tay lại.

“Khả Nhi, kỳ thật em vẫn có cảm giác với tôi đúng không?” Anh đột nhiên hỏi một câu khiến cô vô cùng khó hiểu. Cô từng sốt hồi lâu, trầm nghĩ trong lòng, cô đương nhiên là có cảm giác rồi, nhưng oán hận thì nhiều hơn tình thân. Cô không dám nói thật ra, chỉ có thể chớp mắt nhìn anh.

“Nếu không có Lăng Thiên, em nhất định sẽ yêu tôi, đúng không?” Lại một câu không đầu không đuôi, làm Thước Tiểu Khả không biết trả lời thế nào.

“Trả lời thật lòng được không?”

Xem ra, nếu đêm nay cô không trả lời anh thì cô cũng đừng hồng ngủ.

Thước Tiểu Khả thật đúng là không nghĩ đến vấn đề này, mà cách hỏi của anh rất khó trả lời. Nếu cô gật đầu, vậy cô đã thừa nhận mình còn nghĩ đến Lăng Thiên, nếu không gật đầu không trả lời, thì anh sẽ không buông tha cho cô.

Nội tâm Thước Tiểu Khả vùng vẫy xoắn xuýt hồi lâu, cô mới nói: “Ngạo, Lăng Thiên đã chết rồi, nhắc đến anh ta nữa cũng không có ý nghĩa gì, có tình cảm với người đã chết hay không, không còn quan trọng nữa.”

Câu trả lời của cô khiến cười quái dị vài tiếng, bàn tay chuyển từ khuỷu tay của cô lên đỉnh đầu.

“Khả Nhi, không trả lời trực tiếp cũng không sao, ngày mai em sẽ rõ vì sao tôi lại hỏi như vậy.” Anh tiện tay tắt đèn, “Ngủ ngon.”

Phòng ngủ tối đen, anh nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, ủ ấm cho cơ thể hơi lạnh của cô.

Thước Tiểu Khả nghĩ mãi không ra, ngày mai ruột cuộc anh muốn cho cô gặp ai?!

Hết chương 51

51. Chương 52

Edit: Nhi

Beta: Hàn Tuệ Ninh

Trong lòng rối bời, nên đêm này Thước Tiểu Khả ngủ không ngon, trời còn chưa sáng cô đã dậy. Nhìn Lãnh Ngạo vẫn đang ngủ yên bên cạnh, cô đi vào toilet rồi lại lên giường muốn ngủ thêm một lúc.

Lần nữa tỉnh lại là được Lãnh Ngạo đánh thức, sau khi rửa mặt rửa soạn, ăn bữa sáng xong, cô liền đi theo anh vào khu rừng trên đảo.

Trong rừng, cây cối rất rậm rạp, Lãnh Ngạo sợ Thước Tiểu Khả da mịn thịt mềm sẽ bị nhánh cây làm xước, nên anh phủ cho cô thêm một lớp áo khoác dày, vừa tránh gió vừa không bị thương.

Sâu trong rừng cây có một ngôi nhà bằng gỗ được dây leo và hoa tươi quấn quanh, từ xa nhìn lại, ngôi nhà có màu sắc rực rỡ được rừng cây xanh biếc bao quanh, rất giống căn nhà của bảy chú lùn mà Bạch Tuyết ở tạm trong truyện cổ tích. Đương nhiên đây là ý nghĩ đơn thuần của Thước Tiểu Khả, nếu cô biết căn nhà đó đã từng nhốt mẹ ruột của Lãnh Ngạo, hơn nữa còn tự sát chết bên trong, cô còn có thể cảm thấy nó giống thế giới cổ tích được nữa sao?

Trong nhà âm u ẩm ướt, còn có mùi tanh. Vì đột ngột tiếp xúc với bóng tối nên tầm mắt của Thước Tiểu Khả vẫn đen kịt, gần một phút sau cô mới nhìn rõ cảnh tượng trong nhà/

Cái lồng sắt cực lớn đặt ở chỗ tối của căn phòng đang nhốt một người đàn ông quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, tay chân của anh ta bị xích lại, không thể di chuyển, sợi xích thỉnh thoảng còn phát ra tiếng “ken két”.

“Anh muốn em gặp người này sao?” Thước Tiểu Khả đứng cách đó một khoảng xa, ánh sáng không đủ, người đàn ông còn bị bịt miệng, nên cô hoàn toàn không thấy rõ gương mặt anh ta.

Lãnh Ngạo không lập tức đáp lại mà đi về phía lồng sắt. Khi cái bóng của anh phủ lên người đàn ông, anh mới dừng bước, giọng nói quỷ mị vang vọng trong phòng gỗ.

“Ngẩng đầu lên, xem ai tới thăm anh này.” Anh chấp hai tay sau lưng, đứng thẳng, con người âm u nhìn thẳng vào người đàn ông trong lồng.

Người đàn ông hơi ngẩng đầu lên, khó nhọc mở mắt, khi anh nhìn thấy Thước Tiểu Khả anh đã sớm đoán được sẽ có kết cục này. Ánh mắt anh lạnh nhạt, vẻ mặt tự nhiên nói với Lãnh Ngạo: “Thật thâm độc, anh vậy mà lại lợi dụng sự tự do của Thước Tiểu Khả để dụ tôi hiện thân.”

“Thâm độc?” Ánh mắt Lãnh Ngạo trầm xuống, “So với lợi dụng sinh mệnh vô tội thì thế này có tính là gì?”

“Lãnh Ngạo, tôi cho rằng tôi đã ẩn nấp rất khá, thật không ngờ vẫn bị anh bắt được, thắng làm vua thua làm giặc, cho tôi một cái chết nhanh gọn đi.”

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười khùng bố, lạnh lẽo âm u của Lãnh Ngạo vang lên trong căn phòng gỗ, như tiếng vọng lại từ địa ngục.

Anh xoay người, tựa như một thiên sứ đi đến trước mặt Thước Tiểu Khả, cầm tay cô, dẫn cô đi đến lồng sắt.

“Khả Nhi, em nhìn xem, em nhất định sẽ biết người này.” Lãnh Ngạo vừa nói vừa duỗi tay sao song sắt xé tấm vải ngoài miệng người đàn ông ra.

Người đó tuy tóc tai bù xù, gương mặt vừa bẩn vừa đen, nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng. Kỳ thật cho dù Lãnh Ngạo không xé tấm vải ra thì Thước Tiểu Khả cũng có thể đoán được qua cuộc nói chuyện của hai người bọn họ.

Hoắc Yêu, là người duy nhất có thể đối kháng với Lãnh Ngạo ở nước A, thật không ngờ anh lại bị Lãnh Ngạo bắt được.

“Hoắc Yêu.” Thước Tiểu Khả bước lên trước vài bước “Là tôi hại anh bị bắt phải không?”

Lúc này cô mới hiểu hoá ra mục đích thật sự mà Lãnh Ngạo cho cô tự do là muốn dẫn “Lão Yêu đến”, uống cho cô còn tưởng anh đã tốt lên rồi, không ngờ là có âm mưu như vậy.

Cô lạnh lùng quay đầu, phát hiện Lãnh Ngạo vẫn đang mỉm cười, nụ cười âm u lạnh lẽo đó, nhìn tưởng như vô hại, nhưng kỳ thật lại là thủ đoạn tàn bạo.

Cô đi đến trước mặt Lãnh Ngạo, ngẩng đầu lên, ánh mắt áp bức: “Ngạo, anh mang em đi gặp Lão Yêu là vì muốn em tận mắt nhìn thấy anh ta sống không bằng chết sao?”

Vừa rồi đứng xa nên cô không nhìn thấy vết thương trên người anh, bây giờ cho dù trong phòng rất tối nhưng cô vẫn thấy rõ, bên dưới lớp áo rách là da tróc thịt bong, rất hiển nhiên, anh đã bị đánh đập tàn nhẫn.

“Khả Nhi, hắn ta muốn mượn tay em độc chết anh, anh đương nhiên không thể để hắn sống thư thái được.” Lãnh Ngạo từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt tức giận của cô. Về thương hại vừa rồi của cô với Lão Yêu anh nhìn thấy rõ, thì ra, ngoài Lăng Thiên, cô còn có tình cảm với tên đàn ông đó, mặc dù không phải tình yêu sâu đậm nhưng cho dù chỉ một chút đồng tình anh cũng không thể chịu nổi.

“Làm sao anh biết anh ta muốn em độc chết anh?” Thước Tiểu Khả tự nhận lần cô trao đổi với Hoắc Yêu trong thư viện là vô cùng cẩn thận, sao Lãnh Ngạo lại biết được chứ?

“Tôi có cách của tôi, em không cần biết.” Lãnh Ngạo nâng cằm cô lên, lạnh lùng nói: “Tôi dùng mọi cách để che chở yêu thương em, nhưng em lại không cự tuyệt hắn, có thể nói cho tôi biết em muốn dùng cách gì để độc chết tôi không?”

“Anh cho rằng em sẽ làm thật sao?” Thước Tiểu Khả khẽ nhích khoé môi, mắt rũ xuống, lại nhìn thấy ngón tay có khớp xương rõ ràng của anh.

Một tay kia của Lãnh Ngạo đột nhiên giữ chặt eo cô, dùng lực kéo cô vào trong lòng, anh kề sát mũi hít hà mùi hương trên người cô, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Khả Nhi, tôi đùa với em thôi, nếu em muốn hạ độc thì đã sớm làm rồi, sao còn ngốc nghếch chạy đến thư viện tìm Hoắc Yêu làm gì nữa.”

Thước Tiểu Khả muốn tránh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, chỉ có thể đánh mạnh vào ngực anh, cả giận nói: “Vậy anh còn mang em đến đây làm gì?”

“Không có gì.” Lãnh Ngạo cười cười. “Không phải em muốn gặp Hoắc Yêu sao, có gì muốn nói thì cứ nói đi, đưa em đến là để em nói lời cuối cùng với anh ta cho rõ ràng.”

Anh ôm cô bước lên trước vài bước, nhếch môi cười nói: “Hoắc Yêu, anh cho rằng chỉ bằng anh mà muốn Thước Tiểu Khả nghe lời anh hạ độc tôi sao? Quả không biết tự lượng sức rồi!”

Anh quay đầu nhẹ giọng nói bên tai Thước Tiểu Khả: “nói thật với hần ta đi, có lẽ tôi sẽ suy xét không giết hần.”

Bất kể anh có nói thật hay không, đến nước này thì Thước Tiểu Khả vẫn muốn thành thật nói ra, không chừng anh sẽ để anh ta được sống. Vì thế, cô nuốt nước bọt một cái, thanh thanh cổ họng nói: “Hoắc Yêu, bao phần kia tôi đã sớm ném đi rồi, cho dù trên tay Lãnh Ngạo dính không ít máu tươi của người vô tội, thì tôi cũng không thể giết người được. Mấy ngày nay, ngày nào tôi cũng đến thư viện để tìm anh, nhưng thật không ngờ anh lại bị Lãnh Ngạo bắt, càng không ngờ Lãnh Ngạo lợi dụng tôi để dụ anh xuất hiện.” Nói một hơi dài cô mới ngừng lại, sau đó lại tiếp tục: “Thật xin lỗi, tôi làm liên lụy anh rồi.”

“Không liên quan đến cô.” Hoắc Yêu thẳng thắn mỉm cười: “Tôi đấu với Lãnh Ngạo nhiều năm như vậy, không phải chết là xong. Sau khi biết cô bị Lãnh Ngạo bắt về nước A, tôi nghĩ cơ hội đã tới, tôi cho rằng cô sẽ hận thấu xương Lãnh Ngạo vì cái chết của Lăng Thiên và Ngô Sương, nên tôi muốn mượn tay cô trừ bỏ hần. Không ngờ thiên tính vạn tính, lại tính sai một bước, hoá ra cô vẫn có tình cảm với Lãnh Ngạo. Hôm nay tôi bị giam vào lồng, chỉ có thể nói là kẻ không bằng người, một núi không thể có hai hổ, cho nên tôi không trách cô.”

“Hoắc Yêu.” Thước Tiểu Khả mềm lòng, nghe anh nói như vậy cảm xúc cô lại trở nên kích động, cô xoa người nói với Lãnh Ngạo: “Ngạo, anh tah cho anh ấy đi, coi như em cầu xin anh được không?”

“Vì sao em phải cầu xin cho người không chút liên hệ đến mình?” Lãnh Ngạo nhíu mày, khẽ thở dài: “Nếu tôi mềm lòng như em, tôi đã sớm chết không toàn thây rồi.”

“Nhưng anh đã đáp ứng em rồi, nếu em nói rõ ràng với anh ta, anh sẽ không giết anh ấy nữa.” Nước mắt Thước Tiểu Khả đảo quanh trong hốc mắt.

“Tôi chỉ nói là suy xét thôi.”

“Vậy anh suy xét như thế nào?”

“Vẫn chưa nghĩ kỹ.” Lãnh Ngạo vươn tay vuốt ve gò má trắng mịn của cô: “Em không hạ độc tôi, tôi thật sự cảm thấy vô cùng vui mừng. Đi thôi, chỗ này không thể ở lâu.”

Lãnh Ngạo ôm lấy Thước Tiểu Khả cùng đi ra khỏi phòng.

Cửa gỗ khoá lại, mấy người đàn ông cao to vạm vỡ đứng canh hai bên cửa, Thước Tiểu Khả rốt cuộc cũng không còn cảm giác được đây là thế giới cổ tích nữa. Bốn phía âm u, tựa như có cô hồn dã quỷ thường xuyên qua lại.

Trở lại phòng ngủ, Thước Tiểu Khả sắc mặt mệt mỏi, đêm qua vốn ngủ không ngon, sáng nay lại gặp chuyện như vậy, máu dưới hạ thân trào ra như cơn hồng thủy, khiến cô không thể không chạy vào toilet trước tiên.

Thay đổi lớp băng mới sạch sẽ, Thước Tiểu Khả rửa mặt, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tái nhợt của mình trong gương, vỗ vỗ mạnh vào hai má, muốn tận lực làm mình tỉnh táo một chút. Cô vừa xoay người đẩy cửa ra đã thấy Lãnh Ngạo đang cười xấu xa đứng trước cửa.

Đột nhiên nhớ tới một việc, Thước Tiểu Khả hỏi: “Anh lợi dụng em để dụ Hoắc Yêu, bây giờ mục đích đã đạt được, có phải ngày mai em phải tục ở lại đây sống cuộc sống không có tự do như trước không?”

“Em hiểu sai rồi, tôi cho em tự do, một mặt là muốn dẫn Hoắc Yêu ra, một mặt là tôi thấy em đã trưởng thành, nếu cứ tiếp tục giữ em trên đảo thì em sẽ hận tôi.”

“Vậy anh tính thế nào?” Cô vẫn có chút không tin lời anh nói.

“Hai ngày này thân thể em không tiện, ngày mai ở lại đảo thêm một ngày nữa, tối mai sẽ trở về thành phố tiếp tục đi học, về phần thăm nhà, tôi sẽ sắp xếp sau.”

Thước Tiểu Khả khó có thể tin, chẳng lẽ anh đưa cô đi gặp Hoắc Yêu là vì muốn cô thấy được một mặt khoan dung của anh sao?

Cô chỉ mới có mười bảy tuổi, cuộc đấu tranh giữa hai người đàn ông cô không muốn tham dự, lại càng không muốn bị cuốn vào cuộc chém giết không ngừng nghỉ của xã hội đen. Hoắc Yêu nói không phải không có lý, một nuôi không thể có hai hổ, hai hổ đánh nhau thì kết quả chỉ có một con sống, một con chết. Cho nên anh bại trong tay Lãnh Ngạo là kết quả tất yếu.

Đọc đường trở về cô đã suy nghĩ cẩn thận, cho nên cô không oán Lãnh Ngạo, chỉ hi vọng anh thủ hạ lưu tình thôi.

Cô cho rằng cô sắp bị mất tự do lần nữa, nhưng không ngờ lại nghe được kết quả như vậy.

“Anh sắp xếp đi.” Cô đẩy anh ra, lập tức leo lên giường đi ngủ.

Lãnh Ngạo nhún vai, như cười như không.

Hết chương 52.

52. Chương 53

Edit & Beta: Nhi

Tuần mới đã đến, Thước Tiểu Khả trở lại biệt thự trong nội thành. Cô nhớ tới Hoắc Yêu nhưng không dám tùy tiện mở miệng hỏi Lãnh Ngạo. Bất ngờ là chuyện làm ăn của Lãnh Ngạo có việc gấp, anh phải ra nước ngoài một tuần, sáng sớm thứ Hai sẽ xuất phát. Lãnh Bà được đưa tới thành phố để chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho cô.

Bị Lãnh Ngạo “trông coi kỹ lưỡng” suốt một tuần làm cô thấy ngột ngạt vô cùng, cơ hội như lần này thật sự rất hiếm có. Thước Tiểu Khả nhân lúc đề cập với Lãnh Ngạo chuyện về thăm nhà, Lãnh Ngạo cũng sáng khoái đồng ý với cô.

Sau khi tan học, Thước Tiểu Khả liền ngồi vào xe của anh cả Thước Lai Hoa, không tới nửa giờ đã về đến nhà.

Không có Lãnh Ngạo bên cạnh, cô cảm thấy tự do hơn. Phương Duy nắm tay cô đi tham quan nhà, hai mẹ con đi dạo trong vườn hoa cứ như hai chị em thân thiết. Họ lên lầu, Phương Duy giới thiệu từng phòng từng phòng cho cô, cho đến khi tới một căn phòng trang trí kiểu công chúa. Trong phòng toàn bộ đều là màu hồng nhạt, còn bày rất nhiều búp bê.

Thước Tiểu Khả có chút khó hiểu, tự hỏi nhà này không có bé gái, sao lại có một phòng ngủ trang trí ngây thơ như vậy, cô hỏi mẹ mình: “Căn phòng này là của ai?”

Phương Duy đáp: “Đương nhiên là của con rồi.”

“?” Thước Tiểu Khả không hiểu gì cả, theo lý thì cô vừa sinh ra năm tháng đã bị mang đi, chuẩn bị một căn phòng thế này cho cô thật không cần thiết.

“Thật sự là của con.” Phương Duy kéo cô vào phòng: “Tuy con bị đưa đi, nhưng mẹ vẫn hi vọng có một ngày con sẽ trở về nhà, cho nên sau khi chuyển nhà đến đây mẹ đã cố ý chuẩn bị một căn phòng thế này. Mẹ nghĩ bé gái nào cũng thích màu hồng, con có thích hay không?”

“Con rất thích.” Thước Tiểu Khả kéo tấm rèm màu hồng nhạt ra đón ánh trăng ulla vào, cô dang tay làm một động tác ôm.

“Thích là tốt rồi.” Xa cách con gái mười mấy năm, Phương Duy chỉ mong có một ngày con gái có thể ở căn phòng này, sau đó mỗi ngày bà sẽ vào phòng đánh thức con dậy. Thời khắc bình thường như vậy nhưng đối với bà đó là hi vọng xa vời, bởi vì bà biết Lãnh Ngạo sẽ không để con gái qua đêm ở nhà.

“Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy?” Thấy mẹ mình ngây người, Thước Tiểu Khả vô cùng thân thiết ôm vai bà.

“Mẹ đang nghĩ, nếu như con có thể ngủ qua đêm ở nhà thì tốt rồi.” Dù biết là không có khả năng, nhưng Phương Duy vẫn nói ra miệng.

Thước Tiểu Khả ngồi lên giường công chúa màu hồng, cảm giác thoải mái cực kỳ, rất có độ đàn hồi, cô nằm xuống kêu: “Con chưa từng ngủ cái giường nào thoải mái như giường này!”

“Gọi điện thoại hỏi Lãnh Ngạo một chút được không?”

Thước Tiểu Khả ngồi dậy lấy điện thoại ra, cô cẩn mõi dưới, thầm nghĩ anh nhất định sẽ không đồng ý, đang do dự có nên gọi qua hay không thì màn hình bỗng sáng lên, tiếng chuông trong trẻo ngân vang.

Lúc này chỉ có Lãnh Ngạo gọi cho cô thôi, cô cho rằng là anh nhưng không ngờ trên màn hình lại xuất hiện một chuỗi số xa lạ, không biết là ai gọi.

Thước Tiểu Khả đưa điện thoại lên bên tai, mềm giọng nói: “Tôi là Thước Tiểu Khả, xin hỏi đầu dây bên kia là...”

“Là Lộ Minh Viễn.” Điện thoại truyền đến một giọng nam khỏe khoắn.

Sao có thể là anh ta?

Thước Tiểu Khả nhớ đến chiều nay cô đọc sách trong thư viện, vô ý giẫm chân lên một người, cô quay đầu nhìn lại thì thấy một nam sinh cao lớn anh tuấn đứng sau lưng. Cô nói xin lỗi với anh ta, anh ta toét miệng trả lời là do anh ta tự không cẩn thận, sau đó hai bên giới thiệu về nhau. Hóa ra anh ta chính là đàn anh năm ba cùng hệ đại học, cũng là người phụ trách chủ yếu của hội sinh viên trong trường. Anh nói đài phát thanh của trường đang cần một giọng nữ trong làm MC, không biết cô có muốn làm hay không. Cô nói cô sẽ suy xét lại, cho anh ta số điện thoại để tiện sau này trả lời.

Cô nghĩ có lẽ là anh ta sốt ruột, mới có mấy giờ thôi đã gọi qua thúc giục rồi.

“Lộ Minh Viễn, chuyện đài phát thanh của trường em cần suy nghĩ thêm vài ngày nữa.” Thước Tiểu Khả cũng có hứng thú với hoạt động ngoại khóa, nhưng nhất định phải được Lãnh Ngạo đồng ý mới được.

“Không phải vì việc này.”

“Vậy thì việc gì?”

“Anh muốn hỏi tối mai em có rảnh không, anh mời em đi ăn cơm.”

Thì ra lại thêm một người nữa muốn theo đuổi cô, từ lúc cô đi học đến nay, người theo đuổi cô rất nhiều, nhưng cô đều một lời cự tuyệt hết, Lộ Minh Viễn này cũng không ngoại lệ.

“Ngại quá, em không rảnh.”

“Vậy ngày hôm sau nữa thì sao?”

“Cũng không rảnh.”

“Ngày sau nữa?”

“Thật xin lỗi, em vẫn không rảnh.”

“Vậy ngày...” Câu kể tiếp còn chưa nói xong, Thước Tiểu Khả đã trực tiếp từ chối: “Thật xin lỗi anh, em không rảnh ngày nào cả, còn có chuyện làm MC kia em nghĩ chắc cũng không có thời gian, anh vẫn là đi tìm người khác đi.”

Cô vốn cảm thấy hứng thú với chuyện làm MC, nhưng bây giờ xem ra không cần suy nghĩ nữa rồi.

“Tiểu Khả, anh thật sự rất thích em, từ ngày đầu tiên em đi học anh đã chú ý tới em nhưng vẫn không có dũng khí tiếp cận, đến chiều ngày hôm nay anh mới quyết tâm đến thư viện tìm em, em đừng từ chối anh nữa được không?” Bị từ chối nhưng Lộ Minh Viễn vẫn không bỏ cuộc.

“Xin lỗi, em bận rồi.” Thước Tiểu Khả lần đầu tiên gặp người dây dưa như vậy, những người lúc trước đều rất thức thời, cho nên cô trực tiếp cúp máy.

Vừa thở hắt ra một hơi thì chuông điện thoại lại reo lên, cô tưởng là nam sinh kia gọi tới, tức giận nhìn màn hình mới biết không phải, là Lãnh Ngạo.

Lại một lần nữa nghe máy, giọng nói trầm thấp truyền đến.

“Vừa rồi tôi gọi cho em nhưng đường dây bận.” Thấy cô bắt máy, Lãnh Ngạo vì gọi không được nên tâm tình ngang ngược hơn bình thường.

“Không có gì đâu, là bạn học gọi thôi.”

“Về sau không cần phải nói chuyện với bạn lâu như vậy.”

“Ừm.”

“Bây giờ đã hơn tám giờ, sao vẫn chưa về nhà?” Lãnh Ngạo biết cô về thăm nhà, nhưng không ngờ trễ thế này vẫn chưa trở lại, xem ra không có anh bên cạnh cô lại bắt đầu bướng bỉnh rồi.

Thước Tiểu Khả nhìn qua mẹ mình, rồi hắng giọng một cái nói: “Hiếm khi được về, dù sao nơi này cũng là nhà em, em có thể ngủ ở đây một đêm được không?” Giọng nói càng ngày càng nhỏ xuống.

“Em phải nhớ cho kỹ, tôi là chồng hợp pháp của em, tôi mới là người nhà thân nhất của em!” Lãnh Ngạo hiển nhiên không đồng ý với những lời này của cô: “Còn muốn tiếp tục hưởng thụ tự do thì phải về ngay, nghe rõ chưa?”

Giọng nói giận dữ vang lên bên tai như tiếng sấm, Thước Tiểu Khả mất mát liếc nhìn Phương Duy, than thở nói: “Con phải lập tức quay về, Lãnh Ngạo nổi giận rồi.”

“Vậy con nhanh trở về đi, cậu ta giận rồi lại không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Phương Duy tuyệt đối không dám giữ con gái ở lại nữa, thủ đoạn của Lãnh Ngạo bà đã lĩnh giáo qua rồi, rất khó khăn cậu ta mới cho con gái về nhà ăn cơm, xem như đã đặc biệt khai ân rồi. Nếu còn yêu cầu không đúng mực thì về sau ngay cả cơ hội gặp mặt con gái cũng không có.

“Mẹ, hai người xuống rồi.” Lúc hai mẹ con xuống lầu, trong phòng khách có Thước Thanh Dương và ba anh trai đang ngồi trên ghế sofa dùng trà, chỉ thiếu mình Thước Lai Diệp.

Thước Tiểu Khả hỏi: “Anh tư đâu?” Lúc ăn tối cũng không thấy anh về nhà, khi đó cô đã muốn hỏi nhưng vì đang tán gẫu chuyện khác nên quên mất.

“Buổi tối hai ngày nay anh con đều có hẹn với một cô gái.” Phương Duy nói tới việc này, tươi cười càng rạng rỡ.

Thước Tiểu Khả vừa nghe đã biết anh tư đang yêu đương, cô hé miệng cười, cũng không hỏi tên cô gái kia.

Mấy anh trai đều đứng lên tiễn Thước Tiểu Khả ra cửa. Lãnh Ngạo tuy không ở nước A, nhưng trước khi đi đã sắp xếp tài xế chuyên môn cho Thước Tiểu Khả. Lúc này sắc trời đã tối, tài xế thấy Thước Tiểu Khả vẫn chưa ra thì đứng ngồi không yên, lo lắng bồi hồi.

Chuông điện thoại di động thỉnh thoảng vang lên, tài xế lập tức bắt máy, sắc mặt ông ta thay đổi, nhưng không nói lời nào chỉ im lặng nghe, mãi đến khi nhìn thấy Thước Tiểu Khả được người nhà đưa ra, ông mới mở miệng: “Thiếu chủ, cậu yên tâm, Thước tiểu thư đã ra rồi, tôi sẽ lập tức đưa cô ấy về nhà.”

Lúc ngắt điện thoại thì Thước Tiểu Khả đã chạy tới bên cạnh xe. Tài xế mở cửa xe cho cô rồi mới ngồi vào ghế lái.

Thước Tiểu Khả ít khi được về nhà, người nhà đương nhiên là không nỡ để cô rời đi, đặc biệt là Phương Duy, bà nhìn theo bóng xe mãi vẫn không chịu vào nhà, Thước Lai Hoa khuyên mẹ: “Mẹ, về sau Khả Nhi vẫn còn có thể về thăm mẹ mà, ngoài này gió lớn, mẹ mau vào đi.”

“Phải đó, vào đi thôi.” Thước Thanh Dương cũng khuyên bảo.

Lúc này Phương Duy mới nhắc chân đi vào nhà với chồng và con trai.

Ngồi trong xe, Thước Tiểu Khả đã sớm buồn ngủ, ngày trước lúc này là lúc Lãnh Ngạo ôm sát cô, toàn thân trên dưới đều bị bao trùm bởi hơi thở nguy hiểm của anh.

Vừa muốn dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, thì một chiếc xe thể thao màu trắng thu hút sự chú ý của Thước Tiểu Khả.

Người lái xe là Thước Lai Diệp, ngồi cạnh anh chính là em gái của Đỗ Uy Lợi, Đỗ Ngưng.

Thì ra cô gái mà mẹ nói anh tư đang hẹn hò là chị ấy. Ngày đó ở trong nhà hàng, cô đã sớm nhìn ra tâm tình của chị ta với anh tư, nhưng hình như anh tư không có ý gì với Đỗ Ngưng, sao mới mấy ngày ngắn ngủi hai người lại yêu đương với nhau rồi?

Thước Tiểu Khả không nghĩ ra, nếu chị ta không phải em gái của Đỗ Uy Lợi thì cô cũng không muốn quản, nhưng nếu anh tư với Đỗ Ngưng thật sự ở cùng nhau, thì chẳng phải cô và Đỗ Uy Lợi sẽ trở thành “không phải oan gia không đụng đầu” sao?

Nhìn chiếc xe trắng lao đi, Thước Tiểu Khả nhàn nhạt cười, tình cảm của anh tư cứ tùy theo anh ấy đi, không thể bởi vì mình hận Đỗ Uy Lợi mà lại xen vào việc của anh ấy.

Trở lại biệt thự, cô vừa tắm rửa xong leo lên giường, điện thoại của Lãnh Ngạo đã gọi tới.

Giọng nói trong điện thoại của anh rất trầm, cứ như là phát ra từ dưới thung lũng. Anh cũng không hỏi gì nhiều, chỉ dặn dò cô sau này không được về trễ như vậy nữa.

Thước Tiểu Khả không dám từ chối lời anh, nói gì cũng đáp ứng, vốn cô còn muốn hỏi chuyện của Hoắc Yêu nhưng lời ra đến miệng lại nuốt xuống. Cô nghĩ là lúc này anh vẫn còn nổi nóng, không tiện hỏi, qua vài ngày nữa rồi nói sau.

Hết chương 53

53. Chương 54

Edit & Beta: Nhi

Sau giờ học, Thước Tiểu Khả nhìn thấy chiếc xe Lãnh Ngạo phái tới đậu ở cách đó khá xa, ông tài xế gần đó đang đứng đầu xe, bộ dạng cung kính.

Cô định đi qua đó, nhưng đột nhiên có một chiếc xe ô tô màu xanh lam chạy đến chặn ngang tầm mắt cô.

Người lái xe là Đỗ Uy Lợi, anh ta bước xuống, hết sức lễ độ nói: “Tiểu Khả, khéo vậy, tôi tới đón Đỗ Ngưng.”

“Khéo thật.” Thước Tiểu Khả không muốn gặp anh ta, “Nhưng mà hai ngày này chị Đỗ Ngưng luôn đi cùng anh tư, chỉ sợ không đi với anh được.”

Đỗ Uy Lợi biết cô có thành kiến với mình, anh cũng không muốn nhiều lời, chỉ nhếch môi cười nhạt.

“Đỗ tiên sinh, tôi không phản đối em gái anh kết giao với anh trai tôi, cũng sẽ không nói với Đỗ Ngưng chuyện xấu mà anh đã làm.” Thước Tiểu Khả tiến lên đứng cách anh một bước, “Tôi là người ân oán rõ ràng, sẽ không vì hận anh mà làm liên lụy tới người khác.”

“Hận?” Ánh mắt Đỗ Uy Lợi trầm trầm, nghi hoặc hỏi: “Giữa chúng ta có thù hận lớn như vậy sao?”

“Không nói đến thù hận giữa chúng ta, chỉ nói đến việc anh gián tiếp hại chết Lăng Thiên là tôi đã hận anh rồi.” Thước Tiểu Khả thẳng lưng, nhìn xoáy vào anh ta, nếu mấy ngày ở trên đảo cô nhìn lầm, cho rằng anh ta là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, thì bây giờ xem ra cũng chẳng hơn gì thế này.

“Tôi làm thuê cho người khác, cũng chỉ là thân bất do kỷ* thôi.” Đỗ Uy Lợi thở dài một hơi, “Nếu không phải tại tôi, Hoắc Yêu cũng sẽ không trà trộn được lên đảo, cũng sẽ không hại cô bị hấn ta bắt đi. Tôi vì

tự trách, mà Lãnh Ngạo còn muốn lấy mạng tôi, tôi có thể không đi tìm cô sao? Chuyện sau này tôi cũng không ngờ lại ra như vậy.” Anh chậm rãi nói, vẻ hối hận trên mặt ngày càng đậm.

(*) Thân bất do kỷ: Phải làm những chuyện mà bản thân không muốn, không làm chủ được, do hoàn cảnh đẩy đưa.

Cho dù anh nói có lý, vẻ hối hận trên mặt cũng rõ ràng, thì vẫn không có tác dụng gì với Thước Tiểu Khả. Thước Tiểu Khả là ai chứ? Cô ghét nhất là đám cầu tử làm việc cho Lãnh Ngạo, nếu anh chỉ khai thác mỏ cho Lãnh Ngạo thì cô cũng không căm ghét anh như vậy, nhưng anh lại giúp Lãnh Ngạo làm chuyện mà cô ghê tởm.

“Anh không cần giải thích thêm gì nữa. Dù sao trong lòng tôi anh chính là một con chó săn, tôi khinh thường anh.” Thước Tiểu Khả trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó phất tay rời đi.

Đỗ Uy Lợi nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của cô, mày nhíu chặt hơn, chợt anh quay đầu nhìn thấy một bóng đen lay động phía xa, anh cảm thấy không ổn, vội vàng đuổi theo cô. Bóng dáng cao lớn của anh bao trùm lên tấm lưng cô, trầm giọng quát: “Tiểu Khả, cẩn thận!”

Thước Tiểu Khả quay đầu, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô nghe thấy Đỗ Uy Lợi gào lên một tiếng, sau đó từ từ ngã xuống. Cô quán tính định đưa tay đỡ anh, nhưng không ngờ bàn tay chạm vào lưng anh của cô sờ thấy một chất lỏng đặc sánh.

“Khả Nhi, việc kia không phải cô ấy cố ý.” Đến lúc này Đỗ Uy Lợi vẫn không quên giải thích với cô, thật đúng là một tên cố chấp.

Cô nhìn lòng bàn tay, trên đó dính đầy máu đỏ tươi, chính cô đã từng bị thương nên cô biết lưng của Đỗ Uy Lợi là bị súng bắn. Mà viên đạn này vốn là dành cho cô, vì Đỗ Uy Lợi cảnh giác nên mới phải chịu tội thay.- “Anh đừng nói nữa, chữa chút sức giữ mạng đi.”

Lúc cô ngẩng đầu muốn kêu cứu, tài xế của Lãnh Ngạo đã vọt qua đây, ông ta lập tức nâng Đỗ Uy Lợi lên xe, Thước Tiểu Khả cũng leo lên theo.

Trong xe, Thước Tiểu Khả gọi điện thoại cho anh tư bảo anh ấy nói với Đỗ Ngưng một tiếng, để chị ấy mau tới bệnh viện.

Cô vừa định gọi cho Lãnh Ngạo, dãy số quen thuộc đã hiện lên trên màn hình, nhưng cô suy nghĩ một lúc lại không gọi nữa.

Mười lăm phút sau xe chạy đến bệnh viện, Đỗ Uy Lợi lập tức được đưa vào phòng cấp cứu. Qua mấy phút nữa, Thước Lai Diệp và Đỗ Ngưng cũng vội vàng chạy tới, ssau khi biết chuyện, hai người đều không nói thêm gì, chỉ bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn đèn cửa phòng cấp cứu.

Một giờ sau, đèn phòng cấp cứu tắt, vài bác sĩ đeo khẩu trang đi ra. Bác sĩ đứng đầu tháo khẩu trang ra nói: “Đạn không bắn trúng chỗ hiểm, người bệnh đã qua cơn nguy hiểm rồi.”

Ba người đứng chờ bên ngoài cũng hít vào một hơi thật sâu.

Tuy Đỗ Uy Lợi đã qua nguy hiểm, nhưng người nhà vẫn không thể vào thăm, vì anh được chuyển qua phòng quan sát, 48 giờ sau mới có thể chuyển sang phòng bệnh thường. Cho nên ba người ở suốt đêm trong bệnh viện cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể đi về nhà trước.

Bên ngoài bệnh viện, vài chiếc xe màu đen phong cách đã đậu sẵn ngoài cửa lớn.

Nhìn thấy “thế trận” như vậy, Thước Tiểu Khả biết Lãnh Ngạo đã trở lại, cô ừ ừ nói với Thước Lai Diệp: “Anh tư, em không ngồi xe anh được”

“Có người tới đón em thôi, anh còn dám giữ sao?” Từ nhỏ Thước Lai Diệp đã biết, đứa em gái duy nhất của mình mới được năm tháng đã bị nhà họ Lãnh đoạt đi, cơ hồ đêm nào mẹ anh cũng lấy nước mắt rửa mặt, hi vọng có cơ hội gặp lại con gái. Thật không ngờ nhà họ Lãnh lại thất tín, không để cho họ gặp lại Khả Nhi, một lần chờ này là chờ mười mấy năm. Mà tên đầu sỏ kia đang ngồi trong chiếc ô tô màu đen đứng đầu, tuy nhìn không thấy mặt nhưng vẫn có thể cảm giác được hơi thở nguy hiểm của hắn.

“Anh đi đi, trời tối rồi mau đưa chị Đỗ Ngưng về nhà đi.” Thước Tiểu Khả buồn bã rời đi.

Đỗ Ngưng không biết nguyên do, anh trai Đỗ Uy Lợi cũng không nói với cô, cô lo lắng hỏi: “Lai Diệp, ai tới đón em gái anh vậy?”.

Vừa dứt lời, cô đã thấy Thước Tiểu Khả đi đến cách mấy chiếc xe đen khoảng vài chục mét, từ sau xe có một đám người mặc đồ đen lao ra vây quanh cô. Sau đó một người đàn ông bước ra từ chiếc xe đầu tiên, anh ta ôm Thước Tiểu Khả vào lòng rồi cũng lên xe.

Nán lại mấy phút chờ những chiếc xe kia rời đi, Đỗ Ngưng lại hỏi: “Người đàn ông vừa tới đón em gái thật đúng là đủ khí thế, anh ta là ai vậy?”

“Đừng hỏi nhiều!” Thước Lai Diệp vốn đang tức giận, bị cô hỏi vậy anh càng giận hơn, kéo tay cô rời đi.

Chín giờ tối Thước Tiểu Khả về tới biệt thự, Vì chuyện ngoài ý muốn của Đỗ Uy Lợi nên cô chưa ăn gì, dù rất đói nhưng mệt mỏi cả người làm cô không muốn ăn, chỉ muốn tắm nước nóng rồi trốn vào ổ chăn ngủ một giấc thôi.

Lãnh Bà hỏi Thước Tiểu Khả đã ăn gì chưa, Lãnh Ngạo đen mặt trả lời: “Nấu cho Khả Nhi một chén mì gà”

“Em không muốn ăn.” Thước Tiểu Khả nói xong đo nhanh lên lầu vào phòng ngủ.

Lúc Lãnh Ngạo bước vào , phòng tắm đã truyền ra tiếng nước “ào ào”. Anh cởi áo khoác đen trên người, tiện tay vứt qua một bên, vịn cả người trên ghế sofa bên cạnh cửa sổ. Cái ghế sofa là bảo bối của Thước Tiểu Khả. Trước đây cô thích nhất ngồi ở đây nhìn ra ngoài cửa sổ, sau này trưởng thành rồi cô vẫn giữ thói quen cũ, thường ngồi cuộn người trên ghế đọc sách. Cho dù chuyển đến biệt thự thì cô vẫn không quên mang đem nó theo. Cho nên yêu ai yêu cả đường đi, Lãnh Ngạo cũng rất thích chiếc ghế này.

Đang lúc anh say mê nghe tiếng nước trong phòng tắm, tiếng chuông di động đột ngột phá vỡ hứng thú của anh. Anh lập tức nhận điện thoại

Tìm được hung thủ không?”.

“...”

“Bọn chúng đúng là ăn gan báo.”

“...”

“Giết hết toàn bộ, ném ra biển sâu cho cá ăn.”

Anh Ngắt điện thoại , cửa phòng tắm cũng mở ra. Thước Tiểu khả khoác áo tắm màu trắng tựa như một bông hoa sen mới nở, cô vừa gội đầu, dù đã sấy tóc nhưng vẫn chưa khô hoàn toàn.

“Khả Nhi, qua đây!”.

Thước Tiểu Khả đi đến, được anh ôm ngồi trên đùi, sau đó khăn tắm trong tay liền bị anh đoạt lấy.

“Khả Nhi, hôm nay bị dọa sợ rồi phải không?”. Lãnh NGạo vừa trấn an vừa lau tóc cho cô.

“Không sao” Thước tiểu khả từng chấn một súng cho Hoắc Yêu nên cô không thấy sợ hãi, “Nhưng mà Đỗ Uy Lợi chấn đạn cho em lại bị thương không nhé”.

Động tác phát sinh Lãnh NGạo cũng nhận được tin Khả Nhi gặp nguy hiểm, anh lập tức chạy về từ nước ngoài, chuyện đầu tiên làm là điều tra thủ phạm. Đương nhiên anh cũng có chút tự trách, vì anh chỉ lo chú ý hành tung của Thước Tiểu Khả mà bỏ qua sự an toàn của cô.

“Anh ta cũng có chút cố chấp” Nghĩ lại lúc Đỗ Uy Lợi ngã xuống còn muốn giải thích với mình, Thước tiểu khả lẩm bẩm một tiếng.

“Đue rồi!” Lục tay cuat Lãnh NGạo mạnh hơn, giọng nói cũng trở nên không kiên nhẫn: “ Tôi không thích nghe em đề cập đến người đàn ông khác”

THước Tiểu Khả biết mình nói nhiều rồi, cô thè lưỡi.

Mái tóc sau lưng bị anh dùng sức nên rối tung lên, cô lắc đầu ý nói tóc đã khô rồi, nhưng Lãnh Ngạo vẫn không muốn dừng tay, cô lại không dám nói nhiều, chỉ có thể tùy anh lau tóc ỉnh.

“Đỗ Uy Lợi bị thương cũng là tự là tự chịu.”

Thước Tiểu Khả không biết anh có ý gì, ngực cô cảm thấy lạnh lẽo.

“Nếu sau khi tan học em ngoan ngoãn lên xe về nhà, mà anh ta cũng không quẫn lấy em, thì làm sao xảy ra chuyện này được?” Lãnh Ngạo cuối cùng nói bất mãn trong lòng ra.

“...” Thước Tiểu Khả ngh ra được sự ghen ghét của anh, cô quay đầu lại nói: “Không phải như vậy..”

Lời còn chưa nói hết, môi đã bị ngón tay của anh chặn lại: “Không cần giải thích.” Nói xong ném khăn tắm trong tay xuống, hé miệng nuốt hết hương thơm trong miệng cô vào bụng.

“Ừm” Miệng bị anh chặn lại khiến cô thấy khó thở chỉ có thể nhẹ giọng kháng nghị.

Nụ hôn lúc bắt đầu dịu dàng, không đến vài giây đã chuyển thành bão tố. Đối với chuyện phát sinh hôm nay, Lãnh Ngạo không thể không tức giận được. Anh cho cô tự do, cho phép cô nhận gười nhà, anh cũng biết cô quá mức xinh đẹp sẽ dẫn đến vài con bướm ve vãn. Lúc anh biết tin người đàn ông khác liều mạng cứu cô, sự ghen tuông của anh dâng trào lên như một cơn hồng thủy.

Đêm nay, nếu không tận tình phát tiết trên người cô, sao anh có thể hả giận được.

Hết chương 54.

54. Chương 55

Edit & Beta: Nhi

Chiếc sofa nhỏ không thể chứa cả hai người, nên Thước Tiểu Khả phải ngồi trên đùi của Lãnh Ngạo, môi lưỡi quần giao, phòng ngủ vang lên từng tiếng thở gấp đứt quãng. Có thể là do tư thế này có chút khó chịu, nên Lãnh Ngạo đột nhiên lật người áp Thước Tiểu Khả dưới thân, gặm cắn một hồi mới ôm cô lên, rồi lại ném cô vào giường lớn đàn hồi.

Lúc anh đang muốn lần người lên, Thước Tiểu Khả chặn môi anh lại nhẹ nhàng nói: “Anh vẫn chưa đi tắm, em không quen với mùi hương gió bụi này.”

Lúc này Lãnh Ngạo mới nhận ra anh chạy về vội vàng nên chưa tắm, để cả người bắn giao hoan với cô quả thật có chút không ổn. Dù trong lòng anh tức giận, nhưng chuyện hoan ái không thể vội, hai bên đều “thân tình tâm tĩnh” thì mới có thể hưởng thụ được tư vị tuyệt mỹ.

“Bảo bối, chờ tôi!” Nói xong anh xoay người đi vào phòng tắm.

Cùng lúc đó, Lãnh Bà gõ cửa phòng, Thước Tiểu Khả đã đói bụng mấy giờ liền nên ăn như hổ đói, ăn xong tuyệt không để ý hình tượng lấy tay lau miệng, nói với Lãnh Bà: “Ăn ngon thật!”

Lãnh Bà tự biết đêm đã khuya, không tiện ở lâu, bà cười yếu ớt rồi bụng bát không rời đi.

Một lúc sau, Lãnh Ngạo để cả người trần truồng bước ra, Thước Tiểu Khả vì mới ăn xong nên cũng chạy vào rửa mặt súc miệng.

Cô ngẩng đầu, trong tấm kính trước mặt chẳng biết từ khi nào xuất hiện một gương mặt âm trầm, anh híp mắt, kề sát mũi vào cổ cô.

“Hương vị trên người em, tôi nghe vĩnh viễn không đủ.” Lãnh Ngạo ôm sát lấy cô từ phía sau.

Anh vừa hôn vừa chuyển vào phòng ngủ, tấm drap trải giường trắng lún xuống, mùi hương kiều diễm tràn ngập trong căn phòng.

Vì đêm qua bị ép buộc nên đến sáng Thước Tiểu Khả ngủ quên, lúc cô tỉnh lại thì đã trễ giờ, cô hốt hoảng rời giường, mặc quần áo, đánh răng rửa mặt chạy xuống lầu, hấp tấp nói với Lãnh Bà: “Con muộn học rồi, con không ăn sáng.”

Còn chưa nói xong thì đã nghe tiếng báo đập xuống ghế, giọng nói quen thuộc của Lãnh Ngạo không biết truyền từ đâu tới: “Ngoan ngoan ăn cho xong bữa sáng đi!”

Thước Tiểu Khả lú lỏi, lúc tỉnh lại cô không thấy Lãnh Ngạo nằm bên cạnh, cho là anh đã ra ngoài rồi, không ngờ anh còn ngồi ở phòng khách đọc báo.

“Trước cổng trường có bán đồ ăn sáng, em đến đó tùy tiện mua một thứ là được rồi.” Cô còn chưa kịp bước ra lại nghe Lãnh Ngạo nói: “Hôm nay không cần đi học, tôi xin phép cho em rồi.”

Lúc này Thước Tiểu Khả mới ngoan ngoan đi vào nhà ăn, kéo ghế ngồi xuống an tâm ăn sáng.

Lãnh Ngạo cũng đi vào, vừa đi vừa nói: “Đỗ Uy Lợi đã chuyển sang phòng bệnh thường, nên tôi xin phép cho em, lát nữa chúng ta cùng đến bệnh viện.”

Thước Tiểu Khả đang ăn bánh sandwich thiếu chút nữa bị nghẹn, Lãnh Ngạo đã đi đến sau lưng cô, anh vỗ lưng cô nói: “Sao vậy, lời của tôi khiến em nghẹn đến thế à.”

Thước Tiểu Khả uống vào ngụm sữa nói: “Không phải, không phải!”

Lãnh Ngạo đi vòng qua, anh ngồi cạnh cô bình thản nói: “Nói thế nào thì Đỗ Uy Lợi cũng đã cứu mạng em, nếu không đến bệnh viện thăm thì cũng quá không biết điều rồi.”

Ăn xong bữa sáng đã hơn tám giờ, Thước Tiểu Khả lại lè mề trong phòng ngủ chừng một giờ sau mới cùng đi với Lãnh Ngạo đến bệnh viện.

Đỗ Ngưng đã ở đó từ sớm, cô cũng xin phép nghỉ học, mấy ngày này sẽ chỉ dành để chăm sóc cho anh trai.

Thước Tiểu Khả và Lãnh Ngạo cùng bước vào phòng bệnh, Đỗ Uy Lợi vẫn đang nghiêng người ngủ say, vì không muốn đánh thức anh nên họ gọi Đỗ Ngưng ra ngoài hành lang nói chuyện.

Đỗ Ngưng cúi đầu cũng được nhìn gần người đàn ông thần bí của Thước Tiểu Khả, anh ta quá mức lạnh lùng, cô chỉ đối mặt với anh ta một lát cũng đủ bị anh ta dọa sợ.

Thước Tiểu Khả nắm tay cô hỏi tình hình của Đỗ Uy Lợi, Đỗ Ngưng bị ánh mắt âm hàn bức người của Lãnh Ngạo làm run lên, cô nói: “Vết thương của anh ấy cũng không nặng lắm, bác sĩ nói miệng vết thương thay thuốc thường xuyên là được, nằm viện nửa tháng là có thể về nhà.”

Thước Tiểu Khả nghe vậy thì an tâm, cô nhìn nhìn người đang ngủ say trên giường bệnh rồi lại hỏi: “Anh ấy ngủ bao lâu rồi?”

“Đã ngủ hơn một giờ.”

“Vậy em sẽ chờ anh ấy thức dậy nói mấy câu rồi đi.” Nếu trước kia cô có thành kiến sâu với Đỗ Uy Lợi, thì qua chuyện này cô đã không muốn tính toán với anh nữa. Anh nói không sai, đầu số vẫn là người tên Lãnh Ngạo âm tình bất định đứng bên cạnh mình, anh chẳng qua chỉ là theo lệnh làm việc thôi, mọi chuyện cũng là thân bất do kỷ.

Đỗ Ngưng cười nhạt vào phòng, Thước Tiểu Khả quay đầu nói với Lãnh Ngạo: “Lát nữa Đỗ Uy Lợi tỉnh lại, em nói chuyện riêng với anh ta một lúc được không?”

“Được.” Lãnh Ngạo trả lời gọn gàng dứt khoát.

Thước Tiểu Khả không ngờ em đồng ý dễ dàng như vậy, cô không được tự nhiên chu môi, bỗng nhiên eo bị anh kéo một cái làm cô đánh vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập của anh.

“Tôi cũng muốn nói chuyện cùng anh ta một chút, cho nên em không cần cảm thấy tôi tốt bụng.”

Thì ra là thế, Thước Tiểu Khả ngẩng đầu nhìn đường viền cằm góc cạnh của anh, ánh mắt cô tối lại, ngực trầm xuống một cái.

Đỗ Ngưng đi ra khỏi phòng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Khả, anh trai tôi dậy rồi, em có thể vào thăm anh ấy.” Lúc nói cô cũng không dám nhìn Lãnh Ngạo. Cô cũng cảm thấy anh ta quá mức ngạo mạn, cho dù chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn cũng cảm thấy sợ hãi.

Thước Tiểu Khả rời khỏi vòng ôm của Lãnh Ngạo , cẩn thận đi vào phòng bệnh. Đỗ Ngưng cũng không quấy rầy bọn họ nữa , cô thức thoir đóng cửa lại , sau đó cúi đầu né tránh tầm mắt của Lãnh Ngạo

Trên giường bệnh Đỗ Uy Lợi sắc mặt tái nhợt nằm đó , chỉ qua một đêm mà anh dường như già đi rất nhiều .

“ Đỗ tiên sinh , cảm ơn anh đã cứu tôi một mạng .” Thước Tiểu Khả ngồi ở đầu giường , ánh mắt nhu hòa , không còn vẻ khinh thường như trước đây nữa .

“ Đừng khách khí , đây cũng coi như là lập công chuộc tội , lương tâm tôi sẽ dễ chịu hơn một chút .” Vì lưng Đỗ Uy bị thương nên anh chỉ có thể nằm nghiêng , nửa mặt dán vào gối , nói chuyện rất không tiện .

“ Được , chuyện trước đây không cần nói đến nữa .” Thước Tiểu Khả thấy anh có vẻ khát nước , cô tốt bụng đưa ly nước có ống hút ở đầu giường đến trước mặt anh nói : “ Uống một chút đi .”

Đỗ Uy Lợi rất phối hợp hút vài hơi , anh nói : “ Được cô tha thứ , về sau lúc ăn tôi thấy có mùi vị hơn rồi .”

Ly nước được anh uống cạn , Thước Tiểu Khả vốn định rót thêm một ít nữa nhưng anh đã mở lời : “ Tôi hết khát rồi , cảm ơn cô !”

Cô đặt một ly nữa lên đầu giường , “ Anh dưỡng thương cho tốt đi , khi nào rảnh tôi sẽ đến thăm .”

Cô định xoay người thì nghe anh gọi lại : “ Tiểu Khả , chờ chút !”

“ Còn có chuyện gì sao ?”

“ Hiện giờ cô ở cùng Lãnh Ngạo có vui vẻ không ?” Tuy Đỗ Uy Lợi bị thương nhưng đôi mắt anh lại rất sáng , tia sáng đó đảo gục Thước Tiểu Khả , cô thay đổi không ít so với lần họ gặp nhau đầu tiên , khi đó cô như một thiếu nữ hồn nhiên mà xa cách , bây giờ cô đã hòa nhập với thế giới này , cô càng có thêm một loại hương vị thực nữ .

“ Vẫn có thể chịu được .” Thước Tiểu Khả hoàn toàn không muốn nhắc đến vấn đề này , “ Tôi nghĩ thoáng rồi , tình yêu chẳng qua là hư ảo , tôi muốn đối mặt với hiện thực , tiếp nhận chuyện không có cách nào thay đổi , như vậy tất cả mọi người đều được bình an , không phải sao ?”

Đỗ Uy Lợi đồng ý gật đầu . “ Lãnh Ngạo cũng đến đây phải không ?”

“ Có đến , lát nữa anh ấy cũng sẽ vào nói chuyện riêng với anh .” Thước Tiểu Khả nhìn nhìn đồng hồ , “ Tôi ra cho anh ấy vào đây .”

Hôm nay cô mặc một bộ váy liền thân dài , làn váy xòe rộng , mỗi lần cô bước đi làn váy cũng lay động theo , đẹp đến không nói nên lời .

Đỗ Uy Lợi nhìn bóng dáng nhỏ nhắn từ từ biến mất , vẻ mặt anh buồn bã , vì anh nhận ra anh đã yêu thiếu nữ xinh đẹp đó mất rồi . Chỉ tiếc cô không phải là người anh có thể có được , cô thuộc về Lãnh Ngạo cường đại kia .

55. Chương 56

Edit & Beta: Nhi

Thước Tiểu Khả vừa ra là Lãnh Ngạo đã đi vào, bước chân của anh không cẩn thận như Thước Tiểu Khả mà rất nặng nề. Không biết là anh cố ý hay vô tình, mà lúc đi đến gần Đỗ Uy Lợi, gót giày anh gõ mạnh lên sàn nhà, cũng lớn tiếng ho vài cái.

Đỗ Uy Lợi hiểu rất rõ tính tình của anh ta, tuy anh đã cứu mạng Thước Tiểu Khả, nhưng anh ta cũng sẽ tức giận vì chuyện này.

Một bóng đen cao lớn bao phủ lên người Đỗ Uy Lợi, giọng nói rét lạnh vang lên: “Đỗ Uy Lợi, trước kia tôi đã từng cảnh cáo anh, chẳng lẽ anh lại quên nhanh như vậy?”

Trí nhớ Đỗ Uy Lợi có kém thì cũng không dám quên lời anh ta từng nói với mình, lúc khai thác mỏ trên đảo, vì anh đánh Thước Tiểu Khả mà đã bị Lãnh Ngạo cảnh cáo, nói anh không thể dòm ngó nữ nhân của

anh ta. Lúc ấy anh chưa tiếp xúc với Thước Tiểu Khả, không biết mặt đáng yêu của cô nên sáng khoái đáp ứng, bây giờ nghĩ lại, thì ra quá trình yêu một người không được quyết định bởi thời gian mà là do cảm giác. Cảm giác này mấy ngày nay vẫn luôn dày vò tâm can anh, khiến nó vỡ vụn ra rồi.

“Tôi không quên.” Anh trầm tư rất lâu mới đáp lại.

“Vậy sao vẫn còn quấn lấy Khả Nhi?” Lãnh Ngạo lạnh lùng trừng mắt hỏi.

“Tôi không quấn lấy cô ấy.” Đỗ Uy Lợi giải thích: “Em gái tôi học cùng trường với Thước Tiểu Khả, quan hệ của hai người cũng không tệ, chỉ là vô tình gặp lại lúc tôi đến đón em gái thôi.”

Lãnh Ngạo vừa nghe vừa từ từ đến gần, đứng ở đầu giường trừng mắt nhìn xuống anh ta, đột nhiên anh rút một cây súng từ bên hông ra, áp miệng súng lạnh lẽo lên trán Đỗ Uy Lợi.

“Tốt nhất lời anh nói là thật, nếu không tôi cũng không ngại lấy mạng anh ngay tại đây.” Từng chữ đánh thép của anh thoát ra từ kẽ răng tựa như đã dùng hết hơi sức.

Đỗ Uy Lợi đã sớm không để ý đến sinh tử rồi, anh cười lạnh một tiếng: “Tốt xấu gì tôi cũng đã cứu mạng của Thước Tiểu Khả, nếu anh không sợ Thước Tiểu Khả hận mình thì cứ việc nổ súng đi.”

Lãnh Ngạo nghe vậy, anh cũng không lập tức thu súng lại, con người giảo hoạt lóe lên, anh nhếch khóe miệng, thật sự suy ngẫm lời nói của Đỗ Uy Lợi.

Mấy ngày gần đây, anh với Khả Nhi rất không dễ mới ở chung hòa bình được với nhau, sao có thể vì một nguyên nhân không liên quan mà bị hủy được. Tuy anh không yêu cầu xa vời là Khả Nhi sẽ lập tức yêu mình, nhưng chỉ cần cô không rời khỏi anh thì anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Huống hồ, người đang nằm trên giường bệnh trước mắt này hoàn toàn không đủ trở thành mối uy hiếp, tùy tiện hù dọa một chút là được.

“Đây là cảnh cáo, về sau tôi không muốn anh gặp lại Khả Nhi nữa.” Dứt lời, Lãnh Ngạo xoay súng một vòng, lúc thu về còn không quên thổi hòng súng.

Ngoài phòng bệnh, Thước Tiểu Khả tò mò không biết Lãnh Ngạo nói gì với Đỗ Uy Lợi, đã đợi vài phút mà vẫn không thấy anh ra, cô có chút buồn bực.

Cũng may Đỗ Ngưng đã trở lại, bên cạnh chị ta còn có thêm một người nữa, là anh tư Thước Lai Diệp của cô.

“Khả Nhi, anh đến thăm Đỗ Uy Lợi.” Thước Lai Diệp chưa đến gần đã mở lời nói với cô, “Vừa rồi mẹ lại nhớ em, muốn hôm nay em về nhà một chuyến.”

“Lãnh Ngạo đang ở trong phòng.” Thước Tiểu Khả chỉ tay vào, “Chờ anh ấy ra anh hỏi anh ấy đi.”

“Khả Nhi.” Thước Lai Diệp biết đứa em gái ruột này có nhiều chuyện không thể tự mình quyết định, tuy hiện tại cô cũng được tự do, nhưng chuyện về thăm nhà lại không được tự chủ.

“Có việc gì anh cứ nói đi.” Thước Tiểu Khả thấy anh có vẻ muốn nói lại thôi, cô dứt khoát hỏi thẳng.

Thước Tiểu Khả chưa nhắc đến một chữ với Đỗ Ngưng về chuyện em gái mình, anh nhìn cô một cái, lúc đang định nói thì Đỗ Ngưng đã thức thời mở miệng: “Suýt nữa quên mất, bác sĩ nói em có rãnh thì đến văn phòng ông ta một chuyến.” Nói xong cô nháy mắt mấy cái với hai người rồi chạy đi.

Ấn tượng của Thước Tiểu Khả với chị ta cũng không tệ, cô nhìn theo bóng lưng của Đỗ Ngưng cười nói: “Anh, Đỗ Ngưng là cô gái tốt, anh phải đối xử tốt với chị ấy đấy.”

Thước Lai Diệp chỉ cười nhạt trước lời nói của cô, anh hỏi thẳng: “Khả Nhi, về sau em có dự định gì không?”

Thước Tiểu Khả không hiểu ý anh, cô cau mày: “Sao anh lại hỏi em cái này?”

“Lãnh Ngạo là người rất nguy hiểm, em cam tâm tình nguyện ở cạnh anh ta mãi sao?” Từ sau khi nhận lại em gái, Thước Lai Diệp đã sớm muốn hỏi vấn đề này rồi, chỉ là chưa tìm được cơ hội thôi. Hôm nay vừa lúc, không bằng hỏi luôn.

“...” Thước Tiểu Khả không biết cách trả lời vấn đề này như thế nào, chỉ mở miệng nói một chữ “Sau này...” rồi lại không biết nói gì nữa.

“Bất kể em định như thế nào, thì các anh cũng sẽ tận lực giúp đỡ em.” Trong bốn anh em, Thước Lai Diệp tiếp xúc với em gái nhiều nhất, anh cũng rất gan dạ sáng suốt, đây là em gái duy nhất của anh, anh sẽ giúp cô bằng bất cứ giá nào.

Thước Tiểu Khả buồn bã cúi đầu, tựa như đang thật sự suy nghĩ về vấn đề này.

“Nếu không muốn ở cạnh Lãnh Ngạo nữa thì em cứ việc nói thẳng, chúng anh sẽ giúp em.” Thước Lai Diệp nói thêm một câu.

Thước Tiểu Khả ngẩng đầu, cô nhìn chăm chú người anh trai có vẻ chừng chặc, nhưng thực tế lại đơn thuần không biết gì của mình, cô không dám nói những chuyện trước đây với anh, nếu anh biết đến cái chết của Lăng Thiên, thử hỏi anh còn dám nói như vậy nữa không?

“Khả Nhi, em sợ gì chứ?” Thước Lai Diệp bước lên cầm tay cô, anh nói tiếp: “Mấy ngày nay anh đã thấy rõ rồi, em hoàn toàn không thích ở cùng với Lãnh Ngạo.”

“Anh, chuyện này anh đừng hỏi nhiều nữa.”

“Em là em gái duy nhất của anh, tuy đã thất lạc hơn mười năm nhưng huyết thống không thể chia lìa, có chuyện gì khó xử thì anh sẽ giúp em.”

“Anh, anh phải biết, đối nghịch với Lãnh Ngạo cũng có nghĩa là tự hại mình, còn có thể liên lụy đến cả nhà nữa.”

Thước Lai Diệp đương nhiên hiểu rõ chuyện này, nhưng anh vẫn không thể trở mắt nhìn em gái mình phải chịu đau khổ được.

“Nhưng em không hạnh phúc!”

“Anh không cần lo cho em, em vẫn có thể chịu đựng được.” Nói xong, Thước Tiểu Khả mới nhận ra những lời này hôm nay cô đã nói lần thứ hai, lần đầu là vừa rồi với Đỗ Uy Lợi.

“Em không thích ở cạnh Lãnh Ngạo nữa thì cứ can đảm nói ra, không cần phải...” Còn chưa nói hết thì cửa phòng bệnh đột nhiên bật mở, Lãnh Ngạo xuất hiện ở cửa, dường như anh đã nghe được cuộc nói chuyện của hai anh em, đôi mắt rét lạnh nhìn chằm chằm hai tay đang nắm chặt của bọn họ.

“Hai người thật hào hứng, chuyện nói mãi không hết!” Về mặt anh như sương giá, có thể đóng băng hết hai người bọn họ.

Thấy anh vẫn nhìn vào tay mình, Thước Tiểu Khả vội vàng rút tay về, cô đi đến cạnh anh nói: “Ngạo, em muốn về nhà thăm mẹ, có được không?”

“Được, đương nhiên được!” Giọng điệu của Lãnh Ngạo là lạ, rõ ràng là đáp ứng, nhưng sao cô lại cảm thấy anh đang không vui, cực kỳ không vui.

Thước Tiểu Khả cũng không biết vừa rồi anh đã nghe được ít nhiều lời nói của hai người, cô thăm dò nói: “Ngạo, anh tư đang hẹn hò với em gái của Đỗ Uy Lợi đấy, cho nên chúng ta cứ đi trước đi!”

“Vậy sao?” Lãnh Ngạo ra vẻ như lúc này mới biết, anh hơi cao giọng: “Hóa ra còn có tầng quan hệ này, nếu hai người bọn họ kết hôn thì chúng ta phải kết thân gia với Đỗ Uy Lợi rồi.”

“Đi thôi.” Lúc này Thước Tiểu Khả chỉ muốn lập tức quay về nhà.

Lãnh Ngạo bị thúc giục cuối cùng cũng nhấc chân lên, lúc rời đi, đôi mắt nguy hiểm của anh vẫn dừng trên người Thước Lai Diệp. Khi đi ngang qua, anh vỗ mạnh vai anh ta nói: “Phàm là những thứ gây cản trở tôi và Khả Nhi, bất kể là ai cũng sẽ không có kết cục tốt, hiểu chưa?”

56. Chương 57

Edit & Beta: Nhi

Không khí trong xe rất quái lạ, có thể là do những lời Thước Lai Diệp nói với Thước Tiểu Khả vừa rồi, nên đến giờ Lãnh Ngạo vẫn còn xụ mặt. Thước Tiểu Khả cũng biết anh trai đã chọc giận anh, cô đến mí mắt cũng không dám nâng, càng đừng nói là nhìn anh một cái.

Lúc xe chạy về đến nhà họ Thước, sắc mặt Lãnh Ngạo không khó coi như vừa nãy nữa, anh xoay người ôm Thước Tiểu Khả vào lòng, giọng điệu tức tối: “Khả Nhi, anh tư kia của em thật đúng là ăn gan báo.”

“Ngạo, đừng nóng giận, anh tư chỉ nói linh tinh mà thôi, không có ý gì khác đâu.” Thước Tiểu Khả tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của anh, cẩn thận đáp lời.

“Hắn ta muốn em rời khỏi tôi, còn nói không có ý gì khác?” Lãnh Ngạo lập tức phản bác.

“Anh ấy chỉ hỏi em có hạnh phúc khi ở bên anh không thôi mà, đâu có nói gì khác?” Thước Lai Diệp nói thế nào cũng là anh trai ruột của cô, cô đương nhiên muốn nói giúp anh, cho dù đen cũng phải nói thành trắng.

“Đừng nhắc tới hắn ta nữa.” Lãnh Ngạo ngẩng đầu lên, “Nếu còn có lần sau, cho dù hắn có là anh trai em thì cũng không được.”

Lãnh Ngạo cuối cùng cũng tha cho anh tư, Thước Tiểu Khả thở phào một hơi.

Xe chạy vào khuôn viên nhà họ Thước, đây là lần thứ hai Lãnh Ngạo về nhà cùng Thước Tiểu Khả. Giống như lần đầu tiên, sau khi nhận được tin, Thước Thanh Dương và Phương Duy tự mình ra cửa đón hai người họ. Nhưng khác là lần này không có mấy anh trai, ngoại trừ Thước Lai Diệp, hẳn là những người khác vẫn chưa tan tã.

Một giờ sau, mấy anh trai lục tục về nhà, Thước Lai Diệp là về trễ nhất, vì một màn không vui trong bệnh viện nên lúc ăn cơm Lãnh Ngạo không nhìn anh lấy một lần.

Tóm lại, bữa cơm này Thước Tiểu Khả ăn mà không cảm thấy mùi vị gì.

Khi trở lại biệt thự, Thước Tiểu Khả nghe Lãnh Ngạo nói ngày mai thứ Bảy muốn về đảo. Cho dù cô cực kỳ không vui, nhưng mặt ngoài vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này, cô đang ở trong phòng tắm rửa mặt, Lãnh Ngạo đột nhiên thành linh đẩy cửa ra, ôm lấy cô từ phía sau nói: “Chẳng lẽ em không muốn biết ai ám sát em sao?”

Thước Tiểu Khả nhìn Lãnh Ngạo trong gương, đôi mắt như sói, tuy là dán vào lưng mình nhưng cũng không thể che được bản tính hung tàn đó, cô bĩu môi nói: “Nước A này, ngoại trừ Hoắc Yêu thì còn ai dám đối nghịch với anh nữa chứ. Hiện giờ anh ta đã bị bắt, dư đảng của anh ta tất nhiên sẽ xuống tay với người thân cận anh nhất.”

“Ha ha ha!” Lãnh Ngạo đột nhiên cất tiếng cười to, nhưng chỉ cười vài tiếng lại nghiêm mặt trở lại, mu bàn tay anh khẽ vuốt ve đôi má mềm mại của Thước Tiểu Khả, thì thầm nói: “Không hổ là người phụ nữ của Lãnh Ngạo, rất thông minh!”

Kỳ thật Thước Tiểu Khả chỉ là nói lung tung mà thôi, nghe thấy anh khen ngợi mình, cô đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Anh sẽ không bắt luôn dư đảng của Hoắc Yêu chứ?”

“Những thứ này không trừ, sớm muộn gì cũng thành tai họa.”

“Anh xử trí bọn họ như thế nào?”

Lãnh Ngạo vén lớp tóc trên trán cô lên, ôn nhu nói: “Vừa khen em thông minh, sao bây giờ lại ngờ nghệch rồi?”

“Anh muốn giết bọn họ?” Thước Tiểu Khả vẫn ôm một chút may mắn trong lòng.

“Tất cả đều phải chết.” Lãnh Ngạo vô cùng kiên định nói ra năm chữ này, vẻ mặt cuồng vọng cũng đủ chứng minh uy lực của anh.

“Vậy còn Hoắc Yêu thì sao?” Lúc trước Thước Tiểu Khả không dám hỏi anh, nhưng bây giờ cô lại cực kỳ tự nhiên mở lời: “Anh ta có cần phải chết hay không?”

“Có.” Một chữ chém đinh chặt sắt, vô cùng đơn giản, mang theo lực uy hiếp mười phần.

Thước Tiểu Khả bỗng nhiên cảm thấy toàn thân rét run, cho dù người đàn ông bên cạnh này đang ôm cô vào vòng tay ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, lạnh đến nổi da gà.

“Sao vậy, Khả Nhi?” Thấy cô run rẩy, Lãnh Ngạo càng ôm chặt cô hơn, tựa cằm trên đỉnh đầu cô, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô trong gương.

Thước Tiểu Khả tự biết không thể thay đổi quyết định của anh, cho dù cô có khóc nước mắt nước mũi cầu xin anh thì cũng chỉ là tự tìm mất mặt mà thôi. Cho nên yêu cầu của cô rất đơn giản, chính là mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng vì sao anh muốn ngày mai cô trở lại đảo, chẳng lẽ muốn cô nhìn cảnh Hoắc Yêu bị giết sao?

Không, không!

Nếu như vậy thì quá tàn nhẫn, cô không muốn đổi mắt.

“Ngạo, ngày mai em có thể không cần trở lại đảo được không?” Cô yếu ớt hỏi.

“Không được!” So với Thước Tiểu Khả, gương mặt của Lãnh Ngạo âm trầm đến đáng sợ.

Thước Tiểu Khả muốn tránh ra khỏi người anh, nhưng anh lại ôm cô rất chặt, đừng nói là vùng vẫy, ngay cả muốn nhúc nhích cũng không có sức, cô chỉ có thể bất lực hỏi: “Anh muốn em tận mắt nhìn thấy anh giết Hoắc Yêu sao?”

“Đúng.” Cánh môi của Lãnh Ngạo nhẹ nhàng in một nụ hôn trên đầu cô: “Khả Nhi, sợ cái gì? Em cũng không phải chưa từng thấy cảnh tôi giết người.”

Mí mắt Thước Tiểu Khả từ từ rũ xuống, đôi tay to của anh lọt vào tầm mắt cô.

Anh nói không sai, cô đã từng thấy cảnh anh giết người. Lúc cô mười tuổi, cô âm ỉ đòi học bơi, thừa dịp mấy hộ vệ không chú ý, cô trốn đến bờ sông, nào ngờ chân lại bị rút gân làm cô thiếu chút nữa chết đuối. Vì việc đó mà mấy hộ vệ phụ trách trông chừng cô đều bị anh nổ súng giết chết.

Cô còn nhớ rõ ngày đó trời mưa rất lớn, những người vốn đang sống khỏe mạnh lại theo từng tiếng súng mà ngã vào vũng máu, còn cô bị anh buộc đứng cách đó không xa, tận mắt nhìn anh giết người.

Hôm đó, trời không chỉ mưa như trút nước mà còn lạnh vô cùng, cho dù vẫn là mùa thu, nhưng cô lại thấy lạnh không chịu nổi, so với mùa đông còn lạnh hơn gấp nhiều lần.

Khi đó cô mới mười tuổi, cô không hiểu vì sao anh muốn cô nhìn anh giết người, cho đến mấy năm sau anh dần dần lộ ra tâm địa lang sói, lúc này cô mới hiểu, anh là muốn cô phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Hoắc Yêu nói thế nào cũng đã từng giúp em.” Cô lẩm bẩm nói, sợ mình nói bậy lại chọc giận anh, nhưng cho dù cô có cẩn thận thì Lãnh Ngạo cũng không vui.

“Hắn bắt cóc em, sau đó cho em tự do, lại còn để em và Lăng Thiên gặp nhau, cái này gọi là giúp?” Bàn tay của Lãnh Ngạo từ từ đưa lên cổ cô, anh chất vấn: “Hắn còn muốn mượn tay em độc chết tôi, dư đảng của hắn suýt nữa thì giết được em, loại người này làm sao tôi có thể buông tha?”

“Anh muốn giết cũng được, nhưng đừng bắt em phải chứng kiến, được không?” Thước Tiểu Khả dùng ánh mắt hèn mọn cầu khẩn.

Đầu ngón tay dùng chút lực, Lãnh Ngạo cọ mũi mình vào mũi cô, hai người có thể nghe được rõ ràng từng tiếng hít thở của nhau.

“Khả Nhi, cầu xin vô ích, chuyện tôi đã quyết định sẽ không thay đổi.” Con ngươi trong mắt anh càng ngày càng trầm.

Tâm Thước Tiểu Khả hoàn toàn lạnh lẽo, cổ bị anh hơi siết chặt, cô tựa như một con rối gỗ, không có biểu tình, cơ hồ chỉ dùng sức một chút là có thể bóp chết được cô.

Lãnh Ngạo buông tay ra, cô ho khan hít thở dồn dập, môi còn chưa kịp thích ứng đã bị anh dùng môi đè lại.

Trong phòng tắm, trước tấm kính thủy tinh trong suốt, Lãnh Ngạo như phát cuồng hôn lên mặt, cổ, ngực, lên từng tác da thịt của Thước Tiểu Khả. Thước Tiểu Khả bị anh điên cuồng cắn như vậy, sắc mặt cô không còn trắng xanh nữa mà dần dần đỏ ửng.

Váy ngủ trên người bị rút đi, trượt dọc theo da thịt trơn nhẵn rơi xuống đất. Lãnh Ngạo lại càng thêm càn rỡ hung ác hôn khắp người cô.

“Khả Nhi, Khả Nhi...” Cùng với tiếng thở dốc, Lãnh Ngạo thỉnh thoảng lại kêu tên cô, vừa ôn nhu lại vừa thô bạo.

Hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau, hương vị tình dục lan ra khắp phòng tắm.

Đêm dài yên tĩnh, Thước Tiểu Khả không hề buồn ngủ, vì Lãnh Ngạo vẫn ôm cô nên cô không thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm yên không nhúc nhích.

Tấm rèm bên cửa sổ bị gió thổi ra một khe hẹp, ánh trăng chiếu vào qua khe hở giúp cô nhìn rõ gương mặt của Lãnh Ngạo hơn. Anh ngủ rất sâu, rất ngon, hai tay quấn chặt lấy cô, giống như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn.

Thước Tiểu Khả không khỏi nhíu mi, rõ ràng anh là hắc đạo vương, giết người chỉ như giẫm một con kiến, vì sao lúc đi ngủ lại trông như một đứa trẻ con?

Cô khẽ lắc đầu, đột nhiên thấy da đầu bị đau, thì ra một tay của Lãnh Ngạo đang quấn chặt lọn tóc của cô. Chỉ một động tác nhỏ đã làm Lãnh Ngạo thức giấc.

“Khả Nhi, ngủ không được sao?” Đây là câu nói đầu tiên sau khi anh tỉnh lại.

“Ngạo, ngón tay anh túm tóc em, đau quá.” Thước Tiểu Khả ngụ ý muốn anh ta buông ra.

Lãnh Ngạo sao có thể buông dễ dàng như vậy, không chỉ không buông mà ngược lại anh còn lấn người lên, cọ cọ bên tai cô, “Nếu ngủ không được, vậy chúng ta lại vận động một chút.”

Vừa rồi anh chỉ làm với cô hơn một giờ, sao có thể thỏa mãn được? Thước Tiểu Khả không nhận được đổi ý, sao cô không thành thành thật thật ngủ đi, mà lại tạo cơ hội cho anh vậy.

“Ngạo, em mệt rồi.” Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói đã bị anh chặn lại, anh áp lên người cô, hai tay tựa như hai cây cột kiên cố đóng chặt thân thể cô lại, khiến cô không thể động đậy.

Hứng thú của đàn ông một khi đã khơi dậy thì có mấy con trâu cũng không kéo lại được, huống chi là người có ham muốn chiếm hữu điên cuồng như Lãnh Ngạo. Trải qua vô số lần hoan ái, nhất cử nhất động của Thước Tiểu Khả đều không thoát được ánh mắt anh, anh cũng rất quen thuộc thân thể cô, chỉ cần nhẹ nhàng áp lên là có thể khiến cô ngoan ngoãn gờ tay chịu trời.

Đầu lưỡi anh liếm mát bộ ngực mềm mại của cô, Thước Tiểu Khả mềm thành một vũng nước, cô ngâm lên. Lúc toàn thân cô co rút lại, anh động thân một cái tiến vào, sau đó từ nông đến sâu, rồi đến điên cuồng, dùng sức đâm vào người cô.

Không biết có phải cơn kích tình của anh lên cao quá hay không, mà sau vài lần va chạm lực chú ý của anh lại chuyển qua bàn chân cô, hai chữ đỏ tươi lập tức kích thích anh.

Trên thân thể cô có dấu ấn của anh, cho nên cô là của anh, chỉ của một mình anh. Trên đời này ai có ý định cướp cô khỏi anh, thì chỉ có một con đường chết.

Anh ôn nhu hôn lên hai chữ đỏ tươi kia, một đường tiến lên phía trước, cánh môi ướt át chuyển qua nơi tư mật của cô. Một lát sau lại điên cuồng ra vào.

Một đêm này, Lãnh Ngạo điên cuồng độc chiếm Thước Tiểu Khả, bảo tố ngày mai vẫn không giảm mà càng ngày càng nghiêm trọng.

Hết chương 57

57. Chương 58

Edit & Beta: Nhi

Hòn đảo đối với Thước Tiểu Khả mà nói thì vừa quen thuộc vừa e ngại. Cô lớn lên ở đây từ nhỏ, tuy cuộc sống như công chúa áo đên vườn tay cơm đến há môn, nhưng vì bệnh tâm lý ham muốn chiếm hữu của Lãnh Ngạo mà cô hoàn toàn bị phong bế trong một không gian. May mà Lãnh Ngạo vẫn còn ời giáo viên đến dạy kèm cô học, được nhìn thấy thế giới bên ngoài qua TV và sách vở, tâm tính cô mới có thể phát triển bình thường.

Du thuyền tư nhân của Lãnh Ngạo cập bờ, Thước Tiểu Khả lại một lần nữa nhìn thấy hòn đảo quen thuộc, sự sợ hãi cũng theo đó mà trào dâng trong lòng. Trước kia cô ở đây cũng thấy lo lắng hãi hùng, nhưng lần này thì khác, cô cảm thấy như đang đưa thân vào địa ngục.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt, mây đen phủ kín bầu trời, như là sắp có mưa lớn. Nhiệt độ không khí giảm xuống tạo nên một cảm giác áp lực vô cùng nặng nề.

Bởi vì đêm qua ngủ không ngon, nên lúc này Thước Tiểu Khả rất buồn ngủ. Lãnh Ngạo không tiếp tục quần lấy cô nữa, cô nằm ra giường ngủ thiếp đi.

Buổi tối cô nằm mơ còn có ý nghĩa gì đó, nhưng hiện giờ là ban ngày, cô ngủ cũng không được sâu, đầu óc choáng váng, mơ mơ màng màng xuất hiện đủ loại hình ảnh quỷ dị, lòng cô như bị một tảng đá đè nặng, muốn kêu cũng không thể kêu ra tiếng.

Cảm giác này làm cô ngủ không ngon, tỉnh lại chỉ thấy choáng váng, còn không tỉnh táo bằng trước khi ngủ nữa.

Cả buổi sáng không có việc gì làm, cô rúc một mình trong phòng đọc sách, nghe nhạc, muốn làm mình tỉnh táo một chút. Nhưng bất luận cô chuyên tâm đọc sách nghe nhạc thế nào thì cũng không tập trung được, trong đầu toàn là Hoắc Yêu và dư đảng của anh ta.

Mãi đến khi Lãnh Bà gõ cửa muốn cô xuống ăn trưa, cô mới bỏ sách chậm rãi đi xuống lầu. Đồ ăn đều đã được mang lên, nhưng không thấy Lãnh Ngạo đâu, chuyện này càng làm Thước Tiểu Khả thêm bất an. Cô không biết anh muốn cho Hoắc Yêu chết cách nào mà phải chuẩn bị cả một buổi sáng.

Cô hoảng loạn ăn cơm, trên bàn toàn là cao lương mỹ vị, nhưng cô ăn không biết ngon, một chén cơm ăn gần nửa giờ mà vẫn chẳng với được bao nhiêu.

Không biết Lãnh Ngạo xuất hiện từ khi nào, anh như u linh thần bí đứng cạnh Thước Tiểu Khả, thấy cô ăn ít, đồ ăn vẫn còn đầy bàn, tâm tình vốn vui vẻ của anh thoáng chốc hạ xuống ngàn bạc.

“Khả Nhi, đồ ăn không hợp miệng sao?” Anh đặt hai tay lên vai cô, “Nếu vậy thì đầu bếp còn tác dụng gì, không bằng ném hết xuống sông cho cá ăn.”

Thước Tiểu Khả ngẩng đầu, tim đập thình thịch, hai tay vô lực, đôi đũa trong tay cô rơi xuống bàn cơm phát ra một tiếng vang thanh thúy. Cô sợ nhìn thấy vẻ mặt khùng bố của anh nên không dám quay đầu lại, việc duy nhất cô có thể làm là cố ăn cho xong bữa.

“Xem xem, bất cẩn như vậy, cầm đũa cũng không chắc.” Lãnh Ngạo bước lên, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn Lãnh Bà lạnh lùng nói: “Đổi một đôi khác cho Khả Nhi, đồ ăn cũng nguội rồi, đi hâm nóng đi.”

Lãnh Bà hiểu ý, bà chỉ thị mấy người giúp việc lên dọn đồ ăn trên bàn mang đi.

Phòng ăn này được bài trí rất âm u, đừng nói là rèm cửa, ngay cả bàn ăn, tủ kệ, tất cả đều thuần một màu đen. Dù đang là giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt bên ngoài nhưng ở trong phòng không thể cảm giác được. Cho nên bất luận là bữa sáng, bữa trưa hay bữa tối cũng đều phải bật đèn. Ánh đèn cũng là loại đèn tối, dù có mở hết toàn bộ đèn thì về u ám trong phòng cũng không xua đi được.

“Khả Nhi, cứ ăn từ từ đi, chiều nay tôi sẽ đại khai sát giới, giết thêm vài đầu bếp cũng không sao.” Lãnh Ngạo vừa nói vừa cười nhạt, khóe miệng cong lên một độ cong hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức không có một chút khiếm khuyết. Người đàn ông tuấn mỹ bất phàm như vậy, rõ ràng là đang cười, nhưng sự uy hiếp vẫn mạnh mẽ vô cùng.

Thước Tiểu Khả vẫn luôn cúi đầu, không dám thở mạnh, chỉ có thể yếu ớt trả lời: “Được.”

Rất nhanh, đồ ăn được hâm nóng đã mang lên bàn, Lãnh Bà tự mình cầm hai cặp đũa mới tinh và thìa đưa đến cho hai người. Không khí khác thường, Thước Tiểu Khả lại bắt đầu gian nan ăn cơm trưa. Cô ăn từng ngụm từng ngụm, có mấy hạt cơm dính vào khóe miệng cô cũng không nhận ra.

Lãnh Ngạo nhìn tướng ăn đáng yêu của cô, anh lắc lắc đầu nói: “Tôi nói em ăn nhưng cũng không cần ăn nhanh như vậy.” Nói xong anh gấp một cái chân gà lớn vào chén cô, “Gần đây em gầy đi rồi, ăn nhiều thịt một chút.”

Thước Tiểu Khả ngừng xúc cơm, cô cẩn thận cầm chân gà lên, đang định ăn thì anh lại nói: “Đợi chút.”

Cô ngẩng người, Lãnh Ngạo rút ra một tờ khăn giấy lau khóe miệng cho cô: “Xem em kia, thành con mèo đốm nhỏ luôn rồi.”

Chỉ một lát sau anh đã thu tay, cười cười nói: “Nhanh ăn đi.”

Thước Tiểu Khả nhả nhận ăn chân gà. Kỳ thật trù nghệ của đầu bếp rất tốt, chỉ là tâm tình hôm nay của cô quá tệ, ăn thứ gì cũng không thấy ngon. Bị Lãnh Ngạo bức bách nên cô chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười, khổ sở ăn cho xong, nếu không thì mấy sinh mệnh vô tội sẽ vì cô mà bị giết chết.

Lãnh Ngạo ăn xong trước cô, anh vừa lau miệng vừa híp mắt nhìn nhất cử nhất động của Thước Tiểu Khả. Lúc này cô cũng đã ăn được khá khá rồi, đang uống nước canh. Tay cô cầm thìa, chu môi thổi cho bớt nóng. Môi hồng, má non nê, bộ dáng kia thật khiến anh cảm thấy rất “ngon miệng”.

Cho dù thức ăn có ngon hơn nữa cũng không thể bằng cô.

“Ăn no rồi cảm thấy tốt hơn đúng không.” Lãnh Ngạo đột nhiên đứng dậy bên cạnh Thước Tiểu Khả.

“Rất tốt!” Thước Tiểu Khả liếm liếm môi, ra vẻ như ăn rất ngon, “Ăn no rồi lại muốn ngủ thêm một giấc nữa.”

Đang muốn đuổi người thì Lãnh Ngạo đã bá đạo ôm cô vào ngực, nói thầm vào tai cô, hơi thở ấm áp sượt qua khiến cô hơi ngứa.

“Đừng ngủ nhanh như vậy, có vài người đã đói bụng mấy ngày rồi, nếu không đi xem một chút thì rất đáng tiếc.” Từng lời từng chữ của anh tựa như độc dược ăn mòn tim Thước Tiểu Khả, thông minh như cô đương nhiên lập tức hiểu lời anh nói. Cô quay đầu lại nhìn vào đôi mắt âm u của anh.

“Có phải anh muốn bỏ đói Hoắc Yêu đến chết hay không?” Cô không ngờ là anh lại dùng cách này, tuy hai tay không dính máu tươi nhưng thủ đoạn tàn bạo này cũng chỉ có anh mới nghĩ ra được.

“Chẳng lẽ em muốn tôi nổ súng giết hắn, hay dùng dao đâm chết hắn, không thì cho hắn ta chết đói?” Mấy kiểu chết Lãnh Ngạo nói ra toàn là thủ đoạn của ma quỷ, nhưng đối với anh nó chỉ bình thường như một bữa cơm mà thôi.

Thước Tiểu Khả dù sao cũng chỉ mới là tiểu cô nương mười bảy tuổi, nghe anh nói như vậy sao cô có thể bình tĩnh được, cô che miệng, cảm thấy ghê tởm đến muốn nôn.

“Khả Nhi, làm người phụ nữ của Lãnh Ngạo thì không thể mềm lòng như vậy được.” Nói xong anh đưa khăn tay qua cho cô.

Thước Tiểu Khả nhận khăn chạy vào toilet, vừa đóng cửa là lập tức nôn ra. Tiếng động của cô rất vang, Lãnh Ngạo đứng bên ngoài nghe thấy không khỏi nhú chặt mày, hình như anh có chút đau lòng.

Lãnh Bà cũng nghe được, Khả Nhi là bà nhìn lớn lên, nếu cô chịu đau đớn thì bà cũng sẽ thấy tan nát cõi lòng.

“Thiếu chủ, thân thể Khả Nhi không thoải mái, vẫn nên để cô ấy lên lầu nghỉ ngơi đi thôi.” Bà đi đến bên cạnh Lãnh Ngạo, chuyện của Hoắc Yêu bà cũng có biết một chút, bà không muốn Khả Nhi bị anh đưa đi nhìn cảnh giết người.

Lãnh Ngạo vốn đã cảm thấy khó chịu, bị Lãnh Bà nói vậy càng không vui hơn. Anh xoay người, trừng mắt nhìn bà nói: “Lãnh Bà, nếu không phải nể mặt bà đã làm việc ở nhà họ Lãnh mấy thập niên, tôi đã sớm ném bà xuống sông rồi.”

Lãnh Bà cũng không biết lấy can đảm từ đâu ra, bà không thỏa hiệp nói: “Thiếu chủ, Khả Nhi cứ nôn như vậy thì rất bất thường, tôi chỉ quan tâm cô bé thôi.”

“Tôi là chồng của cô ấy.” Lãnh Ngạo hiển nhiên vẫn có chút xúc động với cô, anh quay đầu nhìn cánh cửa toilet.

Thước Tiểu Khả vẫn tiếp tục nôn, Lãnh Ngạo càng nghe càng đau lòng, anh đi qua, gõ cửa hỏi: “Khả Nhi, em không sao chứ?”

Trong toilet truyền đến tiếng nước “ào ào”, giọng nói mỏng manh cũng vọng ra: “Không sao, em không sao.”

“Vậy mở cửa ra cho tôi vào.” Lãnh Ngạo vừa nói xong, vài giây sau cửa toilet mở ra, anh liếc mắt nhìn Thước Tiểu Khả đang rửa mặt.

“Tôi giúp em.” Anh bá đạo giặt khăn mặt trong tay cô, nâng cằm cô lên, sau đó ôn nhu lau môi, lau hai gò má của cô.

“Làm người phụ nữ của Lãnh Ngạo, lá gan không thể nhỏ như vậy.” Anh vừa lau vừa nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng không đành lòng để em chịu khổ, nhưng loại người như Hoắc Yêu, nếu không để em tận mắt nhìn thấy hắn ta chết, thì tôi không cam lòng.”

Về mặt Thước Tiểu Khả đỡ đỡ, ánh mắt vô hồn, nghe thấy ba chữ cuối cùng của anh mới lấy lại chút phản ứng.

Không cam lòng?

Anh không cam lòng cái gì chứ? Không phải cô đã ngoan ngoãn ở cạnh anh rồi sao? Anh rốt cuộc là muốn thế nào?

Lãnh Ngạo thấy cô đã có chút cảm xúc, gương mặt tái nhợt lại đẹp đến kỳ lạ, không thỏa phần không trang điểm, đôi mắt đen sáng, miệng nhỏ dịu hoặc, sống mũi thẳng tắp, còn có làn da mịn màng kia.

Anh động tình, áp đầu cô vào vai, bàn tay to vuốt ve mái tóc cô, không ngừng thì thầm: “Khả Nhi, không phải sợ, không được sợ gì cả. Tôi yêu em còn không kịp, nhất định sẽ không hại em, ngược lại, tôi muốn chứng minh cho em thấy tôi yêu em đến mức nào!”

Cái cằm nhọn hoắt đặt trên đầu vai của anh, Thước Tiểu Khả tựa như một đứa trẻ xinh đẹp, cô mở to đôi mắt trong suốt, chớp chớp vài cái, lại không biết cô đang nghĩ gì.

Thấy cô không có động tĩnh, Lãnh Ngạo nói thêm: “Bảo bối, chúng ta đi thôi!”

Hết chương 58

58. Chương 59

Edit & Beta: Nhi

Căn nhà gỗ sâu trong rừng vẫn được vô số đóa hoa bao phủ như ngôi nhà nhỏ của bảy chú lùn trong thế giới cổ tích Bạch Tuyết, xinh đẹp điểm lệ giữa một vùng xanh biếc. Nhưng đây chỉ là bề ngoài, bên trong căn nhà tối tăm u ám bao nhiêu chỉ có Thước Tiểu Khả mới biết được. Cô bị Lãnh Ngạo kéo mạnh đi, chỉ mất mười mấy phút đã đến gần căn nhà gỗ này.

Cách căn nhà gần trong gang tấc, Thước Tiểu Khả không dám đi vào trong lần nữa, vì cô hiểu rõ, một khi đẩy cánh cửa gỗ kia ra thì cô sẽ phải nhìn cảnh tượng mà cô không muốn thấy.

Cô đột nhiên dừng bước, về mặt căng thẳng đứng yên đó, quyết tâm không muốn vào. Nhưng không được như mong muốn, Lãnh Ngạo chỉ dùng sức kéo một chút là dù cô có đứng vững cũng vô dụng. Nhưng anh lại không làm vậy, ngược lại anh ôn nhu xoay người, đôi mắt chứa ý cười.

“Khả Nhi, sao lại không đi?” Giọng nói ôn hòa một cách khó hiểu.

Thước Tiểu Khả sợ hãi nói: “Ngạo, em thật sự không muốn vào đó.”

Một phiến lá rơi từ trên không xuống, không xiêu không vẹo vướng ngay vào tóc cô. Lãnh Ngạo cứng chiều gỡ chiếc lá ra, cầm trên tay mân mê một lúc.

“Yên tâm, sẽ không lâu lắm đâu, nhìn một cái là được.” Ánh mắt mê hoặc, anh cười khê vít chiếc lá, tiếp tục dắt tay Thước Tiểu Khả đi về phía trước. Lần này Thước Tiểu Khả chỉ như tượng gỗ, ngoan ngoãn nâng chân đi theo anh.

Cửa gỗ nặng nề được hộ vệ mở ra, tiếng “két” vang lên vô cùng chói tai.

Giống như lần đầu tiên cô tới, trước mắt tối đen không nhìn thấy gì, vài giây sau mới dần dần thích ứng được. Lọt vào tầm mắt là một lồng sắt lạnh giá. Trong lồng, Hoắc Yêu quần áo tả tơi, đầu tóc bù xù, hai chân dựa vào lan can. Trên đường cô đã nghe Lãnh Ngạo nói qua, từ lần Thước Tiểu Khả gặp anh ta, Hoắc Yêu chưa được cho ăn gì, ngay cả một ngụm nước cũng không có. Cô khẽ đếm ngón tay, tới hôm nay cũng tròn một tuần rồi.

Thước Tiểu Khả cũng có thường thức, cô biết một người không ăn không uống chỉ chịu đến cực hạn là bảy tám ngày, Hoắc Yêu có sắc đá đến đâu cũng chỉ là người thường, không thể xảy ra kỳ tích gì được.

“Mở lồng ra!” Lãnh Ngạo ra lệnh một tiếng, hộ vệ lập tức mở cửa lồng sắt.

Hoắc Yêu không hề nhúc nhích, chính xác mà nói anh ta đã bị bỏ đói mấy ngày, hoàn toàn không còn hơi sức gì, có lẽ đã sớm tắt thở cũng không chừng.

“Kéo hắn ta ra ngoài!” Lãnh Ngạo ra lệnh lần nữa, không tới một phút sau Hoắc Yêu đã bị hộ vệ kéo ra khỏi lồng.

Lúc này Thước Tiểu Khả mới nhìn rõ dáng vẻ của anh, anh gầy như củi khô, bụng hóp lại, da dễ biến thành màu vàng bệnh tật, mắt hõm sâu, mặt mũi vô cùng, thân thể không còn cảm giác.

Anh vẫn không nhúc nhích nằm trên nền đất lạnh, không còn thở, thật sự đã bị bỏ đói đến chết.

Chỉ liếc mắt một cái, Thước Tiểu Khả đã cảm thấy toàn thân mềm nhũn, tựa như người chết mới chính là cô. Cô chớp mắt, hôn mê bất tỉnh.

Hòn đảo không còn vẻ yên tĩnh, hai cánh trực thăng lóe sáng, bay thẳng lên bầu trời xanh.

Mấy phút sau, bệnh viện cũng nháo loạn, hình như đang cấp cứu ột bệnh nhân quan trọng nào đó.

Trong phòng bệnh VIP, Thước Tiểu Khả hai mắt nhắm nghiền, nửa gương mặt ấn vào nệm, chỉ lộ ra đôi mắt, trên trán còn vương vài sợi tóc. Bác sĩ mặc áo blouse trắng đang xem mạch cho cô, Lãnh Ngạo nhìn chăm chăm ông ta như hổ rình mồi, không chấp nhận một chút qua loa.

Nhìn Thước Tiểu Khả vẫn mê man, Lãnh Ngạo ít nhiều cũng có chút áy náy, nhưng anh không hối hận. Bảo bối của anh trước mặt đám hộ vệ thì rất ngang ngược nhưng trước mặt anh lại nhu nhược như vậy. Lúc ở Brunei cô dám không để ý nguy hiểm mà cứu Hoắc Yêu chứng tỏ cô là người ngoài mềm trong cứng, nội tâm cô rất mạnh mẽ. Làm người phụ nữ của anh cô nhất định không thể yếu đuối được, không thể cứ nhìn người chết một tí là ngất đi, cho nên anh phải “khai phá” cho cô.

Ý nghĩ này đối với người bình thường mà nói chính là bệnh thần kinh, nhưng với Lãnh Ngạo lại là lẽ đương nhiên.

Mấy phút sau, bác sĩ xem mạch xong, ông sợ làm ồn bệnh nhân nên dẫn Lãnh Ngạo ra ngoài phòng bệnh.

“Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?” Lãnh Ngạo biết rõ cô không phải bị bệnh nặng gì, chỉ là do sợ hãi quá độ, nhưng ngủ lâu như vậy anh cũng có chút lo lắng.

“Vợ của anh mang thai.” Giọng nói bác sĩ rất lạnh nhạt.

“Không thể nào, tôi đã làm phẫu thuật buộc Ga-rô*, sao cô ấy có thể mang thai?” Lãnh Ngạo rất bất ngờ, nhưng anh lại tin, nếu Khả Nhi thật sự mang thai thì đứa bé đó chính là của anh.

(*) Phẫu thuật buộc ga-rô, còn gọi là thắt ống dẫn tinh: Một cách đình sản cho nam giới. Phẫu thuật này chỉ ngăn tinh trùng chứ không ảnh hưởng gì đến đời sống vợ chồng.

“Dựa theo kinh nghiệm mấy chục năm của tôi thì vợ anh quả thật có dấu hiệu mang thai, đương nhiên vẫn phải siêu âm đã rồi mới có kết luận.” Bác sĩ giải thích.

Lãnh Ngạo thoáng bình ổn cảm xúc lại, anh nghĩ bác sĩ cũng có lúc sai lầm, siêu âm xong rồi lại nói sau, hiện tại quan trọng nhất là chăm sóc cho Thước Tiểu Khả.

Lúc anh và bác sĩ nói chuyện xong, Thước Tiểu Khả cũng đã thức dậy, anh nghe thông báo thì vội vàng đi vào phòng bệnh.

Thước Tiểu Khả vừa mở mắt ra đã nghe thấy mùi thuốc nhàn nhạt, cô phát hiện mình đang ở trong căn phòng trắng toát, có vài y tá đi qua đi lại trước mặt. Cô nhận ra đây là bệnh viện.

Vài giây sau đã thấy Lãnh Ngạo đi vào, anh vẫn áo đen quần đen không đổi, sắc mặt lạnh lùng, còn có đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô kia nữa, hoàn toàn không hợp với mây trắng xóa của căn phòng.

“Khả Nhi, em tỉnh dậy rồi, thật tốt.” Lãnh Ngạo ngồi ở đầu giường, anh nắm bàn tay yếu ớt của cô, hận không thể nắm chắc toàn bộ cô vào tay mình.

Ánh mắt Thước Tiểu Khả vẫn có chút mê man, cảnh tượng Hoắc Yêu chết thảm lóe lên trong đầu cô. Cô hất mặt, không muốn nói chuyện với Lãnh Ngạo.

Thấy cô rút tay về, Lãnh Ngạo cũng không tức giận, anh chỉ nói: “Khả Nhi, nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

—

Mấy ngày sau, kết quả siêu âm của Thước Tiểu Khả đã có, chẩn đoán chính xác cô đã mang thai hai tuần. Lãnh Ngạo cực kì khó hiểu, rõ ràng anh đã buộc ga-rô rồi, theo lý thì không thể có con được, nhưng hành tung của Khả Nhi anh cũng nắm chắc, cô không hề qua lại với bất cứ người đàn ông nào khác, nên đứa con này hẳn là của anh.

Anh nghi hoặc đi hỏi bác sĩ đã làm phẫu thuật ỉn.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ trả lời thế này: Ống dẫn tinh phát dục rất kì lạ trong cơ thể anh vẫn còn một ống dẫn nữa mà chưa bị phát hiện, phẫu thuật buộc ga-rô chỉ có thể xử lý ống bình thường kia thôi, cho nên mang thai là hiện tượng bình thường.

Đáp án này khiến Lãnh Ngạo không biết phải nói gì. Sở dĩ anh làm phẫu thuật một mặt là vì không muốn có con, mặt khác là không muốn Khả Nhi phải chịu đau đớn khi sinh nở. Không ngờ trời không chiều lòng người, nảy sinh nhiều chuyện như vậy.

Qua mấy ngày suy nghĩ tường tận, anh định là không cần đứa con này. Vừa nghĩ đã thấy trẻ con rất ồn ào, chen vào vướng bận giữa anh và Khả Nhi. Thứ hai là anh cảm thấy Khả Nhi vẫn còn nhỏ tuổi, không nên mang thai thì tốt hơn.

Mà lúc này Thước Tiểu Khả cũng đã biết mình mang thai. Cô có chút khó tin, nghe bác sĩ thông báo xong, cô cảm thấy Lãnh Ngạo thật đúng là đặc biệt, trên thế giới cũng chẳng có bao nhiêu người giống như anh. Cô có thể mang thai, chứng tỏ đứa trẻ trong bụng có duyên với họ. Tuy cô không muốn sinh con cho Lãnh Ngạo, nhưng nếu kết cục đã định, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng đã mọc rễ nảy mầm, thì cô phải sinh nó ra thôi. Cô còn đoán, không chừng sau khi có con, Lãnh Ngạo làm cha thì sẽ thay đổi tâm tính.

Trong phòng bệnh, Lãnh Bà biết Thước Tiểu Khả mang thai nên đã đến thăm cô.

“Lãnh Bà, bà nói xem sinh con có đau không?” Thước Tiểu Khả vỗ nhẹ lên bụng, ngây thơ hỏi.

“Trong nỗi đau đớn lại có niềm vui.” Lãnh Bà cả đời không lấy chồng càng đừng nói là sinh con. Nhưng trước kia bà đã chăm sóc mẹ của Lãnh Ngạo, tận mắt nhìn bà sinh hạ thiếu chủ, nên bà dựa theo lúc ấy mà trả lời.

“Sao bà biết được?” Thước Tiểu Khả cười xấu xa hỏi.

“Lúc phu nhân sinh thiếu chủ đã nói như vậy.”

Nhắc tới mẹ của Lãnh Ngạo, Thước Tiểu Khả cảm thấy rất xa lạ, lúc cô bắt đầu hiểu chuyện thì biết bà đã sớm qua đời. Khi đó cô không dám hỏi nhiều, nhưng hiện giờ cô cũng sắp làm mẹ, lòng hiếu kỳ càng nhiều hơn.

“Phu nhân nhất định rất đẹp phải không?”

“Rất đẹp.” Lãnh Bà nghe nói, phụ nữ có thai mà tâm tình tốt cũng có ích cho thai nhi, nên bà nhiều lời một chút: “Lúc thiếu gia vừa nhìn thấy phu nhân, người đã yêu sâu đậm, không để ý phu nhân đã có hôn ước mà cố chấp cưới về, may mà quan hệ của họ sau khi kết hôn cũng không tệ, hai năm sau thì thiếu chủ ra đời.”

Bà chỉ có thể nói những thứ này, những chuyện tiếp theo bà tuyệt đối không thể nói.

“Hóa ra hôn nhân chỉ là một bên tình nguyện cũng có thể hạnh phúc.” Thước Tiểu Khả ngẫm nghĩ, nhưng chỉ dám nhủ thầm trong lòng. Đàn ông nhà họ Lãnh có phải đều bá đạo như vậy không, ba của Lãnh Ngạo là thế, Lãnh Ngạo cũng giống như vậy. Quả nhiên cha nào con nấy.

“Phu nhân là mất như thế nào?”

Lãnh Bà ngẩn ra, bà nghĩ nghĩ rồi nói: “Bệnh mất.”

“Vậy ba của Lãnh Ngạo qua đời như thế nào?” Thước Tiểu Khả cũng không biết hôm nay cô làm sao, vấn đề cô vốn không dám hỏi giờ lại muốn biết kỹ càng.

“Sau khi phu nhân mất, ông ấy tương tự thành bệnh, không lâu sau cũng đi theo bà.” Lãnh Bà chỉ có thể trả lời như vậy, tuy là nói dối nhưng dù sao cũng là lời nói dối thiện ý, ông trời sẽ không trách bà.

“Aiz...” Thước Tiểu Khả than thở, một đôi vợ chồng ưu tú sao lại đoán mệnh như thế chứ. Thế sự vô thường, cô nhất định phải sinh con ra, sau đó tự mình nuôi con, hưởng thụ niềm vui được làm mẹ.

“Khả Nhi mang thai, ít than thở đi mới tốt cho thai nhi.” Lãnh Bà nhìn thiếu nữ như hoa trước mắt, cô bé mới mười bảy tuổi, bị Lãnh Ngạo nuôi nấng lâu ngày, khi thì đơn thuần ngây thơ, khi thì tâm tư nặng nề, khi thì lanh lợi như nhuận, khi thì tùy hứng kiêu ngạo. Rất khó khăn mới được tự do, được sông cuộc sống bình thường, tâm tính được điều chỉnh chút ít, nay mang thai lại bắt đầu trở nên đa sầu đa cảm. Cho nên bà phải thường xuyên khuyên bảo con bé mới được.

“Cảm ơn, Lãnh Bà!”

Hai người vừa nói vừa cười, mà bên kia Lãnh Ngạo vẫn đang xoắn xuýt chuyện sinh con, đứa con này anh không muốn, nhưng không biết phải mở miệng với Khả Nhi như thế nào.

Hết chương 59

59. Chương 60

Edit & Beta: Nhi

Ở bệnh viện mấy ngày, tinh thần của Thước Tiểu Khả đã tốt lên rất nhiều. Mấy ngày nay đều là Lãnh Bà chăm sóc cô, ba và các anh cũng đến thăm vài lần, lần nào cũng vội vàng vàng nói chút chuyện xong lại đi.

Chuyện mang thai này, vì ba và các anh đều là đàn ông nên không thể chia sẻ được cảm giác mang thai mười tháng với cô, chỉ có mẹ cô, người đã sinh năm đứa con mới có thể hiểu được nỗi khổ làm phụ nữ. Cho nên mấy ngày này bà cũng thường xuyên đến bệnh viện thăm con gái.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, Phương Duy đã tới được một lúc lâu, đi theo bà còn có Đỗ Ngưng và Thước Lai Diệp.

Đỗ Ngưng vốn thích nói chuyện, phòng bệnh yên tĩnh nhờ có cô mà trở nên náo nhiệt hơn. Cũng may là Lãnh Ngạo vừa có việc phải rời đi, nếu không nhất định anh sẽ tức giận.

“Tiểu Khả, em còn nhỏ tuổi như vậy, nhất định phải sinh đứa con này ra sao?” Giọng nói của Đỗ Ngưng lạnh lạnh nhưng cũng rất nhu hòa.

Thước Tiểu Khả vừa uống chút canh gà vừa gật đầu.

“Vậy em có tiếp tục đi học không?” Đỗ Ngưng lại hỏi.

“Đương nhiên là vẫn học.” Vấn đề này đúng là Thước Tiểu Khả chưa nghĩ tới, cũng chưa hỏi qua Lãnh Ngạo, chẳng qua cô cũng tự có quyết định của mình.

Ở nước A, mười bảy tuổi đã là tuổi kết hôn sinh con, cho nên không ít nữ sinh vừa đi học đại học vừa mang thai, đến ngày sinh thì nghỉ ngơi mấy tháng sau đó trở lại tiếp tục học. Cho nên cô tính toán như vậy trong lòng cũng không có gì đáng trách.

Lúc Đỗ Ngưng còn muốn nói tiếp thì Thước Lai Diệp không vui đẩy vai cô nói: “Đỗ Ngưng, em có yên đi hay không, cứ hỏi mãi không ngừng.”

Kỳ thực Đỗ Ngưng cũng là người nhanh mồm nhanh miệng, bị bạn trai nói như thế, cô nhanh chóng phản bác: “Không phải chỉ hỏi vài việc thôi sao?”

“Em ấy phải nghỉ ngơi.” Thước Lai Diệp chặn lời cô: “Chúng ta về đi, để mẹ ở lại nói riêng vài lời với Khả Nhi.”

Lúc này Đỗ Ngưng mới nhớ tới Phương Duy cũng ở đây, cô chỉ lo nói chuyện với Thước Tiểu Khả mà bỏ quên mất mẹ chồng tương lai rồi.

Phương Duy rất có kiên nhẫn, bà chỉ lẳng lặng ngồi đó nghe ba người trẻ tuổi cãi nhau. Thấy con trai nói như vậy bà mới đứng lên giải vây: “Không cần lo ẹ, các con có việc thì cứ nói cùng Khả Nhi đi.”

“Anh, anh đừng hung dữ với chị Đỗ Ngưng như vậy, cẩn thận chị ấy bỏ anh đó.” Thước Tiểu Khả bắt đầu bênh vực kẻ yếu.

Đỗ Ngưng được hai người ủng hộ, cô vênh váo tự đắc nói đùa với Thước Lai Diệp: “Mẹ và em gái anh đều đứng về phía em rồi, để xem về sau anh còn dám ăn hiếp em hay không.”

Thước Lai Diệp cũng giở tính tình trẻ con ra, cười nói: “Anh chưa từng bắt nạt em lần nào hết có được không?”

“Sao lại không chứ, mới vừa rồi không tính sao?” Đỗ Ngưng không chịu bỏ qua.

Thước Lai Diệp nói không lại cô, chỉ có thể mềm lòng, xoa đầu cô dịu dàng nói: “Được rồi, ồn ào quá, chuyện riêng của hai chúng ta cũng đừng tự làm mất mặt trước mặt mẹ và em gái.”

“Như vậy mới được chứ!” Đỗ Ngưng cũng nhẹ giọng theo.

Thước Tiểu Khả ngồi trên giường bệnh nhìn hai người bọn họ liếc mắt đưa tình mà cảm khái. Đây mới là thứ cô muốn, hai người cùng cãi nhau, cùng ngọt ngọt ngào ngào. Trước kia khi ở cạnh Lăng Thiên thì cô cũng giống như vậy, ân ân ái ái, hưởng thụ những điều tốt đẹp và hạnh phúc của tình yêu.

Phòng bệnh tuy ồn ào nhưng cô lại vô cùng vui vẻ, cũng rất hâm mộ. Cô không biết Lãnh Ngạo lo cho cô nên đang trên đường quay trở lại.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lãnh Ngạo lạnh mặt đứng ngay cửa. Vì anh đến bất ngờ nên Đỗ Ngưng và Thước Lai Diệp đang đùa giỡn cũng lập tức yên tĩnh lại.

“Sao không nói nữa?” Lãnh Ngạo đút hai tay vào túi, chậm rãi bước vào: “Tiếp tục nói đi.”

Đỗ Ngưng và Thước Lai Diệp sao lại không hiểu lời anh nói, hai người còn chưa kịp giải thích Thước Tiểu Khả đã cướp lời: “Ngạo, bọn họ là đến thăm em, em rất vui. Không phải anh có việc à, sao lại trở về rồi?”

“Nếu tôi không về, ở đây sẽ biến thành cái chợ.” Lãnh Ngạo tức giận trừng mắt nhìn hai người, sau đó mới đi đến bên cạnh Thước Tiểu Khả, “Nằm xuống đi, bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Câu sau đương nhiên là nói ấy người kia nghe.

Phương Duy cũng biết nơi này không thể ở lâu, bà kéo tay Đỗ Ngưng và Thước Lai Diệp nói: “Chúng ta đi thôi, để cho Khả Nhi nghỉ ngơi.”

Thước Lai Diệp rất biết điều, lập tức nhắc chân đi ra ngoài, nhưng Đỗ Ngưng hiển nhiên là không biết chuyện của Lãnh Ngạo, trước khi đi cô còn lên vào giường nói với Thước Tiểu Khả: “Khả Nhi, chị đi đây, đến lúc sinh con nhất định phải báo cho chị đây.”

Thước Tiểu Khả dịu dàng cười, yên lặng gật đầu.

Đỗ Ngưng tựa hồ có chuyện nói không hết, thấy cô gật đầu thì lại tiếp tục nói: “Khả Nhi, chị thích em sinh con gái hơn, em còn trẻ như vậy, vài năm sau hai mẹ con đứng cạnh nhau nhất định sẽ giống một đôi chị em xinh đẹp...”

Cô vừa nói vừa cười, hồn nhiên không biết sắc mặt của Lãnh Ngạo đã âm trầm đến cực điểm.

“Có yên đi không.” Một tiếng gầm giận dữ cắt đứt lời cô, phòng bệnh chìm vào bầu không khí khác thường “Hung dữ cái gì chứ, đường đường là đàn ông mà bụng dạ lại hẹp hòi như vậy!” Đỗ Ngưng nhin đã lâu, trong mắt cô, người đàn ông của Thước Tiểu Khả tuy vẻ ngoài không tệ, nhưng lại không thể ở chung được. Từ lần trước anh ta đến bệnh viện gặp anh trai cô, cô đã luôn nhin rồi, nhưng hôm nay lửa giận cô cũng bùng phát.

Thước Lai Diệp và Phương Duy thấy tình hình không ổn thì lập tức kéo Đỗ Ngưng rời đi.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, im lặng đến mức Thước Tiểu Khả có thể nghe rõ tiếng hít thở giận dữ của Lãnh Ngạo. Lúc này cô cũng không dám nói nhiều, cô hiểu rất rõ tính tình của anh, chỉ cần ai nói chuyện lâu với cô là anh sẽ tức giận hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của cô.

Cô không dám thở mạnh nằm xuống giường ngủ, nhưng có một người đàn ông đứng bên cạnh như vậy sao cô ngủ được đây? Cô chỉ có thể nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận động tĩnh chung quanh.

Mấy phút sau, cô cảm thấy Lãnh Ngạo từ từ đi vào, anh nhẹ nhàng xốc chăn lên, xoa xoa đầu cô, sau đó dèm chăn lại như cũ, rồi không còn một tiếng động nào nữa. Nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của anh bên cạnh mình. Chẳng lẽ anh định nhìn cô ngủ thật sao?

Ba người vừa ra khỏi phòng bệnh lại ồn ào không ngừng, đặc biệt là Đỗ Ngưng đang ôm một bụng tức.

“Lai Diệp, bác gái, chồng của Thước Tiểu Khả rốt cuộc là làm sao vậy, đáng vẻ không tệ nhưng lại khó ở chung quá đó.”

Thước Lai Diệp nghe cô nói vậy thì tâm tình cũng không tốt, anh đen mặt nói: “Em nghe nói đến Lãnh Ngạo bao giờ chưa?” Đây là lần đầu tiên anh nhắc đến tên của Lãnh Ngạo trước mặt bạn gái.

Đỗ Ngưng có nói nhiều hơn nữa, có dốt nát đi nữa thì cũng không thể không biết đến ông vua hắc đạo Lãnh Ngạo của nước A. Nghe đồn anh ta là phú khả địch quốc, hung tàn thô bạo, hôm nay vừa gặp quả nhiên không sai.

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, Thước Lai Diệp nói thêm: “Xem ra anh trai em chưa nói gì với em rồi.”

Nhắc tới anh trai cô mới nhớ, mấy tháng trước anh là một ông chủ khai thác mỏ, anh còn kêu thêm ba cô vào việc khai thác đá Poudretteite hiếm có nữa chứ, mà đá quý đó lại là của Lãnh Ngạo. Nếu cô đoán không sai, người thuê anh trai cô chính là anh ta.

Sau khi biết thân phận thật sự của anh ta, cô không nhin được trợn mắt há hốc mồm, thâm nghĩ không ổn. Anh trai và ba cô còn không dám trêu chọc đến người này, sao cô lại đắc tội anh ta chứ. Hiện giờ cô chỉ hy vọng Thước Tiểu Khả nói tốt tình trước mặt anh ta thôi.

“Sợ rồi sao?” Thước Lai Diệp cố ý hỏi.

“Sợ.” Đỗ Ngưng vội vàng quay đầu kéo tay Phương Duy: “Bác gái, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Phòng bệnh im ắng, Thước Tiểu Khả vẫn đang giả bộ ngủ, còn Lãnh Ngạo ngồi ở đầu giường, si mê nhìn hai gò má ửng hồng của cô.

Một lúc sau, Lãnh Ngạo mím môi, chậm rãi nói: “Khả Nhi, tôi biết em không ngủ, nhưng em không cần mở mắt cũng được, cứ để tôi nghĩ là em đã ngủ say rồi đi, như vậy tôi mới có thể bình ổn nói cùng em.”

Thước Tiểu Khả tuy nhắm chặt hai mắt nhưng lại hơi hơi nhú mày.

“Khả Nhi, chúng ta không cần đứa con ngày được không?” Giọng nói của anh lạnh nhạt như nước, nếu là anh, anh cũng cảm thấy câu này rất kỳ quái, hướng chỉ là Khả Nhi. Cô không hiểu, vì sao ham muốn chiếm hữu điên cuồng của anh lại không chấp nhận được con của chính mình.

“Em cũng biết, tôi không thích trẻ con, lúc em được sáu tháng tuổi, trong mắt tôi em căn bản không phải trẻ con mà là nguồn ám duy nhất trong lòng tôi. Về sau em dần trưởng thành lên, tôi càng hi vọng thế giới này chỉ còn lại tôi và em, không ai được phép cản trở giữa chúng ta. Cho nên, đứa bé này không thể sinh ra, chính xác là, tôi không muốn đứa con sẽ chen vào cuộc sống của mình.” Lời anh nói tựa như đang tỏ tình, rõ ràng là muốn bỏ con, nhưng lại nói đến tình ý miên man như vậy.

“Khả Nhi, không phải là tôi tàn nhẫn, thai nhi chỉ mới hai tuần, vẫn chưa thành hình, hiện tại phá thai vẫn còn kịp.” Anh tiếp tục rì rầm nói: “Đứa bé ra đời, tôi chỉ cảm thấy em càng cách xa tôi thôi, cho nên đứa bé này không nên có thì tốt hơn.”

Nói tới đây, anh ngừng lại quan sát vẻ mặt của Thước Tiểu Khả. Lông mi cô hơi run rẩy, sau đó một giọt nước mắt chảy dọc theo má thấm vào gối, tạo thành một vệt nước trên mặt. Cô như vậy, không chỉ xinh đẹp mà còn rất đau buồn, anh không có dũng khí nói tiếp nữa.

Anh vốn là muốn tiền trăm hậu tấu*, gạt cô đi làm phẫu thuật phá thai, sau đó mới nói với cô đứa trẻ đã mất rồi. Vừa rồi anh định sẽ nói với bác sĩ chuyện phẫu thuật sinh non, nhưng chưa kịp gạt bác sĩ thì anh đã chùn chân lại.

(*) Tiền trăm hậu tấu: Làm trước thông báo sau.

Anh đi khắp hoa viên bệnh viện, hút rất nhiều xì gà, sau khi im lặng suy nghĩ thì cảm thấy kế này không ổn, anh vẫn nên nói thẳng rõ ràng với Khả Nhi. Có đôi khi anh cũng muốn giống như người bình thường, nhìn vợ và con cái vây quanh mình, một nhà hòa thuận vui vẻ. Nhưng nghĩ đến cảnh mẹ giết cha năm xưa, anh lại cảm thấy tâm phiền ý loạn. Anh dường như đã trở về năm anh năm tuổi, trở về là một đứa trẻ có chứng tự bế, lạnh nhạt với tất cả mọi chuyện.

Hết chương 60

60. Chương 61

Edit & Beta: Nhi

Anh đưa tay qua lau nước mắt cho cô, nhưng không ngờ hành động này chỉ làm nước mắt cô chảy càng nhiều hơn.

“Khả Nhi, em cứ suy nghĩ đi.” Anh rút tay về, đứng dậy, xoay người rời đi.

Tay còn chưa kịp đặt lên cửa thì Thước Tiểu Khả đã bật ngồi dậy, dùng hết sức lực toàn thân hét lớn: “Lãnh Ngạo!”

Nhiều năm nay, cô chưa bao giờ gọi cả họ lẫn tên anh, chỉ gọi tên thôi, nhưng lúc này cô thực sự phát hỏa rồi.

Lãnh Ngạo quay đầu, trên giường Thước Tiểu Khả tức giận đến tột độ, nước mắt ban đầu đã không còn nữa.

“Đây là cốt nhục của anh, anh nữ nhân tâm sao?” Cô ngẩng đầu chất vấn, nói những gì mình muốn. Cô cũng không thích sinh con cho anh, nhưng đứa con này đến với cô dưới một tình huống đặc biệt, chứng tỏ nó có duyên với cô.

“Tôi không thích trẻ con.” Lãnh Ngạo chỉ có thể dùng lý do này để giải thích.

“Nhưng đây là con của anh, không phải của người khác. Anh không thích con của người khác thì cũng thôi, nhưng sao con của chính mình anh cũng không thích chứ?” Thước Tiểu Khả chỉ tay vào bụng, tuy vẫn còn bằng phẳng nhưng bên trong đã có một hạt giống nảy mầm rồi.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ dám chống đối trước mặt Lãnh Ngạo, nhưng lần này vì con cái gì cô cũng dám làm.

Lãnh Ngạo không biết phải giải thích với cô thế nào, chỉ có thể trấn an nói: “Em mau nằm xuống, đừng để cảm lạnh.” Lúc này anh thật sự là nghĩ cho cô, hoàn toàn không để ý tới đứa con trong bụng.

Vừa rồi Thước Tiểu Khả cũng là tức giận quá mức nên mới có sức lực như vậy, cô cũng không biết hóa ra cô có dũng khí để mắng Lãnh Ngạo như hôm nay. Có thể nói, kiềm nén oán hận lâu như vậy, cuối cùng cũng đã có cơ hội phát tiết rồi.

Lãnh Ngạo nhẹ nhàng đề cô nằm lên giường, đắp kín chăn, anh nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong anh xoay người rời đi.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng đóng lại, Thước Tiểu Khả cũng mở mắt ra, đôi mắt cô mê man như bị phủ một tầng sương mù, trong lòng cũng vô cùng rối rắm.

Lãnh Ngạo, vì sao con của chúng ta anh cũng không bỏ qua. Vì sao? Vì sao?

Lãnh Ngạo đi rồi, anh phân phó Lãnh Bà vào chăm sóc Khả Nhi, sau đó trở về đảo.

Lãnh Bà vừa đến đã nghe thấy tiếng nước nở trong chăn, bà tự nhủ không ổn, nhẹ nhàng xốc chăn lên, Thước Tiểu Khả đang cuộn mình nằm trong đó.

Sau khi hồi ký, biết được nguyên do sự việc, bà không khỏi thở dài ra tiếng: “Thiếu chủ quá hồ đồ rồi, không được, bà phải lập tức trở lại, dù có liều cái mạng già này bà cũng không thể để cậu ấy phá thai được!”

Sau khi bà rời đi, Thước Tiểu Khả cũng không khóc nữa, nhưng cảm xúc vẫn rất tệ. Nhiều năm như vậy, cô như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, không dám phản kháng, không dám cự tuyệt, trong lòng đã nhận định cả đời không rời khỏi anh. Nhưng vì sao anh không chấp nhận được đứa con này chứ? Nếu là như thế, cô không thể tiếp tục yếu đuối được.

Đảo.

Lãnh Ngạo vừa về đến đã nhốt mình trong thư phòng, nắng trưa chói chang, nhưng vì tấm rèm cửa dày nên không hề ảnh hưởng đến căn phòng, ngược lại bên trong còn là một thế giới băng tuyết lạnh giá.

Trên ghế sofa bằng da thật, Lãnh Ngạo mệt mỏi nằm đó, nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là hình ảnh nước mắt của Thước Triều Khả. Có khi anh nghĩ, nếu có thể khiến anh quên đi chuyện năm năm tuổi thì thật tốt, quên đi mình từng bị lẻ loi cô độc, trong lòng chỉ còn nhớ rõ một mình Thước Tiểu Khả.

Nhớ đi nhớ lại, anh bật cười, quên đi, chỉ nhớ mỗi tương lai của anh và Thước Tiểu Khả, điều này có thể sao?

Nghiêng người, anh lại nhớ đến mẹ mình, một người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ. Anh hận bà, hận bà phá hủy tất cả, nếu bà không giết cha anh thì anh vẫn sẽ là một đứa trẻ bình thường, không biến thành tâm tính như hiện nay.

Lúc anh đang nhắm mắt trầm tư thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Lãnh Ngạo cau mày, nghĩ thầm không phải anh đã dặn rồi sao, không được anh cho phép thì không ai được quấy nhiễu anh. Người nào không muốn sống nữa mà lớn gan như vậy?

“Thiếu chủ, tôi là Lãnh Bà, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, có thể mở cửa cho tôi được không?” Ngoài cửa vọng vào một giọng nói vội vàng.

Lãnh Ngạo tâm phiền ý loạn, anh vẫn đứng dậy mở cửa nhưng không cho Lãnh Bà vào phòng.

“Lãnh Bà, có phải bà không muốn sống nữa rồi không?” Ánh mắt anh sắc bén, không chút khách khí với cả người chăm sóc mình lớn lên.

“Thiếu chủ, tôi chỉ muốn nói...”

Lãnh Bà còn chưa nói hết đã bị anh cắt ngang: “Cầu tình cho đứa con trong bụng Khả Nhi?”

Lãnh Bà có chút chờ mong gật đầu.

“Nếu vậy thì không cần nói nữa.” Anh đang muốn đóng cửa thì bị Lãnh Bà ngăn lại.

Lãnh Bà đã làm việc trên đảo mấy chục năm, từ lúc ba mươi tuổi cho đến tận bây giờ, có thể nói bà đã tận trung hết trách nhiệm, dâng hơn nửa đời người cho nhà họ Lãnh. Lúc trước, bà không dám nói nhiều với những việc riêng của Lãnh Ngạo, nhưng cậu đang muốn bỏ con, thế này không phải chặt đứt hậu đại cho nhà họ Lãnh sao? Trước khi lão gia lâm chung, nguyện vọng duy nhất của ông là muốn Kha Nhi và Lãnh Ngạo ở cùng nhau, nối dõi tông đường cho nhà họ Lãnh, nói gì thì bà cũng không thể để cậu làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy được.

“Phịch” một tiếng, bà quỳ xuống.

“Thiếu chủ, nhà họ Lãnh không thể vô hậu, trước khi lão gia lâm chung đã nắm tay cậu và Kha Nhi, đó là hi vọng hai người có thể sớm sinh quý tử.” Giờ đây bà không để ý đến sống chết nữa, chỉ cần cậu hồi tâm chuyển ý thì dù có chết bà cũng không sợ

“Lãnh Bà, có phải tôi quá nhân từ với bà nên lá gan bà càng lúc càng lớn hay không, còn dám vô lễ với tôi.” Lãnh Ngạo hoàn toàn thờ ơ với bà, ngay cả liếc nhìn cũng không muốn.

“Thiếu chủ, cậu và Khả Nhi đều do tôi nhìn lớn lên, cậu yêu Khả Nhi, sợ mất đi con bé, chuyện này không có gì đáng trách, nhưng đứa con đó là cốt nhục của cậu. Khả Nhi rất yêu thương đứa nhỏ này, chỉ cần sinh con ra thì con bé sẽ cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh cậu. Cậu không thể thông minh một đời, hồ đồ nhất thời như vậy được.” Lãnh Bà vô cùng kích động, từng chữ từng chữ đâm vào trái tim của Lãnh Ngạo.

Về mặt hồ hững của Lãnh Ngạo có chút biến hoá, cuối cùng anh nhìn xuống Lãnh Bà đang quỳ dưới chân: “Đứng lên đi, vào rồi nói tiếp.”

Đi đến trước cửa sổ sát đất, anh làm một chuyện mà trước nay chưa từng làm, sau khi suy nghĩ một hồi lâu, duỗi tay kéo tấm rèm dày kia ra. Đương nhiên chỉ kéo một chút, nhưng đã đủ để ánh mặt trời chiếu xuyên vào rồi. Lãnh Bà đứng sau anh nhìn thấy tất cả, nghĩ lại những lúc anh ở cùng Khả Nhi mấy ngày nay, kỳ thực anh cũng đã thay đổi không ít. Nếu không phải do hành động này thì bà thật đúng là không nhận ra.

Đừng xem thường động tác nhỏ này, đều là do công thuyết phục của Lãnh Bà.

” Lãnh Bà, tôi cho bà mười phút.” Một câu đơn giản ngắn gọn, nói xong, anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay.

” Sau khi Khả Nhi biết mình mang thai, con bé không còn chống đối nữa mà vô cùng quý trọng sinh mệnh không dễ gì có được này, chứng tỏ con bé có cảm tình với cậu. Nếu cậu quyết tâm phá bỏ nó sẽ chỉ làm Khả Nhi thêm hận cậu thôi. Thiếu chủ là người thông minh, đứa con này sinh ra sẽ không cản trở tình cảm của hai người mà chỉ làm Khả Nhi càng thêm dựa dẫm vào cậu.” Lãnh Bà tranh thủ thời gian, tốc độ nói rất nhanh, dừng nhìn bà thường ngày trầm mặc mà lầm, bà rất biết cách quan sát, tâm tư kín đáo,” Phá bỏ đứa con này, thiếu chủ sẽ thiệt thòi lớn. Khả Nhi muốn sống cùng cậu nhưng nếu không có con thì chẳng khác nào hủy mất trái tim của con bé. Nếu người sợ trẻ con ồn ào thì có thể giao cho chúng tôi. Hơn nữa, đại nghiệp của nhà họ Lãnh quá lớn, không thể không có người kế thừa.”

Không tới mười phút bà đã nói xong. Bà nói hết những gì nên nói, có nói nữa cũng vô ích thời gian còn lại không bằng để anh bình tĩnh suy nghĩ.

Quả nhiên, Lãnh Ngạo trầm mặc, ánh mắt nhìn về phương xa.

Mấy phút sau, anh thở dài nói: “Những đạo lý này tôi cũng biết, nhưng nghĩ đến việc cha chết, mẹ ác độc, tôi liền cảm thấy tốt nhất đừng nên sinh con ra. Tôi cũng biết tôi dùng thủ đoạn để đoạt được Khả Nhi, tôi không muốn con mình sau này cũng sẽ giống vậy.”

” Cậu đang lo lắng chuyện này sao ? Chỉ cần về sau cậu đối xử tốt với Khả Nhi thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này.”

” Lúc cha cưới mẹ, không ai nghĩ tới ông ấy sẽ gặp phải chuyện không may, nhưng kết quả thế nào?” Không biết vì sao, cảm xúc của Lãnh Hạo đột nhiên trở nên kích động.

Lãnh Bà không nói gì, thì ra đây là tâm ma của anh. Đương nhiên bà cũng có thể hiểu được, một đứa trẻ năm tuổi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn nhất trên đời, có mấy ai chấp nhận được đây?

” Tôi biết trước kia tôi đã thương tổn Khả Nhi, nhưng tôi cũng không có cách nào. Tôi chỉ sợ mất đi cô ấy, không hơn, có nói nữa thì chuyện cũng đã rồi, Khả Nhi không thể quên những việc đó được, tình cảm của cô ấy chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.” Lãnh Ngạo thoáng thấy bình ổn tâm tình, nói hết những lời trong lòng mình ra.

” Những việc cậu làm với Khả Nhi là sự thật, trừ phi có thể khiến Khả Nhi quên đi chuyện quá khứ, sau đó hai người bắt đầu lại một lần nữa.” Lãnh Bà chẳng qua chỉ thuận miệng nói nhưng lại khiến Lãnh Ngạo đột ngột quay đầu. Khoé miệng anh nhẹ nhàng cong lên, không biết nghĩ tới chuyện gì mà ánh mắt sáng như tuyết:

” Xem ra hiện tại chỉ còn cách này thôi.”

Lãnh Bà không hiểu ý anh, nhưng nhìn vẻ mặt anh có lẽ là đã thay đổi ý định, tảng đá trong lòng bà hạ xuống, xem ra đứa bé được an toàn rồi.

” Ra ngoài đi, đứa bé tạm thời giữ lại.” Lãnh Ngạo vẫy vẫy tay, hình như có chút buồn ngủ.

Lãnh Bà rời đi như một cơn gió, chuyện quan trọng hiện giờ là đến bệnh viện thông báo cho Khả Nhi, Lãnh Ngạo đã muốn đứa con này.

Trong thư phòng, Lãnh Ngạo rút xì gà ra, nhớ lại hành vi trước đây của mình, anh vẫn cố chấp không thấy mình làm sai, có sai là đã để cho Tiểu Khả gặp Lăng Thiên. Nhưng gặp thì đã gặp, anh cũng đã giết hẳn, coi như anh đối tốt với Khả Nhi hơn nữa thì giữa bọn họ cũng bị một bức tường ngăn cách, đây đương nhiên không phải chuyện tốt. Hiện giờ biện pháp duy nhất là để Khả Nhi mất hết trí nhớ lúc trước, hai người một lần nữa bắt đầu.

61. Chương 62

Edit & Beta: Nhi

Tám tháng sau, hoa đào đã trồng mấy tháng trước trên đảo nở rộ, hồng phấn tươi đẹp, nhìn từ xa, hòn đảo trông tựa như một Đảo Đào Hoa mỹ lệ.

Trong rừng truyền đến tiếng cười của một cô gái, trong thế giới ngập màu hồng đó có một thiếu nữ đang mang thai, cô đứng dưới tàng cây anh đào, gương mặt còn hồng hào hơn cả hoa, ngũ quan xinh đẹp nổi bật, thanh tú hơn tuổi. Tuy bụng to không tiện, nhưng vì dáng người cao gầy nên vẫn có vẻ linh hoạt nhẹ nhàng, thấy thế nào cũng không giống người sắp sinh.

Cô cười ngọt ngào với hoa đào, mặc một bộ đầm bầu hồng nhạt, gương mặt trắng nõn càng thêm xinh đẹp, rất có hương vị “Ngọc diện hoa đào tương ánh hồng”. (Gương mặt ngọc và hoa đào tôn nhau cùng ánh sắc hồng)

Có lẽ là cô ngẩn quá mức nhập tâm nên không nhận thấy tình huống chung quanh, cô đột nhiên xoay người, nhận ra người mới ở cùng mình không thấy đâu nữa, cô hoảng sợ tìm quanh bốn phía, hô to: “Lãnh Ngạo, anh ở đâu, sao em không nhìn thấy anh?”

Kêu một lúc lâu vẫn không thấy Lãnh Ngạo, sắc mặt của cô càng thêm khó coi. Lúc cô bắt đầu kinh hoảng thì gốc hoa đào trước mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, cô xoay người nhìn thấy người mình muốn tìm, nở một nụ cười ngây thơ hồn nhiên.

“Cho em!” Một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên.

Cô vui vẻ nhận lấy, có chút tủi thân nói: “Anh đi hái hoa cũng không chịu nói một tiếng, đột nhiên biến đâu mất tiêu, em sợ lắm biết không.”

“Khả Nhi, xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa, làm em lo lắng rồi.” Lãnh Ngạo ôm hai vai cô, hai người cùng dạo bước trong rừng hoa đào, thỉnh thoảng có vài cánh hoa rơi xuống lả tả, cảnh sắc đẹp vô cùng.

Một lúc sau hai người mới rời khỏi rừng hoa, trở về phòng ngủ.

Dọc đường Lãnh Ngạo luôn quan tâm đầy đủ với Thước Tiểu Khả, chỉ sợ cô mang thai không tiện, mãi đến khi đặt cô lên giường anh mới thở ra một hơi.

“Nghỉ ngơi đi!” Anh vừa định xoay người thì bị Thước Tiểu Khả ôm eo, cô làm nũng nói: “Ngạo, anh đừng đi, em sợ, đừng rời khỏi em!”

Lãnh Ngạo nghe thấy giọng nói hờn dỗi của cô thì trong lòng trào dâng ầm ập, hiện tại cô dựa dẫm vào anh như vậy, khiến anh cảm thấy những việc mình làm vì cô đều xứng đáng.

Anh xoay người ngồi xuống đầu giường, nói: “Anh ở đây với em, an tâm ngủ đi!”

Thước Tiểu Khả thấy anh ở lại thì an lòng không ít, cô nằm xuống, vỗ vỗ bụng nói: “Ngạo, anh thích con gái hay con trai?” Ở nước A, phụ nữ có thai có thể siêu âm giới tính thai nhi, nhưng bọn họ không muốn như vậy, vì họ thấy biết trước hết thì không thú vị, vẫn để niềm vui này lại đến ngày sinh nở thì tốt hơn.

“Con gái hay con trai anh đều thích.” Lãnh Ngạo cũng vươn tay vuốt bụng cô, cảm nhận máy thai trong bụng.

“Ngạo, ngày mai anh đi mua đồ dùng em bé với em nhé.” Kỳ thật Lãnh Ngạo đã mua rất nhiều rồi, nhưng Thước Tiểu Khả vẫn cảm thấy không đủ.

“Được, anh đi cùng em, mau ngủ đi.”

Lần này, Thước Tiểu Khả mới thỏa mãn nhắm mắt lại, một tay đặt trên bụng, tay kia vẫn cầm chặt tay Lãnh Ngạo, mấy phút sau cô rốt cuộc cũng chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Ngạo nhìn gương mặt khi ngủ như trẻ con của cô, đáy mắt ầm ập, anh vẫn ngồi yên không dám động, Khả Nhi vừa mới ngủ, anh sợ mình thoáng động một cái sẽ làm cô thức giấc. Từ sau khi mang thai, cô rất dễ tỉnh ngủ, cho nên anh phải vô cùng cẩn thận.

Khoảng nửa giờ sau, thấy cô đã ngủ say anh mới nhẹ nhàng cầm tay cô đặt vào trong chăn, lo lắng nhìn cô vài lần rồi mới rời đi.

Ngày hôm sau, Lãnh Ngạo đưa Thước Tiểu Khả vào trong trung tâm mua sắm trong nội thành phồn hoa. Bọn họ đi dạo mấy cửa hàng đồ dùng trẻ em cao cấp, lực chú ý đều đặt lên hết hàng hóa, thấy thích cái gì thì trực tiếp mua không cần nhìn nhãn hiệu, sau đó đưa hết cho hộ vệ phía sau lưng.

Thước Tiểu Khả đã mang thai hơn tám tháng, tuy dáng người không mập lắm, lúc đi đường cũng linh hoạt, nhưng trung tâm không thể so bằng trên đảo, hoàn cảnh phức tạp, cho nên Lãnh Ngạo vẫn giữ chặt eo cô, không để cô rời khỏi tầm mắt mình một bước.

Nhìn thấy một đôi giày nhỏ đáng yêu, hai mắt Thước Tiểu Khả sáng lên, dùng giọng điệu trẻ con nói: “Ngạo, anh xem! Đôi giày này đẹp biết bao nhiêu!”

“Rất đẹp, nhưng màu sắc quá sặc sỡ, nếu sinh con trai thì không mang được.” Lãnh Ngạo cũng không thích màu sắc quá sáng.

Thước Tiểu Khả chu miệng nói: “Không sao, mua hai đôi màu đỏ và màu xanh là được!” Cô nói xong lập tức cầm một đôi giày xanh lên đi đến quầy thu ngân.

Sau khi mua hai đôi giày, thấy hộ vệ cầm quá nhiều đồ, Thước Tiểu Khả không đành lòng nhìn bọn họ mệt nhọc như vậy nên nũng nịu nói với Lãnh Ngạo: “Mình mua cũng đủ rồi cho bọn họ trở về đi!”

Lãnh Ngạo ôm Thước Tiểu Khả, một đoàn hộ vệ đi theo sau, chậm rãi rời khỏi cửa hàng. Lúc đi xuống cầu thang cuốn lại gặp phải ba người, ba người này vẫn nhìn Thước Tiểu Khả nhưng Thước Tiểu Khả chỉ khách khí nhìn thoáng qua, cô hoàn toàn không quen bọn họ.

Lãnh Ngạo cũng phát hiện ra, anh phóng một ánh mắt nguy hiểm về phía ba người kia khiến bọn họ sợ tới mức xanh mặt, không dám nhìn Thước Tiểu Khả nữa, mãi khi xuống đến nơi họ mới dám thở dốc một hơi, bắt đầu nói chuyện.

“Sao Khả Nhi lại không nhận ra chúng ta?” Đỗ Ngưng hỏi.

“Chắc là bị Lãnh Ngạo uy hiếp.” Thước Lai Diệp trả lời, anh biết rõ Lãnh Ngạo sao có thể thật sự cho em gái tự do được chứ.

“Aiz, mấy tháng trước Lãnh Ngạo đưa Khả Nhi về thăm nhà, còn tưởng là về sau có thể thường xuyên gặp con bé, không ngờ con bé mang thai thì cậu ta lại trở về bộ mặt thật, nhốt nó luôn trên đảo, chúng ta cũng không thể gặp được nữa.” Phong Duy đã mấy tháng không gặp được con, bà vô cùng buồn bã, hôm nay vô tình gặp được nhưng lại không thể nhận nhau, bà cũng không biết phải làm sao. “Hiện giờ con bé sắp sinh rồi, mà bà ngoại này lại không thể chăm sóc cho cháu mình được.”

“Mẹ, mẹ đừng buồn nữa.” Lãnh Ngạo yêu Khả Nhi quá mức, Thước Lai Diệp biết rõ trong lòng, chỉ là anh không hiểu được, nếu Lãnh Ngạo đã cho Khả Nhi tự do, cũng cho em gái nhận lại người nhà, thì tại sao lúc Khả Nhi mang thai lại đột nhiên thu hồi tất cả. Nếu nói là vì muốn tốt cho đứa con trong bụng thì cũng không đến mức ngay cả người nhà cũng không cho gặp. Mà nhìn dáng vẻ của Khả Nhi lại khác khi trước rất nhiều, tựa như không nhận ra người nhà vậy.

“Sao có thể không buồn chứ?” Phương Duy than thở: “Nếu mẹ không gặp được Khả Nhi nữa thì coi như tâm mẹ đã chết, nhưng vì sao Lãnh Ngạo lại cho con bé về nhà làm gì, tình cảm rất khó xây dựng được lại tan biến, mà lúc Khả Nhi nhìn thấy chúng ta cũng không có biểu tình gì. Mẹ rất lo lắng cho nó.”

Hai mẹ con đều đau khổ trong lòng, Đỗ Ngưng đứng bên cạnh vì không biết nguyên nhân, bạn trai cũng không nói nhiều với cô, nên cô chỉ có thể gương mặt nhìn.

Sau khi về đảo, Lãnh Ngạo lại đưa cô về phòng y tế, vì đứa con trong bụng nên Lãnh Ngạo mua về tất cả dụng cụ kiểm tra thời gian mang thai, cao hơn nữa còn mời bác sĩ sản khoa đến khám thai nhi định kì cho Thước Tiểu Khả. Lúc khám thai, nhìn anh có vẻ rất hưng phấn, bởi vì bác sĩ nói hôm nay phải làm siêu âm, cha mẹ có thể thấy tình hình của thai nhi trong bụng.

Trong phòng y tế, Thước Tiểu Khả nằm trên giường, bên cạnh có một bác sĩ nữ khoảng năm sáu chục tuổi đang tập trung vừa nhìn màn hình siêu âm, vừa cầm dụng cụ dờ tới dờ đi trên bụng Thước Tiểu Khả.

Lãnh Ngạo thấy vợ mình bị bác sĩ ‘lần mò’, thầm mừng vì mình mời bác sĩ nữ đến, theo như tính tình anh, sao có thể cho phép một bác sĩ nam đến gần vợ mình chứ? Cho dù là trị liệu bình thường thì cũng không được.

“Bác sĩ, thai nhi có bình thường không?” Thước Tiểu Khả lo nhất là con bị dị dạng gì đó.

“Rất bình thường.” Bác sĩ đã nói với cô mấy lần rồi, con chưa sinh ra, mẹ cứ lo lắng phập phồng như vậy.

Bác sĩ nhìn một lúc rồi hỏi: “Lãnh tiên sinh thật sự không muốn biết giới tính của thai nhi sao?”

“Không muốn, tôi và vợ tôi muốn để bất ngờ này lại đến ngày sinh.” Lãnh Ngạo nhìn màn hình siêu âm, đáng tiếc anh không phải bác sĩ, nhìn không hiểu gì cả. Vì thế anh bước lên trước một bước, chỉ vào màn hình hỏi: “Đây là mặt của con sao?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ bắt đầu giải thích: “Đây là tứ chi, hiện tại em bé đang gặm ngón tay đó.”

Nghe bác sĩ nói vậy, Lãnh Ngạo càng nhìn chăm chú hơn, nhưng phải một lúc lâu mới thấy được dáng vẻ mơ hồ của con.

Thước Tiểu Khả nằm trên giường cực kì hâm mộ Lãnh Ngạo, anh có thể nhìn con ở khoảng cách gần như vậy, tuy chỉ là hình ảnh nhưng so với cô thì vẫn tốt hơn.

“Bác sĩ, tôi có thể xem được không?” Cô không vui hỏi.

Bác sĩ cười cười: “Nếu như cùng xem thì sao siêu âm thai được nữa?”

Thước Tiểu Khả nghe vậy thì vô cùng tức giận, mấy giây sau nghe bác sĩ nói: “Không sao đâu, những ảnh này sẽ được chụp lại, một lúc nữa cô sẽ thấy thôi.”

Nghe vậy cô mới hết giận.

Kiểm tra xong, cô quả nhiên được nhìn ảnh siêu âm, ngũ quan rất mơ hồ, con nằm cuộn tay chân có vẻ rất an nhàn. Cô càng xem càng kích động, càng xem càng vui, cuối cùng lại vui đến khóc.

“Khả Nhi, khóc cái gì?” Lãnh Ngạo cũng rối loạn theo, rõ ràng vừa rồi còn vui như vậy sao bây giờ lại khóc rồi.

“Không có gì.” Thước Tiểu Khả lau nước mắt nói: “Chỉ là cảm thấy được làm mẹ thật sự rất vĩ đại!”

“Khả Nhi, sau này anh sẽ không để em chịu khổ như vậy nữa.” Lãnh Ngạo nói rồi ôm cô vào lòng.

“Em không sợ khổ, chỉ sợ anh rời khỏi em.” Thước Tiểu Khả ướm nước mắt nói: “Ngạo, có phải anh sẽ không rời khỏi em và con hay không?”

“Ngốc, sao anh có thể rời khỏi hai mẹ con em được chứ?”

Trong phòng ngủ tràn ngập lời tâm tình kéo dài của đôi nam nữ.

Hết chương 62

62. Chương 63

Edit & Beta: Nhi

Phụ nữ có thai thích nhất là ngủ, đã hơn tám giờ nhưng Thước Tiểu Khả vẫn đang ngủ rất say. Lãnh Ngạo nhẹ nhàng đóng cửa rời khỏi phòng. Vừa đi đến đầu cầu thang thì có ng báo một tin cho anh, sắc mặt anh trầm xuống, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Gọi Lãnh Bà đến thư phòng.”

Lát sau, Lãnh Bà gõ cửa thư phòng Lãnh Ngạo.

Lãnh Ngạo ngồi trước cửa sổ quay lưng về phía bà, rèm cửa đã được kéo ra toàn bộ, cảnh sắc bên ngoài rất tươi đẹp. Lãnh Bà đứng cạnh cửa hồi lâu mà không thấy thiếu chủ xoay người hay nói câu nào, bà lại không dám chủ động lên tiếng hỏi, chỉ có thể cúi đầu, cẩn thận đứng đó.

Qua chừng nửa giờ sau, cái đầu trên lưng ghế mới khẽ cử động, chiếc ghế giám đốc xoay một cái, Lãnh Ngạo toát ra khí tức tàn ác toàn thân, ánh mắt âm lệ, đi đến bên người Lãnh Bà.

Trên tay anh là một tập hồ sơ màu xám, anh đứng trước mặt Lãnh Bà, không nói gì mà chỉ đưa cho bà xem.

Lãnh Bà nhanh chóng mở tập hồ sơ ra, là một tấm hình, người trong hình là nhà thời miên nổi danh của nước A: Kim Ân Xán. Nhà thời miên ở nước này rất nhiều, đa phần đều ngang tài ngang sức nhau, nhưng tối đa cũng chỉ là thời miên khiến người ta nói thật lòng mà thôi. Nhưng Kim Ân Xán này thì khác, ông ta không tới bốn mươi tuổi, ngoài kỹ năng thời miên cơ bản, ông còn có thể thời miên trí nhớ, dưới bàn tay kỳ diệu của ông, người bị thời miên có thể quên đi, đến khi tỉnh lại sẽ nảy sinh cảm giác dựa dẫm mãnh liệt với người đầu tiên nhìn thấy. Đương nhiên chi phí thời miên trí nhớ của ông ta rất lớn, không phải nhà bình thường nào cũng có thể trả được.

“Thiếu chủ, cậu đưa tôi tấm hình này để làm gì?” Lãnh Bà nhìn ngang, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy tấm ảnh có gì khác thường, chẳng qua chỉ là một hình chụp thôi, trong hình Kim Ân Xán tươi cười rất chói mắt.

“Bà nhìn mặt sau dưới đèn xem.” Lãnh Ngạo lạnh lùng nói.

Lãnh Bà làm theo, phát hiện ra có một hàng chữ, nội dung là: Thời miên trí nhớ có di chứng, nhẹ thì bị bệnh ngốc, nặng thì phải chết.

Lãnh Bà bị hàng chữ này làm sợ đến biến sắc, mấy tháng trước, thiếu chủ đã mời Kim Ân Xán đến thời miên trí nhớ cho Khả Nhi, ông ta rõ ràng nói là không có di chứng, sao mới không lâu đã nói ngược lại rồi.

“Thiếu chủ, Kim Ân Xán này có ý gì?”

Lãnh Ngạo vẫn không nói lời nào, Lãnh Bà nói thế nào cũng đã phục vụ trong thế gia hắc đạo mấy chục năm, bà nghĩ một chút thì lập tức có đáp án: “Chẳng lẽ ông ta muốn moi tiền thiếu chủ?”

Lãnh Ngạo chỉ im lặng gật đầu.

Lãnh Bà khó hiểu hỏi: “Ông ta không biết bối cảnh của thiếu chủ sao?” Ở nước A, có ai nghe thấy đại danh “Lãnh Ngạo” mà không sợ mất mật chạy trốn chứ, nhưng đại sư thối miên này lại có thể dũng cảm “động thủ trên đầu thái tử”.

“Ông ta muốn bao nhiêu tiền?” Lãnh Bà nghĩ về sau Khả Nhi có thể bị si ngốc hoặc là bị chết, bà sợ hãi không dám nghĩ tiếp, rất khó khăn mới làm con bé yêu thương thiếu chủ, sao có thể để ông ta phá hoại được.

“Ông ta không cần tiền!” Lãnh Ngạo rớt cuộc cũng lên tiếng, đồng thời anh đi đến trước bàn làm việc, nắm tay thành quyền đặt lên bàn.

“Chẳng lẽ ông ta muốn Poudretteite?” Lãnh Bà cũng không ngốc.

“Đúng.” Lãnh Ngạo nắm hai tay lên bàn nói tiếp: “Kỳ thật có cho ông ta hết cũng không vấn đề gì, nhưng có lần đầu sẽ có lần hai, ai biết ông ta có giấu thủ đoạn gì đến lúc đó lại mang ra dọa dẫm hay không.”

Thiếu chủ nói rất có đạo lý, Lãnh Bà nghĩ thầm.

“Nếu là như thế thì không giết ông ta được, mà không giết, vậy phải chịu bị ông ta nắm mũi dắt đi.”

“Đúng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Lấy chiêu phản chiêu.”

“Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy.” Lãnh Bà vẫn nghĩ mãi không ra: “Tôi chỉ không hiểu sao ông ta lại có can đảm như vậy.”

“Tham lam là một loại bản tính, vì đây là loại đá quý hi hữu nhất trên thế giới, nên chỉ cần có cơ hội, ông ta sẽ bộc lộ bản tính ra hoàn toàn.”

“Còn có một khả năng nữa, có thể ông ta chỉ hù dọa chứ căn bản chẳng có di chứng gì, ông ta chỉ muốn Poudretteite mà thôi?”

“Thiếu chủ, người muốn phản chiêu như thế nào?”

“Tôi cần bà hỗ trợ, những người khác tôi không tin được.” Lúc này Lãnh Ngạo mới nói ra mục đích cuối cùng.

“Cậu cứ việc chỉ rõ.”

“Rất đơn giản.” Lãnh Ngạo vẫy tay gọi bà lại gần, sau đó nói khẽ bên tai một chút, bà nghe xong gật đầu liên tục.

Lãnh Ngạo trở lại phòng ngủ, Thước Tiểu Khả vì muốn đi vệ sinh nên thức dậy, cô đi vệ sinh rồi nhân tiện tắm luôn.

Vừa tắm xong, cơ thể cô tản ra mùi sữa thơm nàn nhạt, Lãnh Ngạo nghe thấy mà muốn mất hồn. Không đợi anh đến bên người, Thước Tiểu Khả đã chủ động đi về phía anh. Hai bàn tay mềm mại xỏ vào mái tóc sau gáy của anh, cô làm nũng nói: “Ngạo, sao trẻ như vậy anh mới về.”

“Anh đến thư phòng xử lý chút việc nên quên thời gian, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Thước Tiểu Khả cong môi lên, hình như có chút không vui, cô vừa muốn cúi đầu thì cằm đã bị anh giữ lại, ngón tay ấm áp vuốt ve môi anh đào nhỏ nhắn của cô.

“Bảo bối, anh sai rồi, đừng buồn được không?”

Vừa rồi Thước Tiểu Khả chỉ giả vờ giận chọc anh một chút thôi, không ngờ anh lại tưởng là thật. Cô chủ động hôn môi anh, nói khẽ: “Ngốc, em đùa anh thôi.”

Chữ cuối cùng còn chưa nói thì môi cô đã bị ngậm chặt, tiếp đó là nụ hôn ùn ùn kéo đến.

Áo ngủ rộng rãi trượt xuống dọc theo làn da mịn màng, cái bụng to của Thước Tiểu Khả lộ ra, bàn tay Lãnh Ngạo không ngừng vuốt ve nơi đó, lúc này anh cảm thấy cực kì hạnh phúc, vì cả hai mẹ con đều được anh ôm vào lòng.

Bởi vì thân thể của Khả Nhi nên lúc hoan ái anh không thể dùng lực quá mạnh, Lãnh Ngạo tiến vào rất cẩn thận, sợ bị thương đến con, đến khi đã tiến vào thì nhịp điệu cũng rất thông thả. Đối với chuyện này, anh không có gì bất mãn, ngược lại còn cảm thấy vừa lòng.

Một lúc sau, anh lật người Thước Tiểu Khả lại, tiến vào cô từ phía sau. Tư thế này giữ lâu hơn, lực cũng mạnh hơn, nhưng anh vẫn rất có chừng mực.

Sau khi hoan ái, Thước Tiểu Khả đỏ mặt hời hợt đầm đìa, Lãnh Ngạo lại ôm cô vào phòng tắm, tắm uyên ương.

Tắm xong, Thước Tiểu Khả vô cùng buồn ngủ, Lãnh Ngạo ôm cô lên giường, mấy phút sau, cô bé dưới thân đã chìm vào giấc ngủ say.

Ánh mắt anh đong đầy vẻ yêu chiều, anh vuốt tóc cô, nằm cạnh cô, đắp kín chăn cho cô.

Đêm dài yên tĩnh, anh lại nghĩ đến nhà thôi miên đáng sợ kia. Anh nghiêng người nhìn bảo bối bên cạnh, âm thầm thì, hạnh phúc không dễ có được này anh nhất định sẽ không buông tay. Anh sẽ không để cô trở thành si ngốc, lại càng không để cô rời khỏi mình, người chết chỉ có thể là tên thôi miên tự cho là thông minh kia, còn những người biết nội tình cũng không thể lưu lại, vậy mới có thể đảm bảo Khả Nhi vĩnh viễn ở cạnh anh được.

Hết chương 63

63. Chương 64

Edit & Beta: Nhi

Từ sau khi Lãnh Bà đáp ứng Lãnh Ngạo, mỗi ngày đều trôi qua vô cùng khó khăn, bà lúc thì lo Kim Ân Xán kia sẽ gây bất lợi cho Khả Nhi, lúc lại lo mình không làm tròn được nhiệm vụ. Mấy ngày đêm rồi bà vẫn trằn trọc trở mình, nhớ lại cảnh tám tháng trước Khả Nhi bị thôi miên.

Thiếu chủ dùng một khoản tiền lớn mời đại sư thôi miên nổi danh của nước A, thậm chí là toàn thế giới, Kim Ân Xán. Rốt cuộc là dùng bao nhiêu tiền thì bà không biết, chỉ biết phí tổn này không phải gia đình giàu có nào cũng chịu được.

Ngày thôi miên chỉ có thiếu chủ và Khả Nhi, bà ở ngoài canh chừng, đề phòng có gì ngoài ý muốn. Lúc ấy bà rất lo cho Khả Nhi nên có nghe lén một lúc. Khi thôi miên, Kim Ân Xán nói rất ít, dù sao cũng là chuyên gia, không bao lâu Khả Nhi đã rơi vào trạng thái ngủ, sau đó trong phòng rất yên lặng, đôi khi xuất hiện vài âm thanh. Khoảng nửa giờ sau, cửa phòng mở ra, bà nhìn thấy Khả Nhi vẫn an tĩnh nằm trên giường chưa tỉnh lại.

Thiếu chủ hỏi đại sư: “Khi nào vợ tôi tỉnh dậy?”

Đại sư nói: “Một giờ sau. Tỉnh lại rồi sẽ có kinh hỉ.”

Thiếu chủ hỏi cẩn thận: “Có lưu lại di chứng gì không?”

Đại sư đáp: “Không, tuyệt đối không. Sau này cô ấy sẽ rất dựa dẫm, ỷ lại, chỉ rời đi một giây cũng cảm thấy thống khổ.” Sau đó thiếu chủ mình đưa Kim Ân Xán xuống lầu, còn bà vẫn ở lại với Khả Nhi, chờ Khả Nhi tỉnh. Bà biết thiếu chủ hung tàn, trơ mắt nhìn mẹ ruột tự sát cũng không cứu, giết bác sĩ Lăng Thiên, bỏ đói Hoắc Yêu đến chết. Nhưng cho dù như vậy, bà có thể làm gì được? Anh là chủ, bà là hạ nhân, lại làm việc cho nhà họ Lãnh nhiều năm như vậy, bà cũng không thể nhìn nhà họ Lãnh vô hậu. Chuyện xảy

ra cũng đã xảy ra, nếu Khả Nhi có thể quên đi thì sẽ thay đổi được anh, sau đó sinh con, vui vẻ vô tư lự sống trên đảo, không hỏi chuyện bên ngoài, cứ như vậy đến bạc đầu, đó coi như là kết quả tốt nhất.

Thước Tiểu Khả ngủ trên chiếc giường trắng tuyết như một nàng công chúa, tóc đen xõa ra xung quanh, hai tay đặt sát người, gương mặt lúc ngủ an tường yên bình.

Một lúc sau thiếu chủ trở lại, ngồi cạnh Khả Nhi không nhúc nhích, sau đó nói với bà: “Khả Nhi sắp tỉnh rồi, bà đi làm chút điểm tâm cho cô ấy đi.”

Bà đi xuống lầu, phân phó phòng bếp làm cháo khoai lang, nửa giờ sau, lúc bà trở lên lầu thì cũng vừa lúc Khả Nhi thức dậy.

Kim Ân Xán nói không hề sai, Khả Nhi tỉnh dậy người đầu tiên nhìn thấy chính là Lãnh Ngạo, ánh mắt con bé như một đóa trẻ mất phương hướng, bà nghe thiếu chủ nói: “Khả Nhi, em dậy rồi.”

Khả Nhi đáp lại: “Anh là ai? Đây là đâu?”

Thiếu chủ ôn nhu trả lời: “Anh là chồng em, đây là nhà của chúng ta, em không cần thận bị đụng vào đầu nên chuyện trước kia không còn nhớ rõ. Không sao đâu, tỉnh là tốt rồi, còn có đứa con trong bụng em nữa.”

Nhắc tới con, Khả Nhi cúi đầu nhìn bụng mình, ngây ngốc hỏi: “Thật sự là con của chúng ta sao?”

“Phải, hiện tại con chỉ mới một tháng thôi, hơn tám tháng sau con sẽ ra ngoài gặp chúng ta.”

Khả Nhi hiểu ý, ngẩng đầu cười rồi nhìn chằm chằm Lãnh Ngạo, ngón tay trắng nõn đặt lên gương mặt góc cạnh của anh.

“Anh thật điển trai.” Ngón tay cô không ngừng vuốt ve ngũ quan Lãnh Ngạo, nói một câu khiến Lãnh Ngạo kìm không được cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Khả Nhi không vui, “Có gì buồn cười chứ?”

“Cười em trẻ con, sau này sinh con rồi, hai đứa bé sẽ vòng quanh bên cạnh anh, nhất định sẽ vui đến chết.” Lãnh Ngạo vừa dứt lời, Khả Nhi đã đặt ngón tay chặn môi anh lại, cô nói: “Không cho anh nói chữ ‘chết’, em không còn nhớ gì cả, chỉ nhớ từ này về sau không rời khỏi anh, cũng không để anh chết.”

“Được được được.” Lãnh Ngạo cưng chiều vỗ gò má hồng hồng của cô, sang sang cười: “Sẽ không rời khỏi em.”

Lúc này Khả Nhi mới bỏ qua, cô chuyển tay sang bụng: “Đói bụng.”

Lãnh Bà đứng ngoài cửa nghe vậy thì lập tức đi tới, nói với Lãnh Ngạo: “Đây là cháo khoai lang, rất kích thích ăn uống, nhanh cho Khả Nhi ăn đi.”

Lãnh Ngạo nhận lấy, ý bảo bà ra ngoài.

Lãnh Bà chưa đi tới cửa đã nghe tiếng làm nũng của cô dâu nhỏ.

“Há miệng nào, a.”

“Được, cùng ăn chung đi.”

|A, ăn một miếng, ăn một miếng.”

...

Lãnh Bà quay đầu nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, vui mừng đến quên đóng cửa phòng. Đây mới là kết quả mà bà muốn thấy, Thước Tiểu Khả đã quên quá khứ, quên hẳn bác sĩ Lăng, quên thiếu chủ đã từng giết người. Mà thiếu chủ vì được cô tiếp nhận nên cải biến tất cả, không còn máu lạnh, chỉ nghĩ đến hợp hảo cùng cô trăm năm.

Chuyện của Kim Ân Xán thiếu chủ cũng là có chút bất đắc dĩ, kẻ bắt nạt trước là ông ta, anh chỉ tự bảo vệ mình mà thôi.

Hồi ức ngừng lại, Lãnh Bà ngồi dậy từ trên giường, nếu không ngủ được thì đừng ngủ nữa, bà đi đến bên cửa sổ hóng gió, có lẽ một chút sẽ buồn ngủ chẳng?

Ngày mai bà phải đi gặp Kim Ân Xán, vô luận thế nào cũng phải hoàn thành chuyện thiếu chủ giao phó, coi như báo đáp ơn tri ngộ mấy chục năm của nhà họ Lãnh.

-

Phòng làm việc của Kim Ân Xán không ở khu náo nhiệt phồn hoa, mà là ngoài vùng ngoại ô hẻo lánh, đó là một căn nhà hai tầng màu trắng.

Lãnh Bà thở sâu một hơi, gõ cửa nhà, người mở cửa là ông ta.

Kim Ân Xán tự cho là thông minh, nghĩ rằng bà đến để thay Lãnh Ngạo truyền lời, nên ông mở cửa nói: “Ông chủ nhà bà đã suy xét như thế nào rồi?”

Lãnh Bà cười lạnh lùng: “Kim đại sư nói gì vậy?”

“Chẳng lẽ ông chủ không nói với bà sao?” Kim Ân Xán rất bình tĩnh.

“Ông chủ không bảo tôi tới đây truyền lời gì cả, tôi chỉ muốn gặp riêng Kim đại sư mà thôi.” Lãnh Bà còn điềm tĩnh hơn cả ông ta.

Kim Ân Xán hồ nghi nhưng không biểu hiện ra mặt, ông chỉ nhàn nhạt hỏi: “Bà tìm tôi có chuyện gì?”

“Bởi vì tôi biết quá nhiều chuyện Thước tiểu thư bị thôi miên, nên ông chủ cho tôi chút tiền đã đuổi tôi đi rồi.” Lãnh Bà nói từng chữ: “Nhưng tôi không cam lòng, nên đến đây tìm ông.”

Kim Ân Xán cười ha ha: “Nếu ông chủ đã bỏ bà, bà tìm tôi thì có ích gì?”

“Chính vì tôi biết quá nhiều nên tôi mới tìm đến ông.” Lãnh Bà bước lại gần ông ta “Kim đại sư, ngài là đại sư thôi miên số một số hai trên thế giới, chuyện xảo trá gì cũng có thể làm, tôi đương nhiên là muốn học tập ngài.” Ý của bà đã lộ ra rồi.

Đừng nhìn Kim đại sư chỉ không tới bốn mươi tuổi mà lắm, ông ta cũng đã trải qua sóng to gió lớn, ông sẽ không bị một bà lão hù dọa như vậy. Kim Ân Xán thản nhiên ngồi xuống, nhếch miệng hỏi: “Hừm, tôi làm chuyện trơ tráo gì chứ, tôi không biết mà bà lại biết, không bằng nói một chút thử xem?”

“Làm nhà thôi miên, không có đạo đức nghề nghiệp, thu tiền của người nhà xong lại dùng lý do di chứng vợ vét tài sản của họ.” Lãnh Bà đến bên cạnh ông ta, nhẹ hỏi: “Kim đại sư, ông nói xem?”

“Đúng là ăn nói lung tung!” Kim Ân Xán chán ghét hất mặt, không muốn nhìn bà ta.

Lãnh Bà không muốn ép ông ta nổi giận, đổi giọng nói: “Ông muốn gì ở ông chủ tôi thì tôi cũng muốn thứ đó ở ông, ông tự cân nhắc đi. Tôi không cam lòng bị đuổi việc như vậy, nhưng ông chủ tôi là loại giết người không chớp mắt, tôi không đòi được gì ở đó nên chỉ có thể đến đây gặp ông thôi.” Nói xong bà xoay người rời đi.

Kim Ân Xán nhìn bóng lưng của bà, trong mắt chỉ có giễu cợt.

Bà quản gia này cũng dám uy hiếp ông, quá không biết tự lượng sức mình.

Đột nhiên di động của ông vang lên, ông nhận máy, sau khi nghe thì vui mừng đứng lên.

Cúp điện thoại, vẻ giễu cợt vừa rồi đã biến mất, chuyển thành kinh hãi, hóa ra là Lãnh Ngạo nói trong điện thoại, Poudretteite chỉ là vật ngoài thân, ông muốn thì cứ lấy, chỉ cần làm cho Khả Nhi hết di chứng là được rồi!

Ông híp mắt cười gian, quăng lời uy hiếp của Lãnh Bà ra sau đầu.

Hết chương 64

64. Chương 65

Edit & Beta: Nhi

Hôm sau, Kim Ân Xán đúng hẹn đến đảo, Lãnh Ngạo không hề bất ngờ với hành vi tham lam của ông ta, mà vô cùng lịch sự nói: “Tiền tài đá quý chỉ là vật ngoài thân, chết không thể mang theo, tôi tuyệt đối không ngại, chỉ cần có thể trị khỏi di chứng của vợ tôi thì toàn bộ đều là của ông.”

Kim Ân Xán nghe vậy thì cười đương nhiên, ông ta hít sâu một hơi, kỳ thực ông từng nghe nói anh ta rất hung ác, nhưng thấy anh ta quá che chở yêu thương vợ mình nên ông mới lớn gan động tay động chân trên người cô bé, quả không phụ công sức của ông, coi như là ước nguyện của anh ta được thỏa mãn đi.

Chẳng qua, bảo bối chưa tới tay, sao ông có thể yên tâm được, ông toét miệng nói: “Vậy mời Lãnh tiên sinh chỉ rõ cho.”

Lãnh Ngạo đặt tay lên vai ông ta, nói: “Ông còn sợ tôi không giữ lời sao? Chỉ cần chữa khỏi di chứng cho vợ tôi, nhất định tôi sẽ lấy bảo bối ra.”

Nghe anh ta nói vậy, ông đi theo anh lên lầu.

Kim Ân Xán nhìn nhìn căn phòng, bên trong ngoài Thước Tiểu Khả thì không còn ai nữa, ông nhanh chóng lăm bắm trong miệng đưa Thước Tiểu Khả vào giấc ngủ. Qua chừng mười phút sau, ông đứng lên nói với Lãnh Ngạo: “Thôi miên hôm nay kết thúc, chỉ cần kiên trì bảy lần như vậy, vợ anh sẽ không còn lại di chứng gì.”

“Thật vậy sao?” Qua một lần giáo huấn, Lãnh Ngạo không còn tin ông ta nữa, anh nghi ngờ hỏi: “Lần trước ông cũng nói không có di chứng, nhưng mấy tháng sau lại nói là có, lần này làm thế nào để tôi tin ông?”

Da mặt Kim Ân Xán rất dày, ông ta phản bác: “Lần trước tôi không nói rõ, đem đến phiền toái cho ngài, thật xin lỗi.”

“Không sao, không sao, tôi chỉ thuận miệng hỏi chút thôi.” Lãnh Ngạo nói xong lại nhìn Thước Tiểu Khả đang ngủ say, hỏi: “Khi nào vợ tôi tỉnh lại?”

“Vẫn là một giờ sau.”

Lãnh Ngạo không nói gì, anh xoay người lấy một hộp gấm tinh mỹ trên bàn nói với ông ta: “Bên trong là đá quý ông muốn, mỗi một lần trị liệu tôi sẽ đưa ông hai khối, không biết Kim tiên sinh có vừa lòng chưa?”

Kim Ân Xán cũng không trả lời ngay, cẩn thận mở hộp gấm ra xem trước, nhìn thấy bảo bối sáng lấp lánh bên trong, ông ta liên tục gật đầu nói: “Vừa lòng, cực kì vừa lòng!”

Lãnh Ngạo cười nói: “Chẳng lẽ ông không sợ thứ này là giả?”

“Không dối gì Lãnh tiên sinh, tôi đã nghiên cứu khoáng thạch và các loại bảo vật từ nhỏ, đặc biệt là gần đây còn nghiên cứu cả Poudretteite này, cho nên chỉ cần nhìn vài lần là có thể nhận ra thật hay giả.” Ông ta tỏ ra hiểu biết nói: “Đá quý của Lãnh tiên sinh màu sắc diễm lệ, tính chất tinh khiết, quả là thượng phẩm.”

Lãnh Ngạo cho rằng ông chỉ là một đại sư có tuyệt kỹ thôi miên, không ngờ ông ta còn có khả năng này, dù sao kế hoạch cũng đã sắp xếp xong rồi, cho dù có bản lĩnh thông thiên thì vẫn tự rước lấy họa thôi.

Kim Ân Xán ôm chặt chiếc hộp, định xoay người, nhưng nghĩ đến cái gì ông lại quay đầu hỏi: “Lãnh tiên sinh, quán gia giữ cửa lần đó của anh đâu?” “Tôi ngại bà ta biết quá nhiều, sợ gây bất lợi với vợ tôi nên đã cho bà ta một khoản tiền, để bà ta nghĩ hưu rồi.”

Lãnh Ngạo đi qua ông ta, hữu nghị vươn tay, làm động tác vui vẻ đưa tiễn. “Thì ra là thế.” Kim Ân Xán đi ra khỏi phòng, Lãnh Ngạo tự mình đưa khách xuống lầu, rời khỏi đảo. Ngày kế, ông gặp lại Lãnh Bà. “Không về nhà dưỡng lão mà còn chạy đến đây nháo cái gì?”

Giọng điệu của Kim Ân Xán rất khinh thường. “Vậy sao ông không lo làm nhà thôi miên, mà còn chạy lên đảo làm gì?” Lãnh Bà hỏi ngược lại. “Đó là thứ tôi nên lấy.” “Không phải lấy, mà là lừa gạt.”

“Cho dù có lừa gạt thì cũng là thành quả lao động của tôi, sao tôi không thể lấy?” “Ông có tin tôi nói toàn bộ việc xấu của ông ra, cho cả thế giới biết ông là một nhà thôi miên không có đạo đức nghề nghiệp hay không.”

Đề xem ông còn mặt mũi nào sống trên đời này.” “Tôi lấy thứ nên lấy, lại ở một nơi không ai biết, còn ngại những thứ hư danh này sao?” “Lừa gạt vua hắc đạo, ông cho rằng anh ta dễ dàng thả ông như vậy?”

“Hắn ta rất giàu có, không lạ gì mấy khối đá quý này, hơn nữa hắn ta rất yêu thương vợ mình, chỉ cần có thể trị hết di chứng, hắn còn hận không thể lập tức cho tôi kia.”

“Ông cũng rất biết diễn trò.” Lãnh Bà từng bước tới gần, “Kỳ thật Thước tiểu thư không có di chứng gì, chẳng qua là ông lấy cớ lừa gạt thôi, đúng không?” Kim Ân Xán giật mình, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại: “Bà cứ đi, chút thủ đoạn này mà muốn nắm mũi dắt tôi đi sao!”

Nói xong ông rút súng trong ngăn kéo ra nhắm ngay giữa trán Lãnh Bà. Lãnh Bà thấy tình huống không như thiếu chủ tính toán, sắc mặt trầm xuống, bà theo kế hoạch của thiếu chủ tới để làm việc, không ngờ Kim Ân Xán lại hạ độc thủ. “Bà có tin tôi sẽ bóp cò không?” Kim Ân Xán nghiêng rằng nghiêng lợi. “Tin.”

Lãnh Bà đã lớn tuổi, bình thường không còn để ý đến sống chết nữa, nhưng khi thật sự đối mặt với sinh tử bà vẫn thấy sợ. “Vậy thì đi chết đi!” Vừa dứt lời, Lãnh Bà đã ngắt lời: “Chờ một chút!” “Niệm tình bà sắp chết, có việc gì thì nói nhanh lên.” Kim Ân Xán dùng sức, miệng súng dí sát vào đầu Lãnh Bà. “Tôi muốn biết Khả Nhi có bị lưu lại di chứng gì không.” Lãnh Bà dứt quãng nói, bà muốn kéo dài thời gian, thiếu chủ nhất định sẽ đến cứu bà.

Kim Ân Xán cười tà ác, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng trống trải khiến nó càng thêm khủng bố. “Người bị thôi miên, cả đời sẽ không phục hồi trí nhớ, cũng không lưu lại di chứng gì cả. Ông chủ của bà chẳng qua chỉ là người phạm bị tôi lừa xoay quanh thôi.” Ông ta nói từng chữ, vừa dứt từ cuối cùng, ngón trở đã động, đạn bay thẳng vào đầu Lãnh Bà.

Vì đây là súng giảm thanh nên không gây ra tiếng động gì, đầu Lãnh Bà chảy tràn máu tươi, máu chảy khắp nơi, chảy qua mắt, qua mũi, qua môi. “Đám uy hiếp tôi, đây chính là kết cục.” Kim Ân Xán lại bắn thêm hai lần, máu phun ra từ đầu Lãnh Bà như cơn hồng thủy.

Đôi mắt bà mở lớn, thân thể từ từ mềm xuống, hai tay trượt dọc theo quần áo của Kim Ân Xán, máu cũng dính khắp người ông ta. Vài giây sau, bà nằm hẳn ra đất, trên sàn máu chảy thành sông. Kim Ân Xán thu súng lại, đắc ý cười, bóng cửa lớn hiện lên một bóng đen. Lúc ông ta cảm thấy không ổn thì một viên đạn bay tới xuyên qua gáy ông.

Ông cũng chết y hệt Lãnh Bà, máu tươi tràn ra, mắt mở to vô thần. Ông rốt cuộc thấy rõ bóng đen là Lãnh Ngạo, nhưng ông ta không còn sức gọi tên anh ta nữa. Thân thể gục xuống, nằm bên cạnh thi thể Lãnh Bà. Lãnh Ngạo Ninh đôi ủng da, đeo bao tay, mặc áo khoác đen, chiếc mũ trên đầu kéo xuống thấp, gần như che hết nửa gương mặt. Anh bước từng bước đi về phía hai cái xác, tìm được máy nghe trộm trên người Lãnh Bà, lạnh lùng cười rồi rời đi.

Đối với cái chết của Lãnh Bà, anh không có cảm xúc gì, trên đời này ngoài Kim Ân Xán, chỉ có bà biết chuyện Khả Nhi bị thôi miên, cho nên bà như một quả bom hẹn giờ. Anh sợ bà ở lâu bên người Khả Nhi sẽ có lúc lỡ miệng nói cho cô ấy biết. Tuy Khả Nhi cả đời không nhớ lại được chuyện quá khứ, nhưng sẽ để lại khúc mắc trong lòng, ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, cho nên bà không thể sống được.

Muốn giết bà cũng chỉ như giết một con kiến, nhưng nếu anh vô duyên vô cớ ra tay thì cũng không tốt, mà chuyện này chỉ có anh mới động thủ được. Khả Nhi dính anh rất chặt, nhất thời không thể tách ra, ngay lúc này Kim Ân Xán lại cho anh cơ hội, nên anh mới dùng kế “một hòn đá ném hai con chim” này. Lãnh Ngạo rời đi, anh không phải cười Lãnh Bà và Kim Ân Xán ngu ngốc, mà là cười hạnh phúc mỹ mãn về sau của anh với Khả Nhi.

65. Chương 66

Edit & Beta: Nhi

Hai tuần sau, một chiếc trực thăng tư nhân lượn vòng trên đảo, phá vỡ sự yên tĩnh của mặt sông. Trong khoang trực thăng, Thước Tiểu Khả bụng lớn nặng nề, đầu chảy mồ hôi lạnh, hai tay ôm bụng, lồng mày nhíu chặt, lưng cong cong. Tuy cô không hô đau nhưng sắc mặt trắng xanh đã chứng tỏ cô đang rất đau đớn.

“Khả Nhi, kiên nhẫn một chút, sắp đến bệnh viện rồi.” Bên cạnh, Lãnh Ngạo nắm chặt tay cô, rõ ràng ngày sinh dự tính là mười ngày sau, nhưng nửa đêm đột nhiên cô vỡ ối, sau đó là cơn đau nửa giờ một lần. Bác sĩ nói đây là trở dạ sắp sinh, cho nên anh lập tức đưa cô lên trực thăng, dùng thời gian nhanh nhất bay đến bệnh viện.

Phụ nữ có thai sao có thể chịu được cơn đau khi sinh con chứ, vừa rồi khoảng cách là nửa giờ, lúc này đã rút ngắn lại còn mười lăm phút, thời gian cơn đau càng ngày càng ngắn, bụng cũng càng ngày càng đau, đau đến toàn thân cô co rút.

Lãnh Ngạo nắm chặt tay cô, cô cắn răng bấu chặt vào da anh. Lãnh Ngạo không hề biết đau, ngược lại còn có cảm giác hạnh phúc. Vợ anh sắp sinh, giây phút cô dựa dẫm vào anh là khoảnh khắc anh khó quên nhất đời này.

Chỉ là anh không biết, con sinh ra rồi, tình cảm của anh với con là như thế nào?

Không tới mười phút sau trực thăng đã đến bệnh viện, bác sĩ y tá đã chờ sẵn, vừa xuống trực thăng Thước Tiểu Khả đã được đưa tới phòng sinh. Lãnh Ngạo chỉ có thể lo lắng đi qua đi lại trước cửa phòng, nhìn chăm chú đèn phẫu thuật trên cửa.

Anh vẫn mong chờ con sinh ra, nhưng đến lúc này anh lại hối hận, trước kia nghe nói, phụ nữ sinh con phải dạo một vòng qua Quỷ Môn quan, khi đó anh không cho là đúng, nào có khoa trương như vậy. Nhưng hiện tại đến lượt Khả Nhi sinh, anh mới nhận ra tất cả đều là nói thật.

Bỗng nhiên, anh nghĩ tới mẹ mình, nghĩ tới lúc mẹ sinh mình cũng chịu đau đớn như vậy. Là mẹ cho anh sinh mệnh, nhưng không cho anh một tuổi thơ tốt đẹp, cho nên anh nhất định phải làm được điều đó cho con.

Lúc trước, Khả Nhi không chấp nhận tình cảm của anh, con sinh ra nhất định sẽ không được hạnh phúc, nhưng hiện tại thì khác, Khả Nhi đã hoàn toàn nhận anh rồi, tuy là anh dùng thủ đoạn không chính đáng nhưng anh cũng thấy thoải mái trong lòng. Huống chi anh đã giết sạch những kẻ biết chuyện, cho nên không một ai có cơ hội phá hoại tình cảm của bọn họ, vì thế con sinh ra nhất định sẽ có hạnh phúc.

Đang suy nghĩ thì trong phòng truyền ra tiếng trẻ con khóc “oa oa”, âm thanh rất lớn, hẳn là bé trai.

Đèn phẫu thuật tắt, cửa phòng sinh mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói: “Con trai, bảy cân mốt, rất khỏe mạnh.”

Lãnh Ngạo dù sao cũng khác người bình thường, lúc này người anh muốn nhìn thấy nhất là Thước Tiểu Khả chứ không phải là con trai mới sinh. Khi y tá ôm con ra cho anh, anh không nhận lấy mà chạy đến bên giường bệnh nhìn Thước Tiểu Khả đang ngủ say, sau đó mới nhìn y tá bên cạnh.

Y tá nói: “Cô ấy mới sinh con xong, phải quan sát một giờ.”

“Để tôi ở cạnh cô ấy.” Lãnh Ngạo nói, đồng thời nhìn kỹ đứa bé trong tay y tá.

Mặt nhỏ nhắn nhúm như ông già, vì mới sinh nên nhìn không ra giống anh hay giống Khả Nhi.

“Được.” Chuyện này vốn không hợp quy định bệnh viện, nhưng vì thân phận đặc thù của anh nên có thể ngoại lệ.

Lãnh Ngạo nhìn y tá ôm con đi, phòng sinh yên tĩnh trở lại, anh nhìn Khả Nhi đang ngủ say, có loại cảm giác hạnh phúc nói không nên lời.

Anh cầm tay cô áp lên gò má mình, trượt xuống môi, hơi thở ấm áp phả vào mu bàn tay cô: “Khả Nhi, cảm ơn em, đã sinh con cho anh.”

Một giờ sau, Thước Tiểu Khả tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là Lãnh Ngạo. Mấy tháng trước lúc cô bị thương, tỉnh lại cũng nhìn thấy anh trước tiên.

Đó là một người đàn ông anh tuấn, mắt phượng hơi xếch, khoé môi cong lên một độ cong rạng rỡ, giây phút đó cô cảm thấy anh nhất định là người cô yêu nhất, cô không thể rời khỏi anh.

Mấy tháng mang thai, bọn họ kề cận như hình với bóng, có thể nói thời gian đó cô cảm thấy mình chính là cô gái hạnh phúc nhất. Có anh bên cạnh, ban ngày nhìn hoa đào nở, ban đêm cùng nhau ngắm trăng, chờ mong ngày con ra đời.

Con rốt cuộc cũng sinh ra, người đầu tiên cô tỉnh lại nhìn thấy chính là anh, Thước Tiểu Khắc cảm động đến chảy nước mắt, hai mắt cô đầm nước, mông lung nói với anh: “Ngạo, anh đừng rời khỏi em và con, được không?”

“Ngốc.” Lãnh Ngạo hôn lòng bàn tay cô: “Ha mẹ con em là người thân duy nhất của anh, sao anh có thể rời khỏi em được?”

Thước Tiểu Khắc nở nụ cười ngây thơ: “Con đâu?”

“Được y tá ôm đi tắm rửa rồi, lát nữa em sẽ được ôm con thôi.” Lãnh Ngạo hôn khô nước mắt trên mặt cô, anh không biết cô sinh con xong lại thích khóc như vậy.

Mấy phút sau, Thước Tiểu Khắc chuyển qua phòng bệnh VIP, bé con vừa sinh ra cũng được quấn khăn nằm trong nôi.

Lãnh Ngạo tự mình hầu hạ hai mẹ con, vì Thước Tiểu Khắc sinh con thuận lợi nên khôi phục rất nhanh, một ngày sau đã có thể xuống giường, cho nên anh không phải vất vả nhiều, quan trọng là bé con kia thôi. May mà trẻ con mới sinh cũng không quấy lắm, chỉ cần đổi tã, cho bú sữa là được. Lấy thực lực kinh tế của anh, mời một hộ lý là hoàn toàn có thể, nhưng anh không làm vậy, cứ thế đi sớm về tối, cam tâm tình nguyện làm toàn bộ mọi chuyện.

Anh vốn cho rằng anh không thích trẻ con, nhưng mấy ngày nay, anh càng ngày càng thích bé trai an tĩnh của mình. Khả Nhi nói đúng, đây là con của bọn họ, không phải của người khác, anh sẽ thích nó. Nhưng mà thích thì thích, lúc anh nhìn thấy Khả Nhi ôm hôn thằng bé, trong lòng nah ít nhiều vẫn có chút không thoải mái. Lúc đó, anh bá đạo cướp thằng bé đi, nói với Thước Tiểu Khắc: “Để anh ôm cho.”

Nói thế nào thì Khả Nhi vẫn dựa dẫm vào anh hơn, cho nên cô cũng không nói gì, vui vẻ gật đầu.

Ở bệnh viện bốn ngày, lúc sắp xuất viện, Lãnh Ngạo nghe thủ hạ nói nhà họ Thước đã đến bệnh viện, muốn vào thăm Thước tiểu thư.

Nghe vậy, sắc mặt anh trầm xuống, gọi một y tá vào phòng rồi tự mình xuống lầu gặp bọn họ.

Anh vốn tưởng nhà họ Thước xuất động cả nhà, nhưng xuống rồi mới thấy chỉ có Phương Duy, mẹ của Khả Nhi và Thước Lai Diệp thôi.

Sắc mặt anh âm u hơn cả mây đen, vừa mở cửa đã lập tức nói với bọn họ: “Khả Nhi và nhà họ Thước không còn bất luận quan hệ gì nữa, các người chạy đến bệnh viện làm gì?”

Phương Duy kích động nói: “Lãnh tiên sinh, tôi chỉ muốn nhìn Khả Nhi một chút thôi, chỉ một chút thôi, được không?”

“Không được!” Lãnh Ngạo tuyệt đối không chome con họ gặp mặt.

Thước Lai Diệp không chịu nổi, bảo vệ mẹ mình: “Lãnh tiên sinh, hiện tại anh cũng đã làm cha, vì sao không ẹ con họ gặp nhau một lần chứ?”

“Tôi nói không được là không được, cần gì nhiều lý do như vậy.” Nếu Lãnh Ngạo đã cho Khả Nhi quên hết quá khứ thì không thể để cô gặp người nhà được.

Anh chán ghét liếc mắt hai mẹ con họ một cái, quay đầu rời đi.

Lá trên cây rơi xuống người hai mẹ con, cảnh tượng buồn đưa tựa như tâm tình của bọn họ hiện tại.

Thước Lai Diệp nói: “Đi thôi, chúng ta không thể gặp được Khả Nhi rồi.”

Phương Duy vẫn không nhúc nhích đứng đó, mãi đến mười mấy phút sau mới để Thước Lai Diệp đỡ ra khỏi bệnh viện

Lúc Lãnh Ngạo đi lên lầu, tâm cảm thấy bất an khó hiểu, tuy hai người biết chuyện kia đã chết, nhưng những người từng qua lại với Khả Nhi vẫn còn có rất nhiều: nhà họ Thước, Đỗ Uy Lợi, còn có Đỗ Ngưng đáng ghét kia nữa. Những người này khiến anh có cảm giác nguy cơ mãnh liệt

66. Chương 67: Đại Kết Cục

Edit & Beta: Nhi

Khi Phương Duy và Thước Lai Diệp về đến nhà, mấy người ngồi trong phòng khách đã sớm chờ không yên, Thước Thanh Dương và ba con trai nhao nhao hỏi: “Có gặp được Khả Nhi không?”

Phương Duy cúi đầu, thở dài, không trả lời đã đi lên lầu. Nhìn vẻ mặt và bộ dạng uể oải của Thước Lai Diệp, mọi người cũng đã đoán được kết quả.

“Aiz! Coi như hết.” Thước Thanh Dương nói: “Đứa con gái này nhất định là vô duyên với nhà họ Thước ta, coi như ba chưa từng sinh ra nó thì tốt hơn.”

Ông không còn cách nào mới nói như vậy, vốn Khả Nhi mới được sáu tháng đã bị đưa đi, ông vẫn cho là đời này không còn hi vọng nhận lại con nữa, ai ngờ Lãnh Ngạo kia lại thay đổi thái độ, cho con bé về nhận người nhà. Nhận rồi cũng thôi, còn chưa được bao lâu đã nhốt Khả Nhi lại trên đảo, hoàn toàn trở lại như cũ.

“Đáng thương nhất là mẹ.” Thước Lai Diệp mở miệng.

“Lãnh Ngạo chính là thế đấy, vui giận vô thường, nếu các người lại đi quấy rầy Khả Nhi, không chừng hấn ta sẽ làm ra hành động điên cuồng gì khác nữa.” Người nói lời này không phải con trai nhà họ Thước, cũng không phải Thước Thanh Dương, mà là Đỗ Uy Lợi.

Mấy tháng nay, Đỗ Ngưng và Thước Lai Diệp đã tốt nghiệp đại học, quyết định sang năm sẽ kết hôn. Cho nên gần đây anh cũng thường xuyên đi lại với nhà họ Thước. Lấy hiểu biết của anh với Lãnh Ngạo, nói những lời này cũng là đương nhiên.

Mọi người lâm vào suy nghĩ vì lời nói của anh, đột nhiên điện thoại trong phòng khách vang lên. Thước Thanh Dương nhận điện, im lặng nghe, vẻ mặt ngày càng khó coi.

Phát hiện ông khác thường, Thước Lai Tuấn vẫn giúp ông quản lý công ty hỏi: “Ba, công ty xảy ra vấn đề sao?”

Thước Thanh Dương nói: “Có người sau lưng ra giá lớn thu mua cổ phiếu, khiến giá cổ phiếu xuống thấp rất nhanh.”

“Là ai?” Thước Lai Tuấn hỏi.

Không đợi Thước Thanh Dương suy nghĩ cẩn thận, Đỗ Uy Lợi đã nói: “Ngoài Lãnh Ngạo thì còn ai nữa?”

Thước Lai Diệp nói: “Chẳng lẽ là chúng ta quấy rầy Khả Nhi, chọc giận hấn, nên hấn dùng thủ đoạn này uy hiếp chúng ta không được đến gần Khả Nhi?”

“Đúng vậy.” Đỗ Uy Lợi tiếp tục nói: “Cho nên, vì tâm huyết nhà họ Thước, các người vẫn nên từ bỏ ý nghĩ gặp Khả Nhi đi.”

“Chẳng lẽ cứ để Khả Nhi bị Lãnh Ngạo nhốt trên hòn đảo kia như vậy sao? Hôm nay còn có thêm đứa bé nữa.” Thước Lai Hoa cực kỳ bất mãn.

“Vậy trong mấy người, ai có thể đấu được với Lãnh Ngạo?” Đỗ Uy Lợi than nhẹ: “Ngay cả người cuồng vọng tự đại như tôi cũng phải cam tâm làm bại tướng dưới tay Lãnh Ngạo, các người còn muốn thế nào nữa?”

Đại sảnh nhà họ Thước chìm trong im lặng, tất cả mọi người đều trầm tư. Cuối cùng bọn họ vẫn phải mất mát giải tán, nên làm gì thì làm. Vì tốt cho người nhà, vì tất cả, cũng vì Khả Nhi và bé con, bọn họ lựa chọn thỏa hiệp.

Hôm sau, Khả Nhi ôm con trai trở lại đảo.

Lãnh Ngạo tử tử bày biện phòng trẻ sơ sinh, còn mời vài bảo mẫu giàu kinh nghiệm về. Tuy đó là bảo bối của anh và Khả Nhi, anh cũng rất yêu con, nhưng yêu thì yêu, anh không muốn Khả Nhi phải mệt nhọc vì chăm sóc con.

Chuyện càng làm anh vui hơn là nhà họ Thước đã thỏa hiệp rồi. Lúc anh hạ giá cổ phiếu của công ty bọn họ, Thước Thanh Dương đã liên hệ với anh. Ông ta nói Thước Tiểu Khả đã là vợ anh, không còn là con gái nhà họ nữa.

Một câu đó đã thể hiện lập trường của bọn họ. Từ nay về sau, không còn ai đến quấy rầy gia đình anh nữa.

Anh quay đầu nhìn lại, Thước Tiểu Khả toàn thân váy trắng nhàn nhã ngồi trên ghế mây trong phòng ngủ, đôi mắt theo con trai đang được bảo mẫu ôm. Cô mới mười tám tuổi, bản thân cũng là một đứa trẻ chưa lớn, lại thêm mất trí nhớ lúc trước nên tâm trí cô chỉ như tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, cho nên chuyện chăm sóc con này cô căn bản không làm được

Lãnh Ngạo đi qua nói với cô: “Em vẫn còn đang ở cũ, mau lên giường nghỉ ngơi đi.”

Thước Tiểu Khả cực kỳ nghe lời lập tức nửa nằm lên giường, “Anh đặt tên cho con đi.”

Lúc này Thước Tiểu Khả mới nhớ ra, con đã sinh mấy ngày mà vẫn chưa có tên.

Vì thế, mấy ngày kế tiếp, hai vợ chồng ra sức suy nghĩ tên cho con trai, cũng may không phụ công sức của họ, tên con rốt cuộc cũng có.

Lãnh Vũ Khả.

Đừng xem thường chữ ‘Vũ’ này, nó bao hàm rất nhiều dụ ý. Thứ nhất, “vũ” và “cùng” đồng âm, có nghĩa đứa con chính là kết tinh tình yêu của Lãnh Ngạo và Thước Tiểu Khả. Thứ hai, “vũ” tượng trưng cho vũ trụ, có nghĩa là đứa bé vừa sinh ra đã được tài phú to lớn như vũ trụ.

Cho nên hai vợ chồng cảm thấy tên này rất hay.

Hơn một tháng sau, Thước Tiểu Khả đã chấm dứt kì ở cũ, Lãnh Ngạo khẩn cấp bò lên giường cô. Từ khi Khả Nhi bắt đầu mang thai, chuyện phòng the của bọn họ chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì con cái gì anh cũng nhin. Đến nay cuối cùng cũng được “Thủ đắc vân khai kiến nhật xuất*” rồi.

(*) Thủ đắc vân khai kiến nhật xuất (Đợi được mây tan mặt trời mọc): Ý nói đến tính lạc quan kiên trì, vĩnh viễn không buông tay. Chỉ có người kiên trì tới cùng mới có thể đợi được đến lúc mây tan để nhìn thấy mặt trời, cầu vồng xuất hiện.

Có khi anh nghĩ, tình cảm của anh cũng giống như vậy, cho dù thủ đoạn có chút vô sỉ, có thể nói là dẫm trên vô số xác người để dựng nên, nhưng anh không hối hận. Thủ đoạn cái gì, chỉ cần có thể khiến Khả Nhi vĩnh viễn không rời khỏi anh là được.

Lúc này, Thước Tiểu Khả mặc áo ngủ màu bạc trong suốt, làn da cô vốn trắng, sau khi sinh con xong lại càng mượt mà hơn, ẩn hiện dưới lớp áo ngủ mỏng càng thêm mê người. Lãnh Ngạo nhìn mà yết hầu không ngừng chuyển động lên xuống, ngoài dáng người gợi cảm, gương mặt của Thước Tiểu Khả cũng có lực hấp dẫn hơn.

Đôi mắt xinh đẹp yếu ớt, đôi môi không son mà hồng, mái tóc thả rối tự nhiên. Anh bị cô trêu chọc vài cái, sau đó cô còn ngoắc ngón tay, híp mắt phóng điện với anh.

Lãnh Ngạo vốn đã rất “trưởng” rồi, bị cô khiêu khích như vậy, nhiệt huyết toàn thân anh sôi trào hừng hực, thần kinh căng đến cực hạn, thật sự nếu không phóng thích, anh nhất định sẽ chết vì ghen.

Như con sói bị bỏ đói, Lãnh Ngạo bổ nhào lên người cô, môi dán lên da thịt bóng loáng của cô, một đường hôn xuống. Trán, môi, ngực, eo, chân, mỗi nơi mần cảm trên thân thể cô đều bị anh hôn mấy lần, cuối cùng hôn đến chân, mắt anh lóe sáng.

Ban đầu, lúc khắc những chữ này lên chân cô, ngoài việc lưu lạc ấn của mình còn là để gắn thiết bị truy tìm. Mấy tháng trước, thiết bị đã được gỡ xuống, nhưng hai chữ chói mắt vẫn không xóa đi. Anh không hối hận vì đã xăm lên chân cô, vì hai chữ này có thể thời thời khắc khắc nhắc nhở anh, vĩnh viễn là của anh.

Anh lại hôn lên trên, rơi xuống cánh môi ướt át của Thước Tiểu Khả, răng lưỡi quần giao, tình yêu dung nhập vào xương thịt.

Lãnh Ngạo thở gấp hỏi cô: “Khả Nhi, anh muốn nghe em nói ba chữ kia với anh.”

Khả Nhi bị anh khiêu khích đã sớm mất đồ tai đồ, mê ly ôm lấy cổ anh hỏi: “Ba chữ nào?”

Lãnh Ngạo hôn hai cái lên môi cô, đáp: “Anh yêu em!”

Thước Tiểu Khả cười nhạt một tiếng, nói theo: “Em yêu anh.”

Lãnh Ngạo cực kỳ thỏa mãn, đây là lần đầu tiên nghe cô nói ba chữ đó với anh, anh thậm chí còn có cảm giác như mới biết yêu. Sau đó anh không nói thêm gì, dùng hành động thực tế biểu hiện tình yêu của mình.

Hai thân thể dán lấy nhau không một kẽ hở, phòng ngủ tràn đầy xuân sắc. Lúc Lãnh Ngạo đi vào, phát hiện nơi đó của cô vô cùng khít khao, phải dùng nhiều sức mới xâm nhập được. Khi chạm đến chỗ sâu nhất, anh dường như hòa thành một đám mây bay dập dờn, vô cùng thỏa mãn.

Hoan ái dờn sông lấp biển đi qua, Thước Tiểu Khả mệt đến không chịu nổi, chìm vào giấc ngủ, Lãnh Ngạo lại không hề buồn ngủ. Anh đứng dậy lấy một điều xì gà, mở cửa sổ sát đất đi ra ban công.

Lúc này đã vào đêm, chung quanh im ắng. Anh nhìn mặt trăng trên trời, trăng rất tròn, rất sáng, tựa như sự viên mãn của anh và Khả Nhi hiện tại.

Anh biết hạnh phúc này không dễ có được, nếu không phải anh dùng hết thủ đoạn, căn bản không có ngày hôm nay. Thứ ám áp duy nhất trong lòng anh vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất.

Nếu có kiếp sau anh vẫn còn muốn ở cùng Khả Nhi.

Khả Nhi, em là duy nhất của anh, không phải là “một trong những...”, bất luận thế nào, cho dù có dùng hết thủ đoạn, anh cũng không thể để em rời khỏi anh. Thế giới này, chỉ có em mới khiến anh cảm thấy an toàn, cảm thấy ấm áp. Nếu không còn em, anh chẳng khác nào mất đi tất cả, không còn em, anh có nhiều tài phú hơn đi nữa cũng chỉ uống công.

Cho nên, xin em ở cùng anh một đời một kiếp!

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-cuong-doc-chiem>